

Минмеу Ин

*„Китайският
отговор
на „Мемоарите
на една гейша“.*

Сънди Телеграф

ПАВИЛИОНЪТ

ПРАСКОВЕН

ЦВЯТ

ПРОЗОРЕЦ

**МИНМЕЙ ИП
ПАВИЛИОНЪТ „ПРАСКОВЕН
ЦВЯТ“**

Превод: Петя Петкова

chitanka.info

На Джефри, който ми дава едновременно рибата и мечата лапа

Когато отгоре има действие, а отдолу — съгласие, това се нарича естественият ход на нещата.

Когато мъжът вкарва отгоре, а жената получава отдолу, това се нарича равновесие между небето и земята.

Дун Сюандзъ
(династия Тан, 618–907 г.)

ПРОЛОГ

СКЪПОЦЕННА ОРХИДЕЯ

Калифорнийското слънце бавно навлиза през прозореца на апартамента ми, сетне се прокрадва покрай бамбука, китайската ваза, препълнена със сливови цветове, малката поставка за ароматни пръчици и накрая се озовава върху Бао Лан — Скъпоценна орхидея — жената, която седи срещу мен съвсем гола.

Завист пронизва сърцето ми. Втрещвам се в тялото ѝ, което се извива като змия, готова за нападение. Тя лежи на червен копринен чаршаф с избродирани златни цветя. „Цвете на злото море“ — това биха прошепнали хората в стария Шанхай, закрили с шепа уста. Докато сега в Сан Франциско аз промърморвам името ѝ, „Бао Лан“, сладко, сякаш в устата си смуча бонбон. Представям си, че вдъхвам упадъчното ухание на голотата ѝ, затоплена от слънцето.

Очите на Бао Лан са големи и бляскави, а устните ѝ — плътни, чувствени и начервени с тъмен пурпур — извикват в съзнанието ми цвета на розови листенца в избледняващ сън. Те, както и гладката ѝ ръка, вдигната и сгъната зад главата ѝ в грациозна извивка, ме подсещат за китайската поговорка:

Две нефритени ръце — възглавници, върху които са полагали глава хиляда гости, два резена тъмночервени устни, вкусени от десет хиляди мъже.

Сега тъмночервените устни сякаш ми казват: „Моля те, ела при мен.“

Кимвам и протягам ръка да докосна ореола от черна коса, която се спуска към малките ѝ закръглени гърди. Гърди от копринена тъкан и с цвят на бял нефрит. Гърди, докосвани от мнозина — войници,

търговци, държавници, художници, полицаи, престъпници, католически свещеник, даоистки монах.

Врълетяна от вина, че извършвам кощунство, бързо оттеглям почти стогодишната си покрита с петна и бръчки ръка. Продължавам да се люлея на стола си и да гледам Бао Лан, а тя продължава да ме наблюдава мълчаливо.

Ех, как времето лети като стрела, а слънцето и луната се движат напред-назад като совалка!

Изричам старата поговорка и отпивам от чая си от женшен.

„Ахно, това е най-качественият женшен, ще поддържа здравето и дълголетието ти“, заяви правнучката ми онзи ден, когато донесе билката.

Миналата седмица празнувах деветдесет и осмия си рожден ден, и въпреки че никога не го изричат гласно, знам, че искат да довърша мемоарите си, преди да поема по пътя на безсмъртните. Когато казвам „те“, имам предвид правнучката си Нефритено съкровище и американския ѝ годеник Лио Стенли. След малко ще дойдат да ме видят и да започнат да записват устната ми история.

Устна история! Забравят ли, че мога да чета и пиша? Отнасят се с мен като с прашасал музеен експонат. Държат се така, все едно ми правят голяма услуга, като ме изравят дълбоко изпод земята и ме изкарват на светло. Как могат да забравят, че не само съм грамотна, но и добре владее всички изкуства — литература, музика, рисуване, калиграфия и поезия — и точно заради това искат да пишат за мен.

Сега Бао Лан сякаш ми казва: „Старице, моля те, върви си! Защо непрестанно трябва да ми напомняш колко си стара и колко талантива си била?! Не можеш ли да ме оставиш на мира, за да се забавлявам в разцвета на младостта и хубостта си?“

„Разбира се“, прошепвам аз на въздуха и усещам как бръчките опъват надолу ъгълчетата на устата ми.

Но тя продължава да ме наблюдава мълчаливо с очи, които приличат на две изящни точки мастило върху оризова хартия. Странна е тази жена, която споделя с мен къщата ми, но общува единствено със светлината на очите си и чувствеността на тялото си.

Свикнала съм с нейната ексцентричност, защото тя е моето друго — далеч по-диво и младо — аз! Изтънчената красавица пред мен не е нищо друго, освен избледняла маслена картина, нарисувана преди седемдесет и пет години, когато бях на двайсет и три.

И бях последната куртизанка поетеса и музикантка в Шанхай.

Затова ме притискат да разкажа, или да продам, историята си — аз съм представител на загадъчен културен феномен — *мин дзи*.

Престижната проститутка. *Престижна* проститутка? Да, така ни наричаха в стария Китай. Изчезнал вид като китайските императори, след като страната ни стана република. Някои твърдят, че е трагична загуба, други възразяват — как може изчезването на проститутките да е трагедия?

Безжичният телефон изчуруликва от масата за кафе, вдигам го с вдървената си, болна от артрит ръка. Джейн и Лио вече са долу. Джейн е английското име на Нефритено съкровище, което аз не одобрявам, защото звуково наподобява думата „пържа“ на китайски. Когато я наричам „Джейн, Джейн“, почти подушвам миризмата на риба, която се пържи в цвърчащо олио. Ссс! Ссс! Звучи така, сякаш съм сготвила собствената си плът и кръв!

Сега двамата млади нахлуват в апартамента ми в старческия дом със смеха и преливащата си енергия, а смущаващо дългите им крайници вършеят във всички посоки. Нефритено съкровище се спуска да ме целуне по бузата и залюлява пред мен кошница с плодове, от която ми се завива свят.

— Здравсти, бабо, днес изглеждаш добре! Женшенът сигурно ти дава добра енергия *ци*?

— Нефрит, можеш ли да покажеш малко уважение към старица, която е видяла, съвсем буквално, възходите и паденията на цял век? — казвам аз и отблъсквам кошницата с плодове.

— Бабо! — Нефрит се преструва, че недоволства, след което с трясък стоварва кошницата на масата и се тръшва на канапето до мен.

Сега е ред на Лио да ме целуне по бузата, после пита на гладкия си мандарин:

— Как си днес, *попо*?

Това американско момче ме нарича *попо* — почтителното обръщение към възрастна дама в Китай, докато моето Нефритено съкровище предпочита по-западното „баба“. Въпреки че винаги

изпитвам подозрение към *лаофан*, старите варвари, Лио ми допада. Той е добро момче, хубав, с едро тяло и мека руса коса, завършил е журналистика в много престижен университет, наречен Ге-лин-би-я? (така ми каза Нефрит), говори отличен мандарин и сега работи като редактор за много известен издател, който се казва Ах-ба Кол-лингс? (и това ми каза Нефрит). И е лудо влюбен в моето Нефритено съкровище.

Тя вече тропа купи и чинии в малката ми кухня, докато приготвя следобедната закуска. Голите ѝ крака играят на криеница зад полуотворената врата, а прекомерната ѝ енергия я мята напред-назад между хладилника, шкафа, мивката, печката.

Половин час по-късно, след като сме хапнали, подносите са отнесени и масата е разчистена, Лио и Нефрит сядат до мен на канапето и внимателно изваждат диктофона, тефтерите и химикалките си. С грейнали от вълнение лица те приличат на китайски ученици, които горят от желание да зарадват учителя си. Трогвам се, като виждам как придобиват сериозни изражения, сякаш са натоварени със свещената отговорност да спасят ценно наследство от потъване в подвижни пясъци.

— Бабо — обажда се Нефрит, след като го е обсъдила на английски с годеника си, — с Лио решихме, че е най-добре да започнеш разказа си от началото. Тоест от момента, в който си била продадена в тюркоазния павилион, след като прапрадядо е бил екзекутиран.

Доволна съм, че е достатъчно дискретна да не каже *дзюан*, публичен дом, или още по-лошо — *дзисян*, бардак, а вместо това използва далеч по-изисканото и поетично *цинлоу* — тюркоазен павилион.

— Нефрит, ако толкова се интересуваш от китайската култура, знаеш ли, че има повече от четирийсет думи за публичен дом... камина, грижовно село, брокатена порта, обител на вятъра и луната...

Нефрит ме прекъсва.

— Бабо, в какъв беше ти?

— Имаме си йерархия. Престижните дами от спалните с книги — вирвам глава аз — като мен презираха второкласните дами с дълги роби, а те на свой ред се подиграваха на онези, които работеха във

втората зала. И, разбира се, всяка би заплюла бездомните диви пилета, сякаш не са хора.

— Леле! Готино! — възкликва Нефрит, след което шепнешком си разменя реплики с Лио. Обръща се към мен и ме зяпва, издължените ѝ очи искрят от ентузиазъм. — Бабо, според нас е най-добре да използваш стила „разказана история“. А и можеш ли да добавиш по-пикантни подробности?

— Не — махвам пренебрежително с ръка. — Мислите ли, че животът ми не е достатъчно нещастен, за да бъде продаден? Това е моята история, ще го направя по моя начин!

— Да, разбира се! — двете глави кимат като баскетболни топки под тупкащи ръце.

— Добре, мои големи принц и принцеса, какво друго?

— Това е всичко, бабо. Да започваме! — двете млади лица светят, сякаш им предстои прожекция на холивудска сапунена опера — забравят как стотици пъти съм им казвала, че животът ми е сто пъти по-сапунен.

ПЪРВА ЧАСТ

ТЮРКОАЗНИЯТ ПАВИЛИОН

Да бъда проститутка бе съдбата ми.

В края на краищата никоя дъщеря на убиец не би била приета в почтен дом за съпруга, чиито деца ще бъдат омърсени с престъплението още преди да се родят. Единственият друг избор беше този, който направи майка ми — да намери подслон като монахиня, защото единственото друго общество, което би приело роднини на престъпник, се намира зад празната порта.

Току-що бях навършила тринайсет, когато замених спокойния семеен живот с шумотевицата на публичния дом. Но не като останалите момичета, чиито родители са били твърде бедни да ги изхранват или са били отвлечени и продадени от бандити.

Всичко това се случи, защото баща ми бе осъден за престъпление, което не бе извършил.

— Грешката, която баща ти никога не трябваше да прави — повтаряше отново и отново майка ми, — бе, че се опитваше да е добродетелен и — добавяше тя с горчивина — че се намеси в делата на богатите.

Вярно е. Защото тези „дела“ му костваха собствения му живот и съдбоносно промениха съдбата на жена му и на дъщеря му.

Баба беше изпълнител на пекинска опера и музикант. Обучен за актьор по бойни изкуства, той играеше роли на акробати и воители. По време на едно представление, докато се борел с четири дълги знамена, привързани към тринайсеткилограмовата му броня, той скочил от четири натрупани един върху друг стола с ботушите си на дебели подметки и си счупил крака. След като вече не можеше да играе на сцена, той започна да свири на двуструнна цигулка в оркестъра на трупата. Само за няколко години стана дори още по-известен с музикантските си умения и една аматьорска трупа за пекинска опера,

оглавявана от съпругата на шанхайски военачалник, го нае за акомпаниятор. Всеки месец въпросната съпруга организираше голямо празненство в пищната градина на къщата си. Именно произшествие в тази градина коренно промени участта на семейството ни.

В една лунна вечер сред ободряващите звуци на цигулката и фалцетните гласове на пременените в коприна и отрупани с тежки бижута *тай тай* — дами от висшето общество — пияният военачалник изнасилил собствената си невръстна дъщеря.

Момичето грабнало пушката на баща си и избягало в градината, където били гостите. Военачалникът изтичал след нея, запъхтян и със смъкнати панталони. Внезапно дъщерята спряла и се обърнала към него. По страните ѝ се стичали сълзи, тя бавно насочила оръжието към главата си.

— Звяр! Ако посмееш да се приближиш още на сантиметър, ще се застрелям!

Баба захвърлил скъпоценната си цигулка и побягнал към източника на смут. Проправил си път през зяпналите гости, втурнал се напред и се опитал да хване пушката. Но тя стреляла. Злочестото момиче паднало покосено на земята в локва кръв, заобиколено от смаяните гости и слуги.

Военачалникът сграбчил *баба* за врата и го стиснал, докато езикът му изскочил. Със замъглен поглед и лице, червено като кръвта на дъщеря му, той заплюл *баба*.

— Животно! Ти изнасили дъщеря ми и я уби!

Макар всички членове на домакинството да знаели, че това е лъжливо обвинение, никой не пожелал да поправи злината. Слугите били изплашени и безпомощни. Богатите гости не ги било грижа.

Един генерал замислено пригладил брадата си и заявил презрително:

— Голяма работа, това е просто цигулар. И с това приключила цялата история.

За нас обаче това наистина беше голяма работа. Защото *баба* беше екзекутиран. Мама потърси убежище като монахиня в пекински храм. Аз бях отведена в публичен дом.

Всичко това се случи през 1918 г.

Оттогава нататък, през най-невинните години на младостта си, докато майка ми усърдно развиваше у себе си липсата на желание в пекинския женски манастир „Чист лотос“, аз усилено събуждах желание в павилиона „Прасковен цвят“.

Това беше грешка, която той никога не трябваше да прави — да се опитва да бъде добродетелен и да се меси в делата на богатите.

Думите на майка ми непрестанно отекваха в главата ми, докато един ден се заклев, коленичила пред Гуан Ин — богинята на милосърдието, — че никога в живота си няма да бъда милостива. Но да не се меса в делата на богатите? Именно богатите и влиятелните бяха тези, към които насочвах уменията си да доставям наслада. Подобно на Гуан Ин с хилядата ѝ ръце, стиснали хиляда амулета, аз бях твърдо решена да се превърна в жена с хиляда пресметливи сърца и да примамя хиляда мъже в обятията си.

Но, разбира се, това преображение започна по-късно, щом узнах за царството на вятъра и луната. Когато за пръв път влязох в публичния дом, аз бях просто малко момиче с раздвоено сърце — едната половина беше лека от невинност, а другата — тежка от скръб.

В публичния дом се сдобих с името Скъпоценна орхидея. Това беше професионалният ми псевдоним, истинското ми име беше Сян Сян, дадено ми по две причини. Бях родена с естествена *сян* — телесно ухание (смесица от прясно мляко, мед и жасмин), — нещо, което рядко се случва, освен в легендите, където героите живеят само на цветя и билки. Второ, бях кръстена на река Сян в провинцията Хунан. Родителите ми, дали ми това име, хранели надеждата, че животът ми ще е напоителен като водния път на предците ми, и никога не са подозирали, че моите преливащи сълзи ще подхранват реката, докато следва неспирния си ход. Те също така са се надявали, че животът ми ще пее от щастие като веселата река, и никога не са си представяли, че в гласа ми ще звучат единствено сладко-горчивите мелодии на кармата.

Въпреки окаяната ни бедност след смъртта на баба майка ми никога не е възнамерявала да ме продаде в павилиона „Прасковен

цвят“. Тази машинация беше дело на нейна далечна роднина, жена на име Фан Жун — Красиво лице. Мама я беше виждала само веднъж, по време на събиране за китайската Нова година в дома на далечен чичо. Скоро след като баба бе екзекутиран, Фан Жун се появи един ден изневиделица и каза на майка ми, че ще се погрижи добре за мен. Когато погледът ми за пръв път попадна върху нея, аз се изненадах, че съвсем не изглежда така, както загатва името ѝ. Тъкмо обратното, тялото ѝ беше като претъпкан чувал с ориз, лицето — като леген, с очи на плъх, над които застрашително мърдаше голяма брадавица.

Твърдеше, че работи като икономка в дома на заможна семейство. Господарят, международен търговец, търсеше момиче с бърз ум и сръчни ръце, което да помага в домакинската работа. Въпросът бе решен без никакво колебание. Майка ми, напълно забравила обета си да не се замесва в делата на богатшите, изпита облекчение, че ще имам покрив над главата си. И тъй като датата на заминаването ѝ за Пекин вече приближаваше, тя се съгласи Фан Жун да ме отведе със себе си.

И двете изглеждаха щастливи, докато си бърбеха под искрящото слънце. В края на разговора им Фан Жун даде на майка ми адреса на „богатия търговец“. Сетне набързо ме натика в рикша.

— Бързо! Не карай господаря да чака!

Тъкмо потегляхме, когато майка ми приближи лице до моето и прошепна:

— Отсега нататък слушай леля Фан и новия си господар и се дръж добре. Ще ми обещаеш ли да го направиш?

Кимнах и забелязах сълзите, напирани в очите ѝ. Тя нежно положи в скута ми денка с жалкия ми багаж (малко пари и няколко оризови топки, поръсени с парченца осолена риба), след това постави ръка на челото ми.

— Сян Сян, ще замина след месец. Ако мога, ще дойда да те видя. Но ако не успея, ще ти пиша веднага щом пристигна в Пекин — тя замълча и на повехналото ѝ лице разцъфна лека усмивка. — Имаш късмет...

Аз докоснах ръката ѝ.

— Ма...

Докато се мъчех да кажа нещо, гласът на Фан Жун ни разтресе.

— Добре, да вървим, не бива да закъсняваме.

След тези думи носачът вдигна прътовете и поехме.

Обърнах се и махах на мама, докато тя се превърна в точица и накрая изчезна като последната сутрешна роса.

Фан Жун пътуваше до мен в мълчание. Къщите се носеха покрай нас, докато носачът напредваше със сумтене. След множество завои и криволичения по безкрайни улици и преки рикшата излезе на булевард с три платна.

Фан Жун се обърна към мен с усмивка.

— Сян Сян, скоро ще стигнем.

Въпреки че вятърът беше резлив, носачът се потеше обилно. Друсахме се по претъпкана улица покрай шивашко ателие, магазин за бродерии, фризьорски салон и магазин за обувки, докато най-сетне кулито спря с последно изсумтяване.

Фан Жун плати и двете слязохме пред най-красивата сграда, която някога бях виждала. Зданието с бледорозови стени се издигаше високо и величествено, а плътно затворената червена желязна порта се охраняваше от два свирепи каменни лъва. На входа самотен червен фенер леко се полюшваше от бриза. Украсена дървена табела над трегера блестеше на следобедното слънце. Закрих очи и видях лъскав черен знак с три големи златисти йероглифа:

Павилион „Прасковен цвят“

От двете страни на портата имаше отвесни свитъци, на които пишеше:

Гости, прииждащи в павилиона на ята като птици,
красавици, цъфтящи в градината като цветя.

— Лельо Фан — посочих аз табелата, — какъв е този „Прасковен“...

— Хайде — подкани ме тя, като ми хвърли раздражен поглед, — не карай баща си да чака — след което ме задърпа вътре.

Баща ми? Не знаеше ли, че вече е мъртъв? Чудех се за какво става въпрос, когато портата проскърца и се отвори, а пред мен се показа около четирийсетгодишен мъж, под чиято лъскава коса,

разделена на път по средата, светеше гладко, красиво лице. Бродирани копринени жакети се спускаше елегантно върху слабо, мускулесто тяло.

Той ме оглежда преценяващо в продължение на няколко минути, докато на устните му се появи приятна широка усмивка.

— А, значи слуховете са верни. Какво прекрасно момиче!

Тънките му пръсти с дълги, безупречно поддържани нокти се протегнаха да ме потупат по главата. Моментално изпитах симпатия към този мъж на възрастта на баща ми. И се зачудих как грозната до смърт Фан Жун може да си хване толкова добре изглеждащ мъж?

— У Цян — каза му Фан Жун, отмествайки ръката му, — никога ли не си виждал хубаво момиче? — сетне се обърна към мен: — Това е У Цян, мой съпруг и твой баща.

— Но, лельо...

Сега Фан Жун се ухили до уши.

— Сян Сян, баща ти е мъртъв, така че отсега нататък У Цян е твой баща. Наричай го „де“.

Въпреки симпатията ми към този мъж в сърцето ми никой не би могъл да заеме мястото на баща ми.

— Но той не ми е де!

Фан Жун ми стрелна усмивка, но само с кожата, не с плътта си.

— Казах ти, че сега е, а аз съм твоя майка, така че ме наричай мама.

Преди да успея да възразя отново, тя вече ме бе изтикала наполовина в тесния вход. В следващия момент забравих всички възражения, защото в двора очите ми съзряха съвсем друг свят. Червената ограда заобикаляше градина, където от тучни цветни лехи струеше приятен аромат. Стените бяха изрисувани с красиви девойки, които лудуват сред екзотични цветя. Ромолеше фонтан, от който бликаха върбови дъги. В езерце златни шарани мятаха опашки и бълбукаха синджири от мехурчета. Каменен мост над езерото водеше към павилион с изящно извити нагоре корнизи. Изкусно разположени бамбукови горички хвърляха отрязъци облекчаваща сянка.

Докато ситнех подир Фан Жун и У Цян, зърнах малко лице, което ме зяпаше иззад една бамбукова горичка. Това, което ме изуми, беше не лицето ѝ, а тъжните, воднисти очи, втренчени в моите така, сякаш отчаяно искат да разкажат историята си.

Беше ми на езика да попитам за нея, когато Фан Жун ме изглежда изпитателно.

— Сян Сян, не се ли радваш, че това е новият ти дом! Не е ли много по-хубав от стария?

Аз отривисто кимнах в съгласие, макар да се почувствах ужилена от онези печални очи.

— Сигурен съм, че ще ти хареса дори още повече, когато опиташ чудесната храна на готвачката ни — допълни ентусиазирано У Цян.

Скоро стигнахме в малка стая, украсена с полирани мебели и бродирани розови завеси. До стената в дъното се извисяваше олтар със статуя на беловежд, червеноок генерал, възседнал кон и размахал меч. Пред него бяха наредени приношения — ориз, месо и вино.

В средата на стаята имаше маса, заредена с пръчици за хранене, купи и чинии със закуски. Фан Жун ми нареди да седна между нея и У Цян. Без предисловия тя обяви, че вечерята започва. Жена на средна възраст донесе плата с храна и ги нареди едно по едно на масата. След като напълни купичките с ориз и супа, тя си тръгна, без да каже нито дума.

По време на вечерята Фан Жун непрекъснато трупаше храна в купичката ми.

— Яж, скоро ще станеш много здрава и очарователна млада дама.

Никога преди не бях вкусила толкова апетитна храна. Лапах парчетата риба, скариди, свинско, пилешко и телешко и ги прокарвах с ароматен чай, чаша след чаша.

Когато приключихме, аз подзех:

— Лельо Фан...

— Забрави ли, че сега съм твоя майка?

Погледът ѝ беше толкова свиреп, че накрая промърморих едва чуто:

— Мамо — след което преглътнах с усилие. — След вечеря ще се видим ли с господаря и господарката на къщата?

Още не бях довършила въпроса си, когато тя избухна в смях. Сетне отпи от чая си и отвърна многозначително:

— Ха, глупаво момиче! Не знаеш ли, че ние сме новите ти господар и господарка?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че аз съм господарката, а съпругът ми е господарят на този павилион „Прасковен цвят“.

— Какво е павилион „Прасковен цвят“?

— Спалня с книги.

Огледах се, но не видях никакви книги, нито дори лавици.

Фан Жун ми хвърли загадъчен поглед.

— Павилион на облака и дъжда.

Сега У Цян прибави утешително:

— Това е... ъ... тюркоазен павилион.

— Какво...

Фан Жун изстреля:

— Бардак!

У Цян ме погледна с тайнствена усмивка, а жена му избухна в бурен смях. Сетне ме смъмри сърдечно.

— Защо на хората винаги трябва да им се извадят червата?

Тя намекваше за китайската поговорка, че когато някой рисува портрет, включва дори вътрешностите — излишно и глупаво действие.

Шокирана, аз изчаках няколко удара на сърцето си, преди да успея да прошепна:

— Но не ми ли каза, че господарят е международен търговец?

Фан Жун се разсмя, огромните ѝ гърди и издутият ѝ корем се разтресоха.

— Ха! Ха! Вярно е. От време на време забавляваме английски, френски и американски войници. Не знаеш ли, че току-що пристигна в нощния квартал Съ Малу? Това е най-престижната *шангрен* улица, където се намират всички спални с книги!

Усетих, че започва да ми се повдига.

— Искаш да кажеш... че съм била продадена в...

Резкият глас на Фан Жун прониза слуха ми:

— Не, не си била продадена, глупачке! Беше ни дадена като подарък...

У Цян ме погледна крадешком, докато вадеше с кутрето си парченце месо, попаднало между зъбите му, и добави:

— Дори не се наложи да плащаме на майка ти.

— Ето защо никога не забравяме да принесем дарове на Буда, Гуан Ин, богинята на милосърдието, и — Фан Жун насочи пръста си като наденица към яхналия кон и размахал меч генерал — на

справедливия, Беловежд бог, който носи пари — тя намигна и ме щипна по бузата. — И, малка красавице, виж как се грижат те за нас!

У Цян ме погледна нежно като истински баща и рече с мазен глас:

— Сян Сян, не се тревожи. Отсега нататък ще ядеш в изобилие най-хубавата храна и ще носиш куп красиви дрехи. Ще видиш, че ще се погрижим за теб като за наша дъщеря.

Но те не бяха мои родители. Същата нощ, сама, безпомощна и изоставена, аз дълго плаках, преди да заспя в малката гола стая, в която бях отведена.

Единствената ми надежда бе, че майка ми ще пише и скоро ще ме посети.

През следващите дни с изненада установих, че гневът ми, задето съм била примамена в публичен дом, постепенно отшумя. Трябваше да призная с неудобство, че в края на краищата животът тук не изглеждаше толкова лош. Фан Жун спази обещанието към майка ми — хранеха ме и ме обличаха добре. А и чувствах облекчение, че са ме пощадили и не само не правех компания на клиенти, но и не вършех слугинска работа като пране, миене на подове, чистене на плювалници, изпразване на нощните гърнета. Тези задачи се възлагаха на прислужниците — момичета, твърде невзрачни да са „сестри“.

В сравнение с тяхната работа моята беше лесна — да сервирам на сестрите и клиентите им, докато играят маджонг; да пълня наргилетата на гостите и да им поднасям чай и тютюн; да помагам на готвачката в кухнята; да нося съобщения на сестрите; да изпълнявам поръчки на Фан Жун. Излишно е да казвам, че не ми беше приятно да прислужвам на Фан Жун, но наистина харесвах другите си задачи. Особено играта на маджонг — когато партията приключеше, клиентите винаги ми даваха щедър бакшиш, като тайно напъхваха пари в ръката ми.

Нещо повече — когато играта свършеше и в банкетната зала се поднесеше вечерята, едно кученце винаги се появяваше отнякъде да лапа храната, хвърляна от гостите и сестрите. Беше толкова сладък, че винаги като го видех, го вдигах, стисках го в обятията си и заравях лице в пухкавата му жълта козина. Странно, но така и не го бяха

кръстили, наричаха го просто „Кученце“. Веднъж попитах една сестра защо няма име, а тя се засмя.

— Не искаме да си правим труда. Защо не го кръстиш ти?

Така и направих. Той стана Гуйгуй — добро бебе. Започна да ме разпознава и да ме следва почти навсякъде. Любимото му място беше до мен в кухнята, докато помагах на готвачката А Пин.

Около четирийсетгодишна, няма и слабоумна жена, тя тайно хранеше двама ни с Гуйгуй с лакомства. За готвачка беше необикновено слаба. Всеки път, когато се заглеждах в хлътнолите и бузи, се чудех защо като че ли никога няма апетит. И защо говори само с нечленоразделни звуци, които никой не разбира.

Изпълнявах поръченията главно през свободното си време. Основното ми задължение в павилиона беше да усвоявам изкуствата — да пея партии от пекинската и кун опера, да свиря на *pipa* — четириструнна лютня с крушовидна форма; да рисувам и да се упражнявам в калиграфията.

Учителят по рисуване и калиграфия господин У беше възрастен мъж на четирийсет и няколко. Бях много привързана към него не само защото рисуваше добре, но и защото беше внимателен преподавател — никога не ми се караше, а нежно пренасочваше четката ми, за да ми покаже как да оформям щрихите по-изящно. Учителят по опера господин Ма беше по-млад от господин У, но също доста възрастен — на трийсет и осем. Не го харесвах, защото ме гледаше странно и от време на време ме галеше с ръка по лицето, корема, понякога дори по гърдите (когато ми показваше как да насочвам въздуха си от гръдния кош към *дантиен* — киноварното поле).

Млада жена на име Перла бе получила задачата да ме учи да свиря на *pipa*. Красива, с лъскава черна коса и ослепително бели зъби, тя беше най-популярната сестра в павилиона. Въпреки че бях много привързана към нея, тя някак си ме караше да се чувствам неловко. Беше ми трудно да преценя що за човек е — понякога мила и жизнена като заек, друг път арогантна и с труден характер като котка. Макар обикновено да беше весела и преливаща от енергия, на моменти се натъжаваше, сякаш бе обременена със забранени тайни.

Освен непредвидимия нрав на Перла имах и друг източник на тревога в тюркоазния павилион — тъжните очи, надничачи от

бамбуковата горичка, които ме зяпаха всеки път, когато минавах през двора.

Въпреки това аз бях щастлива и доволна от уроците си по изкуства и хубавата храна. Фан Жун и съпругът ѝ се държаха почти като родители и нямах основания да се оплаквам.

Животът в този тюркоазен павилион в действителност не беше толкова ужасен, колкото го представяха хората отвън.

Но имаше още едно нещо, което ме натъжаваше. Бях тук от четири седмици, а майка ми не беше писала, нито бе дошла да ме види, както бе обещала. Преброих на пръсти и внезапно осъзнах, че тя ще замине за Пекин на следващия ден. Затова отидох при Фан Жун и я помолих за разрешение да изляза от павилиона и да изпратя майка си.

Въпреки че се усмихна, голямата брадавица между веждите ѝ изглеждаше така, сякаш ще ми се нахвърли с все сила.

— Ах, глупаво момиче. Не знаеш ли правилото на „Прасковения цвят“? Имаш право да излезеш през главната порта само при следните случаи — когато получиш покана от много важни гости, което ще се случи едва след като станеш достатъчно популярна и търсена; когато аз те изведа по работа, като например да ти направят прическа или да ти ушийт дрехи; когато всички трябва да отидем да развличаме гостите на престижни тържества.

— Какво искаш да кажеш? — втренчих се в брадавицата, за да избегна погледа ѝ.

— Не задавай прекалено много въпроси, това никога не е от полза на едно малко момиче — гласът ѝ стана остър и рязък. — Както и да е, няма да излезеш — нито тази вечер, нито когато и да било, не и докато не кажа аз, ясно ли е? Сега отиди да помогнеш на А Пин в кухнята. Довечера очакваме полицейски началник, банкиер, търговец на памук и много други важни гости, които трябва да забавляваме.

В коридора на път към кухнята чух смесица от шумове — пеене, бърбрене, дрънкане на *pipa*, игра на маджонг, крясъците на Фан Жун — да долитат от различните стаи. Сестрите се гримираха, обличаха, упражняваха гласа си или настройваха инструментите си за последен път преди идването на гостите. Днес беше събота и работата кипеше с пълна сила. Надникнах към улицата през прозорец с решетки и видях лъскави черни коли да паркират пред входа. От тях излизаха мъже с

представителен вид — някои облечени в елегантно ушити копринени роби, други в идеално изгладени западни костюми.

Докато наблюдавах прииждането и оттеглянето на колите, бях залята от тъга. Дали майка ми хранеше дори смътното подозрение, че сега живея в публичен дом, а не в богаташка къща? Защо не бе дошла да ме види?

Преглътнах сълзите и се запътих бързо към кухнята. Когато А Пин ме видя, бледото ѝ лице грейна. Тя ме изгледа с любещо укорителен поглед, сетне се престори, че с едната ръка държи чиния, а с другата — че сипва. Накрая сви рамене, сякаш искаше да ме предупреди: *Сян Сян, ако пак закъснееш, всички хубави парчета месо ще заминат!*

Отиде да затвори вратата, след което се върна да загребе късове морски охлюв, опашка от акула и риба от различни казани. Сложи деликатесите в чиния и я бутна на масата към мен. Не бях гладна, но за да ѝ угодя взех парче морски охлюв и го пъхнах в устата си. Докато дъвчех гумената тъкан, чух стържене на лапи върху дърво.

— Лельо А Пин — захвърлих аз пръчиците си, — това е Гуйгуй!

Втурнах се да отворя вратата и пузнах кученцето. То изджавка, бясно зализа краката ми и замаха с опашка. Грабнах го от пода и започнах да го храня от чинията си, а то лапаше и гълташе доволно.

Някакъв странен звук излезе от гърлото на А Пин. Възразяваше, че не трябва да храня кучето с деликатесите, запазени за видни гости. Аз се изплезих. Тя се усмихна в отговор и ми направи знак да продължа да се храня.

Но единственото, което исках в този момент, бе да видя майка си. Очите ми се изпълниха със сълзи и зарових лице в муцуната на Гуйгуй.

А Пин попита с ръце. *Нещо не е наред ли?*

— Лельо А Пин, аз... боли ме стомахът, затова не мога...

Тя махна към вратата. *Върви.*

— Сигурна ли си?

Кимна ми.

— Много ти благодаря — казах аз и оставих Гуйгуй на пода. Той показва недоволството си, като задърпа подгъва на крачола ми със зъби.

— Но, лельо А Пин...

Тя отново замаха бясно с ръце, сетне събра длани пред гърдите си и наклони глава върху тях. *Върви да дремнеш.*

Забързах към двора и след като се уверих, че в бамбуковите горички не се крие никой, предпазливо се промъкнах по тайната пътека към главната порта. С разтуптяно сърце се скрих в бамбуковия листак и зачаках подходящ момент за бягство. Изчаках, докато обитателите на павилиона — Фан Жун, У Цян, сестрите, слугините, бавачките, лакеите, пазачите — излязат за ритуала по посрещане на пристигащите гости. Докато се кланяха до земята и сипеха ласкателства за важните посетители, аз се измъкнах.

Когато излязох през портата, хукнах и тичах по целия път до главната улица, където спрях рикша.

— Бързо! Бързо! — закрещях към мършавия гръб на носача. Той се извърна и ме огледа, безжизнените му очи изглеждаха заплашително под уличната светлина.

— Малка госпожице, това е дълъг път, така че трябва да си пестя силите. Не искаш да се строполя насред шосето, нали?

През остатъка от пътя държах езика си зад зъбите и слушах измъчените му стонове, докато най-сетне влязохме в дълъг, тъмен участък и той спря пред разнебитена къща. Напъхах няколко монети в загрубялата му ръка и се запътих към ниската постройка. Мъждива светлина се процеждаше под напуканата ни врата. Почуках на тънката дъска, сърцето ми биеше бясно, а устата ми засмукваше големи глътки въздух.

Вратата се откряна и светлината нахлу иззад гърба на мама. С ококорени очи тя зейна.

— Сян Сян, каква изненада! Тревожех се до смърт за теб!

Задавена от емоции, аз едва успях да извикам:

— Ма!

След което се хвърлих в прегръдката ѝ.

Мама ме въведе въщи и ме сложи да седна на пода. Стаята беше празна, като се изключат двата куфара и разни пръснати дреболии.

Тя беше облечена в протъркана черна туника и панталони. Гладните ѝ очи ме оглеждаха дълго време.

— Сян Сян, изглеждаш толкова различна! — възкликна тя и погали лицето ми. — Сега тялото ти е далеч по-силно и лицето ти е покръгло. Толкова се радвам, че те хранят добре — тя докосна памучната

ми блуза и панталоните на цветя. — Само се виж с тези красиви дрехи! — преди да успея да отговоря, тя изрече развълнувано: — Сян Сян, толкова се радвам, че най-после извади късмет!

— Но, ма...

— Сян Сян, опитай се да не се оплакваш прекалено много, научи се да бъдеш благодарна.

Как бих могла да ѝ кажа истината — че съм била примамена в публичен дом? Освен това наистина бях добре облечена и ме хранеха, а и не се държаха с мен твърде зле. Въпреки че павилионът „Прасковен цвят“ беше публичен дом, той беше и къща за богати хора и аз работех там. Тогава защо да разстройвам майка с останалата част от истината? Затова когато тя продължи да ме разпитва за живота ми, аз просто ѝ казах да не се тревожи.

Попитах я защо не е дошла да ме види и тя въздъхна.

— Ех, Сян Сян, наложи се да обикалям от къща на къща да събирам пари на заем, за да платя дълговете ни, преди да напусна този прашен свят — тя замълча и намести един кичур от косата ми. — Опитах се да отида до мястото, където живееш, но леля Фан ми е дала грешен адрес. Разпитвах наоколо дали някой я познава, но — мама спря на средата на изречението и ме погледна нежно — както и да е, сега си тук.

Надрасках адреса си на парче хартия и ѝ го подадох.

— Ма, това е правилният адрес, така че можеш да ми пишеш, когато пристигнеш в Пекин.

Тя внимателно сгъна листчето, сякаш беше банкнота от сто долара, и го сложи в кесията си.

Сърцето ми бавно се натрошаваше.

Есента изгасваше в зима. Времето вече се бе захладило и повечето листа на белите чадърени дървета бяха окапали и лежах, но брега на река Хуанпу.

След пътуване с рикша и безконечно вървене двете с мама повлякохме вцепенените си тела към Северната гара, изпълнени с ужас от мига на раздялата. Само една мисъл занимаваше умовете ни — не знаехме кога ще се видим отново.

Втренчила поглед в чадърените листа, пръснати в загадъчни форми по асфалта, мама промълви меланхолично:

— Сян Сян, ние, китайците, казваме: „падащите листа се завръщат към корените си“. Разбираш ли какво означава това?

Вдигнах поглед към нея и видях, че в очите ѝ блестят сълзи.

— Да, ма, означава, че каквото и да се случи, винаги ще намираме пътя към дома.

На безкръвното ѝ лице се появи крива усмивка.

— Ще го запомниш ли?

Кимнах в потвърждение, понеже, задушена от скръб, не бях в състояние да кажа каквото и да било. А също и защото си мислех: Но, ма, къде е домът ни? Мисля, че вече нямаме къде да се върнем! Тюркоазният павилион, въпреки че също имаше „мама“, със сигурност не беше мой дом, нито женският манастир беше домът на майка ми. Но преглътнах думите си заедно със сълзите.

Стигнахме до гарата и пристъпихме в претъпканото фоайе. Мама побърза да се нареди на опашката за билети. Аз наблюдавах богатите *тай тай*, които си бърбеха апатично, докато чакаха слугите им да купят билети за първа класа.

След малко мама се втурна към мен, размахала билет. Двете се завтекохме към влака. В миналото винаги се вълнувах от влаковете. Обичах да слушам тяхното „Ву! Ву!“ и да наблюдавам белия пушек, пуфтящ от носовете им като сняг на пара, докато си представях екзотичните места, на които ще ме отведат. Но сега се ужасявах от черното чудовище. Скоро щеше да сграбчи майка ми и да я отведе далеч от мен в заграден храм, пълен с жени с голи глави, рецитиращи непонятни сутри, сякаш говорят с духове!

— Сян Сян — каза мама, докато нежно нахлузваше на врата ми медальон на Гуан Ин, — сега бързо се прибирай при леля Фан и се дръж добре. Винаги я слушай, все едно ти е истинска майка, и никога не създавай проблеми, разбираш ли?

Усетих как сълзите парят в очите ми.

— Но, ма, тази дебела, грозна свиня не ми е майка!

Шляп! Мама ме удари през лицето.

Аз се разплаках.

— Ма, защо не ме вземеш с теб?

— Мислиш ли, че никога не съм мислила за това? — тя въздъхна и извади кърпичката си да избърше сълзите ми. Гласът ѝ омекна и се сниши. — Извинявай, че те ударих, Сян Сян. Но имаш ли представа що за живот водят монахините? За мен не е проблем, защото най-хубавите ми години са минали и вече съм безполезна старица. Но ти си млада и красива и те очаква бляскаво бъдеще, затова няма да те оставя да го прахосаш в манастир. Освен това — тя отново въздъхна — една от послушниците ми сподели, че майката игуменка е казала... — тя спря на средата на изречението.

— Какво е казала?

— Че си твърде красива за монахиня и се опасява, че красотата ти ще донесе лош късмет на храма ѝ.

Обикновено сърцето ми би подскочило до небесата, когато хората кажат, че съм хубава, но сега потъна до дъното на морето.

— Откъде знаят, че съм хубава?

— Аз им казах, защото толкова се гордея с теб — майка ми ме потупа по главата. — Сян Сян, знам, че животът на прислужница не е лесен. Но това е само временно. Рано или късно ще намерим изход от положението. Сега ме чуй. След като ме изпратиш, се върни незабавно при господаря си. И не забравяй, че е много важно да се подчиняваш както на него, така и на жените му, и направи всичко възможно да се разбираш с всички, в противен случай няма да имаш покрив над главата си, нито дори рядка оризова каша да стоплиш стомаха си. Запомни, не само трябва да понасяш всяка трудност, но и да я изтърпяваш с усмивка, така че никой да не види и следа от мъка — тя спря да огледа лицето ми. — Сян Сян, вместо да се оплакваш, трябва да благодариш на небесата за всичко това, разбираш ли?

Кимнах, облизах устни и вкусих солеността на сълзите си.

— Ма, кога ще се видим отново?

— Няма да е скоро, но ще се видим — мама успя да процеди усмивка. — Винаги можем да си пишем. Или може би дори ще се опитам да се върна да те посетя — тя замълча. — От западната страна на планината Тайи южно от Пекин има много храмове. Мисля да се установя там, но още не съм сигурна в кой точно. Ще ти пиша веднага щом пристигна.

Тя въздъхна, загледана в мен със замъглените си от сълзи очи.

— *Хай*, Сян Сян, знам, че колкото и добре да се държат с теб в новата ти къща, в края на краищата ти си просто слугиня — тя се замисли за момент, сетне добави сериозно: — Само запомни едно нещо: не можем да победим съдбата, но можем да играем с нея и да извлечем колкото се може повече. Опитай се да бъдеш щастлива — майка продължи: — Освен това внимавай какво разказваш за себе си в новата къща. Не споделяй как е умрял баща ти. Бъди предпазлива.

Кимнах.

Мама ме прегърна набързо.

— Сян Сян, опасявам се, че сега пътищата ни трябва да се разделят. Нека Гуан Ин бъде с теб, докато се срещнем отново.

След тези думи тя се запъти бързо към влака, спъна се, изправи се и, без да се обръща към мен, се качи на черното чудовище. С гръб към мен тя бясно размаха еднопосочния си билет, докато познатата ѝ слаба фигура изчезна сред тълпата.

Втренчих се съсредоточено в релсите, които щяха да я отведат в манастира в Пекин, но никога нямаше да я върнат обратно.

ТЪМНАТА СТАЯ

Виковете „Ву! Ву!“ на влака още кънтяха в ушите ми, когато наех рикша за павилиона „Прасковен цвят“. Щом слязох от нея и поех към къщата, почувствах как острият леден вятър и собствените ми сълзи жилият страните ми.

За моя изненада, докато се промъквах към предната порта, видях Фан Жун да стои там, източила напред тлъстия си, набръчкан врат. В мига, в който ме зърна, тя изкрещя:

— Хвани малката кучка!

Моментално от нищото се появи мъж като огромна буца и ме сграбчи. Хватката му беше толкова здрава, че пръстите му се врязаха дълбоко в плътта ми. Преди да успея да извикам, усетих удари по главата си и шамари по лицето.

Гласът на Фан Жун изпищя стържещо до ухото ми като разстроена цигулка.

— Казах ти, че не можеш да излизаш сама! Къде беше?

— Да... изпратя майка ми в Пекин.

— Да изпратиш майка си? Сляпа ли си? Не виждаш ли, че майка ти е тук, пред теб? — още шамари по лицето ми, последвани от заповед: — Заведи я в тъмната стая!

Незабавно ми вързаха очите, вдигнаха ме и ме понесоха. Въпреки че мъжът вървеше бързо, все пак ми се стори, че мина доста време, преди да ме стовари на земята и да махне превръзката. Бях захвърлена в мрачна, задушна килия и тутакси проумях, че не е нужно да умираш, за да идеш в ада. Той е тук, на земята.

Смрадта на влажния, изгнил под прониза ноздрите ми. Макар в тъмното да не виждах почти нищо, чух цвърчене, което ми подсказа, че не съм сама.

Заблъсках по железната врата.

— Мамо! Пусни ме! Моля те, пусни ме!

Гласът на Фан Жун се обади саркастично:

— Мамо? Не ми ли каза току-що, че майка ти вече е заминала за Пекин? — оглушителна пауза, последвана от думите: — Сега ще

видим дали ще посмееш да избягаш отново!

Чу се силен смразяващ смях и стъпки, които триумфално се отдалечиха.

Не знам колко дълго съм блъскала по вратата, преди да се изтощя дотолкова, че пипнешком да се стоваря на разнебитена койка.

Тогава отново чух цвърченето.

Сърцето ми подскочи. Дали имаше друг човек тук? Или духове?

Бързо дръпнах мръсното одеяло над главата си. В следващия момент усетих нещо хладно и косматото да докосва ръката ми. Изпищях и изскочих от леглото.

Плъхове.

Бяха навсякъде — да ми правят компания!

Повърнах, въпреки че не бях вкусувала храна от часове. Изведнъж обезумяло квичене вледени сърцето ми — плъховете се блъскаха да се докопат до повърнатото!

Отново вълна на погнуса заплиска в стомаха ми, но този път нищо не излезе от устата. Гърлото ми пареше. Увих одеялото плътно около себе си и се опитах да забравя страха си в съня, но от студа зъбите ми тракаха и не можех да заспя премръзнала. Накрая жаждата стана толкова непоносима, че скочих от леглото, тропнах с крака да прогоня плъховете, свалих панталона си и се опитах да се изпишкам. Може би щях да успея да утоля жаждата си, като пия от собствената си...

Но нищо не излезе, нито капка, а в следващия момент усетих нещо слизесто да пропълзява бързо по крака ми.

Изпищях. Но това не попречи на плъха да се покатери в панталона ми. Вече се въртеше в слабините ми. Студена пот изби по цялото ми тяло. Гнусното същество продължи да се блъска, докато осъзная, че е също толкова изплашено, колкото и аз. Заревах истерично, свалих рязко панталона и изтръсках плъха.

Изпълнена с отвращение, заблъсках с глава по вратата и закрепях:

— Пуснете ме! Пуснете ме!

Но не последва никакъв отговор, освен още стържещи писъци — този път мои, — злоещо отекващи в призрачната стая. Продължих да удрям и да крещя. Не се случи нищо и аз с все сила треснах главата си във вратата.

— Нека умра!

Писъкът ми отскочи в хиляди посоки. Внезапно почувствах нещо влажно и лепкаво да се стича от черепа ми, сетне в устата ми се процеди солен, металически вкус...

Изпиках се и изгубих съзнание.

Когато се събудих, бях все така заобиколена от мръсотия и тъмнина, но за щастие цвърченето бе изчезнало — плъховете вероятно бяха дали почивка на пълните си търбуси и си подремваха. Но моят стомах биеше бясно като барабан, а гърлото ми пареше така, сякаш съм погълнала горящи въглини. Опитах се да изкрещя, но гласът ми прозвуча като шепот.

Докато се мятах в леглото, усетих нещо странно — лигаво и лепкаво — под гърба си. Опипах с ръка и поднесох пръстите към носа си.

— Кръв! Кръв!

Чух вика си да отеква в стените.

Инстинктивно протегнах ръка към главата си, но кръвта там вече беше засъхнала. Отново докоснах мястото, където лежах, и усетих мокрото топло легло. Не проумях как може да съм си ударила задника толкова лошо, че да кърви. Докато размишлявах, в стомаха ми постепенно се надигна болка, последвана от топъл приток на течност, просмукваща се между краката ми. Тогава осъзнах, че моята *ин* част кърви.

Уплашена, аз се изстрелях от леглото, втурнах се към вратата и заудрях с юмруци студеното желязо.

— Мамо! Мамо! Моля те, пусни ме! Ще умра! Умирам!

Не знам колко време съм блъскала, докато цялото ми същество бе завладяно от летаргия и унес. А цвърченето започна отново...

Загубих представа за времето. Но ми се струва, че беше вторият или дори третият ден, когато се събудих рязко от шумното издрънчаване на вратата. В стаята се втурнаха Фан Жун и У Цян.

Когато се опитах да закрия лицето си от ослепителната рязка светлина, Фан Жун перна ръката ми.

— О, мамо!

Бях вцепенена — не можех да повярвам, че току-що съм я нарекла мамо! Толкова ли отчаяно се нуждаех от майчина утеха?

В миг осъзнах, че вместо да ме утеши като майка ми, тя може да ме удари. Отново вдигнах ръка да предпазя лицето си.

Но за моя огромна изненада Фан Жун докара голяма усмивка и изгука:

— Ах, мила дъще, как само страда! — тя положи влажната си месеста длан на челото ми. — Слава на небесата, че нямаш треска — сетне попита: — Гладна ли си?

Кимнах с глава като замахващ пневматичен чук.

— Искаш ли да се върнеш в павилиона и да хапнеш нещо?

Аз отново закимах с глава, докато почувствах, че главата ми е на път да се откачи от врата.

Когато се помъчих да стана, очите на мама се разтвориха широко, а показалецът ѝ посочи към леглото.

— О, небеса, какво се е случило? — попита тя и изви дебелия си врат да ме погледне в очите. — Сян Сян, какво си си причинила?

Чак тогава си спомних за кръвта.

— Кървя — отвърнах аз, сетне млъкнах за кратко и промълвих немощно: — Но не съм направила нищо.

Мама сграбчи ръката ми да огледа китката. След като не откри никакви разрези, тя докосна петната на леглото, завъртя ме и дръпна рязко панталона ми.

— Мамо!

Страните ми пламнаха от унижение. Ръцете ми се опитаха да вдигнат панталона, но бяха плеснати от мечешките лапи на Фан Жун.

В следващия момент напълно се стъписах, защото тя избухна в смях, докато съпругът ѝ стеснително оглеждаше ноктите си. Мама ме завъртя да я погледна.

— Не осъзнаваш ли, че леля ти току-що ти е дошла на гости?

Никой от родителите ми не бе споменавал за леля.

— Но аз нямам такава — отвърнах, вдигайки панталона си.

— Майка ти никога ли не ти е казвала за леля ти?

Поклатих глава отрицателно.

— Къде е тя сега?

Двамата размениха многозначителни погледи. След това Фан Жун се засмя толкова силно, че месестото ѝ лице заприлича на дебела топяща се свещ.

Накрая спря да си поеме дъх и каза:

— Хмм... майка ти сигурно се е притеснявала да ти каже. Но защо? След като вече е била *чукана* от баща ти, за да те има теб.

— Какво значи *чукана*? — попитах аз, като имитирах гласа ѝ.

— Сян Сян — У Цян се втрени в очите ми, — *чукане* означава, когато мъжът слага неговия...

Мама го прекъсна рязко.

— У Цян, не бъди толкова нетърпелив. Можеш да оставиш това на мен.

Последва мълчание, сетне Фан Жун заговори отново.

— Сян Сян, вече не си малко момиче — тя ми намигна. — Току-що се превърна в жена.

Нямах никаква представа за какво говори.

Мама продължи:

— Сян Сян, след като така наречената ти майка е била твърде мързелива и благопристойна да ти обясни за делата на вятъра и на луната — тя потупа гърдите си, — имаш късмет, че се сдоби с истинска мама, която да те просвети.

Въпреки че още не разбирах за какво говори, бях твърде изтощена да разпитвам, камо ли да защитавам „мързела“ на майка си.

Фан Жун забеляза, че съм на ръба на припадък, и каза с нежен глас:

— Скъпа дъще, сигурно умираш от глад, затова хайде всички да отидем да хапнем.

Краката ми бяха толкова немощни и разклатени, че се наложи двамата с У Цян почти да ме носят до павилиона.

Фан Жун накара прислужницата си Малка червена да ме изкъпе. Докато ме миеше, никоя от нас не спомена тъмната стая. Със затворени очи аз се наслаждавах на усещането за гореща вода, плискаща се по голата ми плът. Наклоних глава да оставя парата като пролетен бриз да масажира лицето ми. Малка червена търкаше и шибаше с гъбата врата, гърба и раменете ми в синхрон с въздишките ми на задоволство.

Когато свърши, прислужницата изля обагрената в червено вода и извади плътен, сгънат плат.

В мига, в който се опита да го напъха между краката ми, аз избутах ръцете ѝ.

— Малка червена, няма да нося това нелепо нещо!

Тя се изкикоти.

— Сян Сян, значи предпочиташ всички в павилиона да узнаят, че *онова нещо* ти е дошло?

— Защо днес всички говорите с гатанки? Какво е *онова нещо*, леля ми ли имаш предвид? Но аз нямам такава!

Прислужницата се разхили още повече.

— Какво ти е толкова смешно?

— Сян Сян, всяко момиче има леля — тя се приведе до мен и сниши глас, при все че в стаята бяхме само двете, — това означава месечната ѝ червена класика.

Преди да успее да отговоря, тя продължи:

— Когато момичето порасне, започва да кърви всеки месец. Но кръвта, която се процежда от долната ѝ дупка, не е обикновена кръв. Тя идва от вътрешността на стомаха ѝ. Ако момичето не е било с мъж — Малка червена направи пауза и прошепна в ухото ми: — Това означава да се е чукало, — тогава яйцата ѝ няма да се смесят със семето му, а ще потекат от *ин* частта ѝ с кръвта. Но ако момичето е било чукано от мъж и забременее, тя ще спре да кърви, докато бебето се роди. И така, щом като леля ти е започнала да те посещава, значи можеш да имаш бебе.

Последното ѝ изречение предизвика силно разтърсване в гърдите ми.

— О, небеса, това означава ли, че ще имам бебе?

Тя отговори на въпроса ми с друг:

— Сян Сян, била ли си *чукана*?

Нямах възможност да отговоря, защото тя продължи:

— Ако си, ще си навлечеш *големи, големи* неприятности, защото съм убедена, че мама и де очакват да продадат девствеността ти на висока цена.

Изчаках я да довърши и изтърсих:

— Какво означава *чукам*!

Малка червена изглеждаше изненадана.

— Това правят всички сестри тук, а ти не знаеш? Откога си тук?

— От месец.

— Хмм, ако мама няма време да те научи, тогава аз ще ти кажа какво е чукане. — Малка червена замълча за миг, сетне продължи: — Това е, когато мъжът пъха *онова негово нещо* в жена.

За да не изглеждам невежа, аз докарах многозначителна усмивка. Тя ме изгледа подозрително.

— Сян Сян, сигурна ли си, че още си девица?

— Девица?

— Момиче, което никога не е било чукано — гласът ѝ ставаше все по-силен. — Сян Сян, как така нямаш никакво понятие от всичко това? На какво те е учила майка ти вкъщи?

— Поезия, литература...

— Добре, знам, че си добре обучена в петте класики. Но как така никога не ти е казала за месечната червена класика?

Запазих мълчание, а тя продължи:

— Сян Сян, току-що ти казах, че „чукане“ означава, когато мъж слага *онова негово нещо* — тя ми хвърли загадъчен поглед, — искам да кажа своя *ян* инструмент в *ин* дупката на жената.

— Но защо някой мъж ще иска да го прави?

— Защо? Защото му харесва, ето защо! Освен това така тя може да има бебе от него — след още една пауза Малка червена продължи развълнувано: — Баща ти също е чукал майка ти, за да те има!

— О, не! — възразих пламенно аз. — Баща ми беше учен господин, той не би направил толкова отвратително нещо на майка ми!

Независимо колко усилено се опитвах или колко надалеч разпростирах въображението си, аз просто не можех да си представя моя изтънчен баща да слага *онова негово нещо* в изящната дупка на мама.

— Разбира се, че го е направил — гласът на Малка червена подскочи високо като жаба. — Ако не е, тогава откъде си мислиш, че си се взела — извадили са те от кофа за боклук или си изскочила от камък?!

Загубих ума и дума както от кофата, така и от камъка. Малка червена не се отказваше.

— Сян Сян, повярвай ми. Родителите ти са се чукали, за да те има. Обзалагам се, че са се чукали здравата и са изпробвали всякакви благоприятни пози, на които са се наслаждавали до полуда. Иначе нямаше да се родиш толкова красива!

— Какво общо има това с красотата?

— Защото ако на една двойка ѝ харесва да се чука, енергията *ци*, която предават един на друг, е необикновено добра и от нея винаги се раждат хубави бебета.

Втречих се напрегнато в Малка червена, в нейното картофено лице, жабешки очи, чип нос и едва не изтърсих: „Тогавя твоите родители трябва жестоко да са се мразели“, но се спрях навреме.

В същия момент чухме гласа на Фан Жун да се изстрелва от долния етаж.

— Какво правите вие двете горе, обсъждате съчиненията на Конфуций ли? Веднага слизайте!

С това нашият разговор приключи. Малка червена чевръсто ми помогна да облека чисти дрехи и ме придружи до приземния етаж.

В коридора, водещ към трапезарията, едва не припаднах от уханието на храна. В следващия момент видях блюдата — цяла риба, приготвена на пара, скариди с чесън, раци с джинджифил и праз, задушена змиорка в чеснов сос, заешки бутчета, сърнешки езици, супа от костенурка — и лигите ми потекоха. Фан Жун отпрати с ръка Малка червена и ми направи знак да седна между нея и У Цян.

Тя приглади косата ми.

— Виж, Сян Сян, ако се държиш добре, винаги ще имаш такива лакомства. Сега яж и пий.

Двамата с мъжа ѝ започнаха да трупат храна в чинията ми и наляха вино в чашата.

— Благодаря ви, мамо и де — казах аз, почувствала искрена благодарност.

След това лапах и пих, докато припаднах отново.

ЕЛЕГАНТНО ПРАЗНЕНСТВО

След времето, прекарано в тъмната стая, осъзнах, че животът в павилиона „Прасковен цвят“ не е толкова хубав, колкото изглежда. Освен това, макар и неохотно, бях станала жена. Ала дните минаваха и аз бях твърде заета с усвояването на изкуствата — и твърде уплашена — да размишлявам за бъдещето си. Всяка седмица трябваше да взимам уроци по пеене, свирене на *nina*, рисуване и калиграфия и всеки ден трябваше да се упражнявам пет-шест часа без прекъсване.

Веднъж бях толкова изтощена, че помолих мама за почивка. На тлъстото ѝ лице разцъфна широка усмивка.

— Ай-я! Сян Сян — тя се потупа по гърдите, — да не мислиш, че аз ще спечеля от всички тези уроци? — сетне заби дундестия си пръст в челото ми и го натисна. — Ти ще спечелиш, глупаво момиче, *ти!* — тя млъкна да си поеме дъх. — Само почакай да станеш известна, може би тогава ще покажеш малко благодарност към твоята мама, която те е карала да взимаш всички тези уроци!

От всички изкуства най-много харесвах свиренето на *nina* — четириструнната лютня. Отчасти защото ми допадаше приятният звук на инструмента, отчасти защото харесвах Перла, моята учителка. Доставяше ми безкрайно удоволствие да наблюдавам вирнатата ѝ брадичка, издадените ѝ устни и тънките ѝ пръсти, които кръжаха над инструмента като пеперуди, танцуващи от цвете на цвете. Освен това стаята ѝ не беше като моята. Копринените ѝ завеси, бродираните чаршафи, тоалетката с мраморна повърхност, позлатеното огледало, пищно украсеният западен часовник и картините на красиви жени ме заплеляваха. Когато ходех там, очите ми бяха заети да изучават красивите предмети, докато вдъхвах смесицата от ухания на цветя, благовония и парфюмираното ѝ тяло.

Бях заинтригувана и от вълшебната сила на Перла — мъжете огладняваха и ставаха палави, когато попаднаха в радиус от петдесет ярда от нея. Когато я забележеха, те подобно на котки, протягащи лапи към риба, нетърпеливо посягаха към буза, ръка, крак, бедро, гърда.

Поради натоварената си програма в „Прасковения цвят“ нямах много време да мисля за „леля“ си, нито за „чукането“, описано от Малка червена.

Но от онзи ден прислужницата беше толкова погълната от задачите си, че когато се засичахме в коридора или на двора, все не успяхме да довършим разговора си. Що се отнася до Фан Жун, макар да бе обещала, че скоро ще ме просвети за *чукането*, тя беше по-заета да се кара на сестрите, да се кланя на важни гости или да се радва на счетоводната си книга, докато отмята дебелиите мъниста на сметалото с пръстите си като наденички.

Въпреки това тук-там в „Прасковения цвят“ аз все пак успях да доловя някоя и друга пикантерия за тази загадка.

— Ах, небеса, как може да си мисли, че ще влезе в мен, когато леля ми е между нас!

— Вярно ли е, че малкият му брат е недохранен?

— Знаеш ли какво е усещането клечка за зъби да падне в кладенец?

Макар сега да не бях напълно невежа относно тази работа с *чукането*, тя все пак в много отношения ми изглеждаше непонятна. Но кого да попитам? Разбира се, вече бях пробвала с Перла в края на уроците ми по *пипа*, но тя или изглеждаше уморена, или бързаше да забавлява гост.

— Ах, Сян Сян — обясняваше ми тя извинително, — мама ми каза да те науча, но точно сега не съм в настроение.

Нямах представа дали действително е толкова изтощена и заета или няма желание да ми каже, но след като мама й бе възложила да е моя учителка, смятах, че е нейно задължение да задоволи любопитството ми за *чукането*.

Но нямаше как да разпитам отново Перла, защото сега всички в „Прасковения цвят“ трескаво се подготвяха за лунната Нова година. Мама беше наредила на слугите и прислужниците да измият прозорците, да излъскат подовете и да полират мебелите. Вратите бяха окичени с цветни фенери и облепени с червени свитъци за късмет. Слугите извадиха червената драперия, избродирана със сто плода (за дълголетие), да покрят големия *луохан* стол в гостната. Към

страничните облегалки на стола вързаха по една бамбукова пръчка, символизираща честите повишения (тъй като бамбукът расте висок). Вечерта срещу Нова година всички ние седнахме и зачакахме да видим кой гост ще пристигне пръв и ще запали свещите на червения дракон и феникса.

В деня на Нова година слугите изстреляха фойерверки да отпратят старата година, да посрещнат новата и да прогонят злите духове. Смях, шеги и пожелания за късмет изпълваха гостната и банкетната зала на „Прасковения цвят“. След като мама и де ни заведоха да се помолим пред всички богове и богини, леля А Пин донесе четири големи сребърни подноса, пълни с *дим сум*. В духа на Новата година клиентите се впускаха в бясно харчене на пари — плащаха прескъпо за храната, раздаваха бакшиши на всеки, попаднал пред погледа им, и играеха хазарт с високи залози.

На десети януари преброих припечелените пари и с въодушевление установих, че съм изкарала почти десет сребърни монети — само за да бъдат откънати от мама. За сметките, обяви тя. Разстроена, отидох в кухнята да потърся утеха при Гуйгуй. Кученцето беше толкова доволно, че ме вижда, че дори докато гълташе останките от храна, ме погледна и размаха опашка.

Вдигнах го и зарових лице в топлата му пухкава козина.

— Гуйгуй, беше ли добро бебе?

Той кимна и облиза лицето ми, като остави парченца полусдъвкано месо по бузите ми.

След няколко дни, когато суматохата около Нова година най-сетне бе замряла, отидох в стаята на Перла за поредния урок по *nipa*. Изненадах се, че не е подготвила инструмента както обикновено. Вместо това тя грижливо очертаваше с молив веждите си пред огледалото и си тананикаше. Защо се суетеше над две тънки линии, вместо да настройва четирите струни?

Докарах най-хубавата си усмивка.

— Сестро Перла, днес няма ли да имаме урок?

Тя вдигна вежди и ми хвърли изпълнен с любопитство поглед в позлатеното си, богато резбовано огледало.

— Забрави за урока по *pipa*. Тази вечер ще ти преподавам други уроци.

Преди да успея да попитам: „Ами уроците по *чукане*“, тя ме погледна косо с издължените си очи на феникс.

— Чух, че преди време си била заключена в тъмната стая?

Кимнах утвърдително.

— Значи си научила урока си за *тъмната стая*!

Не успях да измисля какво да кажа, затова кимнах повторно.

— Защо избяга?

— Да изпратя мама.

— Плати висока цена.

Запазих мълчание и тя попита:

— Къде замина майка ти?

— Да стане монахиня в будистки манастир в Пекин.

Перла избухна в смях, докато сълзи потекоха по страните ѝ. Ръката ѝ трепна и тя направи грешно движение, от което едната ѝ вежда се изкриви. Когато най-сетне се успокои, извади копринена кърпичка от нефритената си гривна да попие очите си и да избърше веждата.

— Сестро Перла, какво му е смешното?

Тя почука с пръста си с червен нокът отражението ми в огледалото.

— Ха, не ти ли се струва смешно? Майка ти ще стане монахиня, а ти — курва?

— Но аз не съм...

— Сян Сан, да не би да мислиш, че тук те хранят, обличат и обучават в изкуствата току-така? Смяташ, че павилионът „Прасковен цвят“ е благотворителна организация ли? Или държавно училище по изкуствата? — тя ме тупна по главата. — Колкото по-рано се разделиш с илюзиите си, толкова по-добре, схващаш ли? — тя замълча, докато оправи веждата си. — Знаеш ли, понякога не е твърде зле да си проститутка. Особено ако станеш известна и срещнеш някой, който е толкова богат и те обича толкова много, че да те откупи и да те отведе у дома като пета или шеста наложница — тя се извърна да ме щипне по бузата с тънките си пръсти.

— Ясно ли ти е, малка курво?

Тъкмо се канех да възразя, когато внезапно си спомних думите на майка ми: „*Направи всичко възможно да се разбираш с всички, в противен случай няма да имаш покрив над главата си, нито дори рядка оризова каша да стоплиш стомаха си.*“

Освен това, когато ти подхвърлят истината като буца пръст в лицето, как да реагираш, освен да я преглътнеш?

Затова преглътнах с усилие и процедих усмивка.

— Да, сестро Перла.

Тя се извърна да огледа напудреното си лице. Красива и неподвижна, приличаше на изящно изваяна статуя на Гуан Ин — богинята на милосърдието, — която винаги се вслушва във виковете за помощ.

Аз изтърсих отдавна съдържания си въпрос:

— Сестро Перла, какво е *чукане*!

— Сян Сян! — тя ми хвърли сърдит поглед в огледалото. — Тази дума е изключително вулгарна.

— Но нея използват мама и Малка червена.

— Да, аз също я използвам, но тя е за възрастни, не за малко момиче като теб.

— Но, сестро Перла, аз вече не съм малко момиче. Аз съм жена!

— О, нима? — тя повдигна вежди. — Това означава, че си била чукана, така ли?

Думите ѝ ме ужилиха като пчела.

Изкресях:

— Не, разбира се, че не!

Тя се засмя и разкри равна редица перлени зъби.

— Добре, не си била чукана, не още, нали? — сетне ме погледна обвинително. — Сян Сян, вместо да казваш *чукане*, защо не казваш *чифтосване* на небето и земята, *уравновесяване* на *ин* и *ян* или *раздвижване* на облаците и дъжда?

Тя ме погледна косо.

— А и защо толкова бързаш да научиш всичко това, не можеш ли да почакаш да станеш шибана курва?

Този път сдържах езика си зад зъбите.

Перла се усмихна закачливо.

— Малка червена не ти ли каза вече какво означава *чукане*?

Преди да успея да отговоря, изражението ѝ стана сериозно.

— Както и да е, скоро мама ще ти даде книги за тайните игри. По-добре да ги изучиш из основи, ако после имаш въпроси, ела и ме питай.

— Имаш ли тези книги?

— Вече не са ми нужни — тя потупа главата си, — всичките са тук.

Обърна се към огледалото и продължи да се занимава с грима си, докато веждите ѝ заприличаха на две тънки листа. Схванах, че това беше знак да преустановим разговора на тема *чукане*.

Перла положи довършителните щрихи на веждите си и се обърна да ме погледне в очите.

— Сян Сян, довечера ще развличам гости на голямо празненство и — щипна ме тя по брадичката — ти идваш с мен, малка вещице с късмет.

Изненадах се, като чух това. Не бях очаквала да ме поканят навън толкова скоро.

— Сестро Перла, кой ме е поканил?

Внезапно сърдечността в тона ѝ изчезна. Тя присви очи.

— Много богат бизнесмен. Но не си мисли, че вече си толкова неустоима да те покани навън. Той покани *мен*, ясно ли е? Ти просто ще се домъкнеш с мен.

Кимнах. Сълзи изпълниха очите ми, но не ги оставих да се стекат.

Когато видях, че съм на ръба да заплача, Перла отново смекчи тона си.

— Сян Сян, най-добре да започнеш да осъзнаваш собствената си стойност. Не знаеш ли, че вече си доста известна? Хората разпитват за теб: „Кое е това хубаво момиче с две очарователни трапчинки?“ Един дори каза: „Толкова е красива, че със сигурност някой ден ще стане *мин дзи*!“

Мин дзи — престижна проститутка. Какво ли би било това?

Перла вдигна ръка и втри парфюм под мишницата си.

— Никога не е твърде рано да бъдеш забелязана, глупаче. Животът тук е кратък и никоя няма цяла вечност да блести с младостта си.

Тя се накипри пред огледалото — вирна брадичка, сведе очи, навлажни устни, вдигна рамене така, че халатът ѝ се плъзна и разкри

гладката ѝ бяла кожа, сетне погали гърдата си с лакираните си в червено пръста. После зарецитира стихотворение:

*Когато цветето разцъфне, откъсни го.
Не чакай, докато остане само гола клонка*

След това се обърна към мен, а гласът ѝ бе пропит със сантименталност.

— Разбираш стихотворението, нали, Сян Сян?

Кимнах, твърде тъжна да кажа каквото и да било.

Перла най-накрая приключи с гримирането. Отиде до гардероба и изхлузи халата си. Нададох лек вик — тялото ѝ беше чисто голо!

Тя ме погледна изпод вежди и се изкикоти.

— Никога ли преди не си виждала гола жена?

Поклатих глава, докато оглеждах вирнатите ѝ гърди, леко издутия корем и избуялата тъмна област между белите бедра, напомняща за плътното мастило, което учителят ми по рисуване господин У мацваше по оризовата хартия.

Моят оглед явно изобщо не смуцаваше Перла. Тя каза:

— Свиквай с това. Сян Сян. Защото, повярвай ми, съвсем скоро ще виждаш много голи тела. Но имай предвид — тя изсумтя, — телата, които ще виждаш и ще се научиш да задоволяваш, са доста различни от нашите. Те принадлежат на чоу нанжън!

Смрадливи мъже.

Мина секунда, преди да избухнем в неконтролируем смях. В този кратък, мимолетен миг си помислих, че я харесвам страшно много.

Тази вечер Перла изглеждаше особено привлекателна. Червената копринена рокля с бродиран златист феникс прилепваше по тялото ѝ толкова плътно, сякаш птицата бе нарисувана върху кожата ѝ. Високата яка на жакета обвиваше врата ѝ като венчелистчета около пъпка — нейното бленувано лице с формата на гъше яйце. Дългата ѝ коса бе защитана с фиба на хлабав кок в основата на врата ѝ и ароматизирана с олио от османтус. Беше украсила своите три хиляди нишки проблеми със свежи сливови цветове и златна филигранна пеперуда. Устните ѝ, начервени в пурпурно и леко нацупени, изглеждаха така, сякаш умират

за сладката роса на някой екзотичен еликсир. Две нефритени обици — като две зелени очи — просветваха загадъчно.

— Сестро Перла, великолепна си! — възкликнах аз и подуших парфюма ѝ.

Тя ме ощипа по бузата сърдечно.

— Благодаря ти, Сян Сян — сетне очите ѝ се натъжиха. — Красотата е всичко, което имаме — въздъхна тя, — така де, като изключим чара.

Последва дълго мълчание, преди настроението ѝ да се смени отново и да ме огледа игриво.

— Сян Сян, ти самата си много хубава малка мръсница. А сега се обличай.

Извади от шкафа си копринена блуза и панталон и ми ги подаде. Облякох ги и Перла заяви:

— Добре, сега нека ти помогна да се гримираш.

Когато най-сетне бяхме готови да излезем, огледахме отраженията си в огледалото. За моя изненада аз изглеждах напълно различно — поне с пет години по-възрастна. Блузата и панталонът в зелено с розови сливови цветове, макар и малко широки, ми стояха много добре — сякаш пролетта бе разцъфнала по торса и крайниците ми. Подчертани от розовите сенки и черния контур, очите ми излъчваха сияйни искрици, които не бях забелязвала по-рано. Канелената помада на косата ми като че ли превръщаше моите три хиляди нишки проблеми в тайнствено черно огледало.

— Красиви сме, нали? — измърка Перла.

Бях едновременно твърде срамежлива и твърде развълнувана да отговоря.

Тя грабна кожено палто и вълнен шал от канапето си.

— Сега да вървим да упражняваме чара си! — възкликна тя, сетне уви шала около рамената ми и ме измъкна от стаята.

В този момент Фан Жун се завтече към нас по коридора. Огромните ѝ гърди се полюшваха като океански приливни вълни под бродирания ѝ червен жакет.

— Побързай, Перла, господин Чан е още на среща, но колата вече чака долу. Двамата с де ще ви последваме в друга кола — като гадател, хванал нов клиент, мама ме огледа продължително, накрая

промърмори: — Ах, колко красиво, това доказва, че моите стари очи все още са остри като сатър.

Пред „Прасковения цвят“ ни очакваше голяма, лъскава черна кола. Когато ни видя, шофьорът с униформа и шапка дойде от нашата страна и отвори вратата.

Докато се опитвах да пропълзя вътре, Перла ме издърпа рязко.

— Сян Сян, спри! Това е изключително вулгарно. Виж мен.

Тя се приведе на седалката, след което бавно завъртя краката си в колата. Отрязък от бедро проблесна от цепката на роклята ѝ.

— Но, сестро Перла — казах аз с разпален шепот така, че да не ни чуе шофьорът, — видях цялото ти бедро, дори бельото!

След като се качих, Перла се втренчи в огледалото за обратно виждане, пригладвайки косата си. Все така загледана в отражението си, тя каза:

— Това е целта, глупаче.

Колата потегли. Бях толкова въодушевена, задето съм излязла, че през целия път не пророних нито дума, като непрекъснато въртях очи да поема минаващия пейзаж.

След множество завой колата най-сетне спря пред древна сграда с червени покриви и бели стени. Двете с Перла слязохме и се отправихме към портата. Четири големи йероглифа в бързописна калиграфия, изписани над трегера, гласяха:

Зала на безсмъртните „Бял жерав“

Обърнах се към Перла с въпрос:

— Какво е зала на безсмъртните?

— Даоистки храм.

Какво общо имаха проститутките с даоистите и храмовете? Докато престъпвахме през пурпурната порта, аз най-сетне попитах:

— Сестро Перла, защо някой ще прави празненство в храм?

— Ах, Сян Сян — Перла ме изгледа укорително, — тържеството, на което ще гостуваме, е специално, *ядзи* — елегантно празненство. Довечера ще срещнеш много прочути хора — художници, учени, поети, актьори, високопоставени държавници. Както и да е, имаш късмет, че си поканена, така че можеш да започнеш да попиваш вкуса на изкуствата — тя млъкна и ме изгледа многозначително. — Тоест ако искаш да си *мин дзи*. Искаш ли?

Не знаех дали да отвърна с „да“ или „не“. Може би и двете. „Да“, защото би ми харесало да съм престижна, „не“, защото, не е нужно да казвам, мразех дори мисълта да съм проститутка. Независимо от това знаех, че двете думи заедно означават нещо доста различно. В „Прасковения цвят“ бях чела изящни стихотворения и бях виждала изтънчени картини от жени — включително и Перла, — носещи тази титла. Сред образованите хора, вместо да бъдат презирани, те бяха високо ценени — разбира се, заради красотата им, но още повече заради многобройните таланти и освободеното артистично излъчване.

Продължавах да се чудя дали да кажа „да“ или „не“, когато с изненада установих, че главата ми, противно на волята, вече кима като чукало, което се удря в хаван.

Сега Перла прошепна в ухото ми:

— Естествено, ще има и груби бизнесмени, и лоши хора като полицаи, политици и дори членове на *тун*.

Когато стъпихме в двора, където се провеждаше празненството, във въздуха се възцари тишина.

Нададох кратък вик.

Това беше най-красивото място, което някога бях виждала. Вдъхнах уханията на храната и сладникавия аромат на благовонията. Пъстроцветни фенери във всевъзможни форми и размери висяха от сливови дървета, полюшваха се и трептяха от бриза. Ярки праскови бяха пораснали с големината на бебешки глави; шаран просветваше в оранжево; кон подтичваше на вятъра; пламтящ дракон протягаше лапите си и се извисяваше във въздуха.

Върху няколко маси бяха наредени листа оризова хартия, четки, мастилници, сервизи за чай, кани с вино, подноси със закуски и плата с дим сум. Двете с Перла се носехме насам-натам, наблюдавахме как някои сестри рисуват, други репетират декламиране на поезия или пеят арии от пекински и кун опери, докато трети флиртуват с охранителите и слугите. Капки роса се олюляваха по сливовите цветове, докато златните шарани в рибарника размахваха опашки.

Прииждаха все повече и повече гости. Мъжете изглеждаха важни и застрашителни в скъпите си роби или модерни костюми. Сестрите бяха в най-превъзходния си вид — върбови тела, пременени в коприна, лъскави коси, украсени с бижута, безукорен грим, а изящните им ръце

пърхаха над наргилета, чукаха чаши, заглаждаха напомадени коси, потупваха дебели бузи, дори се пъхаха в претъпкани джобове.

Внезапно ме връхлетя прилив на вина. За жалките петнайсет минути, откакто бях в тази зала на безсмъртните, напълно бях забравила майка си. Сега тя сигурно седеше в аскетичен манастир, рецитираше сутри и удряше дървена риба да натрупа заслуги за мен.

— Красиво е, нали? — Перла ме оципа по рамото, откъсвайки ме от мислите ми. — Още е рано, така че да отидем да разгледаме фенерите, преди да пристигне голямата ми риба господин Чан.

Тя ме поведе покрай прислужничките, които нареждаха храни и напитки под зорките погледи на Фан Жун и У Цян.

Накрая Перла спря пред голямо дърво. От фенерите се полюшваха ивици оризова хартия, надписани с калиграфия.

Тъкмо се канех да прочета йероглифите, когато звънливият й глас се извиси в ухото ми.

— Сян Сян, знаеш ли, че тази вечер е *юансяо*, Празникът на фенерите?

В мен се надигна тъга. Разбира се, че знаех за *юансяо* — фестивалът, с който се празнува *туанюан*, семейното събиране. Но баща ми вече беше мъртъв, а майка ми беше на хиляди мили от мен. Бяха изминали четири месеца и аз все още няхах никаква вест от нея, както ми бе обещала. Останала без семейство, как бих могла да празнувам семейното събиране? По същото време предишната година майка бе приготвила вкусна вечеря и *баба* бе окачил нашите фенери в любимите ми форми на паун и на лунната богиня Чан Ъ. След като изядохме сладките заоблени понички, символизиращи щастливото семейно събиране, родителите ми ме заведоха в градината Ю в стария град. Обиколихме множеството прочути живописни места и се насладихме на фенерите, фойерверките, акробатите, жонгльорите, лъвските танци. Когато се изтощихме от цялото това обикаляне и вълнение, *баба* ни заведе на улична сергия за по чаша жасминов чай.

След това отидохме да разчитаме гатанки. *Баба*, вещ в литературата и всички класики, почти винаги успяваше да разгадае трудните и печелеше куп награди. Ето защо аз самата станах много добра в решаването на гатанки. Наградата, която той спечели миналата година, беше ветрило със стихотворение:

*Миналата година по време на юансяо
фенерите грееха ярко като дневна светлина.
Когато луната се покатери върху дърветата,
влюбените се срещнаха в здрача.
Тази година по време на юансяо
луната и фенерите са още тук,
но хората от миналата година ги няма.
Останали са само сълзи,
които навлажняват ръкавите
на пролетните ми одежди.*

Това беше много известно стихотворение от Оуян Сиу, поет от династията Сун. Баба ми бе обяснил, че макар да изглежда тъжно, посланието му всъщност е положително.

— В миналото на жените и девойките не им е било позволено да се разхождат извън дома си сами. Тази забрана се е вдигала по време на фестивала юансяо и тогава омъжените жени излизали да се забавляват, а младите момичета се срещали с любимите си с оправданието, че се наслаждават на фенерите. Така стихотворението поощрява свободата да търсиш любовта.

Баба нежно ме бе потупал по главата.

— Сян Сян, когато пораснеш, няма да наема сватовник да ти избира съпруг. Ще си свободна да намериш човек, когото обичаш.

Сега, припомнила си татко и това стихотворение, аз силно се натъжих. Може би то предаваше хубаво послание, както го бе разтълкувал баща ми, но той бе пропуснал и лошото предзнаменование, което съдържаше. Тази година фенерите бяха там, но и двамата ми родители ги нямаше, останали бяха само сълзи по зимните ми одежди.

Виждайки, че съм на път да заплача, на лицето на Перла грейна широката, сладка усмивка, която обикновено пазеше за клиентите си големци.

— По-бодро, Сян Сян! Хайде да разгледаме гатанките.

Подсуших ъгълчетата на очите си и започнах да чета в мълчание. Тъкмо щях да дам отговора, когато почувствах ръка на рамото си. Беше Перла, а до нея се извисяваше трийсетинагодишен мъж с големи

и гладни очи, високо чело, квадратна челюст и дълга ръка, обвита около тънката талия на учителката ми.

Той наведе зачервеното си лице до нейното гримирано и проговори така, сякаш току-що бе преглътнал огнена топка:

— Малка Перла, знам, че тази вечер трябва да правиш компания на господин Чан, но преди това можеш ли да...

Тя извади ветрилото си, разтвори го и започна да го размахва бързо, като междувременно леко отблъсна мъжа с бедрото си.

— Йор! Откога нашият надарен художник на маслени платна обръща внимание на обикновена жена като мен?

— Не, Перла, ти си най-красивата жена, която някога съм виждал, дамата от сънищата ми.

Перла махна пренебрежително с ръка.

— Тогава по-добре сега иди да спиш и ще те видя по-късно в съня ти.

Мъжът изглеждаше като попаднал в капан. Перла ми смигна и привлече вниманието му с жест.

— Дзян Моу, нека ти представя малката си сестра Сян Сян — сетне тя се извърна към мен и ми заповяда: — Сян Сян, отдай почитанията си на господин Дзян, най-известният портретист с маслени бои в Шанхай. Ако извадиш късмет и се държиш подобаващо, може би някой ден той ще пожелае да те нарисова и да те направи много известна.

— Ще го направите ли, господин Дзян? — попитах аз, усетила как страните ми пламват.

— Щом сестра ти казва така — отвърна художникът, а погледът му шареше по тялото на Перла.

Тя продължи да си бърбри с господин Дзян, като му хвърляше палави погледи и докосваше тялото му с гладките си ръце и пръсти. Накрая прошепна нещо в ухото му и махна пренебрежително, при което прочутият портретист се отдалечи като покорно куче.

Перла се извърна към мен.

— Сян Сян, сега защо не започнем да четем отново?

Фенерът, който бях взела, беше във формата на петел, а гатанката му беше написана с бързописна калиграфия.

Тялото му може да разбие търбусите на злите духове.
Дъхът му реве като гръм.
Звукът му раздира небето и разкъсва земята.
Но когато погледнеш назад, вече е купчина пепел.
(предмет)

Изкрещях отговора на Перла:
— Фойерверк!
Тя ме погледна одобрително.
— Добре, Сян Сян, сега прочети тази — тя посочи към феникс.

Лице, красиво като лунен сърп, и уши, бдителни като
на бухал.
Десет хиляди ръце се протягат за десет хиляди
отчаяни гласове.
(персонаж)

Отново изстрелях отговора:
— Гуан Ин, богинята на милосърдието, която се вслушва в зова
на нуждаещите се и се притичва на помощ!
Перла ме изгледа изпитателно.
— Много добре, наистина си умна, а? — сега тя посочи към
лотос. — А какво ще кажеш за тази?
В този момент пронизителен взривен звук разцепи въздуха.
— О, небеса! — изпищя Перла. — Някой е прострелян!
— Как разбра?
— Не се случва за пръв път. Толкова е ужасно. Да вървим да
видим кой е *късметлията*.
Перла ме сграбчи за ръката и забързахме към източника на звука.

ПРОЛЕТНА ЛУНА

Двете с Перла се промушихме през насъбралата се тълпа и зяпнахме в почуда.

Това, което ни гледаше в отговор, бяха две тъжни, мигащи очи. Същите онези, които бяха следвали всеки мой ход иззад бамбуковата горичка.

Перла въздъхна, гласът ѝ не прозвуча много разстроен.

— Знаех си, че рано или късно нещо такова ще се случи с Пролетна луна.

Извих врат да видя по-добре и зърнах как момичето с тъжни очи се гърчи и стене на земята. От ръката ѝ се процеждаше кръв, която зацапваше зеления ръкав на роклята ѝ.

Моментално извиках:

— О, небеса, трябва да повикаме полиция!

Един дрезгав глас изгърмя:

— Кой каза да извикаме полиция?!

Усетих, че ме дърпат за ръкава. Перла ми хвърли остър като бръснач поглед, за да млъкна. Вечерта изведнъж стана ледена.

Дрезгавият глас се засмя и разби въздуха на пух и прах.

— Ха! Ха! Ха! Не знаят ли всички тук, че аз съм началникът на полицията?

Проследих гласа, докато погледът ми попадна върху най-злобното лице, което някога бях виждала. То принадлежеше на тъмен, набит мъж с издадена челюст, стърчаща от широко, грубовато лице. Очите му бяха просто цепнатини, а зениците се стрелкаха като мишки, попаднали в капана на тясна дупка. Четвъртитото му тяло, напъхано в стегната униформа с цвят на пилешко лайно, създаваше впечатление за труп.

Тогава за моя изненада никой — никоя от сестрите, слугите, Фан Жун, У Цян, никой от гостите — не предложи да помогне на горкото момиче. Всички просто стояха там, краката им бяха вкоренени в земята, а очите им се лутаха между Пролетна луна и началника на полицията.

Докато очите му изследваха зрителите като картечници, сипещи приглушени изстрели, всички сведоха погледи и зяпнаха обувките си. Началникът се изплю върху Пролетна луна, слюнката му се разхвърча във всички посоки и проблесна на светлината от фенерите.

— Да го начукам на майка ти, миризлива курво. Не съм ли те учил никога да не казваш „не“ на шефа на полицията? А? Миризлив боклук такъв!

Фан Жун избута останалите и отиде при Пролетна луна, но за мое най-голямо учудване, вместо да ѝ предложи помощ или утеха, тя също се изплю върху ѝ — по-ядно от разгневения труп.

— Ти евтина, глупава, келява кучко! Не ти ли повтарям непрекъснато никога да не казваш *не* на благородните ни гости!? — сетне се извърна към началника на полицията, устните ѝ бяха извити в толкова широка усмивка, че се уплаших да не изпаднат всичките ѝ зъби. — Толкова съжалявам, началник Чъ, но ви се кълна в честта на Буда, на Гуан Ин, на справедливия Беловежд бог и на всичките ми предци, че това никога няма да се повтори.

Началникът стрелна Фан Жун с убийствен поглед и размаха оръжието си.

— На това ли учиш дъщерите си? Да се правят на дами, когато са курви?

Оглушителна тишина. Фан Жун и У Цян цопнаха долу и се впуснаха в поредица от истерични поклони. Гласът на мама преливаше от страх.

— Съжалявам, началник Чъ, вината е изцяло наша. Обещавам ви, че ще бичуваме тази мръсница и ще ѝ дадем добър урок.

Мама продължаваше да се извинява, докато шефът на полицията продължаваше да беснее. Ругаеше безспир, тялото му се тресеше, а краката му във високи ботуши не спираха да мърдат. Когато студеният бриз духна към мен, силна смрад на алкохол изпълни ноздрите ми. Всички останаха мъртвешки безмълвни и гледаха напрегнато какво ще последва. Изненадах се, че наред тази драма някои сестри като че ли се забавляваха, сякаш гледаха комедия от пекинската опера.

Отровните думи на началника се претърколиха в хладния нощен въздух.

— Обещай ми, че ще бичуваш тази мръсница, докато кожата ѝ разцъфне и плътта ѝ изгние! И говоря сериозно, схващаш ли?

Сега мама и де изджавкаха едновременно:

— Имате думата ни, началник!

Тъмното лице изсумтя. Гласът му проряза нощния въздух като меч.

— Ха! В противен случай — той замахна с пистолета към двете коленичили фигури — внимавайте за мозъците си!

Окаяният дует направи още поклони.

Полицейският началник внезапно се извърна с разтреперани ръце и насочи оръжието към главата на Пролетна луна. Всеобщо ахване отекна във въздуха. Момичето затвори очи. Локвата кръв бавно пълзеше по земята, сякаш имаше свой собствен жалък живот.

Нетърпеливи лица, блеснали от любопитство, вълнение и страх, зачакаха „бум!“ за кулминацията на вечерта. Усетих, че сърцето ми почти ще изскочи от гърдите.

Точно тогава за всеобща изненада Перла си проправи път през групата, пристъпи напред и се заизвива към началника. Смърдящият мъж със злобно лице се обърна към нея, вече не беше съвсем сигурен дали да стреля.

Перла навлажни устни и докара най-хубавата си усмивка.

— Ай-я, началник Чъ — гласът ѝ прозвуча така, сякаш часове наред е киснал в буркан с мед, — защо да се тормозите за малко момиче? Не казахте ли сам току-що, че тя е просто смрадлив боклук, презряна мръсница, курва?

Началникът ритна рамото на Пролетна луна и ботушите му проблеснаха застрашително под бледата лунна светлина.

— Да! Смрадлив боклук! Кучка, която скоро ще пукне!

Пролетна луна простена, а Перла бързо добави:

— Тогава не смятате ли, че не си струва да хабите за нея куршум, началник? Освен това защо да се занимавате с буца кал, ненужно да раздвижвате своята *ци* и да вредите на здравето си? Изобщо не си заслужава — сега, като видя, че шефът на полицията се е поуспокоил малко, тя се приближи и сложи ръка на рамото му. — Началник Чъ, дошли сте тук да се забавлявате, а не да се ядосвате, нали? Нужно ни е да сте щастлив, за да можете да се погрижите добре за обществото ни, като ни защитавате от всички злини — тя се извърна и смигна на зяпачите. — Нали?!

Всички кимнаха и произнесоха високо:

— Да!

Перла бавно протегна ръка да покрие оръжието, сетне започна да гали ръката на началника, като бавно насочваше оръжието обратно в кобура му — като змия, която се завръща в дупката си.

— Хайде, началник Чъ, да забравим тази измет и да се позабавляваме. Ще ви погледея с чаша шампанско или — намигна тя — каквото ви влече — тя посегна да докосне бузата на началника, лакираните ѝ в червено нокти искряха зловещо под жълтеникавата светлина на фенера. — Гарантирам ви, че виното е внесено от Франция и ще го харесате, точно както харесвате правосъдието — погледът ѝ обходи публиката, след което тя се обърна отново към началника и навлажни устни. — И никога няма да кажа „не“ на важен клиент като вас. Не защото съм глупава или умна, а просто защото не мога да си позволя да отхвърля праведността!

— Добре казано! — тълпата изръкопляска.

Накрая с ослепителна усмивка Перла изви талията си като водна змия и поведе олюляващия се началник.

Хората изчакаха да се отдалечат и нададоха обща въздишка на облекчение. Някои се наведоха да огледат Пролетна луна. Кръвта продължаваше да се процежда от ръката ѝ, където я бе ожулил куршумът. Някои зяпаха с празен поглед, сякаш бяха разочаровани, че инцидентът се бе оказал фиаско без убийство. Фан Жун нареди на двама от охраната да откарат горкото момиче обратно в павилиона.

Аз се прокраднах до нея и попитах:

— Мамо, не трябва ли да я заведем в болницата?

Тя ме изгледа мръсно.

— Болница? Ах, какви големи думи! Кой ще плати? Ти ли? Добре, ако ти плащаш, ще я пратим в болница...

— Но, мамо, аз нямам никакви пари!

— Нито пък аз!

У Цян се присъедини:

— Не се тревожи. Сян Сян. Ще накараме нашия билкар да я лекува, много по-евтино е.

— Ами ако...?

Мама изсумтя.

— Ако умре, значи такава е била съдбата ѝ, никой не може да я промени, нито ти, нито аз, нито Гуан Ин, нито Буда, нито западен

лекар, нито скъпа болница — тя махна гневно на пазачите.

— Отведете я обратно веднага! — сетне се изплю върху Пролетна луна. — Смрадлив боклук! Носителка на лош късмет!

След като отнесоха Пролетна луна, Фан Жун докара на лицето си широка усмивка и обяви на сестрите и гостите с истерично размахване на ръце:

— Нищо не се е случило, всичко е наред! Сега се връщайте на празненството и се забавлявайте!

Тълпата незабавно се разпръсна — някои клиенти отидоха да пият, други наблюдаваха демонстрацията по калиграфия на господин У, а трети слушаха как сестрите пеят и наблюдаваха как извиват кръшните си тела в ритъма на музиката...

Едновременно се удивих и отвратих, че хората наистина си прекарват добре, сякаш нищо не се е случило.

Тъй като никой не ми обръщаше внимание, отидох да седна на една пейка да се успокоя. Образът на Пролетна луна непрестанно се въртеше в мислите ми — тъжните ѝ очи, болезненото ѝ лице. Коя беше тя? Как се беше озовала в „Прасковения цвят“? Толкова ли бедно е било семейството ѝ, че да я продаде в публичен дом? Но тя не изглеждаше бедна — имаше гладко лице и хубава кожа. Дали баща ѝ също е бил престъпник като моя? Или е била отвлечена от разбойник?

Седях замаяна не знам колко време, докато подскочих от шляпване по рамото ми. Обърнах се и видях застрашителното лице на Фан Жун надвиснало над моето. И сбръчканата физиономия на старец до нея.

— Сян Сян, какво ти става? Не знаеш ли, че си тук да работиш, не да си почиваш?

Скокнах на мига.

Мама се обърна към Старите бръчки.

— Вижте, големи господарю Фун, това е нашата прочута Сян Сян, чието лице е достатъчно красиво да затъмни луната и да засрами цветята. Не мислите ли?

Старите бръчки ме прецениха изпитателно, също както майка ми оглеждаше превъзходно парче свинско на пазара за нашата юансяо вечеря.

— Великолепно! Великолепно! Ненапразно ѝ се носи славата — промърмори той, като приглади наболата си брада с кокалестите си

пръсти с дълги нокти.

Мама ме щипна по брадичката и нареди:

— Сян Сян, усмихни се широко на големия господар Фун.

— Големи господарю Фун, виждате ли трапчинките? — тя хвърли палав поглед на Старите бръчки, от които кожата ми настръхна. — Не са ли толкова очарователни, че да ви засмучат и да ви накарат да забравите всичките си грижи?

Старите бръчки кимна одобрително, докато очите му ме опипваха цялата.

— Да, наистина, наистина.

Фан Жун продължи развълнувано:

— Големи господарю Фун, Сян Сян притежава още едно ценно качество.

— А? Какво е то?

Мама сниши глас да създаде напрежение:

— Тя има естествено телесно ухание, сякаш се храни само с цветя.

Сега Старите бръчки се наведе близо до мен да ме подуши подобно на булдог.

— Да, действително мирише прекрасно. Но ми се струва, че е просто парфюм.

Мама се изкиска.

— О, разбира се, че не, големи господарю Фун. Имате думата ми или си взимате парите обратно — тя му смигна. — Сян Сян още не е имала никакви клиенти, кой ще ѝ купи парфюм?

— Добре, няма нужда от обяснения — отвърна Старите бръчки, след което прошепна нещо в ухото на мама, в отговор на което тя закима като обезумяла.

Долових само откъслечни думи от разговора — „свежа росна праскова“, „могъщият император опъва лъка си“, „хапчета никога неспадащо златно оръжие“, — но от тона им ме побиха тръпки и страните ми пламнаха. След още похотливи погледи, изяждащи ме от глава до пети, двамата избухнаха в кикот.

Когато Старите бръчки най-сетне си тръгна, смехът на мама също изчезна. Сега тя се извърна към мен с убийствен поглед.

— Сян Сян, какво ти става? Не стой тук като идиот, ела и помогни!

Тържеството продължи до късно след полунощ. След като повечето гости си тръгнаха, Перла се появи от нищото и се присъедини към мен да се прибираме в „Прасковения цвят“. Когато се озовахме в рикшата, забелязах, че очите ѝ са замъглени, лицето ѝ е зачервено, а устата ѝ мирише на алкохол.

— Сестро Перла, добре ли си?

— О, да. Не се тревожи за мен, добре съм. Просто се чудя как е Пролетна луна. *Хай*, горкото момиче, надявам се, че ще се справи.

Попитах колебливо:

— Къде е началникът на полицията?

— Пийна си. В противен случай Пролетна луна вече щеше да е простреляна в главата и да е поела на пътешествието си към Западния рай. Аз го напих до козирката и хората му го отведоха. Да се надяваме, че до утре сутринта няма да си спомня нищо. Иначе може да продължи да създава проблеми.

— Много ли е влиятелен?

Перла се изхили.

— Не видя ли как размахва оръжието си? Той е местен деспот! Чувала ли си поговорката:

Когато учен спори с военен, дори да има доводи,
няма как да ги изясни.

Без да дочака отговор, тя обясни разпалено:

— Защото войникът има оръжие! Затова не дава пукната пара за аргументите на учения, просто ще го простреля! — тя ме погледна право в очите. — И запомни, Сян Сян, ние дори не сме учени, а курви.

В онази нощ не мигнах, защото в мислите си непрестанно превъртах образа на Пролетна луна.

На следващия ден, веднага щом съмна, отидох да почукам на вратата на Перла и я чух да ми казва да вляза.

Облечена в рокля с висока яка и сърмени бродирани божури, тя стоеше до голяма синьо-бяла купа и хранеше златните си рибки.

Приблжих се към нея.

— Сестро Перла, чула ли си нещо за Пролетна луна?

— В тъмната стая е.

Без да ме поглежда. Перла продължи да хвърля трохи хляб в купата.

Известно време мълчаливо наблюдавахме как рибките плуват и размахват опашки, докато накрая тя ми направи знак да седна на дивана.

Струваше ми се странно да полагам задника си на меката кадифена възглавница, а по същото време Пролетна луна да е там, долу. Зловещи усещания пропълзяха по цялото ми тяло.

— Но тя е ранена, защо са я затворили там?

— Защото засегна шефа на полицията. Никой не може да си позволи това. Ако го сториш, си просиш куршум в главата. Тя извади късмет, че сега лежи в тъмната стая, а не в гроба.

— Смяташ ли, че ще умре?

— Смяташ ли, че след като мама е вложила пари, ще остави дъщерите си да умрат толкова лесно? Разбира се, че не, защото всяка жива дъщеря е за предпочитане пред мъртва. Ако умреш, всичките ѝ вложения ще бъдат хвърлени в нощното гърне. Но една жива дъщеря... дори да е обезобразена, мама може пак да я продаде в евтин бардак и да си получи част от парите, били те и само няколко монети — замълча, сетне продължи: — Както и да е, раната ѝ не беше сериозна — тя въздъхна. — Тъмната стая има за цел да дава урок на всяко непокорно момиче.

Помълчахме няколко минути, преди Перла да се обади отново:

— Да не говорим за неприятни неща.

Тя се изправи, отиде до леглото и измъкна изпод него продълговат предмет в брокатено покривало. Отстрани калъфката и внимателно постави предмета на масата.

Изучавах го продължително, докато накрая попитах:

— Какво е това?

— *Цин* — седемструнна цитра — промълви нежно тя и прокара пръсти по протежението на инструмента.

Дървената повърхност, лакирана и украсена със седеф, просветваше с прекрасен блясък.

— На него ли ще свирим днес?

Перла се изкиска.

— Ах, глупаво момиче, мислиш си, че можеш да се научиш да свириш на този инструмент за един ден? Трябват дълги години усилена практика.

Тя продължи, гласът ѝ беше изпълнен с емоция:

— Искам да ти изсвирия една песен. Казва се „В памет на стар приятел“.

Попитах предпазливо:

— За... Пролетна луна?

— Не, за по-голямата ми сестра. Пролетна луна е наивна като нея.

— Къде е сестра ти сега?

Перла не отговори на въпроса ми. Тъгата, изписана върху лицето ѝ, потуши порива ми да продължа да разпитвам. Затова смених темата.

— Сестро Перла, знаеш ли как Пролетна луна се е озовала тук, в „Прасковения цвят“?

Перла поглади брокатеното покривало и въздъхна.

— Баща ѝ е бил заможен морски търговец. Веднъж, когато прекарвал с кораб скъпи стоки от Шанхай до Хонконг, се разразила буря и унищожила всичко — стоките, кораба, моряците и него самия. Така семейството ѝ загубило всичко буквално за едно денонощие. Не само това, ами тъй като нямали застраховка, трябвало да заплатят за всички щети, включително за стоките, които следвало да бъдат доставени в Хонконг, както и да изплатят обезщетения на вдовиците на моряците. След скъпо струващото погребение на бащата не им останало нищо. Затова наложниците на баща ѝ я продали тук, за да платят дълговете си.

Само за един ден Пролетна луна се сринала от облаците до земята. Преди това е разполагала с прислужници, а сега тя самата получава нареждания. Казаха ми, че е имала мил и красив годеник. Затова, естествено, се отвращава да я задиря онзи отвратителен полицейски началник. Горкото момиче, това беше първото ѝ излизане, а вече създаде големи неприятности.

Перла остави *цина*, взе каната и наля чай за двете ни. Отпихахме в мълчание.

Накрая попитах:

— Не разбирам защо Пролетна луна непрестанно ме зяпа иззад бамбуковата горичка.

Перла ме погледна в очите.

— Завижда за красотата ти, особено за тези трапчинки.

— Тя ли ти каза?

— Не. Но мога да предположа. Винаги я хващам как засмуква бузите си, за да създаде илюзията за трапчинки — Перла въздъхна. — *Хай*, горкото момиче. Тя още не трябва да спи с клиенти. Когато започне, ще има още...

— Още какво?

— Нищо.

Минаха няколко минути. Перла отново изхлузи *цина* от брокатената му калъфка и започна да го настройва. При лекия допир седемте струни издаваха нежни, едва доловими звуци, сякаш нашепваха небесните тайни. След като Перла приключи с настройването, тя медитира няколко секунди и засвири. Мелодиите сякаш разказваха много тъжна история. Хипнотизирана, аз си представях вълни от меланхолия, които се плискат из стаята и гаят ранените ни сърца.

Забелязах и нещо неочаквано — как се преобрази лицето на Перла. Докато свиреше на *pipa*, тя дърпаше струните енергично и винаги изглеждаше развълнувана и кокетна. Дългата ѝ коса се спускаше върху лицето ѝ и трептеше като тъмни вълни, а очите ѝ проблясваха като две блещукащи звезди. Но докато свиреше на *цин* изражението ѝ се успокояваше като на учен — сериозно, смирено. Пръстите, които дърпаха и теглеха агресивно струните на *pipata* сега без усилие се плъзгаха и изпълняваха пируети като морски кончета, подскачащи над ручей, като лястовици, допиращи вода, или като венчелистчета, падащи по вълни.

Съзнанието ми се извиси благодарение на елегантното изпълнение на Перла до спокойно, отдалечено място, където почти виждах *баба* да седи под сенчеста бамбукова горичка и да свири тъжна мелодия на цигулката си с печална усмивка.

Тя спря да свири и двете въздъгнахме едновременно. Стана ми мъчно, че толкова прекрасна музика трябва да свършва.

— Сестро Перла — потърсих погледа ѝ аз. — *Цинът* звучи толкова красиво...

Тя ме изгледа с любопитство.

— Тази музика ти се струва красива?

Кимнах нетърпеливо.

— Ти си много надарена, Сян Сян. Не са много младите момичета, които имат проникновението да оценят мелодиите на *цина*...

— Можеш ли да ме научиш да свиря на него?

Лицето ѝ помръкна.

— Не.

— Но... защо не?

Бях едновременно изненадана и засегната от отговора ѝ.

— Защото според мен трябва да се съсредоточиш върху *pipата* — преди да успее да възразя, тя продължи: — Сян Сян, *цинът* няма да те направи известна и харесвана, за разлика от *pipата*.

— Защо? И как?

— Защото тонът на *pipата* е кратък и музиката ѝ е мелодична. Можеш веднага да привлечеш вниманието на клиентите. А са нужни години усъвършенстване само за да оцениш *цина*, камо ли да свириш на него, и то добре. Ние сме жени и времето ни на младост и красота е силно ограничено. Затова, когато най-сетне овладееш инструмента, вече ще си загубила и двете. Още по-лошо — едва ли всеки клиент ще е достатъчно образован и изтънчен, за да оцени *цина* или твоя талант.

— Сестро Перла — аз огледах гладкото ѝ, красиво лице, — но ти не си загубила нито младостта, нито красотата си...

— Защото съм изключение.

Исках да кажа, че аз също съм изключение. Но тя вече бе взела кърпичка и бе започнала да бърше инструмента така нежно, сякаш беше неин любовник. След това каза:

— Сега ще изсвиря „Ридание зад дългата порта“.

— За какво е?

— За нещастieto на жена със злочеста орис.

ЩАСТЛИВ ДЕН

Бяха изминали десет месеца, откакто пристигнах в павилиона „Прасковен цвят“, а все още не бях получила нито едно писмо от мама. Първоначално ѝ се ядосвах — как би могла да забрави единствената си дъщеря? После започнах да се тревожа — дали не ѝ се беше случило нещо? Онези стари остригани монахини в манастира какво ѝ бяха сторили? Болезнено беше да мисля за нея — с обръсната коса, тънкото ѝ тяло, скрито под потискащо сиво расо, не прави нищо по цял ден, освен да мърмори текстове от пожълтели сутри, които и бездруго никой не разбира.

Исках си обратно и майката, и косата ѝ!

Всяка вечер, след като свърших работа, изваждах медальона на Гуан Ин, който мама бе сложила на врата ми, държах го пред мен и молех богинята да я пази — където и да се намираше — и да ѝ напомни да ми пише.

Сега единствената ми утеха беше Гуйгуй. Понеже хапваше от всички деликатеси, той не само ставаше все по-голям с всеки изминал ден, но и изглеждаше по-сладък. Започнах да го уча на различни номера — да носи предмети, да коленичи, да дава лапа, да се покланя. Беше толкова топчест с пухкавата си жълта козина, че понякога приличаше на луна, която се търкаля по земята. Когато изнесеше добро представление, го отвеждах в кухнята и му давах още лакомства. За да се отплати за щедростта ми (за сметка на клиентите), Гуйгуй вдигаше дебелия си главичка да ме изгледа с любопитство и облизваше цялото ми лице. Беше толкова сладък и любвеобилен, че дори когато правеше пакости, сърце не ми даваше да го накажа. Веднъж се изпишка точно под олтара, където се почита Беловеждият бог. Толкова се изплаших, че направо го изхвърлих от стаята с олтара и трескаво изчистих пода. Беловеждият бог беше най-таченото божество в павилиона „Прасковен цвят“ — за да привлича безкраен поток от пари и да държи богатите гости в плен на сестрите. Ако мама бе видяла кученцето да пикае точно под Бога на парите, щеше да го пребие — а може би и мен — жестоко.

Понечих да му се накарам, но той провеси нос и заскимтя, надничайки към мен с големи одухотворени очи. Така, вместо да го напляскам здравата по малкия задник, аз го грабнах и го подхвърлих във въздуха!

Двамата с Гуйгуй станахме неразделни. Когато се обръщах към Гуан Ин, включвах в молитвите си и него, освен майка ми и призовавах богинята да го закриля.

Един следобед с натежало от тревога за майка ми сърце аз се прокраднах в стаята на Перла. Тя беше полегнала на дивана и четеше списание. Наблюдавах я как взима червени динени семки и ги разтваря между зъбите си с чувствено пукване. Сетне малкият ѝ език, подобно на гуцер, улавящ жертвата си, изтегляше яйцевидната ядка в устата ѝ.

Когато прекрачих прага, тя изплю люспа в светла сиво-зелена купа, погледна ме и се усмихна.

— Сян Сян, не трябва ли да упражняваш изкуствата в стаята си?

— Сестро Перла, можеш ли да ми направиш услуга?

— Ела да седнеш при мен — тя остави списанието си. — Какво искаш?

— Да те чуя как свириш „В памет на стар приятел“ на *цин*.

— Защо? Имаш някой, за когото да си спомниш?

— Майка ми. Липсва ми — отвърнах аз, почувствала как сълзите парят очите ми.

Перла ме огледа изпитателно в продължение на няколко секунди, сетне провери часовника на стената.

— Добре, имам малко време, преди да дойде гостът ми.

Тя се изправи и отиде да извади *цина* изпод леглото. Внимателно отстрани брокатената калъфка, положи инструмента на масата, запали благовония и настрои седемте струни. Накрая започна да свири. Отново бях омагьосана не само от музиката, но и от движенията на пръстите ѝ, грациозни като облаци, носещи се по небето. Заслушана в мелодиите, които се изливаха от издължените ѝ пръсти, като че ли всичките ми тревоги изчезнаха.

Когато Перла свърши, отново ѝ се примолех да ме научи да свири на *цин*. Тя отново отказа.

— Моля те, сестро Перла — чувах настойчивостта в гласа си аз, — искам само да науча „В памет на стар приятел“, за да мога да я свиря и да мисля за майка ми.

Тя не отговори, а сведе очи да огледа цветните мотиви на полата си.

— Моля те, сестро Перла, само една мелодия.

Сега тя вдигна очи да огледа мен.

— Само една — аз вдигнах пръст и започнах да я умолявах неспирно, докато лицето ѝ разцъфна в усмивка като цъфналите хризантеми на жакета ѝ.

— Добре, малка вещице. Но, Сян Сян, обеща ми, че това ще остане наша тайна. Можеш ли?

Закимах с глава като гладен кълвач.

— Добре, сега отиди в стаята си и се измий цялата.

— Сестро Перла, но ти току-що обеща да ме научиш да свиря на *цин*.

— Да се изкъпеш е част от ритуала на свирене. След това ще трябва да запалиш благовония, за да се прочисти въздухът, и да медитираш, за да се пречисти съзнанието ти, преди дори да можеш да докоснеш инструмента. Никога не забравяй, че когато свириш на *цин*, не само правиш музика, но общуваш с най-дълбоките загадки на небето.

Бях твърде изненадана да отговоря, а тя продължи:

— Казах ти, че е трудно. Още ли искаш да се учиш?

— Да, сестро Перла!

— Добре, харесвам решимостта ти — тя ме изгледа изпитателно. — В миналото ученикът е трябвало да живее с учителя си и да чака две години — да прави чай, да готви, да чисти къщата, да масажира възпалените му мускули, — преди изобщо да стане дума за уроци. Имаш късмет, че те освобождавам от всичко това. Сега върви да се измиеш!

— Благодаря ти, сестро Перла! — изкрещях аз и хукнах към вратата.

Тя се провикна зад мен:

— Помни, този инструмент е свещен. И не забравяй за *пината*.

Обърнах се и казах:

— Няма, сестро Перла.

— Като се върнеш, ще те науча как да настройваш *цина*, както и съзнанието си.

От този ден нататък тайно се учех да свиря на този почитан инструмент. В началото на всеки урок педантично настройвах седемте копринени струни, като крадешком поглеждах към Перла с мечтата да изглеждам също толкова красива и да свиря също толкова елегантно като нея. Упражнявах се, докато пръстите ми започнеха да кървят и им излезеха мазоли, а раменете ми станеха втвърдени и възпалени. Но колкото и да е странно, сърцето ми бе изпълнено с радост от тъжните звуци на *цина*.

Не е нужно да казвам, че не си и помислях да пренебрегнам пеенето, рисуването, нито свиренето на *pipa*. Перла непрестанно ме предупреждаваше, че ако не изучавам съвестно другите изкуства, тя ще спре да ми преподава *цин*. Но безпокойството ѝ беше напразно, защото се справях добре с всички уроци! Господин У, учителят по рисуване, беше толкова доволен от таланта ми, че ме обсипваше с подаръци — четки с всякакъв размер, мастилени камъни, гравирани със сцени от четирите сезона, оризова хартия, напръскана с имитация на златни снежинки. Той хвалеше и стихотворенията ми, казваше, че са толкова добри, че могат да се използват като текстове за опера. Предсказваше, че съвсем скоро ще стана известна. Господин Ма, учителят по опера, казваше, че имам глас на чучулига, която владее магията да примамва слънцето да изгрее и да го приласкае да залезе. Но той ме ласкаеше и като продължаваше уж неволно да ме докосва с ръка по цялото тяло.

Мълвата за дарбите ми започна да се носи. Някои клиенти искаха да видят картините ми. Други спираха пред вратата ми да ме слушат как пея. Трети въздишаха от удоволствие, когато имаха шанса да зърнат пръстите ми да изпълняват акробатични номера на *pipata*. Стихотворенията ми се предаваха от ръка на ръка и се обсъждаха, сякаш бяха творби на Ли Бай или Ду Фу.

Един следобед, докато упражнявах „Пролетна лунна светлина над реката“ на *pipata*, Фан Жун връхлетя в стаята ми. Стовари се на

стола запъхтяна и ме огледа доволно. Тя ме изучаваше толкова усърдно и дълго, че почувствах как руменината избива на страните ми.

— Какво има, мамо? — попитах аз, оставяйки инструмента.

Тя се изстреля от стола и отиде при огледалото, като ми направи знак да я последвам.

Отраженията ни зяпаха към нас от полираната повърхност. Мама се усмихна дяволито и ми смигна.

— Сян Сян, минало е по-малко от година, откакто живееш в „Прасковения цвят“, а виж какво хубаво момиче направих от теб.

Огледах се в продължение на няколко минути и за пръв път се съгласих с нея. Но ми стана неудобно да кажа „да“, затова замълчах.

Тя вдигна и разроши косата ми.

— Но знаеш ли какво? Днес ще изглеждаш дори по-красива, защото ще те заведе да ти направят прическа!

Обърнах се да я погледна.

— Прическа?

— Да, повечето момичета никога не са чували за това, камо ли да имат парите да си го позволят. Такава късметлийка си!

Но аз бях чувала за това.

— Искаш да кажеш като... онези звезди от филмите?

Разбира се, никога не бях виждала „онези звезди“ в истински филм, само във вестниците и списанията, които баба носеше вкъщи от дома на военачалника.

— Точно така! Искаш ли да приличаш на филмова звезда?

Извърнах се да се погледна в огледалото и видях главата ми да кима като на бездетна жена, кланяща се на Гуан Ин за момче.

Беше горещ, слънчев петъчен следобед. Освен мен Фан Жун бе взела и две други момичета да им се направят прически. Едната, чувствена и с глупаво държание, се наричаше Нефритена ваза, а другата, за моя изненада, беше Пролетна луна. Бях доволна, че мама ме е разпределила в една рикша с Пролетна луна, докато тя сподели другата с Нефритена ваза. Пролетна луна явно се бе възстановила след онази ужасяваща нощ и белегът на ръката ѝ се бе оказал доста малък. Сега най-последно имах възможност да обсъдя с нея подробно силната смрад и преточващите плъхове в тъмната стая — и може би дори чуването. Но в крайна сметка просто се заплеснахме по рядко съзирания градски живот извън стените на тюркоазния павилион.

Погледите ни не можеха да се откъснат от оживения булевард „Нандзин“ с неговите прочути червено-златисти табели. Пръстите ни непрестанно сочеха насам-натам към познати гледки.

Пролетна луна посочи грандиозна сграда и гордо заяви с пронизителния си глас:

— Виж, това е универсалният магазин „Син Син“, където пазарувах с родителите си.

Проточих врат и видях три *тай тай* в западни дрехи да оглеждат стоките с огромен интерес. Зад тях се тътреха дойки, натоварени с преливащи пазарски чанти.

Докато очите ми се възхищаваха на натруфения грим и брокатените рокли на високопоставените дами, пръстът на Пролетна луна вече се бе насочил към дори по-грандиозна сграда съседно на „Син Син“, а гласът ѝ се извиси високо, високо във въздуха:

— Виж, това е универсалният магазин „Синсиър“. Баща ми веднъж ми купи златна огърлица от щанда за бижута на третия етаж!

Тя продължи развълнувано:

— Баща ми ме водеше и в откритото кафене на павилиона „Небесна мелодия“ на последния етаж на универсалния магазин „Уинг Он“. Оттам виждах целия град, включително „Чайна Пийс Къмпани“, хотел „Интернешънъл“ и хиподрума!

Когато прелитащата рикша остави зад гърба ни двата магазина и трите *тай тай* помежду ни се спусна мълчание.

За да я оставя на мислите ѝ, аз се извърнах да поема гледките от улицата.

Продавач с две кошници пред себе си изкрещя с все сила:

— Прясно и ароматно печено пиле! Ще ви върна парите, ако не е ароматно!

До него една възрастна жена просеше коленичила, като шумно удряше глава в земята.

Продавач на нудъли^[1] с оголени гърди и обветрено лице удряше меден гонг да привлече внимание.

Под парещото слънце полицай индиец с червен тюрбан и черна брада бясно размахваше палка, насочвайки трафика. По тъмното му лице се стичаше пот като сос от черен фасул.

Тогава забелязах две малки деца, следвани от изцяло отдадени на тях родители, да се втурват в магазин за бонбони. Когато видях

широките усмивки на лицата на родителите, сърцето ми бе завладяно от скръб, примесена с горчивина. От първия ден, в който се озовах в „Прасковения цвят“, въпреки че имах майка, плюс още една двойка „родители“, неочаквано пуснати в скута ми, аз се чувствах сираче. Подадох главата си от рикшата, за да не види Пролетна луна сълзите, стичащи се по бузите ми.

В този момент гласът ѝ се извиси до ухото ми и ме стресна.

— Виж, Сян Сян, това е Мали Пиг Фор!

Избърсах сълзите си и проточих врат.

— Кой?

— Прословутата холивудска кинозвезда! Ето там, на табелата на театър „Пекин“!

Сега видях снимката, показваща голямата глава на чужденка с къдрава коса и замечтан поглед. До нея бяха изписани няколко английски думи, които се опитах, но не успях да разчета. Обърнах се към Пролетна луна.

— Можеш ли да прочетеш онези пилешки вътрешности?

Тя се усмихна гордо.

— Естествено — сетне, с издадени устни като кокоше дупе, тя зачете: — *Горкото малко богато момиче.*

— Брей! Къде научи английски?

— Баща ми беше наел частен възпитател да ни преподава — последва пауза, сетне ме попита царствено: — Сян Сян, някога гледала ли си филм?

Трагично поклатих глава.

На лицето ѝ разцъфна усмивка.

— Баща ми ме водеше във всички кина: „Пекин“, „Ембаси“ и „Лайсиъм“. Ако успееш да влезеш в тези места, бас ловя, че ще се впечатлиш. Те са като дворци!

Очите на Пролетна луна се зачервиха. Погледнах настрани в далечината над пристанището отвъд мъглявия хоризонт. Един кораб свиреше, докато се разминаваше с друг. Като чифт ножици трети се плъзна безшумно през сапфирените вълни, американският му флаг плющеше на бриза като ярка рокля.

„Америка!“, прошепнах на себе си. Надявах се някой ден да успея да напусна Шанхай и да видя света, места като Америка, където можех да се запозная с тази прочута, загадъчна жена Мали Пиг Фор.

Две рикши профучаха покрай нашата, босите крака на кулитата вдигнаха облаци прах.

Всичко извън „Прасковения цвят“ беше толкова реално, толкова оживено... и въпреки това илюзорно. Животът приличаше на дълбок, объркан сън.

Тъкмо се канех да се обърна към Пролетна луна и да поговоря с нея, когато рикшата внезапно спря и ние се друснахме назад. Фан Жун плати на двамата запъхтени носачи и с високомерен вид ни поведе към фризьорския салон.

Стените му бяха покрити с огледала, които му придаваха просторен, загадъчен изглед. По огледалата бяха залепени снимки на китайски кинозвезди, всички те имаха лъскави коси с прически като черни вълни, проблясващи под луната.

В мига, в който ни видяха, няколко мъже с бели хавлии, праметнати през ръцете им, се втурнаха да посрещнат Фан Жун. Те се усмихваха раболепно на нея, но нас оглеждаха като вълци. След като седнахме, мама им каза да направят на всяка от нас различна прическа.

Първо посочи с дундестия си показалец към Нефритена ваза.

— Тя има грозна брадавица на челото, така че ѝ направете бретон „плачеща върба“, за да я скриете — сетне махна към Пролетна луна. — Лицето ѝ е твърде кръгло, а челото — прекалено ниско, затова ѝ направете еднореден бретон да покрие всичко — накрая се обърна към мен с великодушна усмивка. — Тази е с късмет, тя ще получи бляскавата прическа „обсипано със звезди небе“.

„Леле!“, едва не избухнах в щастлив смях. Обсипано със звезди небе! Но нямах време да се насладя на тази чест, тъй като тримата фризьори с многозначителни усмивки на лицата вече бяха започнали да разрошват косите ни със сръчни пръсти.

На тримата мъже им беше нужен повече от час да подстрижат, измият и оформят косите ни. Спогледахме се в огледалото и установихме, че челото на Нефритена ваза е покрито от тясна ивица мека коса, увиснала ниско като клонки на плачеща върба. Лицето на Пролетна луна беше обрамчено от плътни бретони и права коса, спускаща се по страните ѝ, което чудодейно правеше кръглата ѝ физиономия да изглежда по-слаба. При мен самата със задоволство установих, че косата ми е дръпната назад, за да се разкрие високото чело, за което толкова ми завиждаха, и лицето ми като пъпешова

семка. На всичкото отгоре моите три хиляди нишки проблеми бяха украсени със златна шнола с цветчета от перли! Лицето ми сякаш се бе променило. Изглеждаше бляскаво... все едно бях истинска кинозвезда, която ще танцува с въртяща се рокля на мечтателна музика в пищна бална зала с искрящи полилеи!

От унеса ми ме изтръгна изхлипване — обърнах се и улових погледа на Пролетна луна. Насълзените ѝ очи се бяха спрели на лицето ми като котка, която жалко мачка с лапа рибена кост.

— Пролетна луна — поех си аз дълбоко дъх, — защо...

Дрезгавият глас на мама разтреса въздуха.

— Пролетна луна, престани! Не завиждай на другите! Трябва да си благодарна не само че още си жива, но и че си жива с прическа и със слабо лице, вместо да приличаш на кифла!

Пролетна луна млъкна на мига. След това мама плати набързо и ни изведе от салона. Този път не спря рикши. За мое учудване ни поведе по най-оживения участък на булевард „Нандзин“, откъдето рикшите ни бяха минали по-рано! Последваха още изненади, когато ни заведе в магазин за платове и обяви:

— Изберете каквото ви харесва и ще дам да ушийт китайски тоалети и западни рокли и на трите ви!

Тези щедри думи, струящи от устата ѝ, сега ми звучаха също толкова омагьосващи като музиката на *цина*. Допрях топове сатен с цветни щампи до кожата си и направо ми прималя от щастие. Нефритена ваза охкаше и ахкаше и надаваше възторжено шия, докато пръстите ѝ пробягваха по рулата коприна, които се лееха пред нас като водопади в цветовете на дъгата. Дори тъжните, воднисти очи на Пролетна луна проблясваха.

Половин час по-късно, когато пазарната треска най-последно бе приключила, мама попита развеселено:

— Добре, навън е горещо, момичета, искате ли сладолед да разпуснете от жегата, преди да поемем обратно?

Сладолед? Не вярвах на ушите си. Баба го беше опитвал само веднъж — в къщата на военачалника — и ми беше разказвал, че е нещо меко като коприна и сладко като захар. Топяло се толкова бързо в устата, че трябва да го ближеш усърдно като рана.

И на трите ни бяха нужни няколко секунди да поемем добрата новина, преди да изстреляме в един глас:

— Да, мамо!

Разхождах се по натоварения булевард с искрящото „обсипано със звезди небе“ на главата си, изпълнена с фантазии за нови рокли, а в устата ми нежно се топеше сладоледът и никога не се бях чувствала по-щастлива. Ъгълчетата на устните ми непрестанно се вдигаха въпреки усилията ми да ги потискам надолу — хората на улицата биха си помислили, че съм луда да се усмихвам на себе си!

Бавно и внимателно облизвах сладоледа си, като се стараех да продължа насладата от ласкаещата му прохлада и сладост колкото се може повече. Очите ми поглъщаха шарените стоки, изложени по витрините на магазините. Докато наблюдавах, забелязах, че ние също сме обект на наблюдение. Младите момичета ни зяпаха завистливо, като потискаха кикота си. Някои мъже ни хвърляха похотливи погледи. Работници ни подсвиркваха. Няколко *тай тай* насочиха лакирани в червено показалци към нас и прошепнаха нещо помежду си с презрителни подсмиввания.

Обърнах се към Фан Жун:

— Мамо, защо тези хора ни зяпат?

Тя се изпъчи като императрица Цъси Тайхоу.

— О, дъще моя, що за глупав въпрос. Защото ви завиждат, ето защо! — тя посочи кльоцаво момиче в дрипи, което просеше на бордюра. — Мислиш ли, че хората ще я сметнат за красива? — сетне приведена дойка на средна възраст. — Или пък нея? — накрая плоско и безлично момиче, което продаваше палачинки на улична сергия. — Или тази бамбукова пръчка?

Мама избухна в смях.

— Ха, ха, ха, моите великолепни малки съкровища — тя млъкна да огледа и трите ни, след което се обърна и ме щипна по бузата, — особено ти. Сян Сян, скоро ти ще си кралица на вниманието, много скоро!

Докато го казваше, вече имах чувството, че всички погледи са приковани в мен. Замайна и унесена, аз заблизах усърдно сладоледа, вкусвайки бързо топящата се сладост, като се убеждавах, че целият този добър късмет не се случва само насън. Докоснах медальона си на Гуан Ин и тайно се помолих този ден да продължи вечно.

Точно когато вкусвах с върховна наслада нежната мекота върху езика ми, внезапно усетих блъсване по ръката. Преди да осъзная какво

става, около мен настана суматоха като олио, цвъртящо в нагорещен уок.

Гласът на мама иззвъня като счупен гонг и разтърси въздуха около нея.

— Хванете малкия крадец!

Чак тогава разбрах, че сладоледът ми е изчезнал. Сега беше здраво сграбчен в мръсната ръка на мършаво десетгодишно момче. Той отчаяно го ближеше, докато се опитваше да претича през улицата, гъмжаща от прелитащи коли.

— Внимавай! — извиках му аз.

Мама ме перна по обсипаното със звезди небе и ми хвърли убийствен поглед.

— Да не си откачила? Не смяташ ли, че този нехранимайко заслужава здрав бой?

Когато в натоварения трафик се появи пролука, момчето хукна, последвано от какофония от скърцане, клаксони, крясъци и ругатни.

— О, небеса! Ще го убият! — изкрещях отново аз.

Мама ми хвърли още един изпепеляващ поглед и ни повлече и трите да видим какво се е случило.

За мое огромно облекчение малкото момче не беше убито — дори не беше ударено. Но стъпалата му изглеждаха приковани към земята, а лицето му беше толкова бледо, че приличаше на човек, токущо излязъл от *ин* света с духове, които са се вкопчили в краката му и се опитват да го дръпнат обратно. Сладоледът се беше разплискал по земята и се процеждаше в канавката като кръв, побеляла от страх.

Шофьорът изскочи от колата и изстреля:

— Да го начукам на майка ти, шибано от кучета малко копеле! Следващия път гледай, преди да пресечеш!

След тези думи той изтика зашеметеното момче на тротоара. Преди да се качи в колата, той отново изрева:

— Разкарай се от пътя! Отивам да взема президента на Шанхайската търговска камара!

Затръшна вратата и излетя. Трафикът моментално се възобнови.

Пролетна луна плесна с ръце.

— Мамо, той е добре!

Сега нейната глава изхвърча от шамара на мама.

— Защо си толкова щастлива за това малко лайно? Трябваше да го смачкат като кюфте.

След това за моя изненада тя метна огромното си туловище към момчето и го сграбчи. Мама беше силна като бик. Момчето замаха с кльошави ръце и крака и закрепя като пиле на заколение. За нула време неколцина хулигани се насъбраха около нас и започнаха да ръкопляскат и подвикват.

— Да, удуши този малък просяк!

— Брей! Жена пребива мъж до смърт!

— Хей, елате да гледате пекинска опера безплатно!

Те продължаваха да разпалват огъня на тази улична трагедия, когато сякаш от нищото се появи четирийсетгодишен мъж с руса коса и бял костюм. Пристъпи към двете петна от блъскаща се плът и ги разплете с едно движение на мускулестите си ръце.

Сред наблюдаващата тълпа моментално се възцари тишина. Погледите на всички бяха залепени за чужденеца в очакване да видят какъв обрат ще приеме трагедията. За моя изненада, вместо да избухне и да наругае *янгуй дзъ* — чуждестранния дух, — мама процеди широко ухилване и заговори английски с акцент:

— Съшालявам, съшалавам, господин. Не доразмение, не доразмение.

За мое още по-голямо изумление „варваринът“ отвърна на перфектен мандарин:

— Какво се е случило?

Мама отговори също на мандарин, усмивката ѝ се разшири още повече, докато стигна почти до пределите на лицето ѝ.

— *Мейшъ, мейшъ*. Нищо, нищо.

— Нищо?

В този момент се намеси Нефритена ваза, сочейки малкото момче.

— Той се опита да открадне сладоледа на сестра ми Сян Сян.

Мъжът се обърна да ме огледа. Очите му бяха две сини мъниста, странно хладни, но при все това ласкаещи — като изчезналия ми сладолед. Почувствах как руменината се надига към лицето ми, но той се обърна към момчето, което трепереше в дрипите си под жаркото слънце.

— Много ли си гладен?

Момчето закима, докато главата му почти се откачи от врата.

— Майка ми е болна и не сме яли от три дни.

За всеобща изненада дяволът чужденец извади коженото си портмоне, взе от него няколко медни монети и ги подаде на момчето.

— Купи храна за семейството си и се прибирай вкъщи.

Хлапето сграбчи парите, тупна на земята и се поклони, след което хукна като мишка през натоварения булевард.

Нефритена ваза внезапно пристъпи към чужденеца и му се усмихна.

— Господине, благодарим ви за добрината, моля, заповядайте да ни посетите в павилиона.

Той се намръщи и огледа и трите ни.

— Какъв павилион?

Мама, силно развълнувана, додаде:

— Павилионът „Прасковен цвят“ в Съ Малу.

Вместо да ѝ отговори, дяволът чужденец се обърна да ме огледа продължително с искрящи от добрина очи и без да каже нито дума, си тръгна. Зяпачите избълваха няколко разочаровани ругатни и набързо се разпръснаха.

За да е сигурна, че новите ни прически ще се запазят, мама нае кола да ни откара обратно в павилиона. През целия път образът на малкото момче проблясваше в мислите ми — безкръвното му лице, измършавялото му тяло, едва покрито с дрипи, начинът, по който жалко се поклони, когато получи няколко монети. Помислих си каква късметлийка съм — в „Прасковения цвят“ ми даваха подслон, хранеха ме, обличаха ме, при това безплатно! Сигурно живеех в рая, без да го осъзнавам.

Обърнах се към Фан Жун и се опитах да повдигна ъгълчетата на устните си високо, колкото кафенето на покрива на „Небесна мелодия“.

— Мамо, много ти благодаря.

— Благодарни ми, като се държиш като добро момиче — ухили се тя и ме потупа ласкаво по ръката.

Сетне се обърна и към трите ни.

— Ако се държите добре, ще имате най-хубавите дрехи, най-вкусната храна и най-красивите прически в света. Но ако не го

правите, ще завършите като онзи малък гладен дух, който краде остатъци на улицата и накрая ще ви блъсне кола. Искате ли да сте като малкото копеле, което скоро ще бъде смачкано на кайма?

— Не! — извикахме дружно ние.

— Ще се държите ли добре?

— Да!

Силните ни гласове разсякоха въздуха, а мама се ухили загадъчно, лицето ѝ бе закрито от сянката на рикшата.

[1] Китайски тестени изделия от вида на спагетите. — Б.пр. ↑

НЕФРИТЕНИЯТ СЪЛЪБ И ЗЛАТНАТА ПОРТА

Когато се събудих на следващата сутрин, изпитах едновременно щастие и тъга — бях щастлива от хубавия си живот в „Прасковения цвят“, но тъжна от спомена за малкото момче. Хлътналите му страни и изпъкналите очи бяха прилепнали към мозъка ми като охлюви. Спомнях си и дявола чужденец и втренчения поглед на светлосините му очи.

Извадих *nipata* си и засвирих разсеяно, ушите ми се изпълниха със сладкото ромолене на инструмента. В следващия момент само за миг очите ми се наводниха със сълзи. Те се стичаха по бузите ми и валяха върху инструмента, докато той сякаш ме погледна в отговор с насълзеното си лице. Притиснах *nipata* към гърдите си и я залюлях, представяйки си, че е по-малката ми сестра, която предано поглъща всичките ми мисли, чувства и тъга.

— Ма и баба — казах ѝ, — и двамата ми липсват. Където и да сте сега, не се тревожете за мен. Обещавам, че ще се грижа много добре за себе си. И повярвайте ми, един ден ще стана известна, много известна!

Докато редях този монолог, изведнъж чух шумове от външната страна на вратата.

— Гуйгуй? Ела!

Още не бях довършила изречението си, когато кученцето връхлетя в стаята ми. Оставих *nipata* и го взех в ръцете си. Той започна да лиже лицето ми бясно.

— Добре. Стига толкова, лошо момче такова. Днес беше ли добро бебе?

Гуйгуй килна дебелата си главичка и започна да се кланя и да ми дава лапа.

— Добре — погалих го аз по козината, — знам, че си добро бебе. Гладен ли си? Искаш ли лакомства?

Той направи още няколко поклона.

Канех се да го отнеса в кухнята, когато мънистената завеса се дръпна и този път връхлетя Фан Жун, която крепеше на поднос голяма

купа с надигаща се пара. Тялото ѝ, прибрано в зелена копринена рокля, приличаше на издути понички със свинско, увити в мазни лотосови листа. Когато се движеше, гънките тлъстини сякаш започваха революция под роклята ѝ. Задникът ѝ беше точно с размера, нужен на четири сестри да играят маджонг върху него. Едва не се изкикотих при вида на тази гледка.

Мама изгледа злобно двама ни с Гуйгуй.

— Сян Сян, разкарай това куче оттук!

— Но, мамо...

— Казах да го разкараш. Или искаш аз да го изритам?

С неохота я послушах.

— Сега затвори вратата и ела да седнеш.

Заех мястото си, а тя хвърли бърз поглед към *pipata* и ми нареди, полагайки огромно усилие да смекчи гласа си:

— Сян Сян, спри да се упражняваш за малко и пийни тонизиращ бульон.

Изненадах се. Винаги аз бях тази, която я молеше да ми даде почивка от упражненията по изкуствата. Никога не ми беше спестявала труд, камо ли да ми носи бульон.

— Защо? — попитах.

— Как защо? Да отпразнуваме големия ти ден, глупаво момиче.

Тя внимателно положи подноса на масата и бързо си взе стол. След като намести грамадния си задник удобно, разтегли устни в широка усмивка.

— Скоро ще узнаеш защо. Сега престани да разпитваш. Изпий този специален бульон, докато е още горещ. Когато изстине, вече не е хранителен.

Тя взе купата и плисна съдържанието ѝ под носа ми. Богат аромат нахлу в ноздрите ми. Отпих предпазливо.

— Много е вкусен, какъв е?

— Различни билки, много оцет и най-качественото месо от силки^[1]. На А Пин ѝ костваше цял ден да го приготви — заяви мама, а широката ѝ усмивка така и не напускаше лицето ѝ.

Тя ме наблюдаваше като майка, която оглежда новороденото си бебе да провери за недъзи докато пресуших последната капка. Сетне сложи купата обратно на подноса, взе го и излезе от стаята. Почувствах топлина да се разлива из цялото ми тяло. Вероятно

тонизиращият бульон започваше да действа. Но знаех, че има и по-основателна причина — бях извадила късмет да живея в павилиона „Прасковен цвят“!

Тогава за моя изненада Фан Жун отново влетя в стаята ми и този път хвърли няколко книги на масата.

— Ха — изкикоти се тя, — виждаш ли колко съм разсеяна, та съм забравила да ти донеса тези книги? Сега ги прочети всичките да се подготвиш за първия си гост.

— Какъв гост? — попитах аз, но мама вече беше изчезнала като струя дим.

Прегледах заглавията: „Разнообразните шарки и модели на цветната война“, „Тайни предписания за нефритената спалня“, „Класиката на обикновеното момиче“, „Романс на истинско усъвършенстване“...

Взех една от тях, прелистих страниците и попаднах на това:

Когато мъж и жена правят любов за пръв път, телата им се докосват и устните им се притискат. Мъжът всмуква долната устна на жената, а жената всмуква горната. Докато смучат, те вкусват слюнката на другия... Тогава хиляда магии ще се разпространят и сто скърби ще се разрешат. Сега лявата ръка на жена трябва да хване нефритения стълб на мъжа. Той ще използва дясната си ръка да погали нефритената порта на жената. Така мъжът ще почувства ин енергията и нефритеният му стълб ще се размърда. Той се издига високо към небето като прекрасен връх, извисен към Млечния път. Жената усеща енергията и нейната кинобарна цепнатина се навлажнява от течността, стичаща се надолу като река, която се спуска от дълбока долина. Сега вече съвкупяването може да се състои...

Вкусват слюнката си? Ай-я! Продължих да чета с отвращение и интерес:

Тласъците, били те дълбоки, плитки, бавни, бързи, прави, наклонени, източни, западни, всички се основават на различни предположения. Всеки има своите особености. Бавният тласък е подобен на шаран, хванат на кука. Бързият тласък е като птици, летящи срещу вятъра...

Ха! Тези тласъци със сигурност нямаха нищо общо с онези, които *баба* бе демонстрирал за самозащита при бойните изкуства. В случай че те нападнат, какво ще се случи, ако удариш като „шаран, хванат на кука“?

Точно щях да избухна в смях от тези абсурдни изрази, когато вниманието ми бе привлечено от фразата „девет начина да движиш нефритен стълб“:

Гмурка се и излиза като чайки, които играят с вълните... Потапя се бързо или се мушка твърдо като уплашена мишка, която бърза да се прибере в дупката си...

Сетне пред погледа ми се натрапиха „шестте начина на проникване“:

Първо нефритеният стълб поваля, после се движи напред като трион като при разтваряне на стрида, за да се извади лъскава перла...

Озадачена и разтревожена, захлопнах книгата и въздъхнах тежко. Перла беше казала, че мама ще ми даде да чета книги. Но никога не бях предполагала, че ще са толкова странни, пълни с думи като *нефритен стълб*, *нефритена порта*, *ян връх*, *кинобарна цепнатина*.

Погледнах корицата: „Изкуството на любовта“, написана от някой, нарекъл се учител Дун Сюандзъ, което означава Загадъчна дупка. „Изкуството на любовта“ от Загадъчна дупка, продължавах да

предъвквам странните срички в устата си, сякаш така щях да бъда просветлена в най-дълбоката загадка от царството на вятъра и луната.

Но в момента имах усещането, че съзнанието ми е ясно небе, обсадено от тъмни облаци.

Почувствах кръвта да препуска в мен. Лицето ми пареше, а устата ми беше пресъхнала. Сграбчих книгите и тичах през целия път до стаята на Перла, но я заварих празна. Втурнах се да я търся, но не успях да зърна сянката ѝ, нито да доловя уханието на парфюма ѝ. В коридора към градината продължих да размишлявам за странните неща, които току-що бях прочела, когато внезапно се блъснах в мека плът. Вдигнах очи и видях заплашителния поглед на Фан Жун.

— Сян Сян! — сгълчи ме тя. — Къде беше? Търся те навсякъде. Ела!

Тя ме отведе обратно до стаята ми, блъсна ме вътре и затръшна вратата.

— Изучава ли книгите и класиката? — попита тя с разпален шепот.

Аз се изкисках.

— Мамо, има само пет класики — „Пролетните и есенните летописи“, „Книга на песните“, „Книга на промените“...

— Добре, стига. Престани да ми се перчиш толкова глупаво! И изтрий тази самодоволна усмивка от лицето си! Знаеш ли какво? Не давам пукната пара за „Книга на промените“, единствено ме е грижа дали дъщерите ми носят много пари! Схващаш ли?

— Но, мамо, как може някой да донесе пари, като чете „Класиката на обикновеното момиче“?

Сега Фан Жун ме огледа, очите ѝ се стрелкаха наоколо като топчета за игра.

— Ха, ха, Сян Сян, в края на краищата не си толкова умна, колкото изглеждаш! — сетне тя се наведе към мен и сниши глас, сякаш щеше да ми довери най-дълбоката тайна на вселената. — Знаеш ли кое е най-ценното нещо в теб?

— Дарбата ми за изкуства — исках да добавя „и красотата ми“, но реших да бъда скромна.

Мама примигна.

— Не! Девствеността ти, глупачке — тя ме изгледа изпитателно. — Сян Сян, нали никога не си била докосвана от мъж?

— Напротив, била съм.

Сега малките й очи ненадейно се закръглиха в две огнени топки. Тя сграбчи блузата ми, задушавайки ме.

— Ах ти, малка курво, кой?

— Моят *баба*.

— О, по дяволите! — тя ме пусна и насочи към мен обвинителен пръст. — Ах ти, долна мръсно, чукала си собствения си баща! — сега гласът й избумтя като гръм. — Когато спа с него, той докосна ли златната ти порта? Пъхна ли нефритения си стълб в кинобарената ти цепнатина?

— Мамо, тъкмо се канех да те питам за златната порта и кинобарената цепнатина...

Всички напрегнати мускули на лицето на мама като че ли се отпуснаха.

— Но ти ми каза, че баща ти е спал с теб, значи си сигурна, че не ти е направил нищо?

— Разбира се, че е. Той ме завиваше с одеяло. Разказваше ми приказки...

— Ха! Това ли е всичко, което ти е правил?

— Да. Когато бях малка, толкова се страхувах от духове, че не спирах да плача, докато *баба* не дойде да спи с мен.

— Къде беше майка ти?

— Ходеше на работа.

— Нощем? Значи е била курва като теб?

— Не! Това беше, след като *баба* си счупи крака — изчервих се и добавих, заеквайки: — Тя трябваше да работи като ъ... ъ... събирач на нощни ухаения, за да плати сметката в болницата.

Мама отметна назад дебелия си глава и избухна гръмовно в такъв безумен смях, сякаш всичките й меридиани на смеха внезапно са били разцепени от светкавица.

— Ха! Ха! Ха! Ха! Сян Сян, изплаши ме до напикаване, като ми каза, че баща ти е спал с теб, докато майка ти е събирала лайна.

Бях толкова ядосана и унижена, че не успях да изрека нито дума.

Сега тя продължаваше да се смее като умопобъркан, преследван от пияница. Изчаках да се успокои и смених темата.

— Мамо, още не си ми казала какво е нефритен стълб, златна порта...

— Нямах представа какво означават ли? Че Перла не ти ли е обяснила отдавна?

— Не.

Очите на Фан Жун се разшириха.

— Онази кучка! Не ти е обяснила? Ти, глупава малка курво, скоро венчелистчетата ти ще бъдат разтворени от мъж, а нямаш никаква представа какво е нефритен стълб или златна порта? Дори Перла да не те е научила, никоя ли от останалите сестри не ги каза нищо за това? А?

— Но, мамо, нямам време да говоря с останалите сестри! Трябва да се упражнявам в изкуствата непрестанно всеки ден и да изпълнявам поръчки от теб!

— Добре, добре, престани с твоите глупости. Както и да е, скоро ще разбереш.

— Как?

— Когато загубиш девствеността си. Доста мъже ще са доволни да платят кюлчета злато за нея. Когато мъжете правят секс с красиви млади девственици, техните нефритени стълбове ще се размърдат влудяващо — тя ме изгледа многозначително. — След това ще се подмладят и ще се сдобият с голямо дълголетие. Някои мъже забогатяват, други получават важни постове. Дори лошият им късмет се обръща.

Не казах нищо, а мама продължи, вече със замечтана усмивка.

— Големият господар Фун вече спечели наддаването да бъде твой *датоу* къ — тя посочи брадавицата между веждите си. — Третото ми око ми каза преди много време, че той несъмнено ще победи.

— Какво наддаване и кой е *датоу* къ и големият господар Фун?

Тя се изхили.

— Ах, Сян Сян, мислиш се за умна, но всъщност си доста глупава. *Датоу* къ е първият мъж, който събира енергия *ци* от твоята *ин* част. Тези стари мъже отчаяно искат да събират младежка *ин* енергия. Ако един мъж успее да преспи с триста девици, всичко му се връща — зъби, черна коса, жизненост.

— Леле, тогава аз също искам да събера *ин* енергия, когато остаряя.

Мама се разсмя и сланината по лицето ѝ се разтресе.

— Естествено, Сян Сян. Ето защо от време на време разни стари лесбийки идват при нас да искат девственици.

— Лесбийки?

Мама ми намигна.

— Наричат се момичета, които търкат огледала. Защото за да загубят душите си, две жени могат само да търкат техните плоски като огледало *ин* части една в друга.

— Да изгубят душата си! Искаш да кажеш, че умират?

— Сян Сян, изтощих се от твоята глупост! — изкрещя мама, после млъкна и ми се усмихна дяволито. — Но съм сигурна, че големият господар Фун няма да се умори от теб.

— Кой е големият господар Фун?

— Видя го на тържеството.

— Имаш предвид онзи сбръчкан, стар, умиращ тип?

— Сян Сян, внимавай с гнусната си уста! — тя ме изгледа злобно, брадавицата помръдна застрашително между очите ѝ. — Вече плати огромна сума за първата ти нощ. Затова гледай да го направиш щастлив. В противен случай... — тя тропна с крак на пода.

Сега цялата ми коса се изправи. Почти почувствах стотиците слизести създания, които пълзят по мен, за да бъдат последвани от големия господар Фун.

Мама ми се ухили многозначително.

— Сян Сян, понеже си умна, какво би предпочела — глутница гадни пълхове, пълзящи по теб, или само *един* голям господар Фун?

— Един голям господар Фун, естествено!

— Добро момиче. Дръж се както трябва и ще получиш каквото искаш — тя ме потупа по главата, сетне изброи с дундестите си пръсти. — Хубави дрехи, вкусна храна, нова прическа, сладолед и сега големият господар Фун и неговите бръчки на дълголетието, ха! ха! ха!

В продължение на една минута мама едва не се задави и остана без дъх от налудничавия си смях, а в следващия момент рязко спря и ми хвърли смразяващ кръвта поглед.

— Сян Сян, сега съблечи всичките си дрехи!

— Моля?

— Да не би изведнъж да си оглушала? Казах да съблечеш всичките си дрехи! Веднага! — тя ме погледна косо с очите си като на

плъх. — Просто го направи! Или искаш аз да те съблека гола-голеничка?

Започнах да изхлузвам дрехите си една по една. Фан Жун обикаляше около мен, мушкаше и щипеше тялото ми тук и там, сякаш избираше парче свинско за вечеря. След още стискане и мачкане тя кимна, а на лицето и се изписа доволна усмивка.

— Ха — промърмори тя, сякаш говореше на себе си, — големият учител Фун трябва да е ясновидец да плати толкова много за тринайсетгодишна.

Тогава вратата се отвори и в стаята влезе У Цян. Аз инстинктивно се опитах да сграбча дрехите си от пода, за да покрия голотата си.

— Остави ги на пода! Сега нека те прегледа твоят де.

Изпитах такова унижение, че очите ми се наводниха със сълзи. Дрехите ми паднаха на пода и лежаха там като смачкана човешка фигура.

Гласът на мама изрева до ухото ми.

— От какво толкова се срамуваш? Това е просто твоят де. Не ми ли каза току-що, че си спала със собствения си баща? Сега не мърдай и остави де да те огледа.

Макар да зяпах в пръстите на краката си, за да не се налага да виждам пронизващите погледи на У Цян, аз въпреки това усещах гладните му очи по цялото ми тяло. Затреперих и извих ръце да прикрия гърдите си.

У Цян свали ръцете ми. Очните му ябълки се спуснаха към зърната на гърдите ми, а той заговори със спокоен тон:

— Сян Сян, не се притеснявай. Рано или късно всички млади момичета трябва да станат млади жени — ръката му на рамото ми беше топла. — Няма полза да се правиш на дама, когато ще ставаш курва.

На лицето на Фан Жун изгря усмивка.

— У Цян, бъди внимателен, тя е само малка девственица.

Сега де раздели устните си да разкрие бели, равни зъби.

— Да, права си, само малка девственица — минаха секунди, преди да се обърне към мама и да каже, все така усмихнат: — Е, какво мислиш?

Тя кимна одобрително.

— Добре, всичко е както трябва — хубави кости, гладка кожа, нежна плът.

Де разроши косата ми и добави:

— Също и мека, копринена черна коса — сетне се протегна да докосне срамните ми косми. — Тук също е мека и лъскава.

Мама го изглежда строго.

— И сама виждам.

Де кимна.

— Да, разбира се, разбира се.

Настъпи мъртва тишина; накрая под ледения поглед на мама де се извини и излезе.

След като напусна стаята, мама нареди:

— Облечи се.

Така и направих. Сега същият чифт очи ми хвърли многозначителен поглед.

— Сян Сян, ти си извънредно привлекателна девица, като се изключи едно нещо.

— Какво е то?

— Именно това, твърде много питаш! Девицата трябва да е хрисима и мила. Преди да се срещнеш с големия господар Фун, най-добре се научи как да се държиш. Сега отиди при Перла и я попитай как това да си мила и нежна с нефритен стълб ще ти донесе куп пари, да не говорим за безкрайни удоволствия — тя ми смигна. — Перла е веща в тайните на спалнята. Ха! Ха! Ха!

След тези думи тя взе книгите, натика ги в ръцете ми и ме изтласка към вратата.

Перла се гласеше пред огледалото. Когато затворих вратата, тя зяпна косата ми и възкликна:

— Сян Сян, много си хубава! — след което потупа стола до нея. — Ела седни до мен.

Последва дълго мълчание, по време на което тя разглеждаше косата ми в огледалото.

— Сестро Перла, харесваш ли новата ми прическа?

Перла не отговори на въпроса ми; изражението ѝ беше станало тъжно и сериозно.

— Мама купи ли ти и сладолед, нахрани ли те с бульон, а после показа ли ти онези странни книги?

Кимнах утвърдително.

— Сян Сян, ще те чука мъж!

— Не, няма!

— *Хай*, малка ми сестрице, защо си мислиш, че се държат с теб като с принцеса?

— Мисля си, че е така, защото... защото просто имам късмет.

— Късмет, а? — тя се усмихна саркастично. — Ако в този бардак имаше късмет, всички ние щяхме да сме принцеси, не проститутки. Но всичко това е лошо, защото ще станеш истинска курва, разбираш ли? Искаш ли да ти нарисувам червата?

Тишината се спусна в стаята като изкормен труп.

— А това — тя сграбчи книгите от скута ми и ги запрати на масата — ти трябва, за да се подготвиш за промяната от девственица в жена — тя спря и ми хвърли поглед, пълен с горчивина, — или от добродетелна жена в порочна курва.

Перла взе една от книгите и прелисти страниците с илюстрации.

— Ако изучиш подробно тези пози и ги овладееш, те ще ти помогнат да станеш престижна, толкова престижна, че мъжете ще плащат няколко сребърни монети само за да подушат уханието, струящо от тялото ти, и множество златни, за да го вкусят!

Запрегльщах за въздух, завладяна от неохота да се изправя лице в лице с грозната истина, която толкова упорито отбягвах.

— Сян Сян — Перла ме потупа по главата. — Няма смисъл да се тревожиш толкова, просто го научи, ясно? Аз съм тук да ти помогна.

Кимнах и процедих горчива усмивка.

— Добре. Ще започнем урока сега — тя смигна. — Има една поговорка:

Умри под леха с божури и стани разгулен дух.

Това означава, че една жена може да направи един мъж толкова щастлив, че той да няма нищо против да умре, докато прави секс с нея.

Запазих мълчание, като се опитвах да поема току-що казаното от Перла.

След това тя започна да ми обяснява думи като *червена перла*, *струни на лютня*, *хлъзгави нудъли* и всички странни метафори като срязване на пъпеша и вкусване на сока му; нефритеният стълб, който се заравя в златната порта; *ин* соковете, потичащи като кладенец...

В края на урока вече благоговеех пред дълбоките познания на Перла за тези непонятни теми, но бях и напълно изтощена.

Ненадейно Перла възкликна:

— О, по дяволите! Сян Сян, сега трябва да развличам важна клечка. Защо не отидеш да учиш и не се върнеш в стаята ми утре?

Вече бях на вратата, когато тя се провикна зад гърба ми. Обърнах се и видях тъжното ѝ лице.

— Сян Сян, много те харесвам — тя замълча, сетне продължи:
— Най-добре се възползвай от последния си шанс да се радваш на детството си...

Не знаех как да отговоря.

— Защо не отидеш да се позабавляваш с Пролетна луна?

— Но ако мама разбере, тя ще...

— Не се притеснявай. Тъй като съм убедена, че големият господар Фун вече е платил скъпо за теб, тя ще е в добро настроение и няма да е прекалено строга към теб. Отиди да си поиграеш в градината близо до храма.

Но аз бях чувала, че тази градина е обитавана от духовете на злостастни сестри, извършили самоубийство! Естествено, никой не смееше да попита мама дали това е вярно. Но когато се извърнах да попитам Перла, тя вече бе затворила вратата.

[1] Китайска порода кокошки с гъсти и пухкави пера. — Б.пр. ↑

ГРАДИНАТА НА ДУХОВЕТЕ

Отворих вратата на стаята на Пролетна луна и пристъпих вътре. Тя седеше на леглото, осеяно с няколко книги, които ми се сториха познати. Пролетна луна се премести и потупа празното място до нея.

— Сян Сян, ела да седнеш.

Послушах я и магнах към книгите.

— Разбираш ли всичко в тях?

— Естествено, Сян Сян — тя ме погледна с любопитство. — Искаш да кажеш, че при теб не е така?

— Не разбирам само някои неща, но сестра Перла ми обясни всичко.

Прехвърлих мислено нещата, които Перла ми беше казала. Облаците и дъждът на планината У означава съвкупяване между мъж и жена. Дъждът идва от мъжката *ян* част, а облаците — от женската *ин* част. По време на съвкупяването нефритеният стълб на мъжа (аз го наричам „малко пиленце“, но Перла ми обясни, че това важи само за деца) се пъхва в скъпоценната порта на жената. След това мъжът излива слузеста течност (звучеше ми като вид концентрирана пикня, смесена с мляко, но Перла настояваше, че е напълно различно) в тялото на жената, така че тя да зачене бебе — но това важи единствено за жените извън тюркоазния павилион; на момичетата на цветята е забранено да раждат деца. Ето защо мама ме бе накарала да пия онзи тонизиращ — или токсичен, както го бе нарекла Перла — бульон.

Но Пролетна луна вече знаеше всичко. Попитах я:

— Как научи всичко това?

Лицето ѝ се натъжи.

— От годеника ми. Югуан е много хубав мъж и изключително добър любовник. Би направил всичко, за да ми достави удоволствие. Абсолютно всичко.

— Искаш да кажеш неща като да ти засмуче езика, да вкуси слюнката ти, да те хапе по ухото и да оставя високия си връх да играе около нефритената ти порта? — изредих аз на един дъх.

Направо не повярвах, че тя наистина кимна утвърдително.

— Ай-я, Пролетна луна, тези неща не ти ли се струват отвратителни?

Тя се изчерви, но при все това гласът ѝ прозвуча разпалено.

— Не, разбира се, че не! Това са най-приятните неща на света!

Съдейки по нейната категоричност, вероятно имаше известна истина в думите ѝ, но някак си трябваше да я отрека.

— Не, отвратително е — изстрелях аз — и извратено!

— Тогава твоите родители също са правели отвратителни и перверзни неща!

Ушите ми пламнаха и се почувствах длъжна да защитя честта на родителите си.

— Не, не са!

— Ако не са, откъде мислиш, че си се взела? Ако не си изпълзяла от майка си, значи си изскочила от камък или са те извадили от кофа за боклук.

Точно такива бяха и думите на Малка червена.

Докато се мъчех да измисля умен отговор, образите на родителите ми проблеснаха в съзнанието ми. На планината У моята съдържана майка и моят начетен, елегантен баща страстно засмукваха езиците си, вкусуваха слюнките си и после... онзи стълб на баща ми се приближаваше до онази цепнатина на майка ми.

Цялото ми тяло пламтеше, когато още един образ със сила проби мислите ми — аз, чисто голо бебе с покрито със сперма и секретни кърваво телце, изпълзвам от долината на майка ми — като рак, който се измъква от процеп. Родителите ми веднага ме взеха и на лицата им разцъфнаха широки усмивки. Никога не ги бях виждала по-щастливи.

Гласът на Пролетна луна ме изтръгна от унеса ми.

— Сян Сян, за какво мислиш?

Сега се почувствах като спукана жаба.

— Може би все пак си права — последва мълчание, сетне попитах: — Къде е годеникът ти сега?

— Чух, че е сгоден за друга. Той произлиза от уважавано семейство на учени, но са много бедни. Затова не мисля, че има пари да плати дълга ми и да напусна „Прасковения цвят“. А дори да имаше, как би могъл да опозори семейство си, като доведе момиче на цветята в дома си?

Видях, че е на ръба да се разплаче, затова набързо казах:

— Тук е твърде горещо, хайде да излезем!

Пролетна луна замълча, а пръстите ѝ заусукваха носната ѝ кърпичка. После смени темата.

— Сян Сян, мама каза ли ти кой ще среже пъпеша ти?

— Мисля, че ще е онзи стар и сбръчкан голям господар Фун — отвърнах аз и направих гримаса. — Ами ти?

— Някакъв богат бизнесмен... както и да е, ще научим следващата седмица. Мама казва, че той ме е пожелал от мига, в който е зърнал стъпалата ми.

Погледнах надолу — Пролетна луна действително имаше най-малките стъпала от всички сестри в павилиона. Перла ми бе казала, че някои клиенти обичат да целуват, дори да засмукват стъпалата на жените. И колкото по-малко е ходилото, толкова е по-желано, тъй като тези перверзни чоу нанжън могат да напъхат цялата „триинчова златна лилия“ в устата си и да я вкусят.

— Ай-я! — изтърсих аз.

— Нещо не е наред ли, Сян Сян?

— О, не — бързо смених темата. — Но аз си мислех, че вече не си... девица.

— Напротив.

— Ами всички онези неща, които си правила с годеника си?

Пролетна луна се изчерви.

— Неговият нефритен стълб никога не е влизал в нефритената ми порта. Той използваше предимно другия си стълб.

Кимнах разбиращо, макар че нямах никаква представа какво е „другият стълб“. Тъй като се стеснявах да дълбая повече, наместо това попитах:

— Пролетна луна, защо да не излезем сега?

— Но ние нямаме право да напускаме това място без разрешението на мама.

— Можем да отидем до стария храм в градината. Никой не ходи там, така че никой няма да ни види там.

— Но тя е обитавана от духове! Веднъж съблекли една сестра гола, провесили я надолу с главата и ѝ нанесли трийсет удара с камшик, докато задникът ѝ изгнил. След това срязали въжето и я оставили в градината. На следващия ден мама намерила тялото ѝ, облечено в червена рокля, да виси над олтара в храма.

— Но ти ми каза, че е била съблечена гола.

— Мама не я е пребила до смърт. Сестрата била толкова унижена, че се е самоубила — сега Пролетна луна сниши глас, сякаш в стаята имаше невидима трета страна. — Хората разправят, че нарочно е била облечена в тъмночервена дреха по пътя си към Жълтите извори да види Краля на ада, за да се завърне като кръвожаден дух!

Сърцето ми заби трескаво. Пролетна луна продължи:

— Друг път, когато една сестра забременяла от тайния си любовник, тя отишла и скочила в градинския кладенец. Чух, че мама много е съжалявала, когато е умряла.

— Била е особено привързана към нея ли?

— Не. Понеже веднага след смъртта ѝ дошъл клиент, който поискал бременна сестра — Пролетна луна отново понижи глас. — През годините поне три сестри са приключили живота си там.

— Но сестра Перла ми каза, че мама не понася да губи инвестициите си, затова не оставя сестрите да умрат.

— Точно така. Ето защо те са се самоубили — да ѝ направят напук.

Продължителна, призрачна тишина се спусна в стаята. Накрая заговорих:

— Така или иначе не мисля, че изобщо има духове.

— Сян Сян, трябва наистина да си си загубила ума!

— Пролетна луна, не бъди страхливка. Да вървим!

— Ами ако действително има духове?

— Тогава ще те пазя. Знаем кунг-фу.

Скочих от леглото и ритнах високо във въздуха.

Луната беше сияйна, а звездите прогаряха искрящи дупки в небето. Двете с Пролетна луна се държахме за ръка, докато пристъпвахме предпазливо по криволичещата пътека през бамбуковата горичка. Нощните шумове на павилиона — бърбрене, пеене, смях, свирене на *pipa* — избледняха, докато навлизахме все по-навътре в покритата с листа алея, водеща към градината на духовете. След петнайсет минути единствените шумове, които чувахме, бяха виковете на насекомите, шумоленето на листата и немошни, загадъчни звуци. Луната беше наполовина забулена от панделки от облаци — като кичури дълга коса, спускащи се върху лицето на женски призрак.

Въздухът беше горещ като тонизиращия бульон на мама; усетих как дланта на Пролетна луна се поти в моята.

— Сян Сян — гласът ѝ прозвуча като шепот, — страх ме е, защо да не се върнем?

— Вече е твърде късно.

— Сян Сян! Мислех, че знаеш пътя.

— Не, никога не съм била тук. Само съм чувала за мястото от Перла и другите сестри.

— Сян Сян, отведи ме обратно, веднага!

— Но, Пролетна луна — излъгах аз, — не можеш да се върнеш, когато си насред пътя.

— Защо не?

Напрегнах мозъка си да измисля основателна причина.

— Защото... защото ми казаха, че тези, които са се върнали, всички са загинали от мистериозна смърт. Щом веднъж си стъпил на пътя, трябва да следваш енергията *ци*, която те води към градината. Не можеш да вървиш срещу *ци*.

— О, небеса, тогава какво ще правим?

— Първо ще отидем до градината, а после ще решим.

Продължихме да вървим в тишина, тежка като сърцата ни.

Сега Пролетна луна ме стискаше за ръката толкова здраво, че ноктите ѝ се забиваха в плътта ми. Но не смеех дори да понеча да се оплача. Пътеката беше влажна, миришеше на смес от свежа и загниваща растителност. От време на време трябваше да отмятаме встрани прорасналите клони и листа. Петте ми сетива болезнено долавяха най-слабия звук, миризма и движение. Чувах как учестеното дишане на Пролетна луна накъсва плътния нощен въздух.

— Сян Сян — накрая Пролетна луна наруши мълчанието, — наистина ли не мислиш, че има духове?

— Може и да има, не знам.

Гласът ѝ леко потрепери.

— Ами какво ще правим, ако се натъкнем на някой?

— След като няма как да се върнем, можем само да се изправим лице в лице с него и дори да го попитаме: „Как си, хубав дух, да седнем ли да прием по чаша чай и да побеседваме?“

Минаха няколко удара на сърцето, преди да избухнем в нервен смях.

— Харесвам те. Сян Сян. Не само че си толкова красива, но и си забавна.

Преди да успея да отговоря, забелязах, че вече сме стигнали сечище.

— Пролетна луна, виж, успяхме.

Ниската храстовидна растителност се разтвори към равно поле, залято с лунна светлина. В далечината се извисяваше малък храм с извити нагоре корнизи, от които висяха два големи, незапалени фенера. Полюшващи се от вятъра, те надничаха през листака като две мигащи незрящи очи. Пред портата на храма листата на древни дървета шумоляха, сякаш някой шепти или крещи, опитвайки се отчаяно да разкаже скръбна история.

Усетих смушване по лакътя.

— Сян Сян, какво блести на земята?

— Не знам. Да отидем да видим — предложих аз и задърпах Пролетна луна напред.

За моя изненада проблясъците бяха отражения на луната в локви.

Пролетна луна затанцува наоколо им, като припяваше.

— Колко чудесно, луна в локва! — възкликна тя, но в следващия момент изпищя и ме стресна. — Сян Сян, какво е това?

Проследих пръста ѝ и видях снопове светлина, които се рееха насам-натам. Последва мълчание, сетне аз я успокоих:

— Не се тревожи, това са светулки.

Но ѝ спестих обяснението, че съм чувала, че любимите места на светулките са гробищата. Дъхът ми беше леден, докато издишах.

Пролетна луна вдигна поглед към небесния диск. Минаха дълги мигове, преди тя да попита:

— Сян Сян, спомняш ли си онова стихотворение за луната...

Зяпнах към луната и издекламирах:

*Една луна се отразява във всички води,
всички води се прегръщат от една луна.*

— Харесва ми. И ти ми харесваш, Сян Сян, толкова си умна. О, тъй щастлива съм тук.

— Аз също — отвърнах. — Тук се чувствам свободна. Няма мама, няма де, няма тъмна стая, няма предпочитани гости...

— Но няма и храна, нито ухаен чай. О, умирам от глад — тя положи ръка на корема си. — И трябва да се изпишкам.

— Аз също — признах аз и в следващия момент ми хрумна идея. — Пролетна луна, хайде да пикаем на луната.

Тя се изкиска. Аз казах напевно:

— Аз съм Чан Ъ, разкайвам се, задето погълнах еликсира, откраднат от съпруга ми; полетях към луната...

— Престани, Сян Сян, ти не си Чан Ъ, не можеш да пикаеш на луната!

Приближих се до една от локвите, клекнах, свалих си панталона и се изпиках върху отражението на луната. Когато свърших, я изгледах победоносно.

— Видя ли?

Тя хукна към мен и ме удари с юмрука си.

— Ах ти, коварна лисицо! Трябваше първа да се сетя за това!

Тичах и се задъхвах.

— Но не го направи!

Накрая стигнахме до храма.

— Добре, Пролетна луна — обадох се аз, — а сега ми разкажи за теб и годеника ти.

Тя притисна силно показалеца си към устата.

— Шшт... Сян Сян, чуваш ли нещо?

Напрегнах слуха си.

— Това е просто вятърът.

— Не, вслушай се по-внимателно.

— Мяукащи котки?

— Не.

— О, може би е духът на онази сестра, която се е обесила, след като е била съблечена гола и пребита с камшик, докато задникът ѝ изгние! Чуй, крещи, сякаш я режат!

— Но, Сян Сян, ако един дух е мъртъв, как може да крещи?

— От кошмари навярно.

— Дали духовете сънуват?

— Откъде да знам? Още не съм мъртва!

— О — Пролетна луна ме срѣга по-силно, докато продължаваше да шепне, — чуй, Сян Сян, сега духът стене и пѣшка.

— Значи този трябва да е гладен дух!

За моя изненада сега Пролетна луна се изкикоти.

— Струва ми се, че не е дух, а някой, който раздвижва облаците и дѣжда.

— Но това не е планината У.

Тя ме хвана за рѣката.

— Не ставай глупава. Сега да вървим да надникнем.

— Вече не се ли страхуваш от духове?

— Шшшт, замълчи. Сигурна съм, че не е дух. Ела с мен.

Заобиколихме набързо и тя посочи пролука в стената на храма. Приведе се да влезе и аз я последвах. Намерихме пътя опипом, като много старателно се опитвахме да не се блъснем в нещо. След известно време ни се стори, че се приближаваме към източника на звука. Накрая Пролетна луна спря до врата, от която се изливаха тежки въздишки.

Усетила страх дълбоко в стомаха си, аз стиснах рѣката ѝ и прошепнах:

— Пролетна луна, хайде да се връщаме.

Бях едновременно изненадана и засрамена, че сега тя бе спокойната. Когато отново понечих да я накарам да си вървим, тя ми хвърли поглед, който ясно казваше „млъкни“. Сетне отиде до един от прозорците, облиза прѣста си, пробих малка дупка в оризовата хартия, покриваща решетката, и надникна вътре.

Прошепнах:

— Пролетна луна, какво става?

Ала тя не ми обърна никакво внимание.

Дух не би могъл да доставя толкова голяма наслада. Затова аз също облизах прѣста си, пробих дупка в оризовата хартия и погледнах.

За мое учудване мъж и жена, напълно голи, лежаха заедно на пода. Мъжът се движеше върху жената — понякога като риба, хваната на кука, друг път като птица, летяща срещу вятъра — точно както бе описано в „Изкуството на любовта“ от учителя Загадъчна дупка. Сега жената сякаш се бореше под натиска и тласъците на мъжа. Въпреки че в тъмното не виждах ясно лицето ѝ, съдейки по вика ѝ на заклано прасе, бях убедена, че изпитва огромна болка. Трябваше да притисна

силно ръка към устата си, за да се възпра да не възкликна. Колкото и да е странно, макар да бях уплашена, усетих, че сърцето ми заби побързо, ушите и страните ми пламнаха, а между краката ми пропълъзя топлина. Сбутах Пролетна луна, но тя ми махна пренебрежително.

Борбата и стенанията продължаваха отново и отново, докато внезапно мъжът нададе пронизителен вик. След това се отпусна върху тялото на жената.

О, небеса, сигурно бе предал душата си!

Сръгах Пролетна луна, след което сложих ръка на гърлото си и направих жест на заклание. Тя отново ми махна с ръка нетърпеливо. Мъжът, сякаш пробуден от дълбок сън, се претърколи до жената. Дватама бяха с лице един към друг, като жената беше с гръб към нас. Мъжът започна да гали гърдите ѝ много нежно. Жената надаваше леки стонове, но не направи никакво движение да го възпре.

Точно тогава насекомо — предположих, че пеперуда — влетя през прозореца (другия, с изглед към двора) и започна да кръжи над двойката. Жената моментално седна и се опита да улови танцуващото създание. Чак тогава видях лицето ѝ.

Покрих устата си и с все сила се помъчих да не изкрещя.

Перла!

Обърнах се към Пролетна луна и видях, че тя прави същото с устата си. Минаха няколко секунди, преди другарката ми да ме изтика от коридора. Когато най-сетне се измъкнахме опипом от храма и се озовахме в градината, хукнахме да бягаме.

Щом се озовахме на безопасно място в стаята на Пролетна луна, тя посочи панталона ми и възкликна развълнувано:

— Сян Сян, виж, панталонът ти е мокър.

Обърнах се, сграбчих дъното му и го огледах.

— От росата е.

— Да — изкикоти се тя, — но от росата на златната ти порта.

ИЗКУСТВОТО ДА ДОСТАВЯШ НАСЛАДА

Седмица по-късно, пет дни преди моя „голям ден“. Перла ме покани да отида в стаята ѝ за последни съвети за раздвижването на облаците и дъжда.

В момента, в който седнах, тя ме изгледа изпитателно.

— Сян Сян, гледай да си готова за твоя голям господар Фун, когато дойде да разреже пъпеша ти. Не се проваляй от първия път, защото ще изпаднеш в голяма беда. Ще те накажат не само мама и де, но и големият господар Фун, тъй като е платил доста.

Перла ми обясни, че ако някой клиент е недоволен от услугите на сестрата, той „разбива пещерата“ — потрошава публичния дом — и горката сестра трябва да плати за всички щети.

Последва мълчание, тогава си спомних градината на духовете и се изчервих силно.

— Какво има, Сян Сян?

Имах чувството, че в гърлото ми е заседнала светулка.

— Искаш ли да ме попиташ нещо?

Накрая успях да промълвя:

— Сестро Перла, мъжът... в градината... Дзян Моу ли беше?

Тя ме изгледа строго.

— Сян Сян, внимавай какво говориш! Никой не бива да разбира.

Кимнах.

— Нарочно ли ни остави да те видим с Пролетна луна?

Тя се усмихна, изглеждаше много загадъчна под жълтата светлина на инкрустираната със скъпоценни камъни лампа.

— Е, обичаш ли Дзян Моу? — приех мълчанието ѝ за „да“. — Тогава защо не се омъжиш за него и не напуснеш „Прасковения цвят“?

— Защото е беден и вече е женен — Перла въздъхна, а пръстите ѝ галеха светещата ѝ нефритена гривна. — Не мисли за любов, Сян Сян. Любовта никога не е трайна, мисли за насладата.

— Но тя също не е трайна.

— За разлика от любовта обаче тя не носи болка след себе си — Перла погледна часовника на стената. — Най-добре веднага да

започнем с урока.

Отведе ме да седна с нея пред тоалетката ѝ.

— Сян Сян — обади се тя, като внимателно изучаваше отраженията ни в огледалото, — сега вече знаеш за облаците и дъжда.

Кимнах утвърдително.

Перла продължи:

— Най-важното нещо е да дразниш и възбуждаш. Защото ако оставиш онези *чоу нанжън* да стигнат до целта твърде бързо, те ще останат разочаровани. Запомни, техните съпруги имат същите кинобарни цепнатини като нашите. Но ние притежаваме изкуството на кокетството да възбуждаме. Дразниш не само с начина, по който изглеждаш, но също и с движенията си, дори когато спиш.

— Но, сестро Перла, в съня няма движение!

— Но ние се преструваме, че спим, за да съблазняваме. Чувала ли си фразата „киселица, спяща през пролетта“? Означава красива жена, която спи съблазнително. И пролетта е тази, която променя всичко...

— Защо?

— Защото пролетта е сезонът за похот, за събуждане и раздвижване на любовта!

Със замечтано изражение Перла леко раздалечи устни, сетне изящният връх на езика ѝ докосна горната ѝ устна — като розова пъпка, излизаща от дълбока дупка.

— Ние, сестрите, сме като добри готвачи, които смесват петте вкуса хармонично, за да се получи вкусен бульон.

— Обичам бульон.

— Сян Сян, не знаеш, нали? Преди да дойдеш в „Прасковения цвят“, единственото, което си правила, е да учиш. Сега това не ти е от кой знае каква полза, а?

Отговорих ѝ замечтано:

— Родителите ми винаги са искали да стана първата жена *джуан юан*.

Учен номер едно.

Перла ме изгледа със съжаление, после заговори отново леко остро:

— Аз също те уча да станеш Учен номер едно в очароването на онези *чоу нанжън*. Забрави ли, че „изпитът“ ти е идната седмица с

големия господар Фун?

Тя продължи:

— Най-омагьосващото оръжие на жената са очите ѝ.

Тя сведе клепките си и надзърна надолу към мен. Зениците ѝ изглеждаха изцъклени и бавно се движеха в кръг, сякаш е пияна. Очите ѝ притежаваха своеобразен магнетизъм, който ме привличаше към нея като любовника, вкопчен в тялото ѝ. Усетих червенината да се надига в страните ми.

— Сян Сян, каза ми, че баща ти те е учил на кунг-фу.

Кимнах в потвърждение.

— Тогава мисли за очите като за оръжия на сексуалното кунг-фу. Нападай като тигър и отстъпвай като девица.

Докато се мъчех да осмисля рецептата за сексуално кунг-фу, Перла отново заговори:

— Винаги изглеждай вълнуващо. Най-лошото е да имаш неодухотворени очи, те са като риба, оставена без вода за няколко дни.

Аз се изкикотих.

Тя ме изгледа укорително.

— Сян Сян, трябва да съзерцаваш клиентите си, докато почувстват, че костите им се мариноват в оцет, докато се вцепенят дотолкова, че да нямат сила да ти се съпротивляват. Разбира се, ако клиентът харесва скромни жени, тогава ще се преструваш на срамежлива, като отместваш погледа си от време на време. Ето защо в пекинската опера... Сян Сян, слушаш ли ме внимателно?

— Баба!

Избухнах в сълзи и избягах от стаята на Перла.

На следващия следобед, когато отидох при Перла, тя не каза нищо за ненадейното ми изчезване предния ден. Отпихахме от чая, който беше наляла, и седяхме потънали в собствените си мисли. Дали тя също мислеше за моя баба? Винаги съм била любопитна какво се случва в главата на Перла. Както и да е, макар да беше много мила с мен, тя оставаше все така загадъчна като ореола около главата на Гуан Ин.

Този ден Перла като че ли не беше в настроение да преподава. Държа в шепите си чашата дълго време, преди да стане от дивана.

— Днес ще те науча как да ходиш. Запомни, никога не бързай, а се движи спокойно и отмерено, ето така — тя запристъпва, крачките ѝ бяха изящни и малки. — Това се нарича „накъсани стъпки на златния лотос“. Опитай се да си представиш, че изпод стъпалата ти разцъфват лотоси или как се извиват на вятъра в златистия здрач.

Затворих очи и се помъчих. Но онова, което проблесна в мислите ми, бяха баба, мама и аз как гребем с лодка в Западното езеро, покрито с лотоси. Майка, която изглеждаше много красива и щастлива, наведе тънкото си тяло и протегна фините си пръсти да разпръсне листата. Баба откъсна едно цвете и го закачи в косата ѝ, позлатена от здрача...

Сега Перла отиде да се подпре на стената.

— Когато стоиш, тялото ти трябва да е под лек наклон — но не приведено — сякаш нещо го притегля. И трябва постоянно да е в движение — гърбът ти да се извива, пръстите да стискат кърпичка, върховете на пръстите да докосват зъбите ти, очите ти да се стрелкат наоколо.

Аз изстрелях:

— Сестро Перла, обърках се. Майка ми ме учеше точно обратното. Тя ме предупреждаваше никога да не извивам тялото си, защото е много неподобаващо за дама. Обичаше да цитира поговорката:

Люлеещото се дърво има паднали листа, люлеещата се жена има злосчастна участ.

Перла въздъхна тежко.

— Да, майка ти е била права. Но сега ние не сме дами, а курви.

Дълга, скръбна тишина.

Тя се загледа в краката ми.

— Сян Сян, ходилата са единственият недостатък в цялото ти тяло, малко са големи.

Моментално ги пъгнах под масата.

— Добре, винаги крий недостатъка си. Но никога не забравяй да се перчиш с качествата си. Ако някой има наистина хубава фигура — Перла изпъчи гърди — като мен, тогава винаги се навежда напред. Това се нарича „да предложиш тялото си да проповядва дхарма“ —

Перла ме ошипа по бузата. — Сян Сян, сексът е единствената ни власт над мъжете. Дори когато правиш секс с най-грозния клиент, който е с единия крак в гроба, постарай се да се държиш така, сякаш е единственият мъж, останал под небето. Запомни какво те уча и ще се радваш на статута си на *мин дзи* до края на живота си.

Кимнах категорично.

Тя се върна да седне до мен.

— Сян Сян, забелязала ли си, че в нашата страна нищо не се изразява директно, а винаги със заобикалки?

Опитах се да отговаря, но Перла ми махна да мълча.

— В Китай коридорите не се строят по права линия, а винаги лъкатушещи — тя надзърна през прозореца. — Затова когато вървим по тях, непрестанно сме под напрежение на какво ще се натъкнем: порта във форма на луна, в която са загнездени туфи бамбук, или малък отвор във форма на кратуна, през който очите ти могат да различат далечна планина, забулена в мъгла.

Докато размишлявах над думите ѝ. Перла отиде да извади *цина* и го сложи на масата. Отидох да седна срещу нея с изпълнено с радост сърце.

— Виж, Сян Сян — подзе тя, като започна да свири, — музиката на *цина* също криволичи.

Сега Перла плъзна пръсти по инструмента.

— Тази пръстовка се нарича „цикада, призоваваща есента“. Когато цикадата запърха с криле, тя издава протяжен звук — тя отново погали струните. — А този бавен звук се нарича „маймуна, катереща се по дърво“, защото като се катери маймуната, редува спиране и изкачване.

Накрая тя спря струните с ръка.

— Заради криволичещите му мелодии, когато свършиш да свириш, музиката на *цина* продължава да отеква в сърцето ти... Ако само можехме да направим същото впечатление на мъжките сърца — на устните ѝ заигра многозначителна усмивка. — Тогава всички смрадливи мъже щяха да изливат парите от тлъстите си джобове в нашите. Иначе защо просто да не си останат вкъщи и да чукат жените си, които са безплатни?

Изкисках се, макар че нямах никаква представа как се чувства мъж, когато чука жена си.

Перла ме изгледа обвинително.

— Сян Сян, въпреки че онези *благоприлични* жени презират нас, сестрите, знаеш ли, че те също така ни завиждат?

— Разбирам го, сестро Перла, защото ти си толкова по-красива от тях и имаш всички тези великолепни дрехи и бижута.

— Сян Сян, това, което казваш, е вярно, но има и друго. Онези порядъчни жени тайно ни се възхищават. Защото ние можем да разкриваме женствената си красота колкото ни сърце иска, без да ни мъмрят скучни съпрузи конфуцианци. Освен това нали знаеш поговорката:

За да бъде добродетелна, една жена не трябва да има никакви таланти.

Но ние не сме добродетелни, така че можем да развиваме и показваме постиженията си. Мъжете се нуждаят от съпруги да им раждат деца, но също така се нуждаят от нас да правим онова, което техните жълтолики стари жени не могат — да раздвижваме сърцата им, да дразним сетивата им, да храним душите им с нашата музика, танци и рисуване. Може би ни презират, но не ни се налага да се правим на глупави като онези съпруги, които оставят вкъщи.

Сега физиономията ѝ стана дяволита.

— Мога да се направя на разгонена и да раздвижа облаците и дъжда с всеки мъж, докато онези жени са залепени за един дори след смъртта му!

Когато свърши, тя избухна в жизнерадостен смях, сякаш действително е щастлива да е проститутка.

Присъединих се към нейния смях. Продължихме да се кискаме, докато от очите ни потекоха сълзи, и трябваше да спрем, за да си поемем дъх.

Щом най-сетне се успокоихме, Перла махна с ръката си с нефритена гривна.

— Сега можеш да си починеш.

Понеже не ме свърташе на едно място, реших, че мога да изляза на двора. Но навън валеше, затова позяпах през решетката капките, удрящи листата. След няколко минути, когато дъждът спря, излязох и се разходих из двора да се насладя на криволичетата пътека. После седнах на каменна пейка в малкия павилион и погледнах през отвора във форма на ваза с надеждата да видя далечна планина, забулена в мъгла.

Тогава почувствах глад и се отправих към кухнята. Когато престъпих прага, в ноздрите ми нахлу великолепен аромат. А Пин не се виждаше никъде. Стомахът ми внезапно бе нападат от спазми на глад, затова отидох до врящия казан, загребах с черпак от съдържанието му, сипах го в чиния и се нахвърлих на деликатеса.

Докато лапах шумно, влезе А Пин.

Вдигнах поглед към нея.

— Лельо А Пин, много е вкусно. Това нова рецепта ли е?

За мое учудване лицето ѝ пребледня.

— Нещо не е наред ли?

Тя не отговори, но продължи да клати глава. Подразних я:

— Трябва да е нещо наистина хубаво, запазено за специален гост, а? Но не се притеснявай, сипах си само малко. Страшно вкусно е, какво е?

Тя продължи да не отвърща на въпросите ми и отиде при мивката, където започна да чисти.

Отново се захванах с яденето, когато внезапно ми хрумна нещо.

— Виждала ли си Гуйгуй? Искам да споделя с него тези вкуснотии.

А Пин избегна погледа ми и посочи чинията пред мен, после корема ми.

— Но къде е Гуйгуй?

Тя отново посочи, този път по-настойчиво. Минаха няколко секунди, преди бомбата да избухне.

— Искаш да кажеш...

Тя продължи да кима и да бърше съдовете. Сетне изсипа част от съдържанието на огромно гърне в мивката. Кухнята моментално се изпълни със звука на плискаща се вода.

По страните ми потекоха сълзи.

— Сготвила си Гуйгуй?!

Готвачката все така кимаше и бършеше съдовете.

— О, как можа? Отвратителна си!

Сега тя шумно заблъска съдовете.

— О, небеса, сготвила си Гуйгуй, а аз ядох от него!

Втурнах се навън и повръщах, докато в стомаха ми не остана нищо, освен жлъчка. След това направо си изплаках сърцето.

— О, Гуйгуй, толкова съжалявам. Откъде да знам, че те е сготвила? Не знаех, че си ти!

Когато спрях да плача, извадих медальона на Гуан Ин и промърморих дълга молитва. Първо помолих за прошка кученцето, после призовах богинята да го изпрати в Западния рай, където скоро да се прероди като човек и отново да се съберем.

Накрая, успокоена от молитвите, се повлякох към стаята на Перла. В мига, в който седнах до нея на дивана, избухнах в плач.

— Сестро Перла...

— Нещо не е наред ли, Сян Сян?

Скръбта ми рукна.

Перла извади кърпичката си и избърса лицето ми.

— Моля те, кажи ми какво не е наред.

— Леля А Пин е сготвила Гуйгуй и аз ядох от него!

Изненадах се, че Перла изобщо не изглеждаше шокирана. Тя разроши косата ми.

— Съжалявам. Но защо яде от него?

— Защото не знаех, че е той! — измънках между хлипанията.

— Това наистина не е кой знае какво.

Погледнах я със замъглените си от сълзи очи.

— Не е кой знае какво?

— Тук често готвят кученца. Клиентите смятат, че от тях става отлична тонизираща супа, която подсилва нефритения им стълб.

— О, небеса, това е отвратително. Те са като бебета!

Перла ме привлече в обятията си.

— Сян Сян, тук се случват далеч по-лоши неща.

БРЪЧКИТЕ НА ДЪЛГОЛЕТИЕТО

Четири дни по-късно, когато още страдах до болка, че горкият Гуйгуй е приключил живота си в стомаха ми, Малка червена дойде и ме отведе в стаята на Перла. Осъзнах, че мигът, от който се ужасявах толкова много, приближава. Сърцето ми помръкна, подметките на чехлите ми се влачеха и виеха по пода.

Малка червена почти ме тикаше.

— Сян Сян, моля те, побързай, днес е големият ти ден и мама вече губи търпение.

— Мамо — поздравих аз буцата месо, която ме чакаше на прага.

Фан Жун беше издокарана в розов жакет със сложно преплетени златни копчета с размера на гроздови зърна. Когато ме зърна, на лицето ѝ се изписа широка усмивка. Тя ми направи знак да седна до голямата позлатена тоалетка на Перла.

— Сян Сян, днес ще те облека красиво като фея — заяви тя и ме огледа злорадо, сякаш внезапно съм се преобразила в златна колона.

Масата беше покрита с пособия на суетата: пудра, руж, червило, парфюм „Цветна роса“, крем „Снежно цвете“, гребени от черупка на костенурка, коралов фуркет, три свежи цветя и, за мое изумление, златна гривна и чифт нефритени обици със злато.

В огледалото мама ме изучава в продължение на няколко минути.

— Имаш късмет, че веждите ти са извити като полумесеци. Иначе трябваше да ги оскубя, сетне да ги очертая с мастило.

Мастило? Исках да попитам за какво иде реч, но реших да си държа езика зад зъбите.

Мама започна да изпълнява върху мен *кай лиен* или „отваряне на лицето“. Първо завърза червен конец на палците и средните си пръсти, после го сложи между зъбите си. След това започна да „стърже“ лицето ми с конца, отстранявайки мръсотията и мъха.

Лицето на Фан Жун беше толкова близо до моето, че можех да преброя космите в широките ѝ ноздри, да проуча златните зъби в устата ѝ и да огледам грубоватата повърхност на голямата брадавица. Опитах се да сдържа дъха си, за да не бъде отровен от нейния.

— Сян Сян, отварянето на лицето ти ще те отвори за безкраен добър късмет. Знаеш това, нали?

Кимнах.

— Не мърдай главата!

Аз застинах, докато тя приключи с изстъргването на лицето ми с влажния червен конец. Сетне тя нанесе пудра по лицето ми и врата — пласт след пласт, докато не се сдържах да попитам:

— Мамо, това е достатъчно, защо трябва да слагаш толкова много пудра?

— Защото един нюанс на бялото може да покрие сто грозотии и всички мъже харесват това, ето защо — тя ми хвърли строг поглед в огледалото. — Мислиш ли, че щях да пиляя пари за пудра, ако на мъжете не им харесваше? — после се изкиска, като опръска бузата ми със слюнка. — За щастие не аз платих грима ти.

— А кой?

— Големият господар Фун, разбира се, кой друг? Малка глупачка! — тя посочи към тоалетката. — Виждаш ли гривната и обиците? Това са все подаръци от него. Той иска да си най-красивата малка курва в „Прасковения цвят“ — сега тя ме изглежда заплашително. — Големият господар Фун вече похарчи няколкостотин сребърни монети като домакин на скъпи банкети и хазартни събирания тук, така че гледай да не го разочароваш.

След като мама и Малка червена приключиха с грима и прическата ми, те ми помогнаха да се облека в червен копринен жакет със зелени панталони, и двете с бродерия от цветни панделки. Мама взе свежите орхидеи и ги забучи в косата ми.

Нагиздих се пред огледалото. Наистина ли аз бях момичето, което гледаше любопитно външния свят от стъклото? Или... тя беше просто изтънчено ястие, което да бъде погълнато?

Мама погледна отражението ми и се ухили толкова, че устата ѝ почти изхвъркна от лицето ѝ. Дори брадавицата изглеждаше доволна.

— Виж каква красива принцеса стана, Сян Сян. Обзалагам се, че никой няма да повярва, че си просто курва, ха, ха, ха! — изхили се тя и вдигна ръце да разтвори дундестите си пръсти. — Ето, моите стари ръце, болни от артрит, все още могат да правят чудеса! — след това ме изправи и ме бутна силно по рамото. — А сега към залата за посрещане на гости!

Това беше първият път, когато ме допускаха на въпросното място и за момент останах зашеметена. Никога не бях виждала толкова помпозна и богато украсена стая. Гладко полираните мебели блестяха като бронзови огледала. Върху ниска кафява ракла стоеше висока емайлирана ваза, пълна с розови орхидеи. Техните венчелистчета сякаш ми кимаха, докато клонките им се извиваха елегантно като бързописната калиграфия, която демонстрираше господин У. До едната стена имаше огромно легло с балдахин, чиито колони светеха като златни решетки. Червените възглавнички бяха с бродерии на мандарински патици, лудуващи във вода. Върху тъмночервения чаршаф се преплитаха интимно опашките на дракон и феникс. Зад леглото имаше дълъг сгъваем параван с резбовани сцени от известния роман „Разказ за западната спалня“ — включително и една с учен, който свири на *цин*! До леглото имаше позлатено огледало, а на стените висяха картини, някои на млади красавици, други на далечни планини. Струи благовония се разнасяха от бронзова поставка за пръчици.

В средата на стаята беше масата на осемте безсмъртни; на кръглия ѝ плот бяха наредени скъпоценни предмети: сиво-зелена купа във формата на разтварящ се лотос, чайник и чаши, изрисувани със златни божури, лакирани в черно подноси, преливащи от бонбони и сушени плодове. До масата на пода имаше две кутии с множество отделения, украсени с цветя и червени панделки.

О, как ми се щеше *баба* да е още жив и майка ми да е в Шанхай, за да можехме всички заедно да живеем щастливо в тази красива стая! Но, уви! Погледът ми попадна върху купчина бръчки, която помрачи красотата и разби на пух и прах мечтата ми. На висока маса до Старите бръчки имаше две червени свещи с дракон и феникс. Разтопеният восък капеше като кървави сълзи, а високите, ярки пламъци сякаш пръскаха из стаята купчини бръчки като влечуги.

Инстинктивно се отдръпнах назад, но мама ме избута напред.

— Големи господарю Фун, ето я вашата красива Сян Сян.

Заровените в гънки очи на Фун се разшириха, претърсвайки ме като чифт факли, дирещи злато. Внезапно той плесна бедрото си и изкрещя:

— Добре, много добре!

Мама се изкикоти закачливо.

— Добре? Шегувате ли се, големи господарю Фун? Сян Сян е най-добрата!

Фун поглади наболата си брада.

— Най-добрата? Това все още ми предстои да разбере, така че сега...

— Да, да, разбира се, големи господарю Фун, ще ви оставя насаме. Насладете се на вашата нощ на дракона и феникса, гарантирам ви, че парите си струват.

— Дано да е така — той млъкна и ме огледа. — А къде е платът?

Аз изчуруликах:

— Какъв плат?

И лоената буца, и купчината бръчки избухнаха в смях.

За мое учудване мама издърпа бяла носна кърпа изпод ръкава на жакета ми. Нямах представа, че я е скрила там. Тя се усмихна палаво и размаха плата.

— Големи господарю Фун, това е *джуан юан*, печатът на Сян Сян.

Сега се сетих, че Перла ми беше казала за плата. *Джуан юан* беше Учен номер едно в имперските изпити и печатът, доказващ това звание, беше червен. Така *джуан юан* удостоверяваше имперското признание на бележития, станал Учен номер едно. Или в моя случай бележитата ми девственост.

Примигнах, за да съдържа сълзите. Да, скоро щях да получа престижен печат! Но не защото се бях класирала първа в имперските изпити, а защото щях да съм девственицата, чукана за пръв път от старец.

Сега Старите бръчки ми хвърли похотлив поглед.

— Сян Сян, петната от кръвта ти по белия плат ще докажат, че аз съм първият мъж, който разрязва пъпеша ти. Иначе мислиш ли, че бих платил цяло състояние за тринайсетгодишна? Ха! — той посочи масата и двете лакирани кутии. — Всички дрехи, пари, бижута, храна, вино са за теб.

Тъглчетата на устните на мама се вдигнаха до ушите ѝ, а очите ѝ ме изгледаха строго.

— Сян Сян, поклони се на големия господар Фун и му благодари, бързо!

Направих дълбок поклон и изрекох „благодаря“. В този момент всички уроци на Перла проблеснаха в съзнанието ми. Със силата на волята си принудих ъгълчетата на устните ми да се вдигнат, докато се опитвах с омагьосан поглед да уловя погледа на Фун. Но очите ми направиха погрешен ход и вместо това се озоваха върху бръчките на лицето му.

Фун разтърка брадата си.

— Ела, моя малка красавице — подкани ме той и протегна другата си ръка да докосне лицето ми.

Мама намигна на Фун, после и на мен.

— Погледнете моята малка Сян Сян, толкова е красива, че всеки ще се съгласи, че струва повече от хиляда девственици, взети заедно, нали, големи господарю Фун?

Той избухна в смях. Изненадах се, че макар да беше стар и съсухрен, имаше дълбок, звънлив глас. Дали това беше ефектът от всички девственици?

Мама се изкиска и хвърли многозначителен поглед към свещите на олтара. Чак тогава проумях присъствието на свещите с дракон и феникс — символ на съпружеското единение! Почувствах, че ми се повдига. И тогава осъзнах, че мама вече е излязла и ме е оставила в стаята с тази купчина мърдащи бръчки.

Сега всички те се насочиха към мен като приливни вълни.

— Малка сладурано, какво ще направиш, за да ми доставиш наслада?

Отместих се от смрадливия му дъх на опиум.

— Какво желаете?

— Какво ще кажеш да започнеш с масаж?

Той сграбчи ръката ми и я отърка в неговата. Представих си, че скоро ще свали дрехите си и ще разкрие още черни петна и сбръчкана плът, та дори и нефритения си стълб (който вероятно нямаше нищо общо с нефрита, а повече приличаше на изгнил банан), и усетих още една вълна на погнуса да се надига в стомаха ми. О, Гуан Ин, моля те, помогни ми да се измъкна от тази стая колкото се може по-бързо!

Докато се молех наум на богинята на милосърдието, чийто медальон висеше на врата ми, в главата ми избликна мисъл.

— Големи господарю Фун — подзех аз, като докарах най-хубавата си усмивка. — Какво ще кажете първо да ви забавлявам, а

после да ви масажирам?

Множеството бръчки на Фун сякаш се опънаха.

— Забавление? Какво?

— Например пеене?

— Ако имаш хубав глас — той взе наргилето със златна инкрустация и започна да вдишва с гъргорещи звуци. — Добре, давай. Поех си дълбоко въздух и запях откъс от пекинска опера.

Знамената се воят пред градските порти.

*Водя лъвските воители, които се кълнат да бранят
родината ми!*

Избрах именно това, а не нещо по... по-романтично. Дори в тази красива стая не изпитвах никакво влечение към романтиката.

Когато свърших, Фун запляска ентусиазирано.

Казах си: „О, небеса, а сега какво? Бързо измисли нещо друго!“

Гуан Ин сигурно отново беше чула молитвата ми, защото внезапно ми хрумна нова идея. Процедих поредна усмивка с трапчинки.

— Големи господарю Фун, имам още нещо, с което мога да ви забавлявам.

— Още нещо? Хммм... ти, малка вещице, знаеш много номера, а? Какво е?

— Кунг-фу.

Той се пресегна да ме оципе по бузата.

— Ха, кунг-фу? Ах ти, кльоцав дребосък, знаеш кунг-фу?

— Само позите, не мога да се бия.

Той ме огледа от глава до пети и от петите до главата.

— Къде си се научила? Предполагам, че не тук?

— Не, големи господарю Фун, от баща ми. Той беше актьор по бойни изкуства.

Хвърлих на Фун героичен поглед — нещо, което Перла не ме беше учила, — сетне изпълних достигащ небето ритник — изпълнах крака си прав като прът до главата си.

— Ха, никак не е зле — очите му се присвиха през бръчките, за да ме изгледа невярващо.

След това аз разчистих масата на осемте безсмъртни, скочих върху нея и направих осем салта.

— Хао! — извика Фун и изпляска. — Наистина си добра, Сян Сян.

Скочих от масата и вдигнах ръце в жест на уважение.

— Големи господарю Фун, твърде много ме хвалите. Това умение е нищо в сравнение с вещината на баща ми, той можеше да направи сто и осем салта върху масата на осемте безсмъртни. Никой не е в състояние да подобри този рекорд, не и откакто... — спрях се точно навреме, преди да разкрия повече за баба.

Фун ми хвърли любопитен поглед.

— Кой е баща ти?

— Най-известният — бързо смених сценичния псевдоним на баба от Тътнещ гръм на Един тътен от гръм.

Фун се засмя.

— Ха! Разбира се, макар да не съм почитател на операта, аз съм чувал за баща ти. Само дете никога не съм предполагал, че един ден ще събирам *ци* от скъпоценната порта на скъпоценната му малка дъщеря. Ха, какъв неочакван бонус!

Внезапно си спомних, че наистина *имаше* актьор на име Един тътен от гръм. Но той беше умрял преди известно време. Заля ме вълна на облекчение.

Фун продължи да се смее толкова силно, че си помислих, че може да се задави до смърт.

Но не го направи. За нещастие.

Вместо това очите му сияеха като двете брачни свещи, а устните му засмукваха лулата на наргилето като бебе, търсецо набъбнало зърно на гърда, докато ме оглеждаше похотливо.

Продължих да размахвам юмруци във всички посоки, сетне направих вихрушка с ритници и извивания на краката.

Развратният старец на път към гроба като че ли вече бе забравил за какво е платил. Беше зает да ръкопляска и да подвиква:

— Хао! Хао!

Окуражена от одобрението му, аз изпълних още номера. Първо имитирах свирепия главорез генерал Гуан. После се превърнах в палавия Крал на маймуните, като мигах и драсках безспир. Сетне станах На Джа, малкия безсмъртен. Затичах из стаята със ситни,

енергични стъпки (не като онези накъсани стъпки на златния лотос, които Перла ме бе учила), направих салто и се завъртях на един крак. Накрая скочих във въздуха и тупнах на пода, разтваряйки краката си като китайския йероглиф „едно“.

— Хао! Хао! — крещеше големият господар Фун с гласа си като камбана. — Добре, стига кунг-фу, време е за масаж.

О, милостива Гуан Ин, моля те, не ме карай да докосвам тези бръчки, изглеждат така, сякаш ще се смачкат като мека глина под пръстите ми!

Докарах усмивка с дълбоки трапчинки, опитвайки се да забавя досега си с гниещата плът колкото се може повече.

— Големи господарю Фун, има още един номер, който не съм изпълнила за вас.

— Още? Но, Сян Сян — той се намръщи, като се престори на разстроен, — всички мускули ме болят!

— Големи господарю Фун, само още един, наистина трябва да видите това. Моля ви — аз се ухилих широко да покажа белите си зъби, — това е ненадминатото ми умение.

— Добре тогава, давай.

Преглътнах силно, поех си дълбоко дъх и скочих високо, замахвайки с един крак. Тогава, изпълнена с гордост от звука, с който разкъсах въздуха около себе си, за мой ужас чух и остър вик от големия господар Фун!

Приземих се на пода с тежко тупване и погледнах. Уви, големият господар Фун стискаше лицето си и крещеше като крава на заколение. Когато отстрани ръката си, видях агонизиращо лице, покрито с голям червен кант. Все едно това не беше достатъчно лошо, ами и малка струйка кръв се стичаше от ъгълчето на устата му!

Бях загазила, при това здравата. Или големият господар Фун щеше да ме убие, или мама щеше да го стори веднага. Но не, нямаше да е толкова лесно, мама първо щеше да ме хвърли в тъмната стая да нахраня плъховете, сетне пред погледа на Фун щеше да ме съблече гола, да ме повеси надолу с главата и да ме бичува, докато кожата ми разцъфне и костите ми се натрошат. Преди да ме убият, щяха да обсъдят кой е най-добрият начин да ме обесят в храма на градината на духовете, да ме удавят в реката Хуанпу, да ме нарежат на парчета, да залейт тялото ми с бензин и да хвърлят запалена кибритена клечка...

или пък за да не губят време, големият господар Фун щеше просто да ми пусне куршум в мозъка! Или за да не хаби куршум, щеше да заповяда на охранителя си да ме удуши с голи ръце!

Но, разбира се, той не направи нито едно от тези неща. Защото сега лежеше на пода почти в безсъзнание и пъшкаше.

Докато отчаяно мислех какво да направя, вратата се отвори със силен трясък и в стаята връхлетяха Фан Жун и У Цян.

— Милостива Гуан Ин! — изстреляха те едновременно. Сетне с едно синхронизирано движение се извърнаха да ме погледнат.

— Какво си направила на големия господар Фун?! — попита мама с убийствен тон.

— Аз... аз... не исках да го нараня. Беше злополука...

Де се тръсна на земята да провери смачканата плът.

— Не се притеснявай, още диша равномерно.

Мама изкрещя на де:

— Дай малко вино и медицинско олио, веднага!

Де сипа от виното на масата и започна да пои големия господар Фун с една ръка, докато с другата енергично разтриваше слепоочието му.

Фан Жун пристъпи към мен и ме попита с разгорещен шепот:

— Опита се да го убиеш ли?

— Не, аз... аз се опитах да... да го зарадвам.

Изненадах се, че лицето на мама моментално просветна.

— Искаш да кажеш, че обича да го измъчват? — тя се ухили палаво. — Накара ли те ти да играеш бичуващата, а той — бичувания — тя смигна, — нали се сецаш?

Не знаех какво точно имаше предвид, но предположих, съдейки по ведрото ѝ изражение, че на мен самата ще ми се спести бичуването, ако кимна. Затова замахах глава като чук по наковалня.

Тя ме ощипа по лицето.

— Ах, ти, малка мръснице. Перла ли те научи на това?

Поклатих глава отрицателно.

Тя ме изгледа одобрително.

— Значи си научила всичко това сама, без да те учат, а?

Продължих да се усмихвам и да кимам като обезумяла. Внезапно де извика:

— Виж!

Обърнахме се и видяхме, че големият господар Фун отваря очи.
Де му помогна да седне.

Мама се обърна и се надвеси над него. На лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Ах, големи господарю Фун, прекарали сте си добре, нали? За наша обща изненада големия господар Фун ѝ се нахвърли с пълна сила.

— Ти... ти... ти трябва да дисциплинираш момичетата си, преди да ги пуснеш да обслужват клиенти!

Мама възкликна, а усмивката ѝ продължаваше да се разтяга по лицето ѝ.

— Но Сян Сян ми каза, че ви харесва така!

— Харесва ми така, за какво говориш? Грозна стара кучко!

Тя ми хвърли убийствен поглед.

Големият господар Фун се помъчи да се изправи. След като се закрепил на крака, той зашлеви Фан Жун по лицето, после У Цян, а накрая и мен. Преди да успеем да измислим какво да направим, той се изплю и прекатури масата с ритник. След това натроши купите, чиниите, вазите. Всички храни, закуски и вино се разсипаха по пода в безброй посоки като бягащи мишки. Сграбчи свещта на феникса и я запрати към огледалото. Стъклото се напука и се срути на стотици парчета, блестящи на пода.

Де прошепна високо на мама:

— О, небеса. Той разбива пещерата.

Усетих как паяк изтъква ледена мрежа по гръбнака ми.

Големият господар Фун пристъпи към поставката за благовония. Когато видяха, че се кани да я ритне и да подпали стаята, мама и де се свлякоха на пода и започнаха истерично да се кланят. Мама забеляза, че аз продължавам да стоя като статуя, дръпна ме надолу и започна да тупка главата ми по пода, сякаш счуква ориз в императорската кухня.

— О, милостиви и щедри големи господарю Фун — умоляваше тя с глас, преливащ от страх, — моля ви, не ни причинявайте това. Ще дадем добър урок на Сян Сян. Моля ви, изгасете гневното си лице!

Без за остава по-назад, де добави:

— Тя е просто дете и не разбира. Единственото, което е сторила, е да се опита да ви достави удоволствие.

Възползвайки се от изникналата възможност, аз додадох:

— Да, големи господарю Фун, моля ви, простете ми. Мислех, че ви харесва, крещяхте, че съм превъзходна, и се държахте все едно сте много щастлив. Беше просто злополука.

Мама се изкикоти несигурно.

— Можете ли да простите на малкото момиче и да забравите за този малък инцидент?

Забелязал, че големият господар Фун леко се е успокоил, де ме ощипа по хълбока и ми хвърли многозначителен поглед. Аз веднага задърпах панталона на големия господар Фун.

— Големи господарю Фун, моля ви, простете ми и не разбивайте пещерата! — казах аз, а по бузите ми започнаха да се стичат сълзи и засилих треперенето на рамената си.

Като по чудо сълзите и треперенето подействаха и гневът на Фун сякаш утихна. Той дори вдигна ъгълчетата на устните си да наподоби усмивка.

— Хмм... нека да помисля какво трябва да направя на тази малка непослушна вещица...

Де се примоли:

— Простете й, просто простете...

Мама се присъедини:

— И забравете, това е само малка грешка на малко момиче.

Направих серия от поклони, като главата ми шумно удряше пода.

— Да, големи господарю Фун, сигурна съм, че щедър мъж като вас има и щедро, великодушно сърце, затова простете ми, моля! Ако не го направите — поех дълбоко въздух аз и изстрелях с детинско, пискливо гласче, — малкият ми задник ще бъде бясно нашарен дори наред тази студена стая!

Като чу това, големият господар Фун най-накрая избухна в смях. Всички изпитахме облекчение. Де бързо се изправи да му налее чай — жест на уважение и извинение. Мама разтвори ветрилото си и задуха енергично — жест на доставяне на наслада и ласкателство. Тя ми смигна и аз моментално прекланях до него и започнах да масажирам краката му.

Големият господар Фун седеше и се усмихваше високомерно като император, обслужван от дебелата си прислужница, подмилкващ се евнух и флиртуваща наложница.

Това продължи дълго време, докато накрая гневът на Фун напълно се разпръсна.

Когато най-сетне си тръгна, той заяви:

— Днес съм твърде уморен и ми трябва балсам за раните. Но ще се върна — той се извърна да ни огледа. — И следващия път ще получа императорски почести. Ясно ли ви е?

Това беше първият път, в който и тримата отговорихме с едно сърце и в един глас:

— Да, големи господарю Фун!

ИЗНАСИЛВАНЕТО НА СКАЛАТА

Онази вечер изпитах такова облекчение, че направо танцувах в стаята си. След това се изкъпах, облякох си пижамата и се строполих на леглото. Но не можах да заспя, защото събитията от деня непрестанно препускаха в главата ми като фенер въртележка.

Лицето на големия господар Фун се задържаеше най-много. Почти го виждах как се завръща с шайката си наемници в павилиона „Прасковен цвят“. Първоначално искаше масаж, а после притискаше сбръчканото си, покрито с петна тяло до моето и ме целуваше със смърдящата си уста навсякъде по лицето. Когато отказах на настояването му да вкара нефритения си стълб в моята златна порта, той прекатури мебелите и разби пещерата!

— Небеса, помощ! — стреснах се аз от кошмара, а задницата на пижамата ми беше подгизнала.

Докато си поемах дълбоко въздух да се успокоя, чух скърцане. Отметнах чаршафа, изскочих от леглото и отидох да проверя прозорците — всичките бяха плътно затворени. Тъкмо се канех да се върна в леглото, когато усетих как отзад ме сграбчва нечия ръка. Сърцето ми заблъска като попаднала в капан мишка. Преди да успея да изкрещя, една длан вече беше запечатала устата ми. Борех се, но ръката ме стискаше здраво като веригата около сейфа на мама.

Докато едната ръка притискаше устата ми, другата провеси нещо пред очите ми. Змия? Студена пот изби по челото и подмишниците ми.

Накрая човекът ме пусна.

— Харесва ли ти това, Сян Сян?

Не можех да повярвам, че чувам гласа на У Цян. Обърнах се и видях лицето му застрашително надвиснало над моето.

— Де...

Напрегнах ума си, опитвайки се да измисля начин да го умилостивя.

— Благодаря ти, че днес ми помогна с големия господар Фун...

— Твоето извинение не значи нищо. Трябва да направиш нещо, за да поправиш стореното.

— Какво?

Сега той се ухили широко, зъбите му бяха подредени като динени семки.

— Такова — отвърна той и отново провеси змията.

Чак тогава осъзнах какво е това. Камшик!

По гръбнака ми плиснаха студени тръпки.

— Де, моля те, не ме бий! Големият господар Фун вече не е сърдит!

— Да те бия? — той ме ощипа по лицето с пръстите си с дълги нокти. — Ех, разбира се, че няма, глупаво момиче. Мислиш ли, че имам сърце да причиня това на красивото ти лице и превъзходното ти тяло? — той се наведе до мен и промърмори в ухото ми: — Сян Сян, искам *ти* да *ме* бичуваш — той ми намигна. — Като това, което направи днес на големия господар Фун.

— Но аз не... — спрях наскоро изречението. Как можех да му кажа какво се е случило в действителност?

— Не ме лъжи. Сян Сян. Всички знаем какво стори днес, за да направиш големия господар Фун много щастлив мъж — той замълча, сетне добави: — Както и да е, сега искам да бъда щастлив колкото него, но този път не прекалявай, става ли?

Той ми подаде камшика, след което свали ризата си и отиде да легне по корем на леглото.

Ай-я! Камшикът беше тежък като пияна змия! Гласът на У Цян се извиси в тъмното.

— Просто ме бичувай. Другите ще решат, че поредният клиент раздвижва с някоя сестра облаците и дъжда — той се провикна: — Хайде, размахай проклетото нещо!

Събрах цялата си енергия и я запратих в камшика. Замахването първо беше нерешително, сетне, когато видях, че на него действително му харесва, заудрях по-силно. И още по-силно. Ха, най-накрая можех да отмъстя за всичко, което бях понесла в публичния дом! Камшикът падаше все по-тежко върху гърчещата се плът. Де стенеше и крещеше, сякаш не знаеше дали да изпитва радост или болка. На лунната светлина, нахлуваща през прозореца, видях по гърба му големи мъниста пот, пръснати като невиджращи зеници.

Бичуването продължи десет минути, докато накрая той ми каза да спра. И двамата се чувствахме извънредно изтощени и доволни.

Тогава... той ме дръпна на леглото и насила набута нефритения си стълб в скъпоценната ми порта.

Когато заплаках истерично, У Цян вдигна панталоните си и изруга:

— По дяволите! По дяволите! Ти си скала, скала! Защо не ми каза, че още си девствена?

Продължих да плача.

Той ми се нахвърли:

— Защо още си девица? Големият господар Фун не те ли чука? Кажи ми истината!

Поклатих глава отрицателно.

— Не е?

Отново поклатих глава.

— Тогава какво направи?

Все още бях твърде зашеметена да отговоря. Де сграбчи камшика и замахна заплашително пред мен. Заболя ме само от удара на кожата върху студения под.

— Глуха ли си? Не чу ли въпроса ми? Големият господар Фун не напъха ли стълба си в теб?!

— Не.

— О, небеса! — сега камшикът падна на пода като изкормена змиорка. — Но си играла с него секс игри, бичувала си го!

— Не, не съм.

— Не си? Тогава защо беше пострадал?

Казах му какво се беше случило в действителност.

— Ритнала си го в лицето?

— Но просто по погрешка!

У Цян ме изглежда така, сякаш единственият му син току-що е скочил от покрива. Минаха няколко секунди, преди той да ми хвърли смразяващ поглед.

— Не казвай на мама нищо за тази вечер или ще те убия! — сетне се изсмя вледеняващо. — Ти си умна, Сян Сян, какво предпочиташ: да бъдеш одрана жива, да те бичуват, докато станеш каша от изгнила плът, или просто да си държиш устата затворена?

Бях твърде смаяна, за да отвърна. Красивият де с вид на учен се беше разкрил като вълк в човешка кожа!

По бузите ми се стичаха сълзи, изтичах в стаята на Перла, но вратата беше плътно затворена. Отвътре долитаха звукът на гласа ѝ и мелодията на *nina* — тя забавляваше гост. Отидох до стаята ѝ още три пъти, но през затворената врата се чуваше мъжки глас, затова не посмях да почукам.

Дочаках утрото и се промъкнах в стаята ѝ да ѝ разкажа за големия господар Фун и за У Цян.

Перла изстреля:

— Това копеле, нарязано с хиляда ножове! — сетне очите ѝ, вместо да се стрелкат като пеперуда, се съсредоточиха върху мен, изпълнени със загриженост. — Добре ли си. Сян Сян? Де нарани ли те?

Разбира се, че ме нарани, но какво можех да сторя. Ако се опитах да избягам и ме хванеха, щях да завърша като вкусна гозба за плъховете в тъмната стая. А и след като живеех в публичен дом, рано или късно щяха да ме „изнасилят“. Така че какво значение имаше?

Затова се стегнах и отговорих:

— Не. Както и да е, не се тревожи за мен. Сестро Перла, добре съм — след това смених темата. — Защо де беше толкова разстроен?

— Защото много хора са наддавали за първата ти нощ и големият господар Фун е спечелил, като е платил най-високата цена. Така че ако се върне и открие, че вече не си девствена, този път той наистина ще разбие пещерата. Вчера е било нищо, той просто е прекатурил маса, разбил е огледало и няколко чинии. Но всички ще загазят здравата — мама, ти и особено де. Тъй като е изпил първия бульон на твоята девственост, платена от големия господар Фун, той не само му е нанесъл обида, но и е отнел възможността му да се подмлади...

— Но тук има толкова много други девизи...

— Ти обаче си най-красивата и той вече е платил скъпо.

Заплаках.

Перла ме притегли в обятията си и двете дълго време стояхме гушнати.

Накрая ме пусна.

— Сян Сян, не се тревожи твърде много. Понеже всички сестри имаме коварни сърца, винаги можем да намерим изход...

— Но как?

— Когато големият господар Фун се върне, мама ще ти даде малка стъкленица с пилешка кръв да оцапаш белия плат. Тя винаги подготвя момичетата за това, за да мамят клиентите. Понякога дори омазваме с червило струните на лютнята, за да омагьосаме онези чоу нанжън.

— Но не мога да разкажа това на мама, де заяви, че ще ме одере жива!

— Добре, тогава аз ще го приготвя за теб.

— Но големият господар Фун ще ме хване!

— Първо ще го напиеш.

— Ами ако не пие?

— Ха! Хич не се притеснявай за това! Ако един клиент не пие, той не ходи и по курви. Всички идват за петте отрови — курварство, хазарт, пиене, лентяйство и опиум.

— Добре де, ами ако ме накара да пия с него и вместо това се напия аз?

— Когато клиент те кара да пиеш с него, го напиваш, като пълниш непрекъснато чашата му, а ти самата изплюваш изпитото в една от саксиите.

— Ами ако той просто не се напие?

— Даваш му опиум. Ще ти дам малко, когато големият господар Фун се върне. През годините съм запазила известно количество за спешни случаи.

— А ако не иска да пуши опиум?

— Сян Сян, ти си малка паникьорка, а? Но това е добър знак, доказва, че си предпазлива. Харесва ми — тя ме потупа по ръката.

— Казах ти да не се притесняваш. Спомняш ли си как те учих да съблазняваш мъж с очите си?

Кимнах.

— Обзалагам се, че преди устните на Фун да докоснат алкохол, той вече ще е пиян от погледа ти. Особено ако оставиш дрехата ти да се плъзне и да разкрие рамото ти. Разбираш ли?

Кимнах отново. Мина известно време, преди да изтърся:

— Ами ако не се върне?

— Ха! Искаш да кажеш, след като е платил за всичко?

— Но аз го ритнах в лицето.

— Сян Сян, ти наистина не познаваш мъжете, а? Той няма да загуби интерес към теб, докато не те чука. Сега ти още си екзотично ястие върху висока маса, по което малкото момче в него точи лиги. Повярвай ми — Перла изплю, — той няма да си вдигне панталона, докато не вкуси апетитния сос от златната ти порта! — тя продължи: — Ето защо в „Класиката на курвите“ се казва:

Съпругите са по-малко привлекателни от
наложниците, наложниците — от проститутките,
проститутките — от нечия съпруга. А най-привлекателна
от всички е жената, която не си успял да съблазниш.

Сега Перла ме изгледа загрижено.

— Но, разбира се, големият господар Фун може и да се върне само, за да разбие пещерата.

Всички канали в тялото ми подскочиха пробудени.

— Тогава какво да правя?

— Това все още не се е случило. А ако стане, ще намеря изход. Винаги успявам.

Случаят, когато Перла бе умилостивила началника на полицията и бе спасила Пролетна луна, проблесна в съзнанието ми. Внезапно завладяна от силна емоция, аз се хвърлих в обятията ѝ.

— Сестро Перла, много ти благодаря. Не знам какво бих правила без теб.

Тя ме залюля нежно като майка, гукаща над болно дете. Когато най-накрая ме пусна, аз попитах:

— Сестро Перла, можеш ли да ми посвириш на *цин* моля те?

Тя веднага извади инструмента изпод леглото си. Сетне запали благовония и започна да го настройва.

— Този път ще ти изсвирия „Три вариации върху сливовия цвят“.

Изсвири няколко ноти и спря.

— Сян Сян, сливовият цвят е единственото цвете, което оцелява в най-зловещата зима, винаги стои изправено и гледа гордо. Той символизира почтеността и непобедимия дух.

След това тя ми разказа историята за прочутия фехтовач Ние Джън, чийто баща бил убит от зъл военачалник. Ние се скрил в

планините и се усъвършенствал, като свирил на *цин* докато бил готов да се върне и да въздаде справедливост.

Перла седеше изправена и медитираше, пръстите ѝ почиваха на ръба на резонатора, готови да разпръснат моите страдания и тревоги. Накрая започна да свири.

Омагьосана от чистотата на тоновете на *цина* и хореографията на пръстите на Перла, почти виждах *баба* с побеляла коса и измършавяло тяло да марширува безстрашно по планинския склон в снежна буря. Сякаш ме гледаше и казваше: „Сян Сян, можеш да оставиш хората да отнемат живота ти, но никога духа ти.“ Сетне, докато гърбът му се отдалечаваше, чух гордия му глас да декламира:

*Ако в костите не пробягва горчива хладина,
как сливеният цвят ще ухае още повече?*

В живота ми сега имаше хладина, но никога нямаше да допусна да отнемат духа ми. Трябваше да работя усилено да натрупам много пари и един ден да напусна павилиона „Прасковен цвят“ и да намеря майка. Но *баба* беше мъртъв, нямаше място, на което да го потърся. Както и да е, можех да съм като Ние и да се усъвършенствам тайно — уви, не в планината, а в бардак, — докато отмъстя за смъртта на *баба*. Щях да намеря онзи нарязан с хиляда ножове военачалник, който унищожил семейството ми, и да пратя куршум в главата му. Но как да открива това копеле?

Сега единственото, което бях в състояние да направя, бе да наблюдавам напрегнато как пръстите на Перла дърпат струните, перват ги, теглят ги и се плъзгат пламенно като сливови цветове, които се борят със снежната буря, докато очите ми се напълниха със сълзи. Музиката завърши с няколко нежни флажолета като заглъхване на гръм в далечна земя.

Избърсах сълзите си и въздъгнах.

— Сестро Перла, може ли да ме научиш да свиря и това?

— Само ако ми обещаеш едно нещо. Сян Сян — отвърна тя със замислено изражение, — спомняш ли си, когато ти казах, че Пролетна луна ми прилича на някого?

Кимнах.

— На кого?

— На по-голямата ми сестра.

— Къде е тя сега?

Очите на Перла се навлажниха, но този път влагата не я правеше да изглежда съблазнителна, а тъжна.

— Отиде си.

— Какво стана?

— Рубин се обеси в храма в градината на духовете.

— О! Толкова съжалявам, сестро Перла. Но защо?

— Сега не мога да ти кажа. Сян Сян, след това, което си преживяла, ти трябва хубава почивка. Защо не се върнеш в стаята си?

Поклатих глава.

— Сестро Перла, какво значение има?

Запазихме мълчание, като се гледахме право в очите. Накрая тя заговори:

— Добре. Но ми обещавай да го пазиш в тайна до деня, в който умреш. Можеш ли?

— Да.

Тя сниши гласа си до шепот.

— Баща ми беше революционер, който се опитваше да свали правителството на Чъ'Ин...

— О, небеса!

Перла ме изгледа пронизващо, за да млъкна.

— След като акцията се провали, той се дегизира и избяга в провинцията, но войниците на императора скоро го откриха и го екзекутираха. Не само това, но тъй като беше изключително влиятелен, правителството също така се опита да избие всичките му роднини. Майка ми промени имената ни и ни прати заедно с по-голямата ми сестра тук, където никой няма да ни търси. След това тя... се самоуби.

По страните на Перла се стичаха сълзи, а аз мълчах, твърде зашеметена да кажа каквото и да било. Тя избърса лицето си с опакото на ръката си.

— Ето защо, макар павилионът „Прасковен цвят“ да е бардак, а мама и де да са същински чудовища, не мога да забравя, че дължа живота си на идването си тук. Сестра ми умря осем години по-късно...

— Какво се случи?

— Рубин се запозна с един оперен певец и се влюби до полуда в него. Но той нямаше пари, затова тя му даде своя пръстен с голям диамант — подарък от най-предпочитания ѝ клиент.

Една вечер гостът я видял да вечеря с оперния певец в ресторант. Пръстенът с диамант блестял на неговия пръст. На следващия ден, когато Рубин тръгваше от „Прасковения цвят“ за тържество, някакъв непознат се втурнал и залял лицето ѝ с киселина...

Инстинктивно покрих бузите си.

— Рубин никога повече не погледна лицето си. Тя отиде право в храма в градината на духовете и се обеси.

Протегнах се да докосна ръката на Перла.

— Сестро Перла, съжалявам.

Тя въздъхна.

— Също като теб аз останах съвсем сама на този свят. Затова се заклех никога да не позволя на никой чукан от кучета смрадлив мъж да разбие сърцето ми и да съсипе живота ми — внезапно Перла вирна глава и се засмя. — Странното е, че колкото по-високомерно се държа, толкова повече се прилепват към мен като бебета към зърно на гърда. Затова ще остана тук още няколко години, за да упражнявам чара си — тя млъкна, сетне заговори отново почти шепнешком: — Не съм казвала това на никого, освен на теб. Всъщност истинската причина да остана е Рубин.

— Но... тя е мъртва.

— Да. Но духът ѝ още е жив.

Усетих как косата ми настръхва.

— Искаш да кажеш нейният призрак?

Перла не отговори на въпроса ми.

— Има една жълта пеперуда... — тя отново спря, мислите ѝ сякаш се рееха в някаква далечна земя. — Тя е превъплъщение на Рубин.

— Искаш да кажеш, че призракът ѝ обитава пеперуда? Защо смяташ така?

— Защото Рубин обичаше пеперуди, а жълтото беше любимият ѝ цвят. А и всеки път, когато отида в градината на духовете да почета сестра си, над мен винаги кръжи жълта пеперуда. Искам да съм с нея, докато е жива.

— Но пеперудите не живеят дълго.

— Вярвам, че вече се е превъплътила много пъти.

— О! — възкликнах аз, без да знам дали да вярвам на цялата тази работа с прераждането. Но бях трогната от предаността на Перла към сестра ѝ. Де да имах и аз истинска сестра като нея!

В юзи момент тя се обади:

— Сян Сян...

— Да?

Сега ме гледаше втренчено с очи, изпълнени с нежност.

— Искаш ли да станеш моя малка сестра?

Бях твърде изумена да отговоря. Минаха секунди, преди да кажа:

— Сестро Перла, имаш предвид... но ние не сме ли вече сестри?

— Разбира се, че нямам предвид това — тя ме смъмри приятелски. — Знаеш ли какво означава кръвни сестри?

Кимнах утвърдително.

— Искам да станем такива. Ти искаш ли?

Бях твърде трогната да кажа каквото и да било. Искях точно това — красива, умна голяма сестра, която умее да разрешава проблеми! Този път главата ми кимна като дървен чук, който удря барабан в оперна бойна сцена.

— Добре, тогава сега върви в стаята си. Трябва да се подготвя за ритуала. Ела при мен утре след три и половина сутринта.

На следващия ден се промъкнах в стаята на Перла, както се бяхме уговорили. За мое изумление, вместо да се издокара за „ритуала“, тя нямаше никакъв грим, а жакетът и панталонът ѝ, макар и копринени, бяха чисто бели и без бродерия.

— Сестро Перла — подзех аз, след като седнах на дивана до нея, — мислех, че ми каза, че ще имаме ритуал...

Тя кимна, докато нареждаше разни неща в кошница. Сърцето ми заби ускорено от възлнение и от страх.

— Ще бягаме ли?

— Не, отиваме само до градината.

— Искаш да кажеш градината на духовете, където ти...

Тя взе кошницата и ме хвана за ръка.

— Да вървим.

Разочаровах се, като видях, че този път в градината няма луни, отразяващи се в локви. Навя ми мисли за момиче със затворени очи, което отказва да допусне хората да надникнат в душата ѝ. Тихо следвах Перла по целия път до храма, ударите на сърцето ми бяха в синхрон с нейните накъсани стъпки на златния лотос.

В занемарената зала фенерът в ръката на Перла хвърли лъчите си върху паяжина, счупен прозорец и покрит с прах шкаф, подобен на ранено животно. Не успях да се сдържа и погледнах към тавана. Дебели греди се разпространяваха като лъчи от центъра. Зачудих се от коя е увиснало гъвкавото тяло на Рубин и колко други сестри са трептели във въздуха, като напразно са се борели за последна глътка въздух на земята.

С всички тези безжизнени тела, увиснали в съзнанието ми, аз бях твърде уплашена дори да поема дълбоко дъх, камо ли да задавам въпроси на Перла.

Сега се озовах пред олтар с Перла до мен, прелестна, но призрачна под светлината с цвят на слонова кост, струяща от фенера. Изражението на лицето ѝ беше тъжно, но движенията ѝ бяха отмерени. Тя избърса праха от олтара с парцал, сетне вдигна избелелия олтарен плат и се протегна отдолу да извади статуя на Гуан Ин. Извади от кошницата малка поставка за благовония и я сложи до дървената богиня. После измъкна ваза със свежи цветя, чиния с различни плодове и друга със закуски, както и малък сервиз за чай.

Когато ги нареди на олтара пред Гуан Ин, тя се обърна към мен и проговори много нежно, сякаш се страхуваше, че може да смути някого — макар да бях сигурна, че наоколо няма хора — или дори духове. Не бях сигурна за тяхното присъствие, но не можех да докажа и отсъствието им!

— Сян Сян, сега ще запалим благовония, ще се помолим на Гуан Ин и ще се закълнем в сестринство пред нея като наш свидетел. Не задавай никакви въпроси, просто прави като мен.

Перла запали три ароматни пръчици и ми подаде последната от тях. Силната миризма пречисти застоялия горещ въздух и разкъса ноздрите ми. През воалите от дим лицето на Перла изглеждаше нереално, като на красавица, която се носи под водата. Сега тя нареди три чаши чай в права линия и наля чай.

В този момент не се сдържах да я попитам:

— Сестро Перла, не сме ли само двете?

— Не, три сме. Ти, Рубин и аз.

— Но тя е мъртва!

— Само физически.

Потреперих и се огледах да видя дали дългососо момиче в бяла роба и без стъпала се рее във въздуха.

Но нищо не потрепваше във въздуха, освен злоещото ехо на гласа на Перла.

— Сян Сян, поднеси благовоние и кажи кратка молитва на Гуан Ин. Повтаряй каквото казвам аз — тя коленичи, задържа ароматната пръчица над челото си и промърмори: — Бодхисатва Гуан Ин, моля те тази нощ да станеш свидетел на клетвата на мен. Перла, по-голямата ми сестра Рубин и по-малката ми сестра Сян Сян да станем кръвни сестри — след това тя леко се извърна към мен. — Сян Сян, сега ти повтори думите ми.

Коленичих до нея и нервно прошепнах думите.

Тя извади игла и миниатюрна чаша.

— Сян Сян, дай ми средния си пръст.

Тъкмо се канех да я попитам за какво е всичко това, когато тя заби иглата в пръста ми.

— Аххх! — извиках пронизително аз не толкова от болка, а от шок.

Тя не обърна внимание и на двете, тъй като все още беше съсредоточена да стиска пръста ми, докато най-сетне потече струйка кръв. Твърде стъписана да кажа каквото и да било, аз просто зяпах собствената си кръв да се събира в малка тъмночервена локва на фона на бялата стена на чашата.

Когато пръстът ми спря да кърви, Перла направи същото със себе си. После извади снимката на младо момиче, заби иглата между веждите ѝ и се престори, че от хартията капе кръв в същата купа.

Положи снимката на олтара. Аз нададох стреснат вик:

— Но, сестро Перла, това си ти!

— Не, това е Рубин. Тя беше със седем години по-голяма от мен. Но си приличаме.

Въпреки жегата усетих как гръбнакът ми се превръща в ледена колона. Зяпнах снимката, после Перла и обратно, имах чувството, че тя е едновременно жива и мъртва!

Перла улови изражението ми, но не му обърна внимание. Започна да разбърква кръвта в купата. Сетне потопи пръста си в кръвта, намаза лицето си с нея, след това и моето. После погълна част от кървавата течност. Направи ми знак да изпия остатъка и така и сторих, твърде уплашена дори да се оплаквам. Тя промърмори друга молитва:

— Милостива бодхисатва Гуан Ин, отсега нататък, каквото и да се случи, Сян Сян и аз, сестри, свързани с кръв, ще бъдем едно сърце и един ум. Ако едната предаде другата, ще бъде поразена на място от мълния.

Зловещото „поразена на място от мълния“ ме накара да потреперя, което ми навлече пронизителен поглед от страна на Перла. Уплашено, но предано аз повторих молитвата след нея.

В следващия момент за мое изумление една жълта пеперуда се появи изневиделица и закръжи над снимката на Рубин.

Очите на Перла се напълниха със сълзи.

— Виж, Сян Сян, ето я Рубин. Знаех си, че ще дойде. Просто знаех!

Зяпнах създанието, като усърдно се опитвах да си представя красива млада жена, но виждах само жълта пеперуда.

ДА БИЕШ КОТКАТА

Нощта след ритуала аз се мятах между олекнало и натежало сърце. Леко, защото се чувствах щастлива, че вече не съм напълно сама в света. Тежко, защото се ужасявах от деня, в който големият господар Фун ще се завърне. Но не го правеше — не още. Мама ми каза, че е заминал по работа извън Шанхай — никой не знаеше каква точно, някои твърдяха, че се занимава с контрабанда на слитъци злато, други повтаряха, че става въпрос за цигари — и нямаше да се върне скоро. Но тъй като вече беше платил за първата ми нощ, няхах право да обслужвам друг клиент, докато той не се завърне.

През това време нямаше какво друго да правя, освен да се упражнявам в изкуствата и да чакам. Беше странно усещане да съм щастлива в един момент, но изпълнена със страх в следващия. Това продължи така, докато един ден не осъзнах, че моята леля не ме е посещавала от няколко седмици.

Бях въодушевена от мисълта, че съм се отървала от тази досада, макар и само временно. Когато обаче казах на Перла в един от редовните ни разговори, тя разля чая си.

— По дяволите! Сян Сян, трябва да си бременна!

Бях толкова шокирана, че челюстта ми увисна.

— Искаш да кажеш от де?

Тя кимна в потвърждение и избърса петното от роклята си.

— Изпи ли всичкия бульон, който мама ти даде?

— Да.

— Предполага се, че той трябва да ти попречи да забременееш, така че как... — гласът ѝ заглъхна.

— Сестро Перла, какво да правя?

— Налага се да прекъснеш бременността си — тя ме погледна настойчиво в очите. — Да го направим веднага, Сян Сян, преди да е прекалено късно.

Усетих как кръвта ми се смразява.

— Но как?

Тя не отговори, а отиде да рови в едно от чекмеджетата си, след което се върна с малък пакет. Когато го отвори, горчив аромат разкъса ноздрите ми.

— Какво е това?

— Някои специални билки: шафранка, ангелика, ризом и корен от ниу-си. От отварата ще започнеш да кървиш, но ще се отървеш от бебето.

Перла излезе от стаята и след няколко минути дойде с малък котлон и глинено гърне. Напълни съда с вода, сложи билките и запали огъня.

Остави сместа да ври около час, свали я от котлона и сипа течността в купа.

— Ето, Сян Сян, сега го изпий цялото.

Опитах колебливо и изплюх.

— Горчи до смърт!

— Сян Сян — просъска тя, — престани да се държиш детински! Сега го допий, за Бога!

Пресуших чая, като задържах дъха си да не вдишвам миризмата на котешка урина.

— Добре — заяви тя и изсипа остатъка от течността в празната купа. — Сега се върни в стаята си и си почини. Изпий тази втора купа след час. Довечера ще дойда да те видя, след като приключа с госта си — последва пауза, сетне тя заговори отново: — За всеки случай пий и чист оцет поне два пъти на ден и скачай здравата.

Щом се върнах в стаята си, аз заскачах като куче, което се опитва да улови висящо парче патешко. След един час неспокойно чакане се насилих да изпия до дъно втората купа чай. Явно подейства бързо, защото скоро се строполих на леглото и потънах в тревожен сън.

Когато се събудих, вече се стъмваше. Почувствах ужасна болка в стомаха си и цепещо главоболие. Запалих свещ и тъкмо когато се канех да пийна вода да облекча пресъхналото си гърло, забелязах, че целият ми чаршаф е просмукан с кръв. Сложих ръка между бедрата си и усетих същата топла, лепкава течност.

— Кървя! Кървя! — закрепях аз и припаднах.

Когато отворих очи, лицето на Фан Жун беше надвиснало над моето.

— Небеса! Какво се е случило?

Гласът ми излезе слаб и уплашен.

— Мисля... че е леля ми.

Мама внимателно изучаваше чаршафа. Огледах се и попитах:

— Къде е сестра Перла?

— Перла? За какво ти е тя? Навън е с предпочитания си клиент.

Сърцето ми помръкна. В тюркоазен павилион никоя сестра не може да си позволи да остави предпочитан клиент по каквато и да било причина. Това означаваше, че нямах никаква представа дали Перла ще се върне за мен.

Внезапно мама подуши въздуха около мен и в следващия момент подозрителен поглед се спусна като сянка през лицето ѝ.

— Каква е тази миризма?

Сигурна бях, че не говори за цикъла ми, а за билковата отвара. Престорих се на невинна.

— Каква миризма?

— Стани, искам да те прегледам!

Понечих да се изправя, но остри спазми връхлетяха стомаха ми. Успях само да промълвя немощно:

— Мамо, не мога.

Веднага след това припаднах отново.

Когато се събудих, се оказах в болница. Мама разговаряше с мъж на средна възраст в бяла престилка, а до нея се въртеше Малка червена, която непрестанно ми хвърляше тревожни погледи.

Мама го попита:

— И така, докторе, защо цикълът на дъщеря ми е толкова тежък? Тя добре ли е?

Лекарят с безизразна физиономия отвърна тихо и авторитетно:

— Обикновено не би следвало да е така — той млъкна и ме погледна. — На колко години е?

— Тринайсет. Хмм... почти на четиринайсет.

Той бутна нагоре очилата си с озадачен вид.

— Сгодена ли е?

За миг мама сякаш не беше в състояние да отговори, сетне все пак каза:

— Не. Не още.

— Има ли си интимен приятел?

Мама ме изгледа пронизващо, преди да се обърне към лекаря ухилена.

— Не. Но защо?

— Причината да питам е, че това обилно кървене прилича на помятане.

— Помятане? — челюстта на мама увисна почти до гърдите ѝ. Очите ѝ изглеждаха достатъчно убийствени да погубят нежеланото бебе.

Очаквах тежко наказание, след като се завърна в павилиона „Прасковен цвят“. Но за мое учудване нищо такова не се случи. Когато най-сетне имах възможност да говоря с Перла, тя каза:

— Големият господар Фун се завръща. Повярвай ми, мама няма да те нарани по никакъв начин преди това, защото трябва да те представи пред него невредима.

Перла може и да беше права за чувството на големия господар Фун, но не и за маминото.

На следващата вечер, преди да осъзная какво се случва, Фан Жун се промъкна в стаята ми със слуга, когото не познавах. Тя ме съблече гола и взе нещо от него, което, с ужас осъзнах аз, бяха две остри, нажежени до червено бамбукови пръчки. Той ме държеше, а тя прониза с тях зърната на гърдите ми.

Сълзи рукнаха от очите ми и закрещях от болка.

Мама викна, като размаха дългите си, лакирани в червено нокти, напомнящи за кръв, бликнала от дълбоки рани.

— Ах, ти, ударена от гръм и паднала мъртва мръсница, толкова ли те сърби оная работа, че не можа да дочакаш големия господар Фун, а? С кого се чукаш?

— С никого, беше просто цикълът ми.

По-добре да ми понижат зърната, отколкото да ме одерат жива, както ме бе заплашил де.

— Цикълът ти? Не се опитвай да ме правиш на глупачка, лекарят каза, че е помятане.

— Не беше сигурен. Мамо. Повярвай ми, това е просто цикълът ми!

Не можех да си позволя да призная истината, нито смеех да си представя последствията, ако я разкриех.

Продължих да пищя, да се моля и да настоявам, че е било цикълът ми, докато накрая изражението на Фан Жун омекна.

— Добре, Сян Сян. Този път ти вярвам — тя се изплю. — Но ако отново се държиш зле, ще пребия котката. Ясно ли е?

Кимнах, като преглътнах едновременно горчивината и болката.

Сетне мама бутна нагоре гърдите ми и се изкикоти звучно.

— Сян Сян, виждаш ли каква добра работа свърших? Сега зърната ти са толкова червени и така красиво набъбнали. Обзалагам се, че когато големият господар Фун ги види, нефритеният му стълб ще се вирне чак до Хималаите!

След тези думи тя избухна в смях и изхвърча от стаята заедно със слугата.

Шокирана и унижена, аз набързо облякох дрехите си и се устремих към стаята на Перла, но нея я нямаше. Написах бележка и я плъзнах под вратата ѝ. Когато се върнах в стаята си, изпаднах в болезнен, възбуден сън. Минаха часове, преди да се събудя от парещото усещане в гърдите ми. Свалих си горнището на пижамата, изплюх слюнка върху зърната си и ги притиснах внимателно с пръсти.

Лекувах раните си и дремвах, докато накрая чух вратата да се открява.

Беше Перла. Тя се втурна към мен с преbledняло лице.

— Мили небеса, Сян Сян! Какво се е случило?!

Казах ѝ за наказанието.

— Тази изпържена в уок кучка! — Перла ме притегли в обятията си и изгука: — Сян Сян, ще се оправиш. Можеше да е и по-лошо.

— Като да пребие котка?

Тя кимна, а очите ѝ проблясваха от сълзите.

— Какво означава това?

— Мама не би наранила нито лицето, нито тялото, на която и да е сестра, защото те са нейни инвестиции. Нито пък ще я умори от глад, защото никой мъж не харесва жени, които са кожа и кости. Ето защо, макар че бульонът не подейства, мама не наказва А Пин. Тя трябва да

ни поддържа в добре охранен вид за клиентите. Правилото е: удряй тялото, но не и лицето. Или бий котката, но не момичето.

Мама го направи веднъж с Рубин, когато тя не ѝ донесе пари. Върза я за леглото, сложи котка в панталона ѝ, след което взе бамбукова пръчка и бясно зашиба котката. Можеш да си представиш как горкото създание полудя от нейното дращене — Перла замълча да преглътне ридание.

— Толкова съжалявам, сестро Перла.

Мълчание. Тя внимателно огледа гърдите ми.

— Сега нека донесе нещо да облекча болките ти.

Перла излезе и се върна с малка тенекиена кутия. Тя вдигна капака и разкри бяла пудра.

— Сян Сян, това е опиум. Ще го втрия в зърната ти, след това ще смръкнеш малко и ще заспиш. Когато се събудиш, и болката, и подуването ще са изчезнали.

След масажа аз взех опиум и в ръцете на Перла изпаднах в делириумен сън.

Когато се събудих, болката още витаеше в гърдите ми. Помолих Перла за още опиум, но тя ме изгледа укорително.

— Не, Сян Сян. Не искаш да си от пропадналите сестри.

Три седмици по-късно големият господар Фун, както бе предсказала Перла, се завърна. Мама се погрижи слугите да изчистят усърдно и да украсят пищно стаята за посрещане на гости, след което сложи свежи цветя и я напръска с парфюм.

— Сян Сян, този път гледай да направиш големия господар Фун най-щастливия мъж под небето — тя ме изпепели с поглед, достатъчно убийствен да ме повали на място. — Ако ли не, внимавай за кожата си!

Преди да бъда изтикана в залата, тайно докоснах предварително намазания с пилешка кръв печат *джуан юан* пъхнат в жакета ми. Сетне прошепнах молитва към медальона на Гуан Ин на шията ми.

Огромна усмивка разцъфна на лицето на Фун, когато се плъзнах през вратата с накъсаните си стъпки на златен лотос.

— Сян Сян, моя малка красавице, колко ми липсваше!

Подобното му на труп тяло беше обвито като в саван в индиговосиня роба с бродерия на йероглифа *шоу* — дълголетие.

Устните му се разцепиха и се показаха две редици дълги жълтеникави зъби и широки венци с цвят на натъртен патладжан. Ръката му, подобна на рачешка шипка, се пресегна да сграбчи китката ми.

Преглътнах с мъка. Сетне, спомнила си уроците на Перла и заплахите на Фан Жун, моментално отидох да седна в скута му.

— Ай-я големи господарю Фун — изгледах го аз кокетно, — защо не дойдохте по-рано? Накарайте ме да чакам ли чакам, докато сърцето ми изгние!

С усилие на волята ръката ми замечтано погали бузата му.

Той хвана дланта ми и страстно прокара езика си в нея и така създаде вълна от погнуса, която се надигна и плисна в стомаха ми.

Отблъснах го леко с кикот.

— Моля ви, големи господарю Фун, гъдел ме е!

— Гъдел? Ха! Ха! Ха! Скоро ще те е гъдел до смърт, когато моят нефритен стълб погъделичка и разтвори меките ти венчелистчета!

Не знаех как да отговоря. Тогава взех от масата на осемте безсмъртни гарафата с вино и напълних до горе две чаши.

— Големи господарю Фун — подадох му чаша с ръка във формата на орхидея и засмукващ душата поглед, — моля, пийнете това вино в знак на почит от вашата скромна Сян Сян, за да отпразнуваме нашата нощ на дракона и феникса.

Когато Фун пие чашата и пресуши алкохола, аз тайно излях моята в саксията до стола ми. Незабавно му налях пак.

— Големи господарю Фун, това е за вашето здраве и дълголетие.

Той покорно изпи втората чаша до дъно, докато аз отново бързо излях моята в саксията.

— Големи господарю Фун — обявих аз, докато наливах третата, — това е за просперитета на бизнеса ви.

Сега той ме изгледа строго.

— Почакай, Сян Сян. Не искам да се напия веднага.

— Ай-я — възкликнах аз, като дръпнах роклята си да разкрия голям участък от голия си крак, — не вярвам, че ветеран като вас може да се напие толкова лесно.

Ръката на Фун се намести на бедрото ми.

— Добре, Сян Сян, но не ме напивай. Защото искам да вкуся венчалната ни нощ.

Последните две думи предизвикаха тръпки в гърдата ми. Но аз докарах най-хубавата си усмивка и поднесох изящната порцеланова чаша към устните му. Той доволно пресуши и третата. Горката чаша, да бъде торможена от толкова грозни устни!

Сега му налях четвърта.

— Големи господарю Фун, това е...

— Достатъчно, Сян Сян, стига пиене. Искам да ударя червения...

— Но големи господарю Фун — аз извадих кърпичката си и замагнах към него игриво, — това е за наследника ви, така че как можете да я откажете?

— Наследник? — промърмори той с блеснало лице и замъглени от алкохола очи. — Добре, тогава ще трябва да я споделиш с мен.

Използвах чистата сила на волята си да потисна поредната вълна от погнуса.

Без да подозира нищо, той на драго сърце отпи голяма глътка от виното. Сетне, за моя изненада, се надвеси близо до мен, разтвори устните ми и изплю виното от неговата уста в моята.

Течността прогори цялото протежение от гърлото ми надолу към стомаха. Задавих се. Фун се засмя и започна да ме гали по гърба любвеобилно. После страстно. Осъзнах, че най-омразният момент приближава.

Този път по взаимно съгласие отидохме право там, където ни бе отредено — в леглото.

Не след дълго той вече беше върху мен и пъхаше изгнилия си стълб в скъпоценната ми порта.

Когато най-последно приключи с номерата си на набутване и рухна изтощен, той отново пъхна езика си в устата ми и шумно засмука слюнката ми за последен път, преди да се облече. Колкото и да е невероятно, след всички тези енергични изпълнения изглеждаше дори по-млад и жизнен.

Сега присви очи и погледна назад към разхвърляните чаршафи. Когато видя, че му показвам окървавения печат *джуан юан* в мъглявите му очи пропълзя крайно задоволство.

Той извика:

— *Хао!* От днес нататък бизнесът ми ще процъфтява и ще се радвам на дълголетие!

Взе печата от ръцете ми, изгълта още една чаша вино, засмя се налудничаво и олюлявайки се, излезе от стаята.

ВТОРА ЧАСТ

ЖИВОТЪТ ПРОДЪЛЖИ

Въпреки нещастията ми животът продължи. „Прасковеният цвят“ процъфтяваше повече от всякога и мама и де никога не бяха изглеждали по-доволни. Особено мама. Когато в ръцете ѝ се тикаха дебели слитъци сребро, лицето ѝ се разливаше в огромна, зъбата усмивка, а очите ѝ се закръгляха като златни монети.

Що се отнася до мен, аз все повече привиквах към начина на живот в този посипан със златен прашец ад. Опитвах се да се съсредоточа върху привличането на най-богатите гости и да не се замислям много за унижението да продавам усмивката и кожата си. Можех само да си припомням съвета на майка: „Не можем да надвием съдбата, но можем да играем с нея и да извлечем колкото се може повече от нея. Опитай се да бъдеш щастлива.“ Както и думите на Перла: „Ако един клиент ти се стори отвратително, непоносимо, неопикуемо отблъскващ, просто затвори очи, поеми си дъх и си представи, че през цялото време не си нищо друго, освен труп, който някак си успява да се гърчи и да стене.“

За щастие павилионът „Прасковен цвят“, макар и бардак, беше от висока класа, така че не ни се налагаше да прекарваме всяка минута в раздвижване на облаците и дъжда. Осен очевидната, имаше още няколко услуги, които предоставяхме на клиентите.

Хо дача — пиене на големия чай — беше най-хубавата, защото забавлявах клиента си, като свирех на *pipa* и пеех. Освен това от мен се очакваше да му наливам чай и вино, да приготвям лулата му с опиум и да седя до него, докато играе хазарт, но тези неща бяха лесни. Когато клиентът пристигнеше, *няни*, прислужница, поставяше пред него чайник и чиния печени динени семки. Като се отпуснеше, той избираше сестра и в знак на уважение избраната донасяше най-изящната си чаша и с финес му наливаше чай. След това *няни* му

сервираше закуски — малки сладки понички, сушени кайсии, медени фурми, личи.

Обикновено предлагаме *хо дача* най-много за два часа, но ако клиентът ни задържеше допълнително, следваше да плати допълнително. Гостите трябваше да се запознаят с нас по този начин, преди да преценим дали сме съгласни да правим секс с тях. Но, разбира се, това беше крайният резултат.

Бях доволна да забавям секса, като обслужвам „големия чай“, но Перла ме смъмри:

— Сян Сян, не се опитвай да се заблуждаваш. Колко време можеш да избегнеш да спиш с клиент в публичен дом? По-добре се бори като мен да ги накараш да молят за благоразположението ти.

В павилиона „Прасковен цвят“ Перла беше най-заетата сестра, когато ставаше въпрос за покани за тържества. Това се наричаше *чутан чан* — да пееш извън залата, или *чудзю* — да излезеш на празненство. Всъщност нямах нищо против това, защото клиентът ни канеше — но само след като се е запознал с нас — на тържество, елегантно събиране или банкет. Ала първо той трябваше да изпрати адресирана до нас официална покана на червена хартия с името на предлагания ресторант. Разбира се, получавахме разрешение да излезем, не за да си прекараме приятно, а да съблазним госта да прекара нощта в тюркоазния павилион. Това се наричаше *джудзю*. Като цяло това означаваше, че ще спи със сестра, но понякога се случваше да имаме клиент, който толкова харесваше момичето, че дори би платил да прекара с нея нощта, без да прави секс, особено когато тя е в цикъл. Името за това беше *шоу интиен* — да пазиш женския ден.

Но услугата, която всички мами обичаха най-много, беше *чъ хуадзю*, да пиеш виното от цветята. Вместо да покани сестра на ресторант, клиентът плащаше за банкет в „Прасковения цвят“. Тъй като това продължаваше много по-дълго от *хо дача*, гостът трябваше да плати няколко пъти повече. А и заведението не се свенеше да добавя още суми за допълнителни блюда и вино към меню с вече и бездруго завишени цени. Въпреки че ги мамеха, заможните клиенти все пак изглеждаха доволни да се поперчат с богатството си пред любимите си куртизанки.

Понякога имахме достатъчно късмет да изкараме много пари с малко работа. Тук видях една друга страна на Перла. Една вечер тя ми каза, че богатият търговец на коприна господин Лук ще плати банкет за нас и две други сестри.

Тя ми заяви със сериозно изражение:

— Сян Сян, тъй като за пръв път ще обслужваш „пиенето на вино от цветята“, искам да бъдеш много внимателна и да не правиш никакви грешки. Така че гледай и се учи от мен.

За този специален случай Перла облече тюркоазен жакет с висока яка и пола в съответния цвят, а аз бях пременена в розова копринена блуза със сложно преплетени закопчалки във форми на цветя и панталони в същия свят.

Перла винаги ме съветваше да посрещам клиентите с няколко минути закъснение, но този път ме поведе към банкетната зала двайсет минути по-рано. Когато я попитах защо, тя се усмихна дяволито.

— За да имаме предимство и да представим другите две.

Когато двете с Перла влязохме в помещението, господин Лук седеше на банкетната маса. Няни вече беше поднесла първото ястие — супа от опашка на акула, и сега му предлагаше хавлиена кърпа. След като избърса лицето си, търговецът на коприна ни зяпна с изпъкналите си очи.

Ние се приближихме към него с накъсаните си стъпки на златния лотос. Настанихме се до него и Перла взе наргилето и го избърса внимателно с копринената си носна кърпичка.

— Господин Лук, пушенето с добро блюдо ще ви направи пощастлив от безсмъртен. Моля ви, нека да ви запала.

Лук изглеждаше толкова доволен, все едно последната му жена току-що е родила син.

— Госпожице Перла — отвърна той, като остави хавлията, — ненапразно ви се носи славата.

Той засмука наргилето, а Перла ми намигна. Аз моментално взех гарафата и се наведох към него — Перла ми беше казала, че това принуждава клиента да те забележи, — за да му напълня чаша с вино.

Сега той се обърна към мен и ме изгледа с възхищение. Преди да успее да пророни и дума, Перла вече говореше:

— Господин Лук, надявам се, че малката ми сестра Сян Сян радва очите ви.

Търговецът на коприна се засмя с пълно гърло.

— Ха! Ха! Недейте да скромничите, госпожице Перла. Любовните имена и на двете ви звучат от доста време насам като гръм в ухото ми. Ето защо съм тук тази вечер.

Продължихме да си бърбим с господин Лук, като междуременно му наливахме вино и му поднасяхме храна. Две *няни* непрестанно носеха ястия — задушена риба с бобен сос, люто пиле със синап, патица с пет аромата, рохки яйца. Перла показваше остроумието си в целия му блясък, а Лук се тресеше от смях.

В средата на една от шегите на Перла другите две сестри, Тиентиен и Лotosово ухание, влязоха в стаята и заеха местата срещу нас. По това време ние вече толкова добре познавахме господин Лук, че той почти не забеляза появата на новите момичета. Без да губи темпо, Перла му хвърли кокетен поглед.

— Господин Лук, може ли двете със Сян Сян да ви позабавяваме с малко музика?

Лицето на Лук просветна.

— Хао.

Добре.

Веждите на Тиентиен се сбръчкаха, докато шепнеше нещо на Лotosово ухание.

Перла не им обърна никакво внимание. Тя накара едната *няни* да донесе моята *пипа*. Аз засвирих, а Перла запя „Романс от задната улица“.

Хванах *пипата* нежно като любовник, пръстите ми затанцуваха по инструмента, а цялото ми тяло се извиваше напред-назад така, че кичури коса падаха и закриваха като воал част от лицето ми. Перла, със златно ветрило в ръка, движеше ръцете си в ритъма и през цялото време люлееше талията си като водна змия. Нефритената ѝ гривна проблясваше като вълните на Западното езеро.

Сладка музика трептеше от черешовите ѝ устни.

— Ти и аз — тя погледна Лук право в очите при тези думи, — заедно възхваляваме тази пролетна утрин, красива като градините на Суджоу. Толкова съм доволна, че ръцете ни са гладки, а устните — сладки, такива са и сънищата ни...

— Хао! Хао! — възкликна господин Лук и заръкопляска, когато приключихме продажбата на музиката и усмивките си.

След това Перла започна да играе с него играта на отгатване на пръсти, а аз продължих да пълня чашата му с вино. Малко ми беше мъчно за Тиентиен и Лотосово ухание, които нямаха никакъв шанс да обслужват важната клечка. Те можеха само да се забавляват помежду си, като разговарят и се кикотят.

Малко по-късно, когато господин Лук доста се напи, Тиентиен най-сетне успя да се наведе към него и да му налее чай.

— Господин Лук, моля, пийнете малко чай, той ще уравни виното.

Лотосово ухание изчурулика:

— Да, господин Лук, моля ви, иначе ще се напиете. А и това е най-добрият чай на облака и мъглата.

Но Лук отблъсна предложената му чаша. Отвърна с очи, оцъкдени от алкохола, и завален говор:

— Ха! Точно това искам тази вечер, да се напия! Прекарвам си чудесно и ще стана виненият безсмъртен! — внезапно се обърна към мен. — Сян Сян, подай ми обувката си.

Докато се чудех как да реагирам, Перла ми направи знак да постъпя както ми е наредено. Аз покорно свалих червената си бродирана обувка и я подадох на Лук. За моя изненада той я хвана като инкрустирана със скъпоценни камъни кутия, а Перла започна да налива вино в нея.

Погледът му се спря задълго върху нас двете и той вдигна тост.

— За вашите любовни имена!

След тези думи пресуши обувката.

Едва не възкликнах: „Ай-я!“

Най-накрая Лук вече беше готов да си тръгва. Слугата му влезе и му подаде кесия, от която той извади пълна шепа монети. Трябва да имаше поне двайсет или повече сребърни монети. Целият банкет струваше само десет. Засмях се вътрешно. Тази вечер щяхме да натрупаме състояние! Ако Перла не ме беше оципала по рамото, силно „Вах!“ щеше да се изплъзне от устата ми. Очите на Тиентиен и Лотосово ухание бяха големи колкото яйчените жълтъци в чинията.

Но за мое изумление на Перла дори не й мигна окото при вида на среброто. Тя се обърна към няни, която сега започваше да разчиства масата.

— А Лин, ето бакшиша на господин Лук за теб и всички прислужници тук, така че трябва да му благодариш.

Няни изглеждаше толкова разстроена, сякаш вместо да ѝ дават двайсет сребърни монети, са ѝ откраднали четирийсет. Гласът ѝ потрепери.

— Но, госпожице Перла, не искам да имам неприятности.

Перла я изгледа строго.

— Вземи ги, А Лин. В противен случай ще постъпиш много грубо към нашия благороден гост.

Всички изглеждаха толкова озадачени, но най-много Лук. Перла бе отдръпнала ръката си, така че той нямаше друг избор, освен да ги даде на прислужницата.

Веднага след като си тръгна, Тиентиен и Лotosово ухание понечиха да запротестираат огорчено, но Перла им махна с ръка да мълчат.

— Успокойте се, ако не получа повече пари от господин Лук, ще ви платя двойно от собствения си джоб.

След като го каза, тя ме хвана за ръката и ме изведе от стаята. Докато вървахме по коридора, попитах Перла защо е оставила прислужницата да вземе парите.

— Сян Сян, Лук греша, ако смята, че може да ни купи толкова лесно. Това беше да „подклаждаш безочливия огън“. Запомни, ние сме „мин дзи“ от спалнята с книгите, а не мръсните, бездомни курви от пилешката уличка. Макар той да смяташе, че бакшишът е голям, сега знае, че според мен тези пари стигат само за слугите...

Замислих се какъв щеше да е моят дял от парите.

— Но, сестро Перла...

Тя се засмя.

— Повярвай ми, Сян Сян, той ще изпрати повече пари още утре. Мъж като него би предпочел да умре, отколкото да се изложи.

Беше напълно права. На следващия ден Лук прати слугата си да достави петдесет сребърни монети. Трийсет специално за Перла, десет за мен, а останалите трябваше да си поделят Тиентиен и Лotosово ухание.

Въпреки стратегиите на Перла най-благоденстващата личност в „Прасковения цвят“, то се знае, беше мама. „Лесни пари!“, възкликваше тя всеки път, когато видеше купчини монети да сменят притежателите си или клиент да излиза от стаята ми. Но не и лесни за мен, защото, при все че не бях продадена в „Прасковения цвят“ и не ми се налагаше да се откупвам, моят дълг бързо нарастваше — щетите от разбиването на пещерата; болничните ми сметки след помятането; всички разходи за храна, подслон, дрехи, уроци по изкуствата. Така че почти всички пари, които бях изкарала, и бижутата, които ми подаряваха, моментално биваха отнемани от мама, за „да плаща сметките“. Денят, в който щях да изплатя дълга си, за да мога да напусна „Прасковения цвят“, изглеждаше по-далечен от всякога. Докато Перла успяваше да припечели много, като работи малко, аз се опитвах да работя извънредно усърдно, за да изчистя задълженията си.

Важната клечка големият господар Фун продължаваше да ме посещава от деня, в който разтвори венчелистчетата ми. За мой късмет и същевременно за мое нещастие сега той беше един от редовните ми клиенти. Смятах това за нещастие, защото той никога не се изтощаваше да засмуква езика ми, да вкусва слюнката ми и да оставя увисналия си нефритен инструмент да свири по струните на моята лютня. Най-лошото беше, че независимо какво отращение изпитвах вътрешно, трябваше да докарвам доволна усмивка, да използвам изкусните си ръце и да се насилвам да се държа приятно.

За мой късмет обаче не само че големият господар Фун беше много богат, но той също така обичаше да се перчи, като харчи на воля. Всеки път, когато ме засипваше с подаръци и пари, усещах, че почти ми се приисква да го харесам. На моменти се изненадвах, че изпитвам някаква мимолетна привързаност към него. Може би беше от съжаление или може би защото някак си ме караше да мисля за *баба*. Не че имаха нещо общо, но Фун сега беше мъжът, който ме глезеше, както някога го бе правил *баба*.

След като вече няколко пъти бяхме посетили планината У, той ми обеща, че ако продължа да съм мила — сиреч да правя каквото пожелае в леглото, — той ще продължи да ме задоволява по всякакъв начин като негова скъпа дъщеря. Но когато го питах за истинската му дъщеря, той ме смъмряше, че съм непослушна, и ме заплашваше, че ще престане да ми носи подаръци.

Но за щастие, дали от възрастта или от привързаност към мен, той като че ли никога не си спомняше тези заплахи и на следващото си посещение обикновено ми носеше поредния подарък. Веднъж това не беше нито бижу, нито дреха, нито пари, а нещо толкова прекрасно и неочаквано, че аз самата не повярвах, когато доброволно се хвърлих в обятията му и го целунах по устата.

Папагал!

Никога преди не бях виждала толкова великолепно създание. Цялата бяла, с тъмночервена човка, тя извика в съзнанието ми образа на сливовите цветове, цъфтящи в най-силния сняг. Ослепителните ѝ пера сякаш караха дори и най-шарения тоалет на Перла да бледнее пред тях. Коприенената им тъкан беше толкова ласкава на допир, че никога не ми омръзваше да я галя. Дори опашката ѝ беше елегантна като фината четка от овча вълна, която ползвах да рисувам изящни красавици. Черните ѝ очи приличаха на две черни мраморни топчета в безоблачно небе.

В момента, в който погледът ми попадна върху папагала, реших, че името ѝ трябва да е Сливов цвят. За да вдъхна в нея духа на *цин* понякога ѝ свирех, особено „Три вариации върху сливовия цвят“. Дори ѝ обяснявах значението на пиесата с надеждата тя да поеме смелия дух на цветето.

Винаги когато се възхищавах на Сливов цвят, аз си спомнях и онова, което господин У ми беше казал по време на един от уроците си.

— В рисуването се борим за умение, превъзхождащо природата, но, разбира се, красотата на природата е ненадмината.

Докато разглеждах грациозните извивки на тялото на Сливов цвят, нежните нюанси на белите ѝ пера и наситеното тъмночервено на човката ѝ, чувствах, че напълно разбирам урока на господин У. След трагичната смърт на моя Гуйгуй папагалът се превърна в голяма утеха в живота ми заедно с Перла. В спокойни моменти тя кацаше на рамото ми, докато ѝ четях поезия — „Медитация над тиха нощ“ от Ли Бай, „Моят приятел ми липсва“ от Уан Уей, „Пролетна утрин“ от Мън Хаожан.

Кикотех се доволно всеки път, когато човката ѝ имитираше звука на фразите, които бе запомнила, а ноктите ѝ масажираха изтръпналите ми мускули. Понякога, когато ѝ изливах сърцето си, тя накланяше

глава и слушаше, сякаш действително разбираше поемите и дълбочината на чувствата ми.

За да ѝ се отплатя за вниманието, аз я хранех с плодове. Любимият ѝ беше динята, но тя ядеше само семките и изплюваше месото. За нещастие червената лепкава мръсотия на пода преобръщаше веселото ми настроение, защото ме връщаше към кървавата ми нощ с де.

Научих Сливов цвят няколко израза, някои прости поздрави като: „как си; добро утро; добър вечер.“ Други бяха благопожелания: „късмет; желая ти крепко здраве и дълголетие; *гунси фацай* — пожелавам ти да изкараш много пари“. Трети пък тя научи сама: „Харесва ти, а? Искаш ли още?“

Но също така се бе научила да казва: „Убий! Убий!“

Не ми беше приятно да чувам думи на насилие от деликатната ѝ човка, но тя ги бе усвоила поради моята небрежност. По време на последното посещение на големия господар Фун, след като той приключи със смукането на езика ми и се канеше да си тръгва, аз отново му благодарих, че ми е подарил Сливов цвят, и му обясних причината за името ѝ.

За моя изненада Фун изпадна в неконтролируем смях.

Усетих как ушите ми пламват.

— Големи господарю Фун, какво ви е толкова забавно?

Фун изхихика и всички бръчки като че ли се струпаха около ъгълчетата на очите и устните му.

— Ха, ха, Сян Сян, ето защо си ми завъртяла главата. Да знаеш — ти никога няма да си *истинска* курва, защото в душата си си още невинно малко момиченце.

Не знаех дали това е замислено като критика или като комплимент. Но понеже се страхувах, че мога да загубя клиента си важна клечка, възразих:

— Но аз съм курва, големи господарю Фун!

— Ако ти си истинска проститутка, значи аз съм истински джентълмен. Ха! Ха! Ха! — той погали наболата си брада с пръстите си с дълги нокти. — Знаеш ли защо ти купих този бял папагал вместо зелен? Преди да ме срещнеш, ти беше девствена, невинна и чиста като сняг — той замълча и ми хвърли едновременно многозначителен и

похотлив поглед. — Помниш ли печата *джуан юан*, който твоята мама подготви за нас по време на първата ти вечер с мен?

Сега усетих как цялото ми тяло пламва. Дали беше разкрил хитрината на Перла? Но той продължи:

— Това е причината да купя този папагал. Бялото му тяло с петното от червена точка прилича точно на твоя бял плат, оцапан с кръв. Така че папагалът е да ти напомня, че аз съм първият мъж, който разряза пъпеша ти и вкуси червения ти сок — той отново избухна в налудничав продължителен смях. — Ха, ха, ха, ха, сливов цвят, който цъфти в снега, що за шантава глупост!

Затова веднага след като Фун си тръгна от стаята ми, все още унижена от това нежелано припомняне, аз разрязах празния въздух с възгласа „Убий! Убий!“.

След тази случка аз се чувствах едновременно щастлива и тъжна, когато гледах Сливов цвят. Продължавах да я обичам, само че сега привързаността ми беше примесена с отсянка на дълбоко съчувствие. Горкото създание, непознаващо цялото зло на света!

ГОСПОДИН АНДЕРСЪН

Плъзнаха се две години и аз осъзнах, че съм все по-търсена от посетителите в „Прасковения цвят“. Уроците по кокетство на Перла и изкуството на спалнята се оказаха по-ценни, отколкото бих могла да си представя. Въпреки това обаче, макар да бях донякъде известна в Шанхай, все още ми липсваше престижният статут, на който се радваше Перла.

Пролетна луна също бе станала популярна. Тя не беше голяма красавица, но както бе казала Перла, имаше мънички стъпала и тъжни очи, а тези качества бяха особено привлекателни за някои мъже. При все че имахме много неща, които да си споделяме, и бях силно привързана към нея, тя продължаваше да е погълната от богаташкото си минало и като че ли се носеше по течението.

Веднъж я попитах какви са плановете ѝ за бъдещето и отговорът ѝ беше:

— Каква е ползата да имаш планове в бардак?

Когато тя ми зададе същия въпрос, аз отвърнах:

— Да бъда *мин дзи* като сестра Перла.

— Сян Сян, аз също искам да съм *мин дзи*, но не съм считана за голяма красавица като теб — тя подсуши очите си с кърпичка. — Мечтата ми е да дочакам годеника си да дойде тук и да ме откупи.

— Но той вече е сгоден за друга!

Пролетна луна просто се извърна да погледне през прозореца, очите ѝ бяха отнесени като струи дим от благовония.

Един ден, докато се упражнявах на *пипа* в стаята си, Малка червена влезе с думите:

— Сян Сян, обличай се бързо, двама гости те чакат долу — тя млъкна и се изкиска, а очите ѝ засвяткаха палаво.

— Какво ти е толкова смешно. Малка червена?

— Единият има голям нос, златна коса и кръгли сини очи!

— Искаш да кажеш, че е чужденец? — любопитството ми се събуди.

Тя кимна утвърдително.

— Казва се Ан-дер-сън — тя отново се изкикоти. — Какво странно име!

Веднага щом влязох в работната зала, чух силно „Поздрави гостите!“, изречено от един от слугите. До него стоеше мама, ухилена като куче, на което му текат лиги в жегата. Дватама гости, един закръглен китаец и чуждестранен призрак с едри кости, седяха на дивана и по-скоро изглеждаха изморени, а не развълнувани.

В този момент момичета на цветята на моята възраст забързаха да застанат пред тях. Докато мъжете ги оглеждаха, те започнаха да се кикотят, да шепнат, да хвърлят погледи и да се подбутват закачливо.

Почаках малко, след което в добре изчислен ритъм пристъпих, извивайки се, в центъра на стаята с накъсани стъпки на златен лотос.

Очите на двамата гости се насочиха право към мен и моментално блеснаха.

Усмихнах се, като улових погледите им и ги задържах, както майка държи новородено. Можех да усетя как душите на двамата мъже се засмукват право в трапчинките ми. С периферното си зрение видях как другите чифтове очи ме пронизват с кинжали. Усмихнах се самодоволно наум.

Китаецът дори не погледна кикотещите се идиотки. Той посочи мен и кимна. Разочарован, чуждият дявол избра момиче на име Брокатена мелодия.

Раболепната усмивка още цъфтеше на лицето на мама, когато тя нареди да поднесат чай и закуски. След това отпрати останалите момичета с махване. Сега аз седях до китаеца, а Брокатена мелодия — до чужденеца. Мама се обърна към пълничкия очилат китаец:

— Ах, господин Хо, вие наистина имате просветените очи на Буда! Сян Сян е едно от най-популярните момичета тук — след това усмивката ѝ смени посоката си и цъфна пред чужденеца. — Ах, господин Андерсън, вие също имате добро око за красотата на китайките! Брокатена мелодия гарантирано ще ви предложи първокласни услуги. Ако ли не, ще ви върна парите.

Дватама гости отговориха с любезни усмивки. Мама изгледа и единия, и другия многозначително, след което каза:

— Добре, оставям ви на моите две малки красавици — с тези думи тя излезе от стаята, като въртеше пищната си задница.

Двете с Брокатена мелодия моментално се впуснахме в „уважително“ сипване на чай, поднасяне на плодове и закуски и водене на общ разговор с нашите гости.

Господин Хо ми обясни, че се занимава с внос и износ и канцеларията му се намира на „Джун Шан Ййст Роуд“, а господин Андерсън е негов съдружник от Америка.

Америка! Думата предизвика леко потръпване из цялото ми тяло. Спомних си как баба ми разказваше за тази богата, далечна страна. Филмов комик на име Ча Ли Ча Пилин. Известен президент на име Лин Кен, който бил освободил негрите роби. Много прочута богиня, държаща факел, наречена статуя на свободата.

Докато господин Хо отпиваше от виното си и ми разказваше това-онова за бизнеса и семейството си, аз слушах само с половин ухо — бях заета да поглеждам крадешком към американеца. Толкова странно, американец! И толкова космат!

Беше приблизително на възрастта на баба, може би не красив, но не и непривлекателен. Най-любопитни ми бяха големият му нос и светлосините очи. Толкова светли, че, представях си аз, когато се е родил, странният, шумен свят сигурно го е уплашил толкова много, че цветът моментално се е процедил през прозорците на душата му! Нищо чудно, че чужденците се наричат призраци. С техните безцветни очи и коса те действително изглеждат така, сякаш духът им е бил отнесен от Краля на ада.

Макар да беше варварин, този господин Андерсън ми направи хубаво впечатление. Брокатена мелодия така изгаряше от желание да му достави удоволствие, че сега вече седеше в скута му, но ръцете на този дявол просто отказваха да имат каквото и да било дяволско намерение. В следващия момент с потрес осъзнах, че макар и чужденец, той говореше много добре китайски!

Знаех обаче, че не трябва да пренебрегвам господин Хо, затова се обърнах да му се усмихна. За щастие моят китайски гост вече беше доста пиян и не беше забелязал любопитството ми към съдружника му. Сърцето ми заби в гърдите като сърна, загубена в гората.

Напълно изгубих интерес към китайския си гост, но се надявах, че пиянството ще му попречи да го забележи. Но, разбира се, без да поемам риск, аз поддържах усмивката си с дълбоки трапчинки, тялото ми се извиваше чувствено, а ръцете ми бяха заети да наливат вино и да

палят цигари. Сетне, когато в разговора ни настъпи затишие, през което замъглените очи на господин Хо се завъртяха да огледат стаята, аз отново стрелнах бърз поглед към чуждестранния дявол и установих, че той още ме зяпа.

Този път, пренебрегвайки ревността на Брокатена мелодия, аз задържах погледа му продължително и непреклонно. В този момент нещо прещрака в главата ми. Тези светли, сини очи — бях ги срещала някъде! Но къде? Очите ми се загубиха в синевата на неговите, която изглеждаше толкова облекчаваща, сякаш те приласкаваха и се топяха като... като сладолед! Да, това беше чуждестранният дявол, който беше спасил малкото момче от тормоза на мама преди две години, когато бях изведена да ми се направи прическа!

Спомних си и как Нефритена ваза го покани да ни посети в „Прасковения цвят“ и как той се бе извърнал да ме огледа изпитателно, след което си бе тръгнал без нито дума.

Възможно ли беше да е дошъл днес тук да ме търси? След две дълги години?

Точно тогава влезе *няни* и блокира размяната ни на погледи. Тя съобщи на господин Хо, че двата им часа са изтекли.

— Ще желаят ли господата да удължат престоя си?

След като господин Хо го обсъди с американския си съдружник, за мое разочарование решиха да си тръгнат.

— Твърде изморени сме, току-що се върнахме от пътуване — обясни господин Хо, — но може би ще дойдем отново.

Така и направиха.

Втория път господин Хо пожела двамата с Андерсън да бъдат обслужвани поотделно, което естествено означаваше, че искат секс. Опасявах се, че ще трябва да отида с господин Хо, а някоя друга ще получи американеца. Хо изглеждаше така, сякаш гледа мен, но в последния момент за моя радост избра друга сестра и господин Андерсън пожела мен. *Няни* ни отведе в стаята за посрещане на гости.

Въпреки че съм била с много различни мъже, все още се чувствах нервна, когато обслужвам варварин. Особено когато сините му очи се движеха по цялото ми тяло, сякаш бях кукла, която някак си е оживяла само за да се усмихва и флиртува, както и да изпълнява

чаена церемония. Изгаряйки от желание да му доставя удоволствие, аз се опитах да накарам ръцете си да се движат като орхидея, танцуваща на бриза, а талията ми да се извива като върба, трептяща на вятъра. Но притеснението ми надделя над еlegantността и щях да изпусна няколко зърна грозде в скута му, ако той не ги беше хванал навреме. Беше му забавно на този чуждестранен призрак.

— Господин Андерсън — изгледах го аз преценяващо, — искате ли още грозде?

Той поклати глава отрицателно.

Трудно беше да прецениш какво да кажеш на чужденец. Замислих се за момент, след което попитах:

— Били ли сте в други тюркоазни павилиони?

Той на практика се изчерви!

— Не. Последния път, когато господин Хо ме доведе тук, беше първото ми посещение.

— Харесва ли ви тук?

Той не отговори на въпроса ми, а вместо това попита:

— Госпожице Сян Сян, защо не ми разкажете нещо за себе си?

Разбира се, нямаше да му призная как съм се озовала в „Прасковения цвят“.

Напълних повторно чашата му в знак на уважение. Сетне, загледана в сините му очи, започнах да разказвам историята си от пристигането ми в „Прасковения цвят“ на тринайсет — моите задължения, подготовката по рисуване, калиграфия и музика, — макар че, естествено, пропуснах тъмната стая, срязания ми пъпеш, изнасилването, помятането, горещите пръчки, забити в зърната ми.

Когато приключих, той не каза нищо, а само отпи от чая си.

Най-накрая събрах кураж да попитам:

— Господин Андерсън, мога ли да ви задам един въпрос?

Той ме зяпна с любопитство.

— Да. Разбира се.

— Мислите ли, че ще си спомните една случка отпреди две години?

— Пробвайте.

— На „Нандзин Роуд“ спасихте момченце, което щеше да бъде удушено от жена.

За мое разочарование, вместо да покаже, че се сеща, той потъна в мисли, като очевидно се опитваше да възроди спомена. Може би в края на краищата този господин Андерсън не беше мъжът, когото си спомнях през всичките тези години, а някой друг.

Аз продължих:

— Малкото момче беше откраднало сладоледа на едно момиче, защото беше гладно. Вие му дадохте няколко медни монети да си купи храна. Спомняте ли си малко момиче с току-що направена нова прическа, украсена с шарена перлена фиба? Тя беше с мама и две сестри — изгледах го нетърпеливо. — Господин Андерсън, спомняте ли си тази случка изобщо?

На лицето му грейна огромна усмивка.

— О, да...

— Господин Андерсън, онова момиче бях аз!

— Да, сега си спомням — този варварин ме изгледа невярващо. — Но колко си пораснала!

Аз кимнах гордо.

Той продължи да ме оглежда, сякаш току-що бе отворил сандък със съкровища, накрая каза:

— О, боже! Наистина ли е възможно да си онова малко момиче?

Усмихнах се и напълних чашата му с чай.

Той отново потъна в мисли. Дали си мислеше, че онова, което е скрито в сандъка със съкровища, не са заслепяващи бижута, а тъмни тайни?

— Господин Андерсън?

Той ми дари бърза, странна усмивка.

— Да?

— Искате ли да ви изпея песен или да посвирия на *nina*?

— О, да, моля ви, което от двете си изберете.

Но бях оставила инструмента си в стаята ми.

— Господин Андерсън, моята *nina* е горе, искате ли да дойдете в стаята ми?

Той мълчаливо ме последва по стълбите и сетне към стаята ми. Огледа малкото помещение с любопитство. Поканих го да седне, извадих *ninata* си и започнах да я настройвам. Когато засвирих, Андерсън посочи една от картините ми на стената.

— Какъв е този инструмент?

— *Цин*.

— Вие ли свирите на картината?

— Хмм...

— Бих искал да ми посвирите на *цин*.

Молбата му ме изненада.

— Досега чували ли сте *цин* господин Андерсън?

— Не, но изглеждате различна, когато свирите на него.

Аз се извиних, отидох да взема инструмента от стаята на Перла и се върнах бързо. Внимателно отвих копринения брукат и сложих четиристотин годишната антика на масата. Тринайсетте хуй — седефените точки — излъчваха загадъчен блясък върху черната повърхност като звезди, примигващи на фона на тъмно небе. Седемте копринени струни бяха опънати здраво на резонатора, готови да зашепнат вековни тайни.

Приключих с настройването, изправих гърба си, приех тържествено изражение на лицето и медитирах. Сетне оставих пръстите си да възпроизведат луната, носеща се над планината Гуан, подпийналото подскачане на пиян рибар, сливовите цветове, побеждаващи силния сняг...

Когато пръстите ми оставиха инструмента, господин Андерсън не изрече нито дума. Той като че ли също като мен опитваше остатъчния вкус на мелодиите, докато те издишаха за последно в стаята, малко петно върху десетте хиляди мили червена прах.

Гледахме се в мълчание.

Накрая чужденецът подзе:

— Госпожице Сян Сян...

— Господин Андерсън, моля ви, наричайте ме просто Сян Сян.

— Сян Сян, за мен е голяма чест да ви чуя да свирите. Никога не съм чувал... толкова деликатна музика.

Нима варварин наистина можеше да оцени финеса на *цина*?

Реших да го изпробвам.

— Прехвалвате ме, господин Андерсън — замълчах за няколко секунди, сетне продължих: — Сега искате ли да ме чуете как свиря на *nina*?

Той изглеждаше почти ужасен.

— Не, моля ви, недейте. Не искам да чувам никаква друга музика точно сега — той ме погледна преценяващо. — И вие, Сян Сян.

Действително изглеждате различна, когато свирите на *цин*.

— Как? — изпробвах го аз отново.

— Пръстите ви са така изразителни.

Усетих уважението да напират от сърцето ми. Този светлоок, космат мъж пред мен беше просто варварин, но явно оценяваше изтънчените нюанси на *цина*. Как може мъж от толкова далечна земя да разбере най-дълбинните тайни на земята и най-висшите загадки на небето?

Той отново заговори:

— Сян Сян, имате ли нещо против да предложа нещо?

Значи сега след всички комплименти той най-после искаше основното нещо — да уравни своя *ян* с моя *ин*. Но изражението му беше сериозно.

— Толкова красива и талантлива жена като вас може би не бива да пилее младостта си тук.

Не можех да повярвам на ушите си! Но припомняйки си обучението си, прикрих изумлението си и запазих приятната усмивка.

Той продължи:

— Сян Сян, простете ми, ако съм твърде прям. Просто мисля, че за изтънчена дама като вас това не е животът, който трябва да водите.

Мозъкът ми щракаше. Дали предлагаше да ми помогне по някакъв начин? Като например да плати дълговете ми и да ме измъкне от „Прасковения цвят“?

Тъкмо когато се канех да му кажа, че не съм имала лукса да избирам съдбата си, той отново заговори:

— Мисля, че с вашите таланти можете да станете учителка.

— Учителка? — едва се сдържах да не се изкикотя.

Упадъчно момиче на цветята превърнато в порядъчна учителка? Каква невероятна мечта. Животът на този мъж е бил толкова гладък, че нямаше никаква представа какво се случва зад тъмните врати на този пращен свят.

— Но, господин Андерсън, аз не мога да правя това.

Той запази мълчание в продължение на няколко мига, накрая се усмихна огорчено.

— Съжалявам, Сян Сян.

Съжалява за какво? Преглътнах въпроса си, преди да се е изплъзнал от устата ми. Сипах му нова чаша чай и му я подадох

уважително.

Той я пое от ръката ми със същата почит.

Така и не споменахме нищо за секс.

Господин Андерсън продължи да посещава „Прасковения цвят“ с господин Хо. Докато последният обичаше да изпробва различни сестри, включително Перла, Андерсън винаги питаше за мен. Бях сигурна, че докато господин Хо е зает да вали върху облаците на сестрите, той смяташе, че американският му приятел прави същото с мен, но не се случваше нищо такова.

Всеки път, когато Андерсън идваше в стаята ми, ние просто говорехме и сърбахме чай, после свирех. Той така и не се отказа да ме убеждава да се откажа от проституцията. Неколкократно изказваше съжалението си, че пиляя живота и дарбите си — все едно аз самата не го съзнавах. Надявах се, че ще ми помогне, като предложи да плати дълговете ми в „Прасковения цвят“, но никога не спомена нищо такова, а, разбира се, аз и не поисках.

Веднъж разказах на Перла за Андерсън и тя ми обясни, че господин Хо — сега неин чест клиент — ѝ казал, че неговият американски приятел не одобрява проституцията.

Изкисках се.

— Но повечето чуждестранни дяволи...

Перла ме изгледа укорително.

— Сян Сян, ако смяташ, че всички варвари са диви и разпуснати, значи грешиш. Някои са дори по-консервативни от нас, китайците.

— Тогава защо посещава публичен дом?

— Според господин Хо, защото той настоява и Андерсън се съгласява. И мисля, че не иска да каже „не“, тъй като е съдружник на Хо и зависи от него, за да прави бизнес в Китай — Перла ме изгледа закачливо. — Може би Андерсън те харесва и иска да те покръсти в неговата религия.

— Каква религия?

— Религията на Христос.

Бях чувала за тази странна религия със създател, наречен Бог, и неговия син на име Йе Хохуа, който много усърдно се опитвал да спаси душите на хората. Един път дори брадат мисионер в черно расо дойде на портата на тюркоазния павилион да напъха брошури в ръцете на сестрите. На корицата имаше отпечатана само една дума: Любов.

Въздъгнах вътрешно. Именно това чаках, любов. Не от този създател Бог, нито от сина му Йе Хохуа, а от красив, интелигентен млад мъж!

Попитах Перла:

— Значи според теб Андерсън е член на религията на Христос?

— Може би, но не съм сигурна. Иначе защо ще се държи толкова благопристойно в публичен дом?

— Сиреч смяташ, че вместо да иска да загуби душата си като останалите мъже, той се опитва да спаси нашите души?

Перла ми смигна.

— Имаме ли такива?

Избухнахме в неконтролируем смях.

Но после внезапно господин Хо и неговият съдружник варварин преустановиха посещенията си.

ПРЕСТИЖНАТА ПРОСТИТУТКА

Времето минаваше и най-сетне се сдобих с нова почест, макар и своеобразна.

Всеки ден пред павилиона „Прасковен цвят“ се появяваха огромни табли с цветя, изпратени от клиенти покровители, за да изкажат признанието си към онези специални сестри, които са *мин дзи*. Понякога изпращаха толкова много, че създаваха доста впечатляваща гледка — талази от цветя, носещи се по повърхността на океана. Сякаш всяка табла се промушваше напред, за да бъде забелязана. Не само сестрата, която се е сдобила с най-много табли, получаваше престиж, но и клиентите, които са ги изпратили. Макар външно да изглеждаше, че съревнованието е между сестрите, всъщност беше между техните влиятелни застъпници.

Сега почти не минаваше ден, без моето име да се рее по това разцъфнало море, често с хвалебствени стихотворения като това:

*Естествена като облаците и небето,
умна като леда и снега,
ледена ваза и нефритена кост,
чистота, проникваща до вечността.*

Това беше годината, в която станах на осемнайсет и бях вече много престижна.

Сега клиентите ме наричаха *йенмин юанбо* — любовно име, простиращо се надлъж и нашир. Защото най-сетне бях станала *мин дзи*.

Разбира се, това внимание ме ласкаеше, но и силно ме натъжаваше.

Не можех да се сдържа да не си припомня как всеки път, когато *баба* приключеше с уроците ми по четене и писане, той ме поглеждаше с нежност и казваше: „Сян Сян, учи упорито и един ден

ще се сдобиеш с престиж. Надявам се, че ще станеш първата жена *джуан юан*.“

Джуан юан беше титлата, с която удостояваха човека, класирал се пръв на имперските изпити. Естествено, имперските изпити бяха отменени, след като правителството на Ч'ин бе свалено от доктор Сун Ятсън и неговото ново републиканско управление. Но онова, което *баба* се надяваше, бе да стана прочут учен, да донесе уважение на предците си, както и да оставя репутация на интелектуално величие на потомците ни.

Ако *баба* беше още жив, как щеше да се чувства от моето известно — цветно и любовно — име, което не носеше нищо друго, освен срам? Как би реагирал на моя престижен статут като проститутка?

Посред нощ, винаги когато се сетех за *баба* изпитвах облекчение, че не е доживял да види срама ми.

Престижното ми положение продължаваше да привлича всякакви клиенти — учени, поети, търговци, държавни служители, веднъж дори католически свещеник, който, вместо да ме отведе на планината *У* за дъжд и облаци, се опита да ме убеди да приема религията на Христос, за да отида след смъртта си в рая вместо в ада. Тези мъже ме засипваха с подаръци (свещеникът, след като погали гърдите ми за няколко минути, ми подари Библия със златен обков), канеха ме навън и ме глезеха като — по думите на един клиент — принцеса. Колко нелепо. Много повече бих предпочела да ме похвали с откровеното *мин дзи* — престижна проститутка.

Но Перла ме смъмри:

— Сян Сян, забрави за откровеност и честност в публичен дом, просто се радвай, че тези *чоу нанжън* се опитват да ти доставят удоволствие. Би ли предпочела да се отнасят с теб като с истинска курва, като те пребиват и ти горят зърната на гърдите с ароматни пръчици?

Когато Перла изрече думите „истинска курва“, аз се усмихнах на себе си, защото нищо не можеше да е по-вярно от това!

Веднъж беден учен ми призна, че е продал най-ценното си издание на Петте класики от времето на династията Мин, за да

раздвижи облаците и дъжда с мен.

Когато казах на Перла колко го съжалявам, тя се изсмя подигравателно.

— Сян Сян, никога не изпитвай съжаление към тези *чоу нанжън*, изобщо не го заслужават. Не си опряла нож в гърлото му и не си го заплашила да продаде книгите си, за да дойде при теб, нали? Освен това откъде знаеш, че казва истината? Може би е откраднал парите да ти плати или е бръкнал в нечий джоб. Тези смърдящи мъже до един са лъжци, всичките са специалисти по пърдене с уста! Ако тези чукани от кучета задници имат съвест, то значи кучетата не ядат лайна!

Тя продължи разпалено:

— Да не говорим, че ще се запознаваш с много мъже тук и нямаш достатъчно място в сърцето си да изпитваш съжаление към всеки един от тях, колкото и да е зловеща историята му. Сян Сян, чуй ме, трябва да втвърдиш сърцето си. Запомни, имаш само едно сърце и много клиенти. Замисли се колко много пъти тези *чоу нанжън* могат да го разбият. Затова никога не позволявай да го разбият, нито веднъж. Можеш ли да ми го обещаеш?

Разбира се, аз кимнах и произнесох категоричното:

— Да!

Освен славата ми имаше още една голяма промяна в живота ми — името. Вече не се наричах Сян Сян, а използвах артистичния си псевдоним — Бао Лан. *Бао* означава скъпоценен или съкровище, а *лан* — орхидея. Не харесвах новото си име, защото беше едновременно показно и обикновено, име на проститутка като Златно цвете, Ухайна роза или Сребърна хризантема. Бих избрала нещо поетично: Снежна вълшебница. Облачна безсмъртна, Лotosова лодка, Езеро от мечтите.

Но Фан Жун не се съгласи, тя разтвори широко очи и повиши глас.

— Сян Сян, не виждаш ли, че Бао Лан е най-доброто? Можеш ли да ми посочиш един мъж, който не харесва нито съкровища, нито цветя?

Разбира се, бях наясно какво разбира тя под „цветя“. Бях чувала всички вариации на тази тема: публичните домове бяха *йенхуа джънди* — царства на дима и цветята. Клиентите бяха *миенхуа сулиу* — спящи

върху цветя и намиращи убежище във върбите. Болестите, които хващаха, се назоваваха *хуалиу* — мор на цветята и върбите. И както при другите ни цветни съименници идваше ден, когато бяхме просто *цанхуа байлиу* — увехнали цветя и сгазени върби.

Мама беше права. Не можех да се сетя за нито един мъж, който да не харесва съкровища и цветя. Те ги обичаха толкова много, че дори рискуваха да хванат нещо по-трайно от нощна наслада.

Тя ме изгледа обвинително.

— Искаш превзето име като Безсмъртна, Вълшебница или Ухание? Но в тях няма материя, ето защо жените с такива имена умират млади!

Как можех да възразя на този довод?

Фан Жун спря да си поеме дъх и продължи:

— Ако съсипеш името си, съсипваш бизнеса си. Ето защо избрахме „Прасковения цвят“ за нашия павилион — тя се разпали още повече. — Това е свързано с прочутата история за Градината на прасковения цвят от...

— Дао Юанмин.

— Значи знаеш историята?

— Естествено. Неколцина рибари се загубили и открили уединен свят, забравен от времето. В градината прасковените дървета цъфтели, птиците пеели, а простите, невинни хора се радвали на безгрижен живот.

Мама поклати глава в несъгласие.

— Не, не, не. Рибарите загубили пътя и минали през дупка, водеща към пещера, която била пълна с красиви момичета, вкусна храна и силно вино. Ето защо казваме *донгжу мисян* — да влезеш в дупка и да се омагьосаш от уханието — тя ми смигна. — Сигурна съм, че се сецаш коя дупка и какво ухание, нали? След като прекарали доста дни в преследване на жените, лакомо поглъщане на храната и пиянство, те се заклели, че никога няма да се върнат към скучния си живот.

Преди да успея да възразя, че съвсем е объркала историята, тя продължи:

— Така беше кръстен „Прасковеният цвят“ — внезапно ме удари по рамото и ме стресна. — И затова името ти е Скъпоценна орхидея, а не глупавото име Езеро от мечтите или Лотосова лодка. Ха! Ха! Ха!

Добре съзнавах, че промяната на името ми означава, че вече не съм *чудзи* — млада проститутка, — а пълноправна проститутка с редовни клиенти. Сега вече напълно се бях откъснала от миналото. Това беше най-тъжното нещо, защото след като името ми беше сменено, вероятно вече щеше да е невъзможно майка ми да ме открие, да не говорим, че отдавна се бях отказала от надеждата да чуя вест от нея.

От първия ден, в който бях пристигнала в павилиона „Прасковен цвят“ преди пет години, мама никога не ми беше писала. Чак *толкова* натоварен ли беше животът ѝ в храма? Или просто бе загубила адреса ми?

Веднъж, когато попитах Фан Жун защо нямам вест от майка, тя отвърна:

— *Ай-я*, защо не питаш Гуан Ин? — сетне добави: — Сега майка ти е монахиня. И знаеш ли какво ги интересува монахините? Празнотата! Нищо! — тя направи физиономия. — Откъде накъде трябва да мисли за теб?

Възможно ли беше майка да се е издигнала толкова високо над земните грижи, че да забрави единствената си дъщеря? Или пък беше... умряла? Всеки път, когато си представях, че може да е мъртва, изникваха всякакви ужасяващи образи: подпухналото ѝ тяло, което се носи по река; стърчена в пълна с плъхове задна уличка; или дори увиснала от греда в нейния храм...

Но тези мисли ме спохождаха само в най-черните мигове. Дълбоко в себе си аз все още мислех за нея като за жив човек. Често посред нощ, когато бях сама с тялото си, изтощено от раздвижването на облаците ми от дъжда на *чоу нанжън* но със съзнание, което е болезнено нащрек, аз гледах през прозореца, съзерцавах луната и мислех за нея. Дали щяхме да имаме шанса семейството ни да се събере отново? Дори да седнем заедно и да хапнем простичко, с нудъли и кифли, точно както едно време?

Понякога ми липсваше толкова много, че копнеех да избягам от „Прасковения цвят“, за да мога да отида в Пекин и да я намеря. Но, разбира се, аз веднага потушавах тази мисъл. Защото ако ме хванеха, щях да завърша в тъмната стая като храна за плъховете, зърната на

гърдите ми щяха да бъдат пронизани или щяха да пребият котка в панталона ми. Дори да успеех да избягам от павилиона, нямаше да имам покрив над главата си. А така и не забравих малкия просяк, който отмъкна сладоледа ми преди години. Добирането до Пекин нямаше да е лесна победа. Вместо това, тъй като ставах все по-популярна, аз си представях, че някой ден ще изкарам достатъчно пари да захвърля тежък чувал със злато в лицето на Фан Жун и да си тръгна от „Прасковения цвят“. Трескаво се молех на Гуан Ин да дойде този ден.

Освен за майка си мислех много и за *баба* и за онзи военачалник, който несправедливо го бе обвинил и бе наредил да го екзекутират. В мен се бе разпалило изгарящо желание — да открия това нарязано с хиляда ножове копеле, което бе виновно за разпадането на семейството ми. Ако го сторех, нямаше да го оставя да му се размине безнаказано. Дори обмислях всякакви начини, по които можех да го измъчвам — да го бичувам с камшик с шипове, пропит с вода (така някои мами дисциплинираха дъщерите си); да го наля с вода и да скачам по подутия му корем; да го принудя да глътне кифла, пълна с игли; да го бутна в отровен кладенец; или по-просто, да пусна куршум в главата му.

Макар мислите да открия мама и да отмъстя за *баба* никога да не бяха далеч от съзнанието ми, аз продължавах да се упражнявам в изкуствата, за да поддържам статута си на *мин дзи* и един ден да успея да изпълня плана си да напусна „Прасковения цвят“.

Освен името имаше още една промяна в живота ми — стаята ми, която сега беше по-голяма и по-хубава, с елегантни мебели, позлатено огледало, керамични вази и пейзаж от прословутия Тан Ин. Окачих и своя картина, изобразяваща млада жена, отдадена на четирите изкуства: рисуване, калиграфия, поезия, *цин*.

Клиентите ми харесваха това платно, а и освен това те смятаха, че четирите красавици в действителност са една личност — аз. Естествено аз се съгласявах с тях, защото действително бях хубава и ме биваше и в четирите изкуства. Това, че те възхваляваха красотата и дарбите ми, винаги ме радваше неудържимо, дори когато хвалебствията са лееха от сбръчкани, беззъби уста.

Сега аз също така разполагах със собствена прислужница, тринайсетгодишно момиче на име Малък дъжд. Тя беше невзрачна и

глупава, но ми харесваше заради милото ѝ сърце и предаността ѝ. А и тя никога не се проваляше в изпълнението на задълженията си и се грижеше много добре за мен в „Прасковения цвят“. И ми носеше клюки за сестрите както в нашия тюркоазен павилион, така и в останалите.

Откакто бях станала известна, отношението на Фан Жун към мен също се бе променило. Беше по-уважително, сякаш бях първата жена *джуан юан*. Всяка сутрин ми се поднасяше месен сок да почистя лицето си, бистра яйчена супа — да подхраня гърлото си, и благоуханна вода с розови листенца — да измия косата си. Всяка нощ взимах вана с вода, в която са киснали скъпи билки.

Някои сестри, които ме бяха гледали отвисоко, като че ли внезапно станаха напълно неспособни да си спомнят предишните си чувства. От устните им се точеха сладостни думи, докато ме умоляваха да им разкрия тайните на заплеляването на клиенти. Но имаше други, чиито завистливи погледи издаваха застрашителна омраза.

ЧЕРВЕН НЕФРИТ

По време на възхода на бизнеса в павилиона „Прасковен цвят“ само три сестри получаваха цветни табли всеки ден — Перла, аз и момиче на име Червен нефрит.

Никога не ѝ бях обръщала особено внимание. Тя живееше в друго отделение, работеше под наставленията на друга сестра и не беше нито достатъчно хубава, нито достатъчно талантива да привлече интереса ми. В рамките на година обаче тя чудотворно се преобрази от леко закръглено малко момиче в красавица с влажни очи, овално лице и светла кожа. Беше всеизвестно, че е овладяла из основи не само уменията на спалнята, но и безценното изкуство да ласкае Фан Жун и У Цян. Тя беше единствената сестра, която е живяла в павилиона четири години, но никога не е изпитала „специалните манипулации“ — пълната с плъхове тъмна стая, котката в панталона, пронизаните зърна на гърдите. Отличителната ѝ дарба беше *коу дзи* — техника с устни. Не тази, с която се имитират птичи песни, цвърчене на цикади, мяукане на котки или ромолящи ручей и виещ вятър. Всички в павилиона знаеха, че нейната техника с устни се прилагаше в стаите на гостите късно през нощта.

За разлика от Перла, която беше стройна, елегантна и горда, Червен нефрит беше пищна, сладна и дива. Големите ѝ кръгли очи сякаш винаги светеха с ослепителен блясък. „Усмихнати очи“ беше коментарът на клиентите. Макар да беше млада обаче, когато се засмееше, тя вече имаше няколко бръчки, които се разпукваха от ъгълчетата на очите ѝ.

— Изключително безнравствена физиономия — сподели ми веднъж Перла за нея.

Аз се изкикотих. Не беше ли това качество, което се предполага, че ние, проститутките, трябва да притежаваме, а ако нямаме — да се стараем да постигнем?

Като две тлъсти парчета зрели, сочни домати устните на Червен нефрит блестяха непрестанно, дори когато времето беше горещо и сухо. Щом ги зърнеш, казваха клиентите, *трябва* да отхапеш голяма

хапка. Други ги описваха като червени люти чушлета. Когато ги всмучеш, не само езикът ти изгаря, но огънят се плъзва стремглаво надолу да възпламени нефритения ти стълб.

Но нито очите, нито устните бяха най-забележителният физически белег на Червен нефрит, а гърдите ѝ. Големи и полюшващи се, те като че ли винаги хвърляха загадъчна сянка, където и да отидеше тя. Стърчаха толкова напред, че дори бях чула гост да се извинява: „Простете, госпожице“, когато просто мина покрай нея. Бяха ми казвали, че много гости ходят при нея само за да „вкусят месестите папай“.

Въпреки че усмивката винаги цъфтеше на устните на Червен нефрит, никога не знаехме какво се върти в главата ѝ. Тъй като почти не я познавах, аз нито я харесвах, нито я ненавиждах.

Но Перла я мразеше от дъното на душата си.

— Сян Сян — предупреждаваше ме тя, — внимавай с тази лукава лисица. Докато ти се усмихва, ще те прониже с нож.

Всеки път, когато споменавах името на Червен нефрит, Перла скръцваше със зъби и започваше изречението с „онази курва“. От това винаги ме напушваше смях. Не бяхме ли всички ние курви? Но Перла беше на друго мнение.

— Ние сме почтени жени, принудени или подмамани да бъдат курви, но не сме родени такива. Тази мръсница има неизлечима „курвенщина“ до мозъка на костите си.

Като наблюдавах как Червен нефрит флиртува дори с де, аз се съгласявах. Наистина дълбоко в себе си няхах нищо против нея, но понеже бях на страната на Перла, трябваше да съм неин враг.

Тъй като ние трите сега бяхме най-престижните куртизанки в „Прасковения цвят“, дори в цял Шанхай, клиентите обожаваха да ни сравняват — с цветя, птици, животни. Перла, най-възрастната и най-безцеремонната, се превърна в розата, лебеда и котката. Аз, най-младата и най-невинната, бях маргаритката, авлигата и заекът. Червен нефрит, най-пресметливата и кокетната, беше божурът, паунът и лисицата.

Веднъж Перла ме изгледа тревожно и заяви:

— Сян Сян, когато момиче като Червен нефрит може да стане популярно, опасявам се, че това е краят на нашата епоха.

— Каква епоха?

— На *мин дзи* — тя въздъхна. — Мъжете загубват вкуса си. Изпълненията на Червен нефрит на *pipa* са толкова нескопосани, че стомахът ми подскача. Но очевидно някои клиенти не ги е грижа, стига само гърдите ѝ да се олюляват на музиката. Момичета като нея взимат превес. Прекарваме години в усъвършенстване на изкуствата и в това да се превърнем в ценители и познавачи на вкуса. Но Червен нефрит дори не чака десет секунди да си съблече дрехите и да разтвори крака!

— Но, сестро Перла, това не е вярно. Ти продължаваш да си най-почитана сестра тук и имаш много повече богати и влиятелни клиенти от Червен нефрит.

— Да. Но аз съм и няколко години по-възрастна от нея. И в това е голямата разлика. Тя има цялото време на света да навакса. Не говоря за изкуствата, понеже не смятам, че я е грижа за тях, а за това да се сдобие с моя статут.

При все че това не ме занимаваше до този момент, не знаех как да утеша Перла. Накрая казах:

— Сестро Перла, не смятам, че може да стане толкова почитана.

— Със сигурност се надявам да е така.

Сега започнах да чета вестниците. В съответствие с моето положение на *мин дзи* клиентите често публикуваха стихотворения, посветени на мен. Основните новини никога не ме интересуваха, но бях любопитна да прочета нещо за себе си. Ето някои, които наистина ме правеха щастлива:

*Прегръщаща луната и играеща с вятъра.
Глас, извисяващ се до облаците и звучене
като щракането на мъниста на мала.*

Особено харесвах едно, което остроумно използваше името ми:

*Устни, издадени напред като череши, които се
разтварят.*

*Три хиляди нишки красота трептят над чифт
зелени нефритени обици.*

Скъпоценно тяло, излъчващо уханието на орхидея,

безсмъртна, спуснала се върху червената прах.

Имаше още много в този дух. Всъщност аз ги четях с известна тревога, защото ако късметът на някоя сестра се обърнеше, стихотворенията преминаваха от тон на обожание в безмилостен сарказъм. Понякога се изумявах как процесът може да претърпи обрат буквално за една нощ. Но за щастие моят късмет явно не ми изневеряваше, както и този на Перла.

Веднъж тя ми каза:

— Защото сме Гуан Ин. Не само че сме неуязвими, но и даряваме състрадание на онези жалки, смрадливи мъже.

Така двете с Перла продължихме без капка срам да сме богините на сексуалното милосърдие.

Не всички стихотворения се появяваха във вестниците. Някои бяха изписани с елегантни замахвания с четка върху оризова хартия, напръскана със златни снежинки или обрамчена с шарени цветя. Усещах как страстта на тези клиенти разцъфва по целия път от върховете на пръстите им до четката и до оризовата хартия, но в сърцето ми се надигаше и вълна от тъга. Харесвах стихотворенията за мен, но за нещастие не харесвах никой от мъжете, които ги пишеха. Те бяха или млади, странни на вид книжни плъхове, или бизнесмени на средна възраст с издути кореми, или арогантни, безсърдечни контета.

Често питах *лао тиенйе* — Бога на небето — дали има някой красив и романтичен мъж, който се крие някъде и тайно съчинява поема, с която да спечели сърцето ми? Ако беше така, защо не излизаше от прикритието си? Ако стоеше там, вероятно беше твърде беден. Моля те, ела при мен, ще те обслужа безплатно — за любов.

Като дете много харесвах легендата за краваря и предящото момиче. Те били толкова влюбени, че напълно занемарили работата си и така Богът на небето ги сложил на небосклона като съзвездия, разделени от Сребърната река на Небето — Млечния път. Веднъж годишно, в седмата вечер на седмия месец, ято врани, съжалило се над чезнещата от любов двойка, прелита до небето и образува мост, за да

могат двамата да се срещнат. В тази нощ в цял Китай жените принасят дарове на тези звезди с надеждата за любов.

Затова написах следното стихотворение:

*Аз, обитаваща седмата вечер на седмия месец.
Ти, преди хиляда години — или след хиляда години.
Времето ни принуждава да се катерим върху
историята,
легендите и Пролетните и Летните анали.
Вик от бъдещ живот, оплакващ отсъствието ти в
този.
Сега, минала през тунел от мечти, нека прошепна
на твоя дух погрешно отпечатана любовна история.
Ако времето все още се движи в неправилния влак,
тогава Скъпоценна орхидея, безнадеждно копнееща
по теб
ще отнеме живота си в Сребърната река на
Небето.*

Въпреки че краварят и предачката се срещаха само веднъж годишно, те все пак се съединяваха в обятията си. Докато моите обятия, служили за възглавница на хиляда гости, никога не бяха имали късмета да държат мъжа, когото обичам.

С натежало сърце аз заставах до прозореца и рецитирах стихотворението си с надеждата, че *юелао* — старецът под луната — ще чуе молитвата на сърцето ми и ще завърже червена нишка, за да ме съедини с бъдещия ми любим, който и където и да е той. Девствеността ми вече беше погубена от вълка в човешка кожа У Цян, но още можех да се надявам на истинска любов. Любовта на някой, който би бил в състояние да оцени дарбите ми, чувствата ми, да се отнася благосклонно към съдбата ми, след което би взел ръката ми и би ме повел покрай всички безкрайни страдания на тези десет хиляди мили червена прах.

Сега, когато от мен се очакваше да забавлявам гости постоянно, редки бяха миговете, в които можех да посещавам Перла. Те бяха много ценни най-вече защото тя се съгласи да ме научи на всичките си любими пиеси за *цин*: „Пролетна утрин в нефритения павилион“, „Листа от чадърено дърво, танцуващи на есенния вятър“, „Воден безсмъртен“, „Диалог между рибаря и дърваря“, „Гъски, спускащи се на пясъчен бряг“.

Веднъж Перла рязко спря по време на изпълнението си и заяви с глас, изпълнен с емоция:

— Сян Сян, *цинът* е всичко, което имаме тук, в „Прасковения цвят“.

— Какво искаш да кажеш?

— Музиката му е пречистваща, така че когато свиря, тя ми дава сила да устоя на злините на света — тя замълча, след което продължи: — Сян Сян, помниш ли как ти казах да пазиш заниманията си с *цин* в тайна? Причината не е онова, което ти изтъкнах — че никой няма да оцени таланта ти. Нито пък е вярно, че докато овладееш инструмента, ще си загубила младостта и красотата си.

Тя се разпали още повече.

— Истинската причина е, че *цинът* е нашата чиста земя. Като не свиря на него, аз запазвам част от себе си, която клиентите не могат да купят. Когато се усъвършенствам, като свиря на *цин*, знам, че не съм пълна курва. Разбираш ли?

— Така ми се струва, сестро Перла — признах аз, докато все още осмислях думите ѝ. — Искаш да свиря на *цин* само за себе си.

— Точно така. По този начин на него не свири проститутка — тя ме погледна, като почти избухна в сълзи. — Сян Сян, трябва да ми обещаеш, че никога няма да свириш на този инструмент, за да печелиш пари или да доставиш наслада на онези смърдящи мъже.

Кимнах и попитах нерешително:

— Ами ако мъжът не е смрадлив тип, а истински джентълмен?

Перла ме изгледа с любопитство.

— Да не би да искаш да кажеш, че имаш някой в сърцето си?

Поклатих глава в отрицание.

— Ще ми се да имах. Но, сестро Перла, аз... свирях на *цин* за клиент.

— Кой?

— Господин Андерсън, но не смятам, че той е *чоу нанжън*.

Разказах на Перла как и защо съм свирила за него. Накрая тя отбеляза:

— Чудя се как така варварин успява да оцени нашето трихилядолетно музикално наследство — сетне ме изглежда подозрително.

— Сян Сян, влюбена ли си в господин Андерсън?

— О, не, разбира се, че не! Той е достатъчно стар да ми бъде баща. Аз просто го уважавам, защото е истински джентълмен.

Перла въздъхна.

— Интересно ми е защо двамата с господин Хо престанаха да идват. Но, Сян Сян — тя ме изглежда със сериозно изражение, — ако той някога се върне и предложи да изплати дълговете ти или дори ти предложи брак, приеми на секундата, дори да не изпитваш любов към него.

Не знаех как да отговоря на тези думи.

Тя продължи:

— Подобен шанс се появява тук само веднъж в живота. Разбираш ли?

Надявах се, че в живота има повече от един шанс. Но въпреки това кимнах.

— Горкото момиче — Перла се пресегна да разроши косата ми. — Сигурна съм, че един ден ще срещнеш някой, когото да обичаш.

— Но как?

— *Хай*, тук не мога да ти помогна.

— Но ти ми каза, че в тюркоазните павилиони винаги има решение на всеки проблем.

Очите ѝ се натъжиха.

— Да. Но да срещнеш човек, когато да обичаш, не е проблем за разрешаване, а карма.

— Тогава какво да правя, ако моята карма не е да бъда обичана?

— Не се притеснявай, Сян Сян. Просто бъди търпелива, сигурна съм, че скоро ще срещнеш млад, красив, талантлив мъж, ще напуснеш „Прасковения цвят“, ще се омъжиш и ще имаш много синове.

— Защо синове?

— Защото синовете никога няма да повторят съдбата ти.

Перла се загледа в *цина* си дълги минути, преди да вдигне пръсти и да започне да дърпа копринените струни. Помоли ме да пея „Отвъд прохода Ян“, докато тя свири.

*Моля те, изпий още една чаша вино.
Щом веднъж преминеш отвъд прохода Ян,
няма да има нито една чаша за теб.
Хиляда завъртания на питиета
в крайна сметка ще стигнат до завършек,
но половин инч тъга никога няма да изчезне.
Небето Чу и реката Сян са толкова раздалечени.
По-добре помоли пратеник да ми донесе вестта.
След днешното сбогуване ние можем да изразим
копнежа си само насън.
Може би гъските ще ми донесат писмата ти...*

Нямаше как да пея тези думи, без да мисля за майка ми. Неизразима тъга изду сърцето ми до предела на разбиване. Тогава, спомнила си обещанието си към Перла, че няма да позволя да бъде разбито, прехапах език и втвърдих духа си.

Един следобед, докато се подготвях да отида на тържество по покана на клиент, на вратата ми се почука и за моя изненада, влезе Перла. Тези дни рядко идваше в стаята ми.

Настани се елегантно на табуретка до мен.

— Сян Сян, надявам се, че се упражняваш извънредно усърдно в пеенето и свиренето на *pipa*.

— Но, сестро Перла, аз никога не пропускам урок.

— Сян Сян, следващата седмица двете с теб сме поканени от „Флауър Муун Нюз“ на вечеря в ресторант „Форчън Гардън“ на „Нандзин Роуд“. Освен нас ще има и много сестри от другите тюркоазни павилиони. Всички те ще участват в Надпреварата на цветята.

Разбира се, бях чувала за цветните състезания — грандиозни събития, организирани от клиенти, главно учени и поети, в които се

избират трите най-красиви „цветя“. Макар че само изключително красива куртизанка би могла да спечели, тя също така би следвало да докаже вещината си в изкуствата.

— Въпреки че няма да го обявят — намигна ми Перла, — ние също така ще бъдем оценявани и по техниката ни в спалнята — тя се изкиска. — Ха, Сян Сян, при все че тези чоу нанжън биха се засегнали, дори ако някой само спомене съпругите им, те си позволяват открито да ни обсъждат и да сравняват сексуалните ни умения. Ако бяхме почтени, омъжени жени и правехме секс с кой да е друг мъж, освен със съпруга си, щяха да ни съблекат голи и да ни пребият с камъни до смърт. Но като проститутки ние спим с колкото се може повече мъже. И те дори почитат това, което правим в спалнята, като публикуват стихотворения за нас във вестниците!

Перла продължи да се смее, макар че на мен това ни най-малко не ми се виждаше забавно.

Тя продължи:

— Сестрите, които победят, ще станат дори още по-престижни, докато тези, които се провалят, ще се превърнат в посмешища.

Колко жестоко, помислих си.

— Сестро Перла, искаш ли да участваш в състезанието?

— Разбира се. Това ще ме направи още по-търсена.

Въпреки че двете с Перла вече бяхме станали престижни, нашият статут беше неофициален — просто клиентите го бяха решили. Чак ако спечелехме конкурса, титлите ни щяха да станат официални. Разбрах пламенността на Перла — тя искаше едновременно и рибата, и мечешката лапа.

— Тогава защо не си се включвала в миналото?

— Защото след смъртта на Рубин ми се струваше нередно. Сега вече са минали седем години и е време траурът ми да приключи — тя се замисли за миг. — Някак си знам, че тя иска да участвам.

— Но, сестро Перла, тя е мъртва — беше ми неприятно да напомням на Перла за смъртта на сестра ѝ, но ми беше мъчно, че е така болезнено привързана към дух.

Перла не обърна внимание на забележката ми.

— Миналата седмица сънувах жълта пеперуда, която кръжеше над вестник със стихотворение за мен като победителка — на устните ѝ разцъфна замечтана усмивка. — Мисля, че това беше истинско

предзнаменование. Рубин ми казва, че трябва да участвам — тя замълча, сетне добави: — И ще спечеля.

— Сестро Перла, аз не проявявам интерес.

Перла ме изгледа с любопитство.

— Защо не? Ти също имаш голям шанс, Сян Сян.

Именно по тази причина не исках да участвам. Щеше да е добре Перла да стане шампион — сигурно си беше наумила, че тя ще заеме първото място, а аз второто. Но какво щеше да стане, ако аз се класирах първа? Опасявах се, че това ще е краят на приятелството ни, както и на кръвното ни сестринство.

Просто не можех да си позволя да спечеля титлата и да загубя дружбата ни. Затова моят изход беше изобщо да не се замесвам. Освен това какво щеше да се случи, ако никоя от нас не спечелеше? Действително смятах, че Перла е най-красивата и талантива куртизанка в Шанхай, по тя не беше най-склонната към флиртове. Въпреки отличното й умение да преподава изкуството на доставяне на наслада, в действителност Перла беше твърде горда да се принизява до ласкателство.

— Сестро Перла, това състезание не ме интересува.

— Сян Сян, струва ми се, че не можеш да откажеш поканата на „Флауър Муун Нюз“. Ако го направиш, здравата ще загазиш.

— Какво могат да ми сторят?

— Хората ги наричат „журналисти комари“, защото хапят. Могат да те съсипят, като те оплюят във вестника — тя ме изгледа многозначително. — Понякога това може да е също толкова лошо, колкото това да те застрелят, само дето няма кръвопролитие. Сян Сян, хайде да го направим заедно, заради Рубин.

Когато двете с Перла пристигнахме в ресторант „Форчън Гардън“, той беше претъпкан с тежко гримирани и пищно издокарани сестри. Зърнах Пролетна луна, Нефритена ваза, Брокатена мелодия и няколко други от нашия павилион, както и доста пазачи и слуги. Перла ми посочи други сестри от конкурентни домове: „Сребърният феникс“, „Павилионът на спящото цвете“, „Храм на върховното щастие“ и „Павилион на лунния сън“.

Сетне ме сръга с лакът.

— Виж, онези в далечния ъгъл са от пилешките улички на Цинхъ. Възхищавам се на куража им да си покажат лицата, камо ли да се състезават с нас. Колко нелепо!

Проточих врат и видях лица, кръгли като легена ми, и устни, дебели като наденици.

Сега всички сестри преустановиха това, което правеха — бърборене, сърбане на чай, люпене на печени динени семки, — за да ни зяпнат. Перла спря на вратата и обходи с поглед стаята, докато присъствието ни предизвика разгорещен шепот и завистливи погледи.

Тя прошепна в ухото ми с кикот:

— Ние сме изящен, фин порцелан, а те са груба глина, не мислиш ли?

Кимнах леко.

— Освен може би онази курва.

Проследих погледа на Перла и видях Червен нефрит в ослепителна роба от златна сърма. За разлика от другите сестри тя сякаш нехаеше за появата ни. Лениво си вееше с ветрило и шумно люпеше боядисани в червено семки от диня, след което безгрижно изплюваше люспите. Забелязала втренчените ни погледи, тя дори леко ни кимна с разгулните си усмихнати очи.

— Пържена в уок кучка! — изруга Перла. — Но признавам хладнокръвието ѝ и откровеното ѝ лицемерие.

Имаше ли такова животно като откровено лицемерие?

В този момент около четирийсетгодишен мъж с рунтави вежди и плоско лице се устреми към нас. Той се ухили, сякаш се е натъкнал на два големи слитъка ходещо злато.

— Госпожице Перла, добре дошла!

Перла ни представи накратко. Господин Джу, главен редактор на „Флауър Муун Нюз“, ме огледа изпитателно и продължително, сетне заяви развълнувано:

— Няма нужда от представяне, отдавна слушам за цветното име на госпожица Скъпоценна орхидея. За мен е огромно удоволствие да ви посрещна тази вечер.

С пресилена церемониалност той ни поведе към местата ни на предната маса и обяви, че събитието започва.

Официалната част продължи около час, по време на който се сервираха закуски, храна, чай и наргилета, а господин Джу

разясняваше правилата на състезанието.

Щеше да има победителки в изкуствата и цветни победителки. И едните, и другите, разбира се, трябваше да са красиви, но първите щяха да бъдат оценявани и по съвършенството им в изкуствата, а вторите — по съвършенството им в леглото. Победителките щяха да бъдат определени чрез гласуване и щяха да получат титлите президент, вицепрезидент и премиер. Стихотворенията в тяхна възхвала щяха да бъдат отпечатани във „Флауър Муун Нюз“.

— Тази година — добави господин Джу — ще въведем нещо ново — списък на бурените.

Разговорите заглъхнаха и сестрите наостриха уши.

Джу продължи:

— Не само ще изберем най-красивите и надарени сестри, но ще посочим и най-отвратителните.

Настъпи напрегната тишина, докато накрая нежен глас изчурулика:

— Как отвратителни?

Последва спорадичен смях тук-там, на места весел, на места нервен.

Обърнах се и видях, че Червен нефрит се усмихва зловещо.

Господин Джу вдигна ръце да въдвори тишина и се огледа в стаята.

— Най... мързеливите, глупави и — той спря за няколко секунди, преди да изстреля — грозни до смърт!

В стаята избухна всеобщ смях.

Перла ме сръга.

— Горките момичета. Но ние не трябва да се притесняваме за това, нали?

Джу продължи:

— Имената на отвратителните сестри ще бъдат публикувани в списък на плевелите, противоположен на цветния.

Червен нефрит се обади отново, гласът ѝ прозвуча като накиснат в сироп:

— Господин Джу, ще има ли стихотворения и за тези, които са включени в списъка на плевелите?

— Разбира се, няма да има пристрастност.

Някои сестри се изкискаха, други въздъхнаха.

Перла се обърна към мен и ми смигна.

— Ще ми се да прочета някои от тези стихотворения, ще е забавно. Не смяташ ли?

Запазих мълчание, спомняйки си съня на Перла за жълтата пеперуда, кръжаща над вестник.

ИЗХОДИТЕ

Гласуването щеше да продължи през следващите няколко седмици, като читателите щяха да изпращат бюлетините си. Всеки ден „Флауър Муун Нюз“ публикуваше междинното класиране. Както се очакваше, Перла поведе още в началото. Аз бях плътно след нея на второ място, а Червен нефрит ме следваше непосредствено на трето. Сестрите от другите тюркоазни павилиони пуснаха слуха, че Фан Жун и У Цян са подкупили господин Джу да подправи гласовете и така трите да излезем на челните места. Съмнявах се, че е така, защото „Храмът на върховното щастие“ и „Павилионът на спящото цвете“ бяха също толкова богати, така че ако се съревновавах с „Прасковения цвят“ да подкупят господин Джу, цената щеше да се изстреля до астрономично число. Според мен мама и де по-скоро биха умрели, отколкото да платят толкова пари. Причината ние да водим във временното класиране беше проста: ние наистина бяхме най-красивите куртизанки (дори, при все че Червен нефрит не беше така талантлива). Особено Перла — с приближаването на последния етап от надпреварата тя изглеждаше дори по-прелестна и уверена от всякога и продължаваше да ми разказва за повтарящия се пророчески сън с жълтата пеперуда.

Тогава, една седмица преди да бъдат обявени победителките, се случи нещо странно — Червен нефрит започна да получава все повече и повече гласове. Това беше необяснимо и тревожно. Защо? Непрестанно питах себе си и Перла.

Но тя ми хвърли пронизващ поглед.

— Престани да се тревожиш. Сян Сян, онази курва няма да победи. Това просто няма да се случи, точка.

Макар да се възхищавах на привидната увереност на Перла, не бях толкова сигурна в предсказанието ѝ. Освен това редките намръщвания и въздишки издаваха вътрешното ѝ безпокойство.

Четири дни преди обявяването на крайните резултати ситуацията стана наистина ужасяваща. Сега Червен нефрит имаше деветдесет и осем гласове. Перла — осемдесет и три, а аз — шейсет и осем.

Виждайки, че резултатът на Червен нефрит набъбва, а този на Перла потъва, аз взех драстичното решение да се оттегля от състезанието.

Надявах се, че по този начин всички мои гласове ще отидат за Перла. Убедих всичките си клиенти — стари и нови — да гласуват за нея.

Подействия. Сега три дни преди обявяването на победителите гласовете на Перла внезапно се изстреляха доста над сто и надхвърлиха тези за Червен нефрит. Въздъгнах облекчено. По лицето на Перла отново зацъфтяха усмивки, когато тя си възвърна увереността, че ще бъде обявена за победителка. Снимките ѝ и стихотворения във възхвала на красотата и таланта ѝ щяха да се появят в редица шанхайски вестници — „Флауър Муун Нюз“, „Флауър Хевън Дейли“, „Флауър Уърлд Нюз“, „Айдъл Имоушън Нюз“, „Плежър Ток Нюз“. Тя официално щеше да бъде коронована като най-престижната проститутка.

Нощта преди обявяването на резултатите Перла ме помоли да се видя с нея веднага щом приключа с последния си клиент.

Когато влязох в стаята ѝ, видях масата на осемте безсмъртни отрупана с плата храна, бутилка вино и ваза, преливаща от разнообразни екзотични цветя. Перла беше облечена в розова копринена рокля, украсена със златни листа. Над ушите ѝ се подаваха цветя, а под тях златните ѝ обици висяха като светулки. Веждите ѝ бяха оформени с два елегантни замаха на четката, а устните ѝ бяха начервени във формата на малко пурпурно сърце. Златните ѝ филигранни пеперуди трептяха над трите ѝ хиляди нишки проблеми, готови да полетят.

Преди да успее да ѝ се възхитя напълно, тя заговори:

— Сян Сян, тази сутрин помолих А Пин да приготви всичко това за нас — тя ми намигна, а на сияйното ѝ лице изгря усмивка. — Знаеш ли какво? Двете с теб ще празнуваме в тесен кръг предварително. Утре ще поканя мама, де, Пролетна луна, другите сестри и всички прислужници и *няни* на вечеря навън. Вече съм запазила три маси в ресторант „Пасало“ във Френската концесия — тя млъкна и ме изгледа закачливо. — Някога опитвала ли си френска кухня?

Поклатих глава отрицателно.

— Добре, тогава утре ще ти е за пръв път. „Пасало“ е най-елегантният и скъп западен ресторант в Шанхай. Обещавам ти, че всички ще си прекараме добре там.

Разбира се. Перла със сигурност щеше да спечели, но някак си нейната прекомерна убеденост ме караше да се чувствам неловко. Продължавах да се питам защо, но не можех да намеря отговор.

Нежният ѝ глас се извиси отново:

— Сян Сян, не стой там като истукана. Ела, сега първо ще се помолим на Беловеждия бог и Гуан Ин.

Последвах я и двете коленичихме пред керамичните статуи на малкия олтар. Тя първо поднесе на бога и богинята благовония, чай и малко от храната на масата и чак след това започна молитвата си.

— Достопочтени Беловежди боже и състрадателна Гуан Ин, моля, приемете тези дарения от мен, Перла, и от моята по-малка сестра Сян Сян. Благодарим ви, че ни предпазвате от злини и ни носите късмет. Моля ви, продължавайте да ни помагате да омагьосваме клиентите си и да угояваме портфейлите си.

Сетне заговори на снимката на Рубин, поставена между двете статуи, като зашепна друга молитва твърде тихо, за да я чуя. Накрая ме помоли да седна между нея и празен стол на масата, пред който бяха сложени пръчици за хранене, чаша, купа, чаша, от която се подаваше салфетка във формата на цвете.

— Сестро Перла, очакваме ли друг гост?

— Гостът вече е тук.

Огледах се из стаята.

— Кой? Тук няма никой, освен мен и теб.

Тя ме изгледа укорително.

— Това място е за Рубин. В молитвата си вече я поканих да се присъедини към нас.

Поканила е мъртвец да се присъедини към нас? Едновременно ми се прищя да потрепера и да се разсмея. Но понеже не исках да разбивам сърцето на Перла, като разбивам вярата ѝ, задържах езика си зад зъбите.

Сега тя започна да сипва храна в чинията на Рубин и да налива чай в чашата ѝ. След това вдигна бутилката вино и ми я показва.

— Сян Сян, това е най-качественото шампанско. Щом само се появи по магазините, всички бутилки се разграбват от богатшите.

Пратих прислужницата си да го купи на черно.

Бутилката се отвори със звучно „Поп!“. Перла се усмихна красиво, но моето сърце почти подскочи до гърлото. Изстрелът, убил баща ми, сигурно е звучал така, само че десет пъти по-силно. Пяната, струяща от тясното гърло на бутилката, извика в съзнанието ми пяната, капеща от устата на баба в мига, в който куршумът е поразил главата му. Прехапах устни. Наистина не трябваше да мисля за нещо толкова зловещо по време на тържеството на Перла.

Това беше лоша поличба.

Сега Перла сипа и на трите ни пълни чаши. Сетне чукна своята в тази на Рубин и каза на празнотата с извънредно нежен глас, който срази сърцето ми:

— Рубин, здраве за моята победа на утрешното състезание — после се обърна да вдигне тост с мен. — Сян Сян, за нашия престиж!

— За нашия престиж — отвърнах като ехо аз.

Известно време отпихахме от виното си в мълчание, накрая Перла посочи блюдата.

— Тази вечер ще хапнем леко — риба на пара, скариди в алкохол, понички с рачешко месо, нудъли *дандан*, пържен пьдпъдък, мариновани патешки бутчета, яхния от заешки бутчета, пикантни еленски опашки, морски охлюв със сос от стриди, оризова каша с шунка, супа от лотосови корени, — защото трябва да си оставим място за питателната и тежка френска храна утре.

Въпреки че ястията, приготвени от леля А Пин, бяха вкусни както винаги, когато преглъщах, гърлото ми сякаш беше разранено от пришки. Като че ли невидима ръка докосваше лицето ми, галеше рамото ми, опипваше тъканта на сатенената ми рокля. Представях си, че от мястото на Рубин ме наблюдават невидими очи, които ме оглеждат с любопитство, дори с ревност. Надникнах към Перла. Тя отхапа изящно от поничката с рачешко и сдъвка с пурпурните си начервени устни. Усмивка като пеперуда затрептя на белоснежното ѝ лице.

Макар да бях загубила всякакъв апетит, за да ѝ доставя удоволствие, продължавах да прехвърчам с пръчици в ръка между разнообразните блюда, да слагам храна в нейната и да взимам малко за себе си.

Въодушевена, Перла продължаваше да яде и пие. Накрая каза замечтано:

— След като спечеля състезанието, надявам се някой да ми направи предложение, за да заживея комфортния живот на богата *тай тай*.

Бях изненадана от тези й думи.

— Но, сестро Перла, мислех, че ти не искаш да си съпруга на никой мъж.

— Глупаво момиче — тя ме изгледа косо, — нямам предвид домакиня, а богата *тай тай* — Перла въздъхна. — Един ден ние ще станем стари и грозни. Мама, или който поеме павилиона след нея, няма да пилее пари да ни държи, защото никой мъж няма да плати да чука грозни стари кучки. Тъй като нямаме друг начин да изкарваме прехраната си, освен изкуството на спалнята, какво можем да направим, освен да потърсим убежище в храм? Но... — Перла поклати глава — ако нямаме пари да направим големи дарения, могат да ни върнат дори оттам.

Затова най-добрият изход е да намериш някой, който е толкова омагьосан от теб, че е готов да те изкара от пъкъла и да те отведе у дома като негова *тай тай*. Но това е също толкова трудно като пресяването на злато от пясък. Второто най-добро нещо е ти самата да станеш мама. По този начин не само изкарваш доста пари на гърба на други, които се чукат, но и можеш да си отмъстиш, като измъчваш момичетата по същия начин, по който са те тормозили теб — тя замълча за кратък миг, сетне добави: — Най-трудно е да избягаш.

Когато чух думите „да избягаш“, почти усетих как кръвта ми се разпенва във вените. Никога не бях споделяла на Перла, че съм твърдо решена един ден да направя точно това. Оставих пръчиците си.

— Тук всеки ни наблюдава, така че как може някой да успее да избяга?

Перла ме изгледа с любопитство, сетне взе скарида и я пъкна в устата си.

— Познавах сестра от „Прасковения цвят“, която стори точно това. Тя го беше планирала внимателно дълго време. Първо беше скрила пари на тайни места. Сетне бе спечелила доверието на мама и де, като се подчиняваше и никога не им възразяваше. Това продължи с години, докато те толкова се отпуснаха, че дори не пращаха пазач да я

наблюдава, когато излиза навън. Така една нощ тя напила клиента си до безпаметност и изчезнала.

— Хванаха ли я?

— Не, никога повече не чухме за нея. Оттогава минаха десет години. Тя може да е станала просякиня, да е била убита от разбойници или да се е омъжила за таен любовник — всичко зависи от нейната карма — Перла млъкна да отпие от виното си. — Преди години друга млада сестра на име Водна луна успя да избяга от павилиона „Спящо цвете“ и отиде да потърси убежище в храм. Но веднага щом игуменката я зърнала, когато отворила портата, тя бързо я затръшна.

— Защо?

— Защото красотата на момичето спряла дъха на старата монахиня. Тя настоявала, че момичето ще навлече същинска катастрофа на храма ѝ.

Бях шокирана от този разказ. Думите на Перла бяха почти същите като тези на майка ми преди години, когато се сбогувахме: Майката игуменка казва, че ти си твърде красива да бъдеш монахиня. Опасява се, че красотата ти ще донесе лош късмет на храма ѝ.

— Толкова красива ли е била в действителност?

Всъщност истинският ми въпрос беше дали е била дори по-красива от мен.

— Мога само да ти кажа, че след като другите сестри я видели, всички отивали в стаите си да разбият огледалата си.

— О... тогава... какво се е случило с това момиче?

— Тъй като била донесла да дари много пари и бижута, игуменката най-накрая размислила и я приела.

Нададох въздишка на облекчение и разсеяно хапнах малко ориз.

Перла забодее пръчиците си в очите на рибата, извади ги и ги сложи в купата ми.

— Ако искаш да си умна, яж повече такива неща.

Сетне разчупи главата на рибата и задъвка, изящният ѝ език засмукваше, ближеше и плюеше кости.

Накрая се справи със задачата по разглобяването на главата.

— Но това не е краят на историята. След като обръснала главата си и надянала широко расо, не намерила покой. Бившите ѝ клиенти просто не я оставяли на мира. Изминавали целия път до манастира

само за да я видят, все едно е животно в цирк. Някои се опитвали да я убедят да се върне към проституцията, други смятали, че ще е много по-вълнуващо да се съгласи да ги забавлява като монахиня проститутка, а трети чисто и просто били любопитни как изглежда без коса и без кръшната си снага. Горкото момиче, то на практика се превърнало в знаменитост, станала много по-престижна, отколкото когато живеела в тюркоазния павилион...

— Какво станало после? — поинтересувах се аз с уста, пълна с ориз.

— Била толкова твърдо решена да бъде монахиня, че един ден натиснала нажежена до червено ютия в бузата си...

Изпуснах пръчиците си и закрих лице.

— О, небеса!

— Не е нужно да казвам, че като грозна жена тя най-сетне била оставена на мира — Перла замълча да отпие от виното си. — Малко сестри имат нейния кураж.

Бях твърде сащисана да кажа каквото и да било.

— Сян Сян — Перла се пресегна да отлепи ръката ми от бузата, — ще престанеш ли да се терзаеш за някой, когото дори не познаваш?

За да не събудя подозренията ѝ, аз си взех допълнително от дандан нудълите и продължих да се храня. След това попитах, леко променяйки темата:

— Ами какво става с тези, които се омъжат?

Перла засмука патешко бутче, после отхапа жила и я задъвка известно време.

— Когато си свикнала с тукашния живот, семейният живот може да не ти се види много по-хубав. На мястото на мама, де и завистливите сестри имаш съпруг диктатор, грозната му първа жена и цяло блато от злостни наложници. След свободния режим тук е почти невъзможно да свикнеш с всички правила на голямото конфуцианско домакинство.

Някои бивши сестри се опитват да се държат като порядъчни жени — отказват се от съблазнителното поведение и крещящите дрехи — но забравят, че именно това е привлякло клиентите им да ги откупят. Затова съпрузите им скоро се връщат в тюркоазните павилиони да търсят нови лица. Без подкрепата на мъжа те са просто

поредните изпаднали в немилост наложници, заплювани заради позорното си минало.

Перла въздъхна.

— Веднъж курва — винаги курва. Никой не вярва, че не изневеряваш на съпруга си — тя се изплю. — Тези *чоу нанжън* искат жените да са едновременно светици и грешници! — минаха няколко секунди, преди тя да продължи: — Познавах и една сестра, която се омъжва три пъти, но всичките ѝ мъже умряха, така че беше принудена отново да засвири на *pipa*. Толкова е тъжно — Перла отпи от виното си и ме погледна над ръба на чашата си. — Никога не можем да победим съдбата, нали?

Но можем да играем с нея и да извлечем колкото се може повече.

Спомних си думите на майка ми, но реших да ги запазя за себе си.

Перла се насили да докара усмивка на лицето си.

— Сян Сян, защо говорим за всички тези неприятни неща, когато трябва да празнуваме победата ми в състезанието?

— Тогава защо не ми разкажеш повече за Дзян Моу?

За мое учудване тя се изчерви.

— Много го харесвам, но жалко, че той е хем беден, хем женен. Разбираш ли, жена като мен има нужда от много пари да се поддържа — обясни тя.

После прониза част от морския охлюв, сложи я в устата си и я задъвка с отсъстващ поглед. Очите ѝ, сега замъглени от алкохола, изглеждаха като две мечти, реещи се по морето. Нефритената гривна на китката ѝ проблясваше като зелен гуцер, прехвърчащ под лунна светлина.

Порадвах ѝ се няколко секунди и накрая се престраших да попитам:

— Защо го харесваш толкова много?

Тя отговори замечтано:

— Дзян Моу чудесно успява да достави наслада както на мен, така и на тялото ми. Знае точно кога и какво иска или не иска една жена.

Знаех какво искам — да открия майка си и да отмъстя за баба. Но що се отнася до тялото ми, няхах никаква представа какво иска то,

само какво не иска — да обслужва богати, смрадливи мъже, решили да посетят „Прасковения цвят“.

Изстрелях:

— Тялото ми не иска никого.

Перла се усмихна дяволито.

— Някой ден ще срещнеш човек, когото обичаш истински, тогава ще изпиташ какво е да си загубиш душата.

— Какво е усещането?

— Като фойерверки, които избухват един след друг.

Мълчание. Перла ми сипа още вино, взе пъдпъдък и го сложи в купата ми.

— Хайде да ядем и да се наслаждаваме на живота в този момент — тя замълча и заговори на празното място: — Нали така, Рубин?

Зяпнах към стола и внезапно бях разтърсена. Ако духът на Рубин наистина беше тук, тогава къде беше жълтата пеперуда?

Изтърсих:

— Сестро Перла, къде е пеперудата?

Тя вдигна поглед към мен, зениците ѝ сега бяха като две буболечки с морска болест, търкалящи се по лодка.

— Не се тревожи за това — златната филигранна пеперуда излъчи няколко загадъчни искрици по косата ѝ. — В градината на духовете има много жълти пеперуди.

Тази нощ, след като се оттеглих в стаята си, аз се мятах и въртях в леглото като риба, цвърчаща в тиган, болезнено чувствителна към най-слабия звук. Надявах се на сутринта да видя името и снимките на Перла по всички първи страници на вестниците, заедно със стихотворения в нейна възхвала. При все това обаче не можех да отпратя злокобното предчувствие в сърцето си. Помолих се на Гуан Ин на верижката на врата ми, сетне многократно уверих себе си, че всичко ще е наред — гласовете на Перла заедно с моите със сигурност щяха да победят всички останали сестри.

Ту се измъчвах, ту се успокоявах, докато накрая потънах в неспокоен сън.

НЕФРИТЕНИЯТ СЪЛЪБ ОТКАЗВА ДА ОТДАДЕ ЧЕСТ

Събудих се от пронизителен вик, който разцепи сутрешния въздух. Първоначално помислих, че идва от някакъв кошмар, но миг по-късно бях запратена в реалността. Сkochих от леглото, отворих вратата и се втурнах към стаята на Перла.

Сливов цвят извика зад мен:

— Убий! Убий!

Когато влязох, сърцето ми потъна от видяното.

Перла, чисто гола, се бе строполила на пода. Вестници, просмукани с кръв, лежаха разпръснати около нея като червени плакати за хубав късмет, донесли лош. А Пин ѝ помагаше да се изправи.

Втурнах се към приятелката си, но тя сякаш не ме забеляза — очите ѝ бяха затворени.

Втреничила поглед в нейната голота, аз си припомних обичай на сестрите да се молят на Беловеждия бог голи — за да се възбуди и да изпълни всичките им желания. Перла сигурно се бе молила да спечели състезанието. Кръвта, осъзнах аз с облекчение, не беше нейна, а пилешка. Всички сестри вярват, че ако изпиеш тъмночервената течност, тя ще те предпази от зли духове.

Обърнах се към А Пин:

— Лельо А Пин, моля те, дай нещо да покрия Перла.

Готвачката се затича из стаята и след малко се върна да наметне Перла с одеяло.

Сниших глас и попитах нямата жена:

— Какво се е случило?

С лице, плувнало в сълзи, А Пин посочи вестника. Взех го и видях на първата страница името на Червен нефрит с йероглифи големи колкото яйца, снимката ѝ — колкото пиле.

Чух, че резкият ми глас трепери:

— Червен нефрит е спечелила състезанието?

А Пин кимна в знак на потвърждение.

Прочетох вестника отново и видях стихотворение в нейна възхвала:

*Тя притежава качества на най-редкия нефрит,
движенията ѝ са с грацията на бял жерав.
В елегантната ѝ стая,
пълна с безценни антикварни мебели и ласкави
благовония,
тя се възхищава на луната и играе с вятъра,
който се промъква през бродираните завеси.
Родена красавица с дарби,
извисяващи се до най-далечните облаци,
тя е неповторимо цвете, което завладява сърцата
на всички ни.*

Захвърлих вестника.

— Лъжец! Лъжец!

А Пин го взе и го завря под очите ми. Огледах цялата страница, но не намерих името на Перла. Не можех да повярвам на това, което виждам и не виждам. Перла не беше спечелила титлата вицепрезидент, нито дори премиер.

— Какво се е случило? — изкрещях.

Точно тогава Перла проговори, гласът ѝ беше немощен и призрачен, сякаш се надигаше от гроба.

— Вино, дайте ми вино.

Готвачката изхвърча от стаята. Аз коленичих и хванах ръката на Перла.

— Сестро Перла... — опитах се да кажа нещо утешително, но не успях да произнеса нито дума.

Перла промърмори, сякаш говореше на себе си:

— Съдба, всичко това е съдба...

Този път аз изстрелях думите на майка ми:

— Сестро Перла, не можем да победим съдбата, но можем да играем с нея и да извлечем колкото се може повече. Опитай се да бъдеш щастлива.

Перла се изправи отривисто и изкрещя в лицето ми:

— Да се опитам да бъда щастлива? Как? Подиграваш ли ми се?
А Пин се върна с бутилка и махна с ръка да успокои Перла.

Тя самата погледна готвачката, после мен, от очите ѝ се стичаха сълзи, които разваляха безупречния ѝ грим. Накрая заяви с дрезгав глас:

— Това е, свършена съм.

— Но, сестро Перла...

Очите ѝ, макар и все така блестящи, сякаш бяха загубили силата си да омагьосват.

— Сян Сян, обещавам ти, че това никога няма да се случи отново. Никога!

Начинът, по който изрече думата „никога“, едва не спря ритъма на сърцето ми.

Продължително мълчание. Накрая аз се обадох:

— Сестро Перла, можеш отново да участваш в състезанието следващия път.

Тя поклати глава категорично.

— Няма да има следващ път.

— Сестро Перла, моля те, не бъди черногледа...

— Знаеш ли от колко време чакам това? Седем години. Тъй като седем беше щастливото число на Рубин, аз се заклях да я оплаквам толкова време. Накрая седемте дълги години изтекоха и сега това. Следващата година ще съм на двайсет и четири и ще съм твърде стара да имам какъвто и да е шанс. Освен това... — преди да успее да довърши изречението, Перла изплю кървава хрчка.

А Пин моментално я пое с кърпичка. Сетне показа с жестове, че отива да свари вода, и излезе от стаята.

Сега Перла ме изглежда гневно.

— Не видя името ми във вестника, нали?

— Сестро Перла, толкова съжалявам...

— Да, трябва да съжаляваш, защото името ми се появи във вестника!

Какво искаш да кажеш? — прищя ми се да попитам, но преглътнах думите си. Може би Перла бе загубила не само състезанието, но и ума си. Ако името ѝ беше във вестника, значи тя трябваше да е победителката! В този момент тя грабна вестника, разлисти го до вътрешната страница и го натика пред очите ми.

Челюстта ми увисна. Бях толкова зашеметена от видяното.

Името *Перла*, голямо колкото две рибешки глави, седеше точно под заглавието „Списък на бурените“.

Да намеря името ѝ тук беше толкова противно и плашещо, че почувствах как косата ми настръхва. Стихотворението „Смачканата Перла“ се навря пред погледа ми:

О, Перла, очите ти са чисто и просто две пукнатини,

а носът ти е голям като комин.

Устата ти е кървава купа, а ушите — хлопащи клепала.

Ръцете ти са груби и непохватни, а дъхът ти смърди.

*Дори когато съблечеш всичките си дрехи,
нашите нефритени стълбове отказват да отдадат
чест.*

*Толкова сме смаяни от грозотата ти,
че дори не можем да повърнем.*

*Мислиш се за перла, скрита на морското дъно,
за да бъдеш желана,*

но за нас си потъмняла перла,

смачкана под миризливите крака на свине.

След като го прочетох, избухнах в плач.

— Сестро Перла, това са лъжи, всичко това е лъжа!

— Но ако е отпечатано във вестника, всички ще помислят, че е истина.

— Но клиентите ти знаят, че не е!

— Тогава защо загубих?

Да, защо Перла бе загубила? Смутена, попитах с глас, снишен до шепот:

— Какво ще правим сега?

— Нищо! Сян Сян, там е работата, нищо. Обречена съм!

— Но, сестро Перла, ти ми каза, че в тюркоазния павилион винаги има решение за всеки проблем. Обеща ми го! — закрещях аз.

За моя изненада изражението на Перла се умиротвори.

— Да — въздъхна тя. — Но това се случва извън „Прасковения цвят“, а не вътре. Така че нищо не може да се направи — тя замълча за кратък миг. — Ето защо мама и де дори няма да дойдат при мен.

Чак тогава осъзнах, че нямаше никой, освен мен и А Пин.

— Защо?

— Защо? — изсумтя Перла. — Защото сега празнуват с Червен нефрит в стаята ѝ! Никой тук няма да пилее съчувствие за губещ.

— Но ти не си губеща, сестро Перла, ти продължаваш да си най-престижната куртизанка в Шанхай! — развиках се отново аз.

Сълзите бяха оставили линии по страните на Перла като решетки на затвор.

— Да. Но само до вчера. От днес нататък аз съм просто потъмняла проститутка... няма вече работа за мен... ще бъде унищожена.

— О, не, сестро Перла, това не е вярно. Ти все още имаш много клиенти.

Тя се усмихна подигравателно.

— Онези чукани от кучета задници? Мислиш ли, че може да се вярва на някой от тях? Ще ме зарежат веднага щом видят името ми в списъка на плевелите! Можеш да заблуждаваш себе си. Сян Сян, но не се опитвай да заблудиш мен. Твърде стара съм за това.

— Но защо ще те зарежат? Вестниците нямат значение, истината е, че ти продължаваш да си най-красивата и талантива сестра тук.

— Може би бях. Но ако ти си богат и влиятелен мъж, би ли отишъл при някоя с напукани очи, нос като комин, кървава уста, хлопащи уши, която на всичкото отгоре смърди? Тях ги е грижа само да не се излагат пред хората!

— Но старите ти клиенти не могат ли също да публикуват нещо хубаво за теб във „Флауър Муун Нюз“?

— Ама естествено, че господин Джу е бил подкупен. Мислиш ли, че ще издаде стихотворение в моя възхвала? Смяташ ли, че иска жена му да се събуди някоя сутрин и да намери трупа му в локва кръв на задна уличка?

Продължително мълчание.

Накрая попитах:

— Сестро Перла, според теб кой ти причини това?

Перла изстреля:

— Онази ударена от мълния кучка!

— Имаш предвид Червен нефрит?

— Кой друг? Разбира се, тя не е сама, замесени са и някакви нейни влиятелни клиенти. Никой не би се осмелил да засегне човека, който стои зад това.

— Чудя се каква магия използва вещицата с големи папаи, за да манипулира всички тези мъже — тя се плесна по бедрото и ме стресна. — Ще я убия!

В този момент леля А Пин се върна с голяма дървена кофа с гореща вода. Сложи я на пода, извади кърпа и започна да мие подпухналото лице на Перла.

Три дни по-късно узнах какво се е случило. Сега предпочитаният гост и най-добър клиент на Червен нефрит беше шефът на полицията Чъ — онзи, който се бе опитал да застреля Пролетна луна. Именно той беше изкупил всички гласове за Червен нефрит.

Пролетна луна ми разказа това, когато се натъкнах на нея в коридора.

— Но аз мислех, че полицейският началник Чъ харесва Перла!

— Така беше. Но Червен нефрит го убеди, че Перла го е унижила по време на онова елегантно тържество... когато той ме простреля.

— Но това беше преди пет години!

Пролетна луна направи физиономия.

— Не си ли чувала израза „десет години не са твърде много за един джентълмен да отмъсти“?

— Но Перла не унижи началник Чъ. А и той беше пиан.

— Така си мислиш ти. Извадих късмет, че не ме уби. Но Червен нефрит му заявила, че всички са го видели как оставя жена да му казва какво да прави, не просто жена, а при това курва. Каза му още, че всички се обръщат към него с „началник Чъ“, но зад гърба му го наричат „началник Пиле“ — Пролетна луна сниши глас. — Мъж като Чъ няма да се поколебае да унищожи някой, който не му отдава дължимото уважение.

— Но Перла го уважаваше — възразих аз. — Още си спомням как му обясни, че се нуждаем от него да се грижи добре за нашето общество, като ни предпазва от зли ни. А и че никога не би му казала „не“ от уважение към неговата праведност.

— Да. Но именно това използва Червен нефрит да обвини Перла. Обяснила му, че тя го е направила да изглежда като глупак, защото го е успокоявала и му е казвала какво да прави. Още по-лошо — Перла дори докоснала *лицето* му пред хората.

Една китайска поговорка проблесна в съзнанието ми:

Ако си си наумил да осъдиш някого, винаги можеш да изфабрикуваш обвинение.

— Но началник Чъ не осъзнава ли, че Червен нефрит е тази, която го манипулира?

— Погледът му сега е напълно замъглен от двата й извисяващи се върха. Представя си, че каквито и проблеми да има, те ще изчезнат в дълбоката долина между планините й.

Въздъгнах, внезапно осъзнала, че има известна истина в поговорката:

Мъжете управляват света, а жените — мъжете.

Но за нещастие не Перла, а друга жена беше управникът!

Пролетна луна се приведе към мен и сниши глас:

— Сега началник Чъ е предпочитаният гост на Червен нефрит — тя млъкна да се огледа. — Чух още, че Червен нефрит знае заклинания да омагьосва мъжете. Взима снимката на мъжа, записва си върху нея рождения му ден и забива седем игли в нея. След това я държи забодена на стената над леглото си и всеки ден вика името му. Нощем, ако заспи в леглото й, гори хартиени пари и опушва чорапите и обувките му с дима. Ето защо началникът е напълно запленил от нея.

Разбира се, знаех за тези забранени практики, но с Перла никога не ги бяхме използвали, защото тя ми беше казала, че към тях прибягват само стари, грозни курви, които нямат други начини да привлекат клиенти.

Пролетна луна продължи развълнувано:

— Чух и нещо друго. Перла ще бъде зарязана от предпочитания ѝ гост господин Чан следващата година, защото ще стане на двайсет и четири. Той казва, че тя ще го кара да се чувства стар, да не говорим, че двайсет и четири — *ър-съ* — носи лош късмет, защото се римува с „лесно да умреш“.

Толкова се разстроих заради Перла, че не успях да изрека нито дума. Минаха дълги минути, преди да попитам:

— Пролетна луна, как научи за всичко това?

— Малка червена ми го разказа. Чула е мама и де да си говорят, докато им сервира.

През седмицата, след като във вестниците бяха отпечатани резултатите от състезанието. Перла, макар и съкрушена, се опитваше да води нормален живот. Но както тя печално бе предсказала, работата ѝ западна също толкова драстично, както ако бе станала прокажена. Сега тя обикновено се затваряше в стаята си, но понякога ме канеше да пея, докато свири на *цин*.

„Ридание зад дългата порта“ вече беше любимата ѝ пиеса. Макар че винаги бях намирала текста за красив, сега той звучеше толкова тъжно, че едва понасях да му вдъхвам живот. Опасявах се, че ще потисне Перла още повече. Но тя настояваше и аз не можех да откажа на искането ѝ.

*Вътрешният павилион е покрит с нападали
венчелистчета.*

В дълбока меланхолия пролетта се оттегля.

*Светлина се процежда през Западния дворец,
където тече празненство...*

Пролетта е щедра, но сетне мечтите отлитат.

За един миг животът се е променил.

Благовонията ми са студени

и прах покрива златотъканата ми възглавница.

*Изтичащите години тайно са преминали в чужди
ръце.*

*Изпълнени със сълзи очи питат цвете, но цветето
не отговаря...*

Къде мога да обявя чувствата си?

*Искам да ги разкажа на сънищата си,
но мога ли да се доверя дори на тях?*

Докато пеех, поглеждах крадешком към Перла. Косата ѝ беше разрошена, а лицето ѝ — бледо и изпито. Фигурата ѝ, вместо да е очертана от елегантно ушита рокля, сега беше скрита в черна блуза и панталон. Може би се беше отказала да бъде привлекателна, без да съзнава, че сега притежаваше упадъчна красота, която за мое изумление ми се виждаше още по-примамлива. Но аз бях жена. А Перла имаше нужда от мъж — който я обича и когото тя обича — да я утеши. Къде беше Дзян Моу? Не желяех да питам.

Пеех припевите отново, а по страните на Перла се стичаха сълзи.

Като се изключат приглушените звуци на *цина* и моят глас, в стаята на Перла сега беше тихо, докато от тази на Червен нефрит струеше ярка светлина и силен шум. Сърцето ми се късаше, като гледах празната поставка за благовония на Перла и прахта, която започваше да се натрупва по възглавниците и тоалетката ѝ...

Перла се беше свлякла на земята, след като се бе извисила до най-високите облаци.

Сега аз бях тази, която пееше думите, а тя — тази, която плачеше.

— Сян Сян — Перла вдигна поглед към мен и каза нежно, — обеща ми, че каквото и да се случи с мен, ще се погрижиш добре за *цина*.

Минаваха месеци и тревогата ми за Перла растеше с всеки изминал ден. Сега тя почти не докосваше храната си. А Пин ѝ приготвяше специална супа, но тя просто отпращаше нямата жена с махване на ръката. Лицето ѝ се изопна и тя дори загуби ентузиазма си да говори. Показваше с жест или с движение на очите какво иска. *Мин дзи*, която някога бе блестяла в стратегиите на лицето и тялото, сега нямаше на кого да доставя наслада с тези си изкуства.

Още по-лошо — лулата за опиум сега беше най-верният ѝ другар. Всеки път, когато се приближах до стаята ѝ, острата миризма на горящия наркотик разкъсваше ноздрите ми. Вътре отпадналата ѝ фигура лежеше свита на леглото като сгърчена статуя, а устните ѝ смучеха гладно като бебешки. Докато гледах натруфеното легло бодхисатва, сърцето ми се късаше, защото сега Перла, вместо да изглежда като красивата Гуан Ин, се бе превърнала в паднала богиня. До нея седеше прислужницата ѝ, която търпеливо свиваше и смачкваше топчетата опиум, след което ги пускаше в метална тенджерка над печка с въглища.

Перла беше тази, която ме бе предупредила — след като прободоха зърната ми и тя облекчи болките ми с наркотика — да не се пристрастявам. Но сега, когато я умолявах да престане, тя просто ме зяпаше с празния поглед на нейните някога сияйни, а сега мъртвешко рибешки очи.

Правех всичко възможно да я утеша с малки жестове, като например да сложа кичурите ѝ коса на място, да избърша следите от сълзи по бузите ѝ, да загладя гънките по дрехите ѝ. Просто исках да знае, че не е сама в скръбта си. Но нейният поглед беше толкова отсъстващ, а духът ѝ толкова далече, че вече не можех да прозра истинското ѝ аз зад димната мъгла.

Накрая, две седмици по-късно, неутешимата ѝ мъка стигна до своя край.

Един следобед Перла ме помоли да я придружа до балкона.

— Сян Сян, по календара днес е *ли чундзие* — Установяването на пролетта. Струва ми се добра идея да се насладим на пролетните гледки от балкона ни тук. Какво мислиш?

— Да, какво чудесно хрумване.

Бях толкова доволна от този признак на щастие у нея, че бих се съгласила на всичко.

Далечните планини изглеждаха напълно безразлични към случилото се в „Прасковения цвят“. При все това обаче, заключени в отрязъци мъгла, те излъчваха своеобразна меланхолия. Сред извисяващите се върхове се издигаше бяла кула, обърнатите ѝ нагоре корнизи сякаш ни призоваваха и същевременно питаха: „Самотни красавици, къде ще намерите любовта?“

Перла, без никакъв грим и с тяло, скрито под широка бяла роба, подпря лакътя си на парапета. Очите ѝ, вместо да упражняват кокетни погледи, се втренчиха в променящата се мъгла. Приличаше на фея, която току-що се е спуснала от небесен дворец в този тюркоазен павилион. За какво мислеше? Бях изкушена да попитам, но реших да я оставя на мира.

Внезапно нежният ѝ глас се издигна във въздуха, за да рецитира стихотворение:

*Тук са изумруденото вино и червеният фенер.
Моля те, боже мой, ела в моята спалня.
Зад шумолящата, златовезана завеса довчера
мога да те направя най-щастливия сред мъжете.
Но, уви, любовта е изчезнала, точно както
утринната роса!*

Как можех да отвърна? Огледах се и видях няколко клонки със сливов цвят, протягащи се под балкона. Цветовете бяха напращели от енергично розово като онова, което някога бе красяло устните на Перла. Сърцето ми започна да бие бясно при вида на този благоприятен знак. Докато венчелистчетата се изчервяваха като млади момичета, древните клонки се извиваха като антична калиграфия. Новите венчелистчета и старите клонки извикваха в съзнанието ми образа на ревностен млад ученик и неговия мъдър учител — като някогашната връзка между мен и Перла.

В очите ми се надигнаха сълзи, но аз примигнах да ги спра.

Спомних си обяснението на Перла за пиесата за цин „Три вариации върху сливения цвят“.

Истинската издръжливост на цветята да оцеляват в сурова среда, беше ми казала тя, е трогнала хиляди поети и художници. В продължение на редица векове техните многобройни стихотворения и картини, възвеличаващи добродетелите на сливения цвят, са подхранвали ранени сърца и са укрепвали загубени души.

Обърнах се към Перла и посочих под балкона.

— Сестро Перла, виж, сливови цветове!

Само това посмях да кажа, защото се опасявах, че ако продължа, тя може да ме разбере погрешно и да реши, че се опитвам да я наставлям с онова, което тя ме бе учила.

— Знам — отвърна тя, без да поглежда към цветята, нито към мен. Последва пауза, сетне нежният ѝ глас се извиси отново: — Сян Сян, забеляза ли и лястовичето гнездо под балкона вдясно от теб?

Проточих шия и видях гнездо, наполовина скрито сред колоните. За моя радост на клонките бе кацнала лястовица, която сега хранеше пиленцата си. Макар действието ѝ да пъха храна в нетърпеливо отворените човки да беше толкова бързо, че изглеждаше почти комично, очите ми отново плувнаха в сълзи. Бях извънредно трогната не само от доброто предзнаменование на новия живот и майчината любов, но и от надеждата, че съзнанието на Перла, макар и привидно нехаещо за всичко, отново се изостряше и избистряше!

Извърнах се и улових погледа ѝ. Отново за моя радост тя заговори, този път меко, но ясно:

— Щом като лястовицата се роди в гнездото си, макар да пораста и да отлита, тя винаги се връща. Всяка година. Нищо — дъжд, сняг, гръмотевици — не може да я спре да се прибере у дома. Това е ритуал на уважение към пътуването на живота ѝ.

Думите ѝ ми припомниха разговора с майка ми на гарата: Сян Сян, ние, китайците, казваме, че падналите листа се завръщат при корените си. Разбираш ли какво значи това?

Да, ма — независимо какво се случва, ние винаги намираме пътя към дома.

Но сега вече бяха минали пет години и единственият дом, който познавах, беше павилионът „Прасковен цвят“. И така и не бях получила нито дума от майка.

— Освен ако... — надигна се гласът на Перла и ме откъсна от възпоминанията ми.

— Освен ако какво?

— Гнездото ѝ не бъде разрушено.

Обърнах се и я изгледах невярващо.

— Но кой би имал сърцето да направи нещо такова?

— Много неща: гръмотевична буря, снежна буря или дори ураганен вятър. Това са деяния на природата. Но има и човешко

разрушение. Ще дойде ден, когато „Прасковеният цвят“ ще бъде сринат със земята.

Вътрешно изтръпнах, защото мисълта, че един ден „Прасковеният цвят“ ще изчезне, никога не ми бе хрумвала. Не че ми харесваше да живея тук и да обслужвам онези чоу нанжън, но като малкото лястовиче гнездо „Прасковеният цвят“ беше единственото подобие на дом, с което разполагах. Когато той изчезнеше, къде щяхме да отидем всички ние? Дори плъховете в мазето — те щяха да изтърчат на улицата, но нямаше ли да ги смачкат момчета, коли или падащи колони?

Перла продължи:

— Или може да бъде разрушено от малко момче, което случайно минава, вижда гнездото и го замерва с камък просто за забавление... — тя рязко спря.

— Сестро Перла?

— Шшт — тя наклони глава и се заслуша. — Някой идва.

Чух звука от стъпки да се приближава все повече, докато накрая иззад ъгъла бавно се появи зашеметяващо красиво и пищно облечена жена — Червен нефрит. Силно ухание се втурна право в ноздрите ми.

Червената ѝ рокля беше обшита с дантела със сложна плетеница като паяжина. Трябваше да призная, че сега тя приличаше на истинска мин дзи. Под мрежата с цвят на кръв двата глобуса изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се изстрелят на свобода. Брошка с паяк от злато и диаманти бе прикрепена към едната от пълните луни. От едната страна на напомадената ѝ коса червено цвете несигурно играеше на криеница. Изрисувано с цветя ветрило се извиваше вяло в ръката ѝ в червена ръкавица.

Като на сладна богиня — или вампирка, — пристъпваща по земята, красотата ѝ притежаваше силата да спира дъха и да отнася души. Гърчеца се в посока към нас, тя непрестанно пускаше мълниците на онази прекалено флиртуваща усмивка, която Перла ме бе предупредила да не използвам.

Перла я изгледа презрително. Но явно Червен нефрит изобщо не се впечатли, усмивката продължи да цъфти на лицето ѝ.

Зяпахме се едни други продължително време, докато най-сетне танцуващите ѝ гърди и въртящият се задник се застопориха.

— О, колко ви завиждам, че си почивате. Особено на теб, сестро Перла. Сега дори да искам да си взема отмора, началник Чъ не ме оставя. Как бих искала да се пенсионирам рано като теб!

Аз изстрелях:

— Мръсницо, защо не си държиш езика зад зъбите!

Червен нефрит избухна в смях.

— Ха! Аз ли съм мръсница? Ами ти — тя насочи показалеца си в червената ръкавица към мен, после към Перла, — и ти, не сте ли и вие мръсници? Ето как си изкарваме прехраната тук — като *мръсници*. Но — тя хвърли на Перла многозначителен поглед, — разбира се, ти вече не си мръсница, пенсионирана си. Поздравления! Сега искате ли да дойдете в стаята ми за по чаша шампанско да отпразнуваме ранното оттегляне на сестра Перла, както и моята победа в състезанието?

Перла изплю:

— Кучка такава!

Точно когато Перла се канеше да продължи нататък, една жълта пеперуда се появи от нищото и започна да кръжи около Червен нефрит — привлечена от силния ѝ парфюм, предположих аз.

Перла рязко спря, очите ѝ се изпълниха със сълзи и с дрезгав глас тя изви:

— Рубин!

Погледът ѝ се залепи за пеперудата, а изражението ѝ се вцепени. Сега тя изглеждаше така, сякаш душата ѝ е отнесена от тъмна, бездънна сила.

— *Вах!* — изсмя се подигравателно Червен нефрит с нейния писклив, захаросан глас. — Колко сантиментално! Дори даваш на безполезно насекомо такова скъпоценно име. Ти — пронизителният ѝ глас внезапно се понижи с много тонове — си просто грозна стара кучка, която е изпълзляла от прогнилата порта на друга чукана от куче кучка!

Преди да успеем да отговорим на тези думи, Червен нефрит вдигна ветрилото си към пеперудата. Насекомото моментално кацна на него.

Тя рязко затвори ветрилото. Отвори го отново и пусна смачканата жълта каша да падне на земята.

Златната филигранна пеперуда на Перла падна от косата ѝ и удари пода с глух звън.

ПОСЛЕДНО ПЪТЕШЕСТВИЕ В ЧЕРВЕНАТА ПРАХ

Лея А Пин беше тази, която намери тялото на Перла, увиснало от греда в храма в градината на духовете. По-късно казаха, че жълта пеперуда е кръжала в полите на роклята ѝ.

В момента, в който Фан Жун и У Цян узнаха за смъртта ѝ, те отидоха да претърсят стаята ѝ. Предложих им помощта си. Не само че изгарях от желание да направя нещо за моята кръвна сестра, но и исках да намеря *цина* ѝ. Но за мой ужас, след като всичко беше преобърнато наопаки, нямаше и следа от инструмента.

Попитах Фан Жун:

— Мама, виждала ли си *цина* на сестра Перла?

Тя се замисли за момент.

— А, имаш предвид онова изгнило парче дърво, което Перла наричаше инструмент? Отдавна не съм го мяркала. Може би най-последно се е отегчила от него и го е захвърлила. Чух я да свири на него веднъж-дваж пъти преди много време. Но знаеш ли как звучеше? Като мяукане на котка.

Мама продължи да ломоти, докато съзнанието ми не се изключи напълно. Сега, когато Перла беше поела пътешествието на безсмъртните, *цинът* щеше да е единственото нещо, което ме свързва с нея. Но дори и тази връзка беше прекъсната. Съкрушителна тъга се надигна в сърцето ми.

Веднага щом стаята бе изпразнена, У Цян запали няколко фойерверка да прогони злите духове. Докато експлозиите отекваха в ушите ми вместо риданията на духа на Перла, аз зяпах в празното пространство и осъзнах, че най-скъпата ми сестра си е отишла завинаги.

Не се изненадах, че от „Прасковения цвят“ бяха решили да не направят пълно погребение на Перла.

Когато попитах мама дали ще наеме будистки или даоистки свещеници да рецитират сутри за душата на дъщеря ѝ, тя отвърна:

— Мислиш ли, че „Прасковеният цвят“ е благотворителна организация, която може да похарчи толкова пари с лекота? — тя ме зяпна, очите ѝ бяха нещастни, дори брадавицата между веждите ѝ изглеждаше разстроена. — Сян Сян, не си ли осъзнала, че всяка монета, която печелим тук, ще започне да кърви, ако я разтвориш?

Мама искаше да каже, че всички пари са трудно изкарани с пот, сълзи и кръв. Беше права. Само дето ние кървахме, а тя получаваше парите.

Сетне за мое крайно изумление тя обяви, че няма да отиде на погребението на Перла. Каза с въздишка:

— *Хай*, Сян Сян, не че съм чак толкова коравосърдечна, че да не придружа скъпата си дъщеря на последното ѝ пътуване в червената прах. Но просто нямам време. Погледни „Прасковения цвят“ — всяка вечер е претъпкан. Ако не държа под око и най-малките детайли дори за секунда, всичко ще се провали ей така! — палецът и средният ѝ пръст се сблъскаха да създадат малък взрив. — Смяташ ли, че Перла би ми го простила? Така че, за да усмиря душата ѝ, аз не мога да отида на погребението ѝ.

— Но, мамо, погребението ще бъде сутринта, а не вечерта!

Тя ме стрелна с обвинителен поглед.

— Сян Сян, ако не се наспя достатъчно сутринта, как мога да се погрижа добре за бизнеса вечерта? — в гласа ѝ се появиха хокащи нотки. — И не забравяй, че правя това изцяло заради теб и заради сестрите ти, иначе... — замълча, след което изстреля, — спомняш ли си онзи малък просяк, който открадна сладоледа ти и едва не беше блъснат от кола? Ако нещо се обърка в „Прасковения цвят“, всички вие ще завършите като него, схващаш ли? — тя се усмихна. — Но тъй като съм с щедро сърце, ще платя за ковчега и разноските по погребението.

Ако някой се самоубие, духът му ще витае близо до мястото, където е отнел живота си, и ще измъчва всички там. Исках да кажа на Фан Жун, че ако двамата с У Цян не дойдат да изкажат почитанията си на погребението на Перла и не наемат монаси, които да умилоствивят душата ѝ, тя щеше да излезе от *ин* света, за да тормози „Прасковения цвят“. Но в главата ми назряваше идея и не исках да правя нищо, с което да привлече вниманието към себе си.

Перла беше погребана във ветровита утрин два дни след самоубийството ѝ. Мама беше наредила инцидентът да се пази в тайна.

— Не искам бившите ѝ клиенти да идват, защото „Прасковеният цвят“ не желае богатите му гости да прихванат лош късмет.

Затова само леля А Пин, Пролетна луна и аз отидохме да се сбогуваме с Перла.

Изпитото ѝ тяло беше положено в също толкова тесен ковчег, след което двама пазачи го отнесоха в градината на духовете. Ние трите ги последвахме мълчаливо. Пролетна луна тайно бършеше сълзите си. Леля А Пин както обикновено изглеждаше така, сякаш умът ѝ е някъде другаде, докато аз все още бях твърде зашеметена от цялата история, за да знам какво чувствам.

Денем градината не изглеждаше обитавана от духове, а тъжна като изоставена жена, която оплаква лошата си карма зад дългата, дебела порта. Въпреки че беше ранна пролет, докато си проправяхме път по калната почва, не попаднахме на нито един участък зеленина, който да пропъди безрадостното усещане. Черните ни роби, потрепващи от вятъра, само прибавяха още един оттенък мрачност.

По-потискащите гледки тепърва предстояха. Пазачите, вече готови да спуснат ковчега в ямата, която се простираше пред нас като зиналата паст на гладен дух, ни изгледаха недвусмислено, сякаш искаха да кажат: „Хайде да приключваме с това!“

В този момент леля А Пин им махна с ръка да спрат, след което обърна чантата си и изсипа съдържанието ѝ. Тя запали кибритена клечка и започна да гори даровете — пари, златни и сребърни кюлчета, дрехи, и, за мое недоумение, дори хартиена детска кукла. Тя продължи да мърмори непонятни молитви, докато пазачите напълно изгубиха търпение и подхвърлиха ковчега в черната дупка. Двамата мускулести мъже взеха да трупат големи лопати пръст върху „четирите и половина парчета дърво“ и той постепенно изчезна от погледа ни. Чак тогава сълзите ми, подобно на вода, преливаща от разрушен язовир, рукнаха по бузите ми.

Щом като пазачите метнаха последната лопата кал, и двамата извадиха мръсни парцали да избършат лицата и ръцете си, след което се отдалечиха без нито дума или следа от емоция. Ние трите стояхме неподвижни пред малкото небелязано парче земя, където отдолу лежеше любимата ни Перла, чието тяло, представях си аз, все още

беше топло. Сега бях съвсем сама на света. Кръвната ми сестра дори не ми бе оставила прощална бележка. Как бе могла да ме изостави така?

Оставях сълзите си да текат само денем. Вечер насилвах устните си да се надигнат в усмивка с трапчинки, а очите си — да танцуват като пеперуди, докато сърцето ми мълчаливо кърви.

Внезапното издигане и слава на Червен нефрит донесоха още повече работа и престиж на „Прасковения цвят“. Огромни табели, издялани с нейното име и обсипани със свежи цветя и шарени фенери, висяха денонощно над входа на павилиона. Всеки ден тя получаваше купища покани за събитията и се появяваше навсякъде — скъпи ресторанти, модерни чайни, нощни клубове, елегантни празненства, опери.

Популярността на Червен нефрит обаче като че ли не се отразяваше на моята работа. Поканите също се трупаха във високи купчини върху масата ми и стихотворения в моя възхвала се предаваха от уста на уста. Преданите ми редовни клиенти казваха, че притежавам нещо, което фатално липсва у Червен нефрит — артистично излъчване. Докато аз имах истинското поведение на рафиниран музикант и чувствителен поет, Червен нефрит просто изглеждаше като проститутка, която се преструва на човек на изкуството. Учителят ми по рисуване господин У веднъж ми беше споделил, че тя дори не умее да държи четката изправена, ето защо линиите ѝ са винаги накривени. Той заяви:

— Ние, художниците, казваме: „Само ако сърцето е искрено, четката ще бъде права.“

Колкото и да е странно, Червен нефрит никога не играеше срещу мен. Когато се засичахме в павилиона или улавяхме погледите си в ресторант или в операта, тя дори ми кимваше и ми се усмихваше сладко. В такива моменти, когато сърцето ми се размекваше, думите на Перла иззвънтяваха шумно в ушите ми: *Внимавай с тази лукава лисица. Докато ти се усмихва, ще те прободете с нож.*

Колко погрешно, сестро Перла. Дори не се наложи да те прободете с нож и ти въпреки това умря.

Всеки път, когато видех Червен нефрит, тайно се заклевах пред себе си, че ще бъда брутална и пресметлива като нея, за да успея да

избягам от „Прасковения цвят“, да открия майка си и да намеря неизвестния военачалник, убил баща ми.

На седмата вечер от смъртта на Перла, след като обслужих последния си клиент, аз се измъкнах крадешком от „Прасковения цвят“ и се запътих право към градината на духовете. Имаше две неща, които трябваше да направя: да принеса дарения за Перла и да се помоля на Гуан Ин.

Луната беше скрита зад облаци и оставяше небето тъмно и празно, сякаш то също скърбеше за Перла. Престъпих прага на храма с натезало сърце и също толкова тежка кошница, пълна с любимите храни на приятелката ми, благовония, кърпа, чинии, чаши и пръчици за ядене. От фенера в ръката ми петно жълтеникава светлина подскачаше по празния под, като ме подсещаше за живачна лампа, осветяваща изпълнители на сцена. Само дето тази вечер сцената беше празна, защото изпълнителят вече си бе отишъл.

— Перла — прошепнах аз, а сълзите зажиха очите ми.

Наклоних фенера и погледнах нагоре, като се опитвах да определя местонахождението на гредата, от която Перла се бе обесила. Дали беше избрала същата като Рубин преди седем години? Докато зяпах различните греди, се чудех колко сестри волно или неволно са приключили живота си в танц на сред въздуха. Образът скоро стана толкова ужасяващ, че се наложи да погледна встрани.

Устремих се към олтара, наредих храните и чая, които бях донесла, и клекнах да извадя статуята на Гуан Ин. Богинята изглеждаше изпълнена със състрадание както винаги, но също и напълно безразлична към участието на кръвната ми сестра, нейната вярна поклонничка.

— Защо не попречи на Перла да се самоубие? — попитах аз високо, докато ръцете ми внимателно избърсваха богинята с кърпа.

Тя ми отвърна с погледа на безжизнените си очи. Въздъхнах, сетне извадих снимките на Перла и Рубин и ги поставих на олтара до Гуан Ин. Тъй като няхах желание да се застоявам дълго, направих ритуала по-прост. Поднесох благовония, чай и храна на Богинята на милостта. После ѝ се заклет, че ще се усъвършенствам да стана жена с хиляда интригантски сърца, за да успея да примамя хиляда богати и

влиятелни мъже в обятията си. Първо щях да използвам влиянието им да отмъстя на Червен нефрит, после щях да измъкна от тях с ласкателство достатъчно пари, за да напусна „Прасковения цвят“ и да открия майка си. Също така настойчиво помолих Гуан Ин да ми помогне да намеря военачалника и когато това стане, да ми даде достатъчно хладнокръвие да пусна куршум в злата му глава.

Чувствах известна вина, че молитвите ми са изпълнени с гняв, горчивина и егоистични желаниа. Дали Богинята на състраданието щеше да изпълни всички тези злонамерени искания, носещи лоша карма? В пристъп на вина помолих богинята да ми прости отмъстителните намерения. След това изрекох кратка молитва към Рубин. Понеже никога не я бях виждала и не знаех много за нея, успях да кажа само нещо като „Как я караш? Надявам се, че водиш щастлив живот с Перла в *ин* света.“

Накрая дойде редът на Перла. Поднесох ѝ с най-голямо уважение любимия ѝ чай „Железен бодхисатва“ и ястията, които обичаше: печени динени семки, захаросан джинджифил, понички с рачешко на пара, пикантни нудъли *дандан* на супа.

Думите се засипаха от устните ми като фасулени зърна, падащи от кутия:

— Скъпа сестро Перла, днес е седмата вечер, откакто ти пое на пътешествието на безсмъртните. Сигурна съм, че сега пребиваваш щастливо в Западния дворец, изпълнен с ухайни цветя, благозвучни птици, животни, вещаещи добро, млади безсмъртни и всичките седем съкровища. Как е сестра Рубин? Вярвам, че сега вие двете най-после сте се събрали отново и сте щастливи. Моля те, не се тревожи за мен, животът в *ян* света и в „Прасковения цвят“ върви добре.

Сестро Перла, никога няма да забравя теб, нито прекрасните ни мигове заедно, нито всички безценни неща, на които ме научи, особено *цина*. Трябва да ти кажа обаче, че за нещастие в деня, след като потегли на безсмъртното си пътешествие, когато помагах на мама и де да разчистят стаята ти, никъде не го намерихме. Ти ми повтаряше многократно, че трябва да се погрижа добре за този свещен инструмент. Опасявам се, че сега, когато няма и помен от местонахождението му, аз съм те предала.

Сестро Перла, дори да не успея да го открия в бъдеще, вината ще съхранявам *цина* и твоите уроци в тайна обител в сърцето си.

Ти ми даде чиста земя, в която никой не може да нахлуе неканен. Сега, когато теб те няма, не знам колко време ще оцелея в „Прасковения цвят“. Трябва да избягам, макар че нямам никаква представа как да живея навън.

Ще продължа да идвам тук да ти поднасям любимата ти храна и чай. Сестро Перла, каквото и да искаш да направя за теб, моля те, кажи ми го в сънищата ми. Или от каквото друго имаш нужда — дрехи, книги, кола, къща, сребро, злато, — просто ми кажи и аз ще ги купя от хартия и ще ги изгоря за теб. Надявам се, че най-сетне си намерила покой и радост в красивия рай, в който си сега.

Когато свърших молитвата си, лицето ми беше залято със сълзи, а сърцето ми — горчиво като отвара, забъркана в стар лечителски казан.

Започнах да събирам нещата. Понечих да върна Гуан Ин обратно под олтара, когато за моя изненада малък пакет се изхлузи от долната част на статуята. Вдигнах го, развързах червената панделка и развих листа хартия.

Изумих се, като видях какво има пред очите ми. Беше изтънчената калиграфия на Перла върху оризова хартия!

С усилие се опитах да не позволя на сълзите ми да размажат мастилото.

Сян Сян,

Сигурна съм, че много ще се разстроиш, когато узнаеш, че ще се присъединя към Рубин и ще те оставя в червената прах. Навярно си се натъжила и защото дори не се сбогувах с теб. Но съм убедена, че някой ден ще намериш това писмо, защото знам, че си добра, предана сестра и ще дойдеш тук, за да поднесеш дарове на Гуан Ин за мен. Ако не го направиш, тогава не само никога няма да прочетеш това писмо, но и няма да видиш нещата, които съм ти оставила. Съжалявам, че те изоставям, но се налага да си вървя — без теб.

Животът ми, добър или лош, щастлив или тъжен, вече няма никакво значение; най-важното е, че го живях, при това престижно. Макар да съм напълно отвратена от

злото в човешката природа, поне имах възможност да го прозра до самото му дъно. Затова не съжалявам, че напускам този свят, защото сега сърцето ми е свободно, а също и погледът ми.

След като си тръгна, няма да си сама в света. Имаш друга „роднина“ — леля А Пин. Не се разстройвай, когато узнаеш истината, която криех от теб. А Пин е моята майка.

Тя не се самоуби, както ти казах, само направи опит да се самоубие. Опита се да скочи от прозореца на апартамента ни, но двете с Рубин се хванахме здраво за краката ѝ. Аз бях на осем години, а Рубин — на тринайсет. Умолявахме я да не го прави, призовавахме я да не ни превръща в сираци. Накрая казахме, че ако скочи, ние също ще паднем, защото се държим за нея.

Въпреки че майка ми не успя да се самоубие, тя изпи отрова, за да съсипе гласа си — страхуваше се, че с разклатеното си съзнание може да разкрие името на баща ни и така да изложи живота ни на опасност. Но за съжаление, след като изгуби гласа си, тя загуби още повече от мозъка си. Ще се натъжи, когато разбере, че съм мъртва, но също така ще го забрави много бързо. Това е една от причините да се чувствам свободна да си тръгна. Ако тя можеше да разсъждава като нормален човек, никога нямаше да имам сърце да разбия нейното.

Моля те, не ме вини, че те оставям. Трябва да си вървя, Сян Сян. Не само че не мога да живея с подобно унижение, както ти казах, но и съм напълно погнусена от вида, наречен човешко същество. Спомняш ли си портретиста Дзян Моу? Той така и не дойде да ме види след обявяването на резултатите от състезанието, нито ми прати някоя утешителна дума. Разбира се, знам каква е причината за отсъствието му — страх. Той не иска да се разбере за нашата връзка, понеже се опасява, че може да загази. Страхливец. Сигурна съм, че началник Чъ никога няма да го преследва, защото той не е достатъчно важен, че да си заслужава куршума!

Както и да е, в случай че някога се натъкнеш на него, кажи му, че продължавам да го обичам, защото той е единственият мъж, на когото съм подарила най-хубавите шибани години от живота си.

Моля те, погрижи се добре за леля А Пин заради мен и заради Рубин — другата ти сестра, която никога не си познавала. Винаги когато празнуваш, каквото и да е — фестивал, Нова година, рождения ти ден, моля те, не забравяй да оставиш места за нас. Също така се грижи добре за Сливов цвят и погали красивите й пера от мое име. Ти си много смело и силно момиче, затова съм убедена, че ще се справиш добре без мен. Не се тревожи твърде много, защото двете с Рубин ще натрупаме заслуги за теб в *ин* света, за да имаш хубав живот в *ян* света. Вярвам, че един ден ще срещнеш някой, когото ще обикнеш, ще напуснеш „Прасковения цвят“ и ще заживееш свободен, щастлив живот. Има още едно нещо, което бих искала да ми обещаеш — не се опитвай да отмъщаваш. Може и да не ми повярваш, но истината е, че вече не мразя Червен нефрит. След като най-сетне намерих покой, не желая в сърцето ми да остане каквато и да било следа от горчивина, докато напускам този пращен свят и се отправям към рая. Около нас вече има достатъчно лоша *ци*, затова, моля те, не пораждай още. Това е много лоша карма, защото в края на краищата ще се обърне срещу теб.

Сега се протегни колкото се може по-навътре под олтара, там ще намериш *цина*. Погледни в резонатора. Там има нещо за теб. Оставила съм други вещи за мама и де, така че да не заподозрат, че имам подаръци за теб. И накрая — грижи се добре за *цина* и за себе си.

Последното послание на сестра ти Перла

P.S. Още нещо. Току-що разбрах, че съм бременна, но бащата, убедена съм, е онзи, който няма да дойде да ме види.

Строполих се до стената и плаках, докато кладенците на сълзите ми се изпразниха. Чувствах се немощна от изтощение, но въпреки това пропълзах до олтара и надникнах под него. Далеч назад зърнах лекото блещукане на броката. С треперещи ръце аз се протегнах да извадя *цина*. След това грижовно и почитателно го поставих на олтара, преобърнах го и протегнах пръсти в резонатора.

Извадих малка бродирана кесия. Отново протегнах пръсти и извадих още една. И още една.

Имаше общо три кесии. Отворих първата и видях малък свитък:

Сян Сян,

Надявам се, че сега имаш достатъчно пари да напуснеш „Прасковения цвят“ и да намериш щастието си.

Твоя сестра Перла

Изсипах съдържанието на кесиите и зяпнах неவிждащо онова, което се разкри пред погледа ми — банкноти, златни монети, бижута. Там беше безукорната нефритена гривна на Перла, на която толкова се възхищавах. И голям диамантен пръстен, който никога не бях виждала. Това навярно е било най-голямото ѝ съкровище, което благоразумно е крила от всички в „Прасковения цвят“. Надянах го и се загледах как проблясва на мъждукащата светлина от фенера.

Бях завладяна от неизразима тъга. Перла, с всичките тези пари можехме заедно да напуснем „Прасковения цвят“ и да намерим щастието си! Защо се самоуби заради онова глупаво състезание и онази курва?

Строполих се отново на пода и оставих сълзите си да ваят по бузите ми като перли, разпръснати от скъсан наниз. Когато най-сетне се съвзех, пъхнах бижутата и парите обратно в резонатора, след което положих *цина* на коленете си и засвирих „В памет на стар приятел“ колкото се може по-тихо.

Спомени за мен и Перла непрестанно проблясваха в мислите ми, докато пръстите ми се плъзгаха печално по гладката повърхност на инструмента. Свирих, докато резонаторът толкова се намокри от сълзите, че пръстите ми вече не бяха в състояние да дърпат струните.

Когато оставих инструмента, храмът стана толкова непоносимо тих, че запуших ушите си да прогоня тишината...

За да се успокоя, засвирих „Шнолата с феникс“ и запях. Преди няколкостотин години поетесата Тан Уан бе изразила тъгата си, когато била принудена да се раздели със съпруга си — както аз с Перла.

*Докато венчелистчетата падат, дъждът се
прощава с вечерта.*

*Моля те, не ми говори, иначе трябва да преглътна
сълзите си
и да се престоря на щастлива...*

Бях стигнала до средата на песента, когато се случи нещо странно. Красив глас, нежен, но въпреки това кристално ясен, запя с мен. Спрях да се ослушам, но не чух нищо. Когато отново засвирих, пеенето се поднови.

Гласът беше толкова чист и пронизващ, че за няколко минути се загубих в красотата му.

— Перла?

Не последва отговор, само по челото ми се образуваха големи мъниста пот.

Разбира се, че не беше Перла.

С разтуптяно сърце се приближих до прозореца и го отворих рязко. Погледнах навън, но не видях нищо, освен високата стена, над която светеше луната като огромна сълза.

Когато най-накрая се върнах в павилиона, минаваше четири часът сутринта. В коридора стаите на някои от сестрите бяха тъмни, докато от други струеше светлина изпод вратите. Този *ин-ян* контраст на светлина и тъмнина ми припомни фразата — *ин ян юн гъ* — *ин* и *ян* световите са вечно разделени, както бяхме Перла и аз.

ТРЕТА ЧАСТ

КИТАЙСКА САПУНЕНА ОПЕРА

— Бабо, какво стана след това? Наистина ли напусна „Прасковения цвят“? И всичките тези пари и бижута — какво направи с тях?

Моята правнучка Нефритено съкровище пита нетърпеливо. Очите ѝ са се разширили и проблясват като две златни монети. Изкикотвам се на нейната наивност. Но и се трогвам — от красотата ѝ, от ентузиазма, от изобилната младост. Докарвам загадъчна усмивка и снишавам глас.

— Понеже владеех *цингун* — плаващото бойно изкуство, — една вечер просто скочих през прозореца, кацнах на покрива и изчезнах в мрака. Що се отнася до бижутата — тъй като единственото, от което имах нужда, беше свободата, аз ги захвърлих в канавката.

— Леле! — Нефрит се нацупва и се обръща да направи гримаса на годеника си Лио Станли.

Очите на Лио се разширяват в две сини мраморни топчета.

— Попо, *наистина* ли го направи?

Това американско момче изглежда толкова сладко, че се усмихвам. Ако времето можеше да полети осемдесет години назад, щях да се хвърля в силните му обятия и да разцелувам чувствените му устни! Но си напомням, че съм на деветдесет и осем. За жалост. Или за щастие, зависи от гледната точка. И сега вече не съм зашеметяващо красива, даровита и трескаво търсена *мин дзи*, а зашеметяващо обикновена — не бих се описала като грозна — сбръчкана, стара и умираща жена, която с единия крак вече е в гроба. Като се замислям за контраста, избухвам в смях и се задавам.

Напредналата възраст обаче има своите предимства. Като например сега, когато две млади и красиви създания се суетят около мен — веят ми с ветрило, потупват ме по гърба, галят косата ми, масажират бедрата ми (за съжаление само Нефритено съкровище, а не Лио), после ми носят чай от женшен (този път е Лио, трогателно).

След като приключват с изпълнението на ритуала по синовна благочестивост, Нефрит пита:

— Бабо, какво ти е толкова забавно?

— Забавно ми е, защото излъгах.

Тя прави физиономия.

— Знам. Какво се случи в действителност с теб и с бижутата? — тя млъква да ме изгледа изпитателно.

Внимателно отпивам от чая си.

— Не се тревожи. Оцелях до днес и бижутата, поне част от тях, оцеляха с мен и сега са в сейфа. А когато умра, всичките ще бъдат твои, моя малка принцесо.

Нефрит изглежда едновременно доволна и засрамена.

— Благодаря ти, бабо. Но още не си ни казала какво се случи, след като напусна „Прасковения цвят“.

— Ще ви разкажа. Обещавам, че няма да умра, преди вие двамата да се сдобиете с пълната ми история. Ако са нужни десет години, за да се напишат тези мемоари, ще направя всичко възможно да доживея до сто и осем.

Нефрит се изкискава. Усмивка с всички зъби разцъфва върху загорялото лице на Лио.

Продължавам:

— Въпреки че имах всички тези пари и бижута, не напуснах „Прасковения цвят“ веднага. Първо си мислех, че щом веднъж си тръгна, никога няма да се върна. Но понеже Перла беше погребана в „Прасковения цвят“, просто не ми се струваше редно да се махна, докато тленните ѝ останки са още „топли“. Ако тя беше скърбила за Рубин седем години, реших, че аз трябва да оплаквам нея поне наполовината, сиреч три и половина години. Освен Перла — аз замълчах, сетне продължих — имаше и друга причина да не напусна тутакаси „Прасковения цвят“.

— Каква? — пита Нефрит, а лицето ѝ свети от любопитство.

Сега Лио ме зяпва с очите си с дълги мигли.

— Да, каква, *попо*?

Отпивам продължително и замислено от женшена.

— Заради големия господар Фун.

Нефрит възкликва:

— Имаш предвид онзи сбръчкан и умиращ тип?

— Нефрит, прояви малко уважение към възрастните хора, ако не заради това какво са, то поне заради това, което са преживели. Освен това той е мъртъв, а за китайците е проява на много лоши обноски да злословиш за *ин* човек. Още повече, че това носи и лош късмет.

Правнучката ми се изкикотва.

— Бабо, кое от двете? Лоши обноски или лош късмет?

Ако Нефрит смята, че може да ме надхитри, значи греши. Тя забравя, че на деветдесет и осем аз съм изяла повече сол, отколкото тя ориз, и съм прекосила повече мостове, отколкото пътищата, по които тя е въртяла жълтеникавобелия си задник.

Разбира се, причината да я смърря не беше, защото исках да браня големия господар Фун — сбръчкан и умиращ, — тъй като именно така го наричах зад гърба му. Направих го по-скоро да защитя собственото си достойнство, защото сега аз съм точно като най-големия си враг — сбръчкана, стара и умираща. Ето защо хората казват „животът прави пълен кръг“. Но защо кръгът никога не се завръща до точката, в която всички сме млади и красиви?

Сега Нефрит казва с писклив глас и ужасено изражение:

— Бабо, не ми казвай, че си се влюбила във Фун!

Какво въображение.

— О, не! — засмивам се шумно. — Естествено, че не, скъпа моя Нефрит — зяпвам я аз. — Не се тревожи, прабаба ти никога не е губила вкуса си. Но... наистина се чувствах привързана към него по няколко начина.

— Шегуваш ли се, бабо? Привързана към стар... опа... — тя закрива устата си и се изхилва.

Продължавам:

— Макар да знаех, че Фун е зъл човек, той беше извънредно мил към мен, глезеше ме като родна дъщеря.

Нефрит пита:

— Наистина ли, защо?

Но аз нямам намерение да им кажа всичко веднага. Не забравям, дори осемдесет години по-късно, как Перла ме бе научила да използвам техниката на забавянето.

— Никога не предлагай моментално тялото си на онези чоу *нанжън* — беше ме посъветвала тя. — Оттегляй се и напредвай, навеждай се напред и отстъпвай назад, чак след това се отдавай.

Клиентите знаят, че винаги ще им се покориш, защото искаш парите. Но без преструвки няма наслада.

Затова пресушавам последната капка чай и подавам на Нефрит чашата си.

— Искам още малко чай, моля.

Не мога да повярвам, че тя просто връчва чашата на годеника си.

— Лио, сипи на баба още чай.

Когато той е вече в кухнята, аз я смърям:

— Нефрит, не смятам, че трябва да командваш Лио по този начин.

— Но той обича да ти сервира, бабо.

— Може би, но това не означава, че обича ти да му казваш какво да прави. Той е добър мъж, затова никога не го оставяй да се изплъзне от прегръдката ти. Отнасяй се с него добре — хвърлям ѝ многозначителен поглед. — Нефрит, истинската любов се случва само веднъж в живота.

Лицето на правнучката ми сияе, а очите ѝ проблясват.

— Ами ти, бабо? Кой е истинската ти любов?

Точно тогава Лио се връща с горещия чай. Внимателно и с уважение той ми подава чашата с две ръце (имитира китайския маниер).

— Много е горещ, *попо*, внимавай.

— Благодаря, Лио — усмихвам му се аз.

След като той сяда, Нефрит го целува по бузата, полага глава на рамото му и слага ръка на бедрото му, като крадешком ми хвърля триумфален поглед.

Поклащам глава. Казах ѝ само да се отнася добре с годеника си, а не безочливо да се перчи с любовта си пред прабаба си!

— Бабо, кой беше истинската ти любов? — пита отново тя и целува Лио.

Сега американецът ме поглежда с любопитство, очите му приличат на две мечти, боядисани в синьо.

— Да, *попо*, моля те, разкажи ни твоята любовна история.

Толкова съм трогната от желанието на тази млада двойка да узнаят за любовта на една стара жена, че очите ми се изпълват със сълзи. Известно време цари тишина, накрая продължавам:

— Но аз си мислех, че искате да чуете за големия господар Фун.

— И това също, разбира се! — възкликва Нефрит.

— Сега обаче съм гладна. Първо трябва да хапна, иначе няма да имам достатъчно енергия да ви разкажа и за обичта на големия господар Фун, и за моята истинска любов.

Нефрит сбръчква хубавите си вежди.

— О, бабо, моля те, не ни дразни така. Кажете ни сега.

Но аз решавам отново да изпробвам уменията си да създавам напрежение, което е поръждявало с годините.

— Не, не и докато не хапна. Трябва ми *ци*. Не искате ли да доживея до сто и осем години?

Когато влизаме в китайския ресторант на ъгъла на „Полк Стрийт“, няколко души се извържат да ни зяпнат. Естествено, не съм толкова наивна или суетна да смятам, че зяпат мен — въпреки че щеше да е така преди осемдесет години — знам, че са се втренчили в красивата ми правнучка и нейния висок годеник.

Този ресторант носи артистично име — „Павилион Огледално зелено“. Почти се изхилвам. В миналото това название щеше да е идеално за публичен дом! Нефрит каза, че е избрала мястото специално заради мен, защото рекламират специално ястие от специален вид китайска гъба, която се предполага, че е много полезна за кожата и хормоните на жените. Но какво знае тя за истинската китайска кухня? Да не говорим за каквото и да е било въздействие върху женските хормони? Освен това аз вече съм на деветдесет и осем, за какво са ми тези хормони — да съблазня стогодишен мъж, който скоро ще се превърне в труп?

Силно съм изкушена да разкажа за преживяването да вкуся ястия от най-престижната китайска кухня — *нанхан цюанси*, имперския манджурски банкет, за който са необходими три месеца за събиране на съставките, три седмици за готвене и три дни за ядене. Но потискам порива си да се похваля, както и презрението си към този фалшив, претенциозен, американизиран китайски ресторант.

Сега оберкелнер в черен костюм се втурва към нас, насочва усмивка до уши към Нефрит и ни отвежда до маса край прозореца. С плавно движение на ръката си с бели ръкавели той запалва свещ върху масата с бяла покривка, след което се обръща към мен:

— Стара госпожо, какво желаете за пиене?

Нефрит изстрелва моментално:

— Не я наричайте стара госпожа, тя е моя прабаба и последната най-прочута *мин дзи* в Китай!

Хората извързват глави и погледите им се приковават в мен.

Ако това се беше случило преди осемдесет години, щях да изпъна рамене и да изпъча гърди, след това езикът ми щеше да пробяга по устните, докато очите ми прострелват зяпачите с погубващи душата куршуми. Но сега само ми се ще действително да бях усвоила плаващото бойно изкуство, за да мога да скоча през прозореца, да полетя към покрива и да изчезна в мрака.

Когато се прибираме, аз продължавам да съм гладна. Защото загубих апетита си в момента, в който моят престижен статут бе разкрит в онзи фалшив ресторант. Каква ирония. Американците биха умрели, за да станат престижни! Само вижте как почитат знаменитостите си!

Осъзнала, че съм разстроена, Джейн докарва много сладостна усмивка и казва изключително нежно, сякаш говори на антикварната си, напукана порцеланова кукла:

— Бабо, искаш ли да ти приготвя нещо — кола, бисквити?

— Наистина ли смяташ, че отварянето на кола и сипването на бисквити в чиния означава да приготвиш нещо?

Но тя не отговаря на въпроса ми, все още е заета да се усмихва.

— Добре, добре, бабо, съжалявам. Тогава защо не ни разкажеш за големия господар Фун и за твоята любов?

— Да, бабо, моля те — Лио незабавно се присъединява към молбата на своята красива, неимоверно разглезена принцеса.

— Добре, тогава слушайте много внимателно — заявявам аз, а моето деветдесет и осем годишно сърце тайно се разтопява, когато погледът ми улавя погледа на Лио.

РАЗТОПЯВАНЕ НА ЛЕДА

Едва ли е нужно да казвам, че Фан Жун и У Цян се побъркаха от щастие заради бижутата и парите, които Перла им беше оставила.

Мама се смееше, златото и диамантът проблясваха в зениците ѝ.

— Това беше една наистина добра, предана дъщеря, която е мислела за родителите си дори когато се е канела да умре. Сега вече ѝ прощавам, че се самоуби. Ха! Ха! Ха!

Де ѝ пригласяше, ръцете му оказваха сексуален тормоз над златна брошка (бях сигурна, че в този момент мислено гали гърдите на Червен нефрит).

— Освен това тя избра най-подходящия момент да умре — в разцвета на силите си. Иначе след няколко години щеше да е твърде стара да бъде *мин дзи*.

Мама го прекъсна:

— Да, как бихме могли да си позволим да я държим тук, ако не носи сещате се какво? Кой може да ни вини, ако никой не желае да плаща за някоя, която е с очи цепнатини, нос комин, уши клепала и смърди като свиня?

Злостният дует избухна в смях, ръцете им стискаха с мъка припечелените бижута на Перла, които, ако се разчупеха, сигурно щяха да пролеят нейната кръв и сълзи. Изпитах порив да изтръгна дългата ѝ златна огърлица от гнусните пръсти на Фан Жун и У Цян и да ги удуша с нея.

Беше очевидно, че мама и де не подозираха, че тяхната предана дъщеря е оставила част от бижутата и парите си на мен. Бях благодарна за находчивостта на Перла. Сега държах нейния *цин* в стаята си и свирех на него почти всеки ден. Тъй като упражненията ми не пречеха на факта, че водех в „Прасковения цвят“ богати клиенти, Фан Жун и У Цян не ми казаха нито дума за него. Всички бижута и пари стояха на безопасно място в резонатора му.

Изглежда, че хората се съвземаха от шока от смъртта на Перла доста бързо. Разбира се, те продължаваха да клюкарстват за нея — защо се бе самоубила, как бе загубила в съперничеството с Червен нефрит, как се бе сдобила с престижния си статут, като едновременно бе овладяла техниките на *pipata* и на спалнята, носеха се слухове и за езотеричните ѝ рецепти за свиване на вагини и уголемяване на нефритени стълбове. Но рядко чувах жалби, че животът ѝ е бил не навреме прекъснат от злото в човешкото сърце.

Сега вниманието на хората се насочи към Червен нефрит. Нейните снимки и стихотворения във възхвала на красотата и дарбата ѝ в еротичното изкуство за доставяне на наслада често се появяваха в жилещата преса и клюкарските списания. Носеше се мътва, че една филмова компания сериозно обмисля идеята да я изкара от „Прасковения цвят“ и да я направи звезда.

Веднъж дочух един клиент да споделя с друг:

— С тези усмихнати очи и люшкаци се гърди тя ще е идеална за ролята на мръсница!

Другият избухна в бурен смях.

— И се обзалагам, че ще се прочуе доста бързо. Защото коя звезда има опита да играе курва толкова реалистично колкото нея!

Всяка нощ от „Прасковения цвят“ се лееше музика, смях и светлина като вода, бликаща от фонтани. Дълги лъскави коли пропълзяваха да се наредят пред пурпурната порта на павилиона. Дори ъглите на устните на каменните лъвове сякаш се вдигаха все по-високо с всеки изминал ден, докато приветстваха даренията на поклонниците, изсипващи се в сейфа на господарите им.

Подобно на Перла сега аз вече напълно проумявах жестокостта на човешкото сърце. Но нямах намерение да напусна *дзинфън дию* — посипания със златен пращец ад. Още не. Не и докато не спечелех напълно доверието на Фан Жун и У Цян, така че да се почувстват напълно спокойни с мен. Трябваше да се съглася с даоисткото учение — изчакай благоприятния момент, — за да изпълня плана си.

Нямаше да оцелея, ако се провалях.

Няколко седмици след смъртта на Перла сънувах, че тя, облечена в червена златотъкана рокля, се появява в далечината и шепне името ми. Между нас се простираше мост, толкова преплетен с бодили, че никоя от нас не можеше да го прекоси. Под моста, потопен във вода, лежеше надгробен камък с надписа:

ПЕРЛА 1900–1923

Тук почива жена с престиж — поетеса, художничка,
проститутка

Китки сливови цветове се носеха около гроба и сред розовите участъци едно бяло цвете се извисяваше високо и ми кимаше в студения пронизващ вятър. Опитах се да достигна Перла, но тя продължаваше да се отдалечава, като нежно ме зовеше по име. Отчаяна, скочих напред във въздуха, само за да полетя към гроба ѝ...

Събудих се подгизнала от пот. Сънят беше толкова ярък и наситен и за миг повярвах, че наистина съм полетяла към езерото с разтревожената Перла, която ме вика по име. Примигнах няколко пъти, за да съм сигурна, че съм в „Прасковения цвят“, в стаята си с масивните мебели, позлатеното огледало, керамичните вази и свитъците с картини и калиграфии...

Докато съзнанието ми се мятеше между съня и действителността, чух жизнерадостно „добро утро“. Погледнах нагоре и видях Сливов цвят. Облята в лъчите на сутрешното слънце, човката ѝ изглеждаше толкова червена, а перата ѝ — толкова бели, че се сетих за „Нуър Хун — изчервяването на дъщерята“, история, която бях чувала от майка си.

Един млад баща след раждането на първата си дъщеря заровил в градината голяма делва с вино. Никой нямал право дори да докосва делвата — не и докато бебето не порасне и стане младо момиче, което да се сгоди. Шестнайсет години минали като кон, прескачащ през

клисуре. В първата брачна нощ на дъщерята бащата, сега мъж на средна възраст, изровил делвата, разбил печата и налял кадифената течност на гостите. Когато видял, че виното отразява ружа върху лицето на красивата му дъщеря, бащата го нарекъл Изчервяването на дъщерята.

Веднага след раждането ми моят *баба* също запазил делва вино за сватбата ми — онази, която така и не се състоя.

Сега погледнах Сливов цвят с насълзените си очи и ѝ върнах поздрава.

— Добро утро.

Сетне станах от леглото и отидох да погаля перата ѝ, този път заради Перла.

Сливов цвят ме клъвна по ръката с нежност. Както притичваше напред-назад по поставката си, аз си представих, че упражнява бавните тонове на *цина* с краката си или дори накъсаните стъпки на златния лотос, демонстрирани от Перла. Усмихнах се за миг, но после тъгата ми се възвърна. Седнах на масата и започнах да стривам мастило бавно и замислено. Докато наблюдавах как вдлъбнатината на каменната плоча постепенно се запълва с разширяваща се локва от черна ароматна течност, сърцето ми се усмири. След това разпънах лист оризова хартия, щампован със светли сливови цветове. Взех четката си, потопих я в мастилото, докато белият ѝ връх се просмука в черно, и проследих как върху хартията разцъфва стихотворение.

*Тръгна си без нито дума,
трептяща във въздуха
като сливовия цвят над снега.
Сега гледаш надолу към нас,
които все още плуваме
в древното море на страданието.
Ще вдигне ли някой сияйната Перла от морското
дъно
и ще я положи ли на олтара пред Гуан Ин?
Ще се протегнеш ли с твоите дълги розови нокти да
откъснеш*

тази Скъпоценна орхидея, засадена в морето от
кал?

Прочетох и препрочетох стихотворението тихо, за да го запечатам в съзнанието си. След това го изрецитирах на Сливов цвят. Тя кимна одобрително и изкрещя:

— Късмет, пожелавам ти да изкараш много пари!

Усмихнах ѝ се в отговор, сложих оризовата хартия върху чиния и я занесох до прозореца. Медитирах, после вдигнах поглед и прошепнах към небето:

— Сестро Перла, откакто ти си тръгна, единствената ми утеха е да се потопя в *цина*. Винаги когато дърпам седемте копринени струни, горчиво-сладките мелодии те довеждат близо до мен. Само техните протяжни тонове могат да извисят сърцето ми над този зъл свят.

Обичам и да свиря на *цин* за Сливов цвят. След твоето заминаване тя е единствената ми приятелка и единственото създание в целия свят, на което мога да се доверя. Тя също харесва музиката му, защото всеки път, когато свърша да свиря, пита: „Добре ли ти е, а?“

Току-що съчиних това стихотворение за теб и се надявам да ти хареса. Ще ти напиша още. Сега без теб в „Прасковения цвят“ аз живея в различен свят. Липсваш ми.

След този монолог аз изгорих стихотворението и разпръснах прахта през прозореца. Конфетите, танцуващи във въздуха, ме накараха да си припомня фразата *тиенну санхуа* — небесна девойка, която сипе цветя. Само че цветята бяха черни, в унисон с настроението ми.

Сливов цвят завърши ритуала ми, като изпищя:

— Добре ли ти е, а? Искаш ли още?

Минаха почти две години. От време на време се замислях за причината за смъртта на Перла — Червен нефрит. И идеята за отмъщение проблясваше в съзнанието ми. Но как, след като тя бе напуснала „Прасковения цвят“? Скоро след смъртта на приятелката ми Червен нефрит бе забелязана от филмов режисьор и оттогава водеше нов живот под прожекторите. За по-малко от година тя се бе прочула с

ролите на разглезени богати момичета, развратни наложници и безсрамни проститутки. Цялата тази работа ми се видя извънредно забавна — истинска проститутка, станала популярна с това, че се преструва на проститутка!

За мое огорчение славата, с която тя се бе сдобила, сега притежаваше дори по-ослепителни качества от тази на *мин дзи*. Снимките ѝ в разкошни тоалети и съблазнителни пози се виждаха почти навсякъде; нейни огромни плакати висяха над театрите „Пекин“ и „Лайсиъм“. Почитателите ѝ бяха не само мъже, но и жени, дори порядъчни домакини, които облекчаваха еднообразието на своя живот чрез фантазиите за по-бляскавото съществуване на Червен нефрит. Някогашната затворничка в бардак сега беше богинята на сексуалната свобода и символ на еманципираната жена.

Що се отнася до мен, аз работех двойно повече, за да се усъвършенствам в рисуването, калиграфията и музиката. Но се налагаше да прекарвам далеч повече време с важни клиенти, отколкото с *цина*. Знаех, че трябва да изглеждам бодро и да не изоставам в изкуствата на спалнята. Въпреки това някои гости долавяха — въпреки страстната ми игра — хладината в гърчещото ми се тяло и блуждаещия ми ум. Един ме описа като притежаваща тяло на нападаща тигрица, но със сърце като запечатана ваза. Друг, за да ме определи, цитира китайската поговорка:

Красива като слива и праскова, студена като лед и скреж.

Ала вместо да отблъсква клиентите, моята „ледена“ природа, колкото и да е странно, привличаше още повече мъже. Някои от тях дори учредиха клуб, чиито членове се състезаваха в това кой ще стане шампион в разтопяването на леда. Но времето минаваше, а ледът не се разтопяваше. Това просто за пореден път доказваше истинността на думите на Перла, когато бе говорила за големия господар Фун: Повярвай ми, той няма да си вдигне панталона, докато не вкуси апетитния сос от златната ти порта!

Колко вярно, сестро Перла. Един мъж винаги ще чака красива жена, която не е успял да съблазни!

Продължавах да си мисля ежедневно за Перла, въпреки че сега името ѝ рядко се споменаваше в „Прасковения цвят“. Фактът, че тя можеше щастливо да празнува с шампанско едната вечер, да изпадне в пълно отчаяние на следващата и да се обеси от греда две седмици по-късно, ме накара да осъзная колко кратко е времето ни. Китайската поговорка се превърташе ли превърташе в главата ми: *Хунйен баомън* — всяка красота завършва трагично.

За да избягам от тъгата и самотата, които бяха просмукали живота ми, винаги си представях, че някой ден вместо *чоу нанжън* ще срещна някой достатъчно интелигентен, красив, грижовен и галантен мъж, който ще успее да разтопи леда в сърцето ми.

Макар да изпитвах силен импулс да обичам и да бъда обичана, аз попадах само на мъже като Джан Джун. Никой не знаеше откъде идва, нито какво прави, известно беше само, че един ден започнали да го виждат в скъпи ресторанти, чайни, театри и тюркоазни павилиони в Шанхай. Той сякаш имаше безброй пари, които да пъха в деколтетата на сестрите и да хвърля в лицата на мамите.

Скоро след като Джан Джун се появи в Шанхай, той покани всички *мин дзи* в скъпа чайна в концесията. За да му правят компания по време на представление на кун опера, гласеше поканата. Но тъй като никой от нас не знаеше кой е той, когато вечерта настъпи, само второразредните проститутки се отзоваха. Тогава той намерил отдушник на огорчението и унижението си, като раздал скандално високи бакшиши на второкласните проститутки — всяка получила по две сребърни монети.

На следващия ден името му и легендарните бакшиши преливаха от клюкарските рубрики на всички вестници комари в града.

Джан се прочу за една нощ.

Затова когато разпрати втората си покана, всички куртизанки — с най-претрупаните си костюми, безупречен грим и засмукващи душата усмивки — нахлуха в чайната „Суийт Лоръл“.

Освен мен. В качеството си на *мин дзи* аз не бях евтина, нито щях да спечеля нещо, ако действах по този начин. Така в чайната „Суийт Лоръл“ бляскавото присъствие на сестрите избледня от моето витаещо отсъствие.

Само с обстоятелството, че не бях отишла някъде, аз се превърнах в сензацията на града. И във фикс идея на Джан Джун.

Накрая един ден той просто влезе с маршова стъпка в „Прасковения цвят“ и настоя да ме види.

Мама, не е нужно да казвам, вдигна голяма шумотевица около появата му.

— Сян Сян! Сян Сян!

Краката ѝ се набраха по стълбите и след миг тресящата ѝ се плът нахлу в стаята ми.

Тя стовари задника си на стола с висока облегалка.

— Знаеш ли кой е тук? Легендарният Джан Джун!

Съзерцавах отражението си в огледалото, докато спокойно решех косата си.

— Е, и?

— Е, и? — мама изимитира равнодушния ми тон. — Какво искаш да кажеш с това „е, и“? Той поиска теб, веднага.

— Но, мамо, не можеш ли да му кажеш, че в момента съм заета?

Тя скочи от стола, втурна се към мен, грабна гребена от ръката ми и започна да дърпа с него моите три хиляди нишки проблеми.

— Моля те, моля те... Сян Сян... — гукаше мама. — Не можем да си позволим да караме господин Джан да чака.

— Вероятно ти не можеш, но аз мога — изгледах я презрително. — Той е просто никой.

Ръката ѝ дръпна силно косата ми.

— Шшт, Сян Сян, внимавай какви ги говориш!

— Ако е някой, то кой е?

Устата на Фан Жун увисна отворена, но никакъв звук не излезе от нея. Започна да ме умолява:

— Моля те, Сян Сян, в името на Гуан Ин, моля те, виж се с него, нищо няма да загубиш.

— Нищо няма да загубя? Ами репутацията ми?

— Ти вече си най-престижната куртизанка в Шанхай.

Замислих се за момент.

— Повече от Червен нефрит?

— Но тя вече не е момиче на цветята — мама ми хвърли изпитателен поглед в огледалото, — тя е кинозвезда.

Без да ѝ обръщам внимание, зарецитирах стихотворението на Ду Му:

*Бродя и пия южно от реката,
наблюдавам как тесните талии се люлеят върху
длани,
десетгодишни мечти за Янджоу са се пробудили,
нищо не е останало, освен флиртуваща слава.*

— Сян Сян, моля те, господин Джан чака.

— Знам.

— Тогава, моля те, побързай, в името на Гуан Ин!

Изкисках се.

— Искаш да кажеш, че Гуан Ин одобрява проституцията?

— Ай-я, Сян Сян, знаеш какво искам да кажа, плъ-из.

— Как изглежда този легендарен господин Джан?

— Мъж.

— Естествено, че знам, че е мъж.

Фан Жун процеди неестествена усмивка.

— Той е богат и... симпатичен.

— Добре, тогава ще отида — хвърлих ѝ укорителен поглед в огледалото — заради теб.

Джан Джун се оказа най-вулгарният човек, когото някога съм срещала, дори повече от големия господар Фун. Трябва да кажа, че беше най-смадливият мъж сред смадливите мъже! Лицето и ръцете му дори не притежаваха приличието на човешка форма.

Но не бих използвала думата *животно* да го опиша, защото никое животно не бива да се сравнява с такъв мъж.

Когато седнахме лице в лице на моята маса с мраморен плот, вече му течаха лигите. Очите му непрестанно дълбаеха в лицето и тялото ми, докато езикът му плющеше по устните му като кучешки. Пот, подобна на мастило, зацапваше подмишниците на индиговата му куртка.

— Горещо е тук, господин Джан. Нали? — аз небрежно поклатих златното си ветрило с орхидеи.

Той извади кърпичка да избърше лицето си енергично.

— Да, със сигурност е.

Пръстените с диамант, нефрит и злато върху косматите му пръсти проблеснаха на жълтеникавата светлина в стаята ми.

Повиках прислужницата си Малък дъжд да донесе кърпи и чай.

Докато тя редеше масата, възкликна:

— Господин Джан, какви хубави пръстени имате!

Джан вдигна ръката си.

— Харесват ли ти? Тогава си избери, който искаш, това е подарък от мен.

Лицето на Малък дъжд пребледня, гласът ѝ потрепери.

— О, не, господин Джан, не мога да приема скъп подарък просто така.

Аз изругах наум. Глупачка, цялата се разтрисаш само защото са ти предложили пръстен?

Обърнах се към прислужницата си и умишлено казах с нехаен тон:

— Малък дъжд, не смяташ ли, че е много грубо да откажеш предложение на нашия благороден гост? — сетне я изгледах остро. — Защо просто не си избереш един, както ти се каза?

Сега и двамата изглеждаха шокирани.

Аз докарах окуражителна усмивка.

— Давай, Малък дъжд, в противен случай господин Джан наистина ще се обиди.

Както и се очакваше. Малък дъжд посочи най-евтиния — златния пръстен. Тя беше твърде изплашена да вземе диамантения или нефритения. Не искаше да загази по-късно.

С прикован в мен поглед Джан изхлузи пръстена от ръката си и го подаде на прислужницата.

Този епизод моментално се превърна в градска клюка — с различни вариации. „Флауър Муун Нюз“ твърдеше, че е взела диамантения пръстен; „Флауър Хевън Дейли“ настояваше, че е нефритеният; „Плежър Ток Нюз“ заявяваше, че не Малък дъжд, а аз съм получила и диамантения, и нефритения пръстен.

Въпреки че го бях накарала да подари пръстена си на прислужницата ми, господин Джан продължи да посещава „Прасковения цвят“ и да поръчва мен. Всеки път носеше подаръци — за мен, за мама, понякога дори за Малък дъжд. Разбира се, не бях толкова наивна да вярвам, че идва в „Прасковения цвят“, сякаш това е храм, в който може да ми прави приношения, все едно съм Гуан Ин. Бях пределно наясно с намерението му — да облее с дъжда си моите облаци. Но сега като *мин дзи* моите облаци можеха да се менят и да не бъдат обливани от клиенти, които ме отблъскваха.

Накрая той се отчая.

Една вечер Джан седна на стола както обикновено и с две ръце постави върху масата подарък. Винаги правеше така, понеже не взимах нищо направо от ръцете му. Не само че се дърпах от допира на тези тъмни буци плът, но и възнамерявах да му дам да разбере, че макар да има правото да оставя неща на масата ми, аз не съм длъжна да ги признавам и да съм му благодарна.

Накарах Малък дъжд да му донесе кърпа, чай и закуски. Когато обаче започнах да си бърбям с него, той ми се стори нетърпелив, сякаш се чувстваше неудобно.

Размахвах ветрилото си.

— Господин Джан, нещо ви мъчи ли?

— Хммм... не точно.

Той продължи да ми хвърля нервни погледи.

Не точно? Виждах мънистата пот, които се стичаха от челото му. При предишните случаи беше доста пряк по въпросите, касаещи облаци и дъжда: „Да се оттеглим ли в леглото вече, госпожице Скъпоценна орхидея?“ или „Късно е, по-добре да пренощувам тук“. Не че получаваше от мен какъвто и да е отговор на тези малки предложения.

Затова този път не звучеше като да се кани да поиска секс.

— Искате още закуски ли? Или може би вечеря?

— Хммм... не...

Започвах да губя търпение.

— Тогава какво искате?

— Хммм... госпожице Скъпоценна орхидея, струва ми се, че оставих... нещо тук по време на едно от предишните си посещения.

— О, няма? Какво?

— Мисля, че е бижу.

— Мислите? — очевидно не беше много добър лъжец.

Той преглътна с мъка.

— Да, бижу е.

Моментално прозрях скрития му план. Понеже добре знаеше, че няма да му позволя да напъха изгнилия си стълб в моята скъпоценна порта, сега, при това последно посещение, искаше да получи нещо в замяна на всички пари, които бе похарчил. Това, че е „оставил бижу тук“, просто означаваше, че си иска бижутата обратно.

Отидох да извадя една от кутиите си за бижута, сложих я на масата и я отворих.

Сред пръстените ми имаше два — със сапфир и с рубин, — които той ми беше дал, останалите бяха подаръци от други мои клиенти. Още не бях занесла пръстените му за оценка, така че не знаех каква е действителната им стойност. Но бях убедена, че всички подаръци от този недодялан мъж надали щяха да се окажат с високо качество.

За мое учудване, вместо да вземе двата пръстена, които ми бе дал, той посочи пръстена с диамант и нефрит, купен за мен от големия господар Фун.

Макар да се разтревожих, аз докарах спокойно изражение.

— Сигурен ли сте, че това е пръстенът?

— Напълно.

— Господин Джан, това наистина е прекрасно бижу, как може да сте толкова разсеян да го оставите тук по случайност?

Той не отговори на въпроса ми. Посочих пръстена със сапфир.

— Убеден ли сте, че не е този?

Поклати глава в знак на отрицание. Показах и рубинения.

— Ами този?

— О, не. Моят е много по-скъп.

Докато се пресягаше да извади пръстена с диамант и нефрит, аз възпях лапата му с ветрилото си.

— Почакайте малко, господин Джан. Сигурна съм, че този пръстен е от друг мой обожател. Защото си спомням, че от вътрешната страна има надпис. Така че, господин Джан, ако успеете да ми кажете какво гласи надписът, значи паметта ми греши и пръстенът действително е ваш.

Жълтеникавите очи на Джан се стрелнаха наоколо.

— Естествено, накарах златаря да гравира върху него името ви: Скъпоценна орхидея.

Взех пръстена и му показах вътрешната страна на златната лента, където нямаше никакъв надпис.

Сега той се опита да извади сапфирения пръстен, който ми беше дал.

— О, сега си спомних, този е.

— Почакайте — отново го спрях с ветрилото си. — За съжаление вече го проверих в златарски магазин и собственикът ми каза, че е фалшив. Господин Джан, такъв богат и уважаван мъж като вас не мисля, че би ми дал фалшив пръстен и да съсипе репутацията си, нали?

В действителност така и не бях занесла пръстена за оценка.

Сега той се потеше толкова много, че сякаш цялото му лице валеше поройно. Без да кажа нито дума, аз взех кутията си за бижута и отидох да я върна в сейфа. Когато се върнах, мястото на Джан беше празно.

Нямаше нужда да се притеснявам, че ще се върне, защото след два дни намериха тялото му в задна уличка при „Храма на върховното щастие“, конкурентно на нашето заведение.

Носеше се слух, че Джан Джун е бивш член на *тун* от Нандзин. Когато главатарят на *тун* внезапно умрял, той отмъкнал парите на мъртвия бос и избягал в Шанхай с намерението да се присъедини към тукашна банда. За да предизвика внимание, планирал цялата история в чайната „Суийт Лоръл“. След това се бе опитал да разтопи леда на най-престижната куртизанка — мен, — за да се катапултира още по-надалеч по пътя на славата. Но същата тази негова „слава“ доведе и до падението му. Новината достигнала до членовете на нандзинския *тун* и те пратили вест на шанхайските си братя да се отърват от Джан.

С това приключи целият трагичен фарс.

АМЕРИКАНСКИ КРАСАВЕЦ

Макар да приключих с преднина в авантюрата с Джан Джун, усещах, че затъвам в депресия. След няколко месеца щях да навърша двайсет и една и щяха да станат осем години, откакто живеях в този ароматизиран рай. Бях обслужвала клиенти от всякакъв вид млади и стари, богати и бедни, влиятелни и безпомощни. Но нито един не бе накарал сърцето ми да бие бясно, лицето ми да поруменява, а дланите ми — да се потят. Дали на този свят имаше някой за мен? Ако да, то къде се криеше? В седмата вечер на седмия месец преди хиляда години или след хиляда години?

Нощем, след като обслужех последния си клиент, аз се молах: Гуан Ин, милостива слушателка на викове, ако ме чуваш, моля те, поведи го от края на света да се простре пред роклята ми в цвят на нар!

Една вечер, след като потискаща лятна жега бе отстъпила пред прохладата на есента, Фан Жун се втурна в стаята ми с блеснало лице като ято светулки.

— Ах, Сян Сян, тази вечер късметът ти е голям!

— Защо?

— Защо? Не ми се прави на невинна. Разбира се, защото някой те е поръчал!

— Много хора ме поръчват всяка вечер, така че какво толкова му е чудното?

Мама ми хвърли поглед, който беше едновременно любещ и укорителен.

— Ах, наистина ли смяташ, че вече съм толкова стара, че страдам от загуба на паметта и съм забравила, че си най-желаната *мин дзи*! Но какви големи думи, Сян Сян!

Тя отново заговори, цялото ѝ лице беше завладяно от усмивка.

— Сега долу чака много висок и красив млад мъж...

— Мамо, ти ми каза, че и Джан Джун „изглежда добре“, така че...

— Ай-я, Сян Сян, тогава просто се опитвах да бъда любезна.

— Откъде да знам, че не се опитваш отново да си любезна?

Чертите на мама се изпънаха.

— Сян Сян, довери ми се. Дори, при все че старите ми очи са замъглени, мога да преценя по западния костюм на този мъж, по копринената му вратовръзка и риза, както и по големия му златен часовник, че той е много богат и има изискан вкус. Обзалагам се, че е конте, което е било изпратено от богатия си баща да учи в чужбина, вероятно в Америка. Затова се надявам, че дебелият му портфейл е добре натъпкан с американски долари!

Тя крадешком погледна развратно собственото си отражение в огледалото и заговори отново с глас, писклив като този на Сливов цвят:

— Аз също бих искала да отида до планината У с този американски красавец, ако той няма против аз да му платя, ха! ха! ха! — тя се пресегна да ме ощипе по бузата. — Ти си малка вещица с късмет — сега дори третото око между веждите ѝ изглеждаше завистливо. — Обслужи го добре и после ми кажи как ти се е сторило, става ли? Сега облечи най-хубавата си рокля и се гримирай добре, бързо!

— Но аз вече съм облечена и гримирана.

— Тогава съветът ми е да сложиш повече грим и по-малко дрехи.

Мъжът чакаше в стаята за посрещане на гости с гръб към мен и се наслаждаваше на портрет на красавица. Когато чу стъпките ми, той се обърна, улови погледа ми и се усмихна. Сърцето ми запърха като птица, хваната здраво в ръце. Той действително *беше* млад, красив и богат! Мама беше казала истината — за моя изненада.

Косата му, мастиленочерна, беше загладена назад с помада и така се разкриваше слабо, бледо лице с голям нос и огромни изразителни очи. На устните му чувствено се крепеше цигаре от слонова кост с цигара. Червената искрица на върха ѝ потрепваше игриво — като венчелистче, танцуващо в есенния въздух. Бял костюм, допълнен с контрастираща червена вратовръзка и кърпичка в същия цвят, покриваше почти деликатното му тяло.

Младият мъж изгаси цигарата си и след като пъкна цигарето в джоба си, се приближи бавно към мен. С нежен глас той ме покани да седна до него на дивана.

Вдигнах поглед към него и попитах:

— Господине, ще желаете ли чай или вино?

Той задържа погледа ми за няколко секунди.

— Чай, ако обичате, госпожице Скъпоценна орхидея.

Вдигнах чайника, събрах пръстите си така, че да наподобят разцъфнала орхидея, и сипах за него пълна чаша, след това и за мен самата. С усмивка вдигнах чашата си в наздравица.

— За ваше здраве, господине.

Тъй като прецених, че този мъж сигурно има всичко, което иска от живота, какво друго би могъл да желае, освен непрекъснато здраве?

Той ми отвърна с усмивка и пронизващ поглед.

— За вашата красота, госпожице Скъпоценна орхидея.

Не можех да повярвам, че се изчервявам.

Последва продължително мълчание, през което отпивахме от чая си, сякаш бяхме погълнати от медитация със сърбане.

— Госпожице Скъпоценна орхидея — подзе той, като безшумно остави чашата си, — моля ви, престанете да се обръщате към мен с господин. Казвам се Тън Сюн.

— Да, господин Сюн — изчервих се още повече аз.

Отново мълчание. Сетне той заговори пак. За мое удоволствие, вместо да обсъжда вулгарно бизнеса си или да се хвали с паричните си печалби, той ме въвляче в разговор за любими опери и оперни изпълнители — техните гласове, изражения на лицето, движения на тялото. После продължихме беседата, като се прехвърлихме върху рисуването и калиграфията: взаимодействието между празно и пълно, силата на линията, качествата на криволичеция стил. Очевидно изпитваше дълбоко уважение към познанията ми за изкуствата. Когато говорех, той ме слушаше напрегнато, като от време на време кимваше или отронваше „да“.

Бях моментално привлечена от този мъж, той беше първият ми клиент, който не просто се преструваше на заинтригуван от идеите ми. Докато говорех, погледът ми обхождаше тялото на Тън Сюн. Ръцете му бяха с изящни кости, пръстите му — дълги, изящни и толкова чувствителни, че почти приличаха на женски. Подобно на оперен изпълнител, той жестикулираше много, сякаш само речта му не беше достатъчно убедителна. Установих, че се чудя: как тези ръце щяха да се изразят в изследването на върховете, долините и процепите на

тялото ми? Сърцето ми заби като боен барабан, а лицето ми пламна като гореща тенджерка.

Но дори когато вече беше минал час, откакто разговаряхме, аз все още не съзирах у него никакво намерение да уравни своя *ян* с моя *ин*. За останалите ми клиенти, дори учените, разговорът, предшестваш планината *У*, беше чисто и просто „цивилизовано“ действие, водещо до раздвижването на животинската *ци*. Но, изглежда, този млад и красив господин Тън се интересуваше само от говорене. Разбира се, бях поласкана, че ме уважава като артист, но нима лицето ми, тялото ми и изкуството да доставям наслада не подпалваха никакъв огън в него? Твърдо решена да го изкуша, аз го поканих в собствената си стая — може би щеше да се почувства по-удобно в уединение.

След като оцени украсите на помещението, той посочи *пипата* ми, провесена на стената.

— Госпожице Скъпоценна орхидея, до мен достигна славата на изпълненията ви на *пипа*. Ще имам ли удоволствието да ви чуя тази вечер?

Свалих инструмента и започнах да го настройвам. Когато свърших, вдигнах поглед и прицелих в него съблазнителна усмивка.

— Господин Тън, коя пиеса бихте желали да чуете?

— Какво ще кажете за „Избуяваща пролет и бял сняг“?

Настроена да очаровам и завладявам, аз напрегнах всички музикални клетки в тялото си и ги излях в изпълнението си. Когато интерпретирах лиричните пасажи, очите ми се съсредоточаваха замечтано върху ръцете му, докато съзнанието ми предчувстваше как те ще разбудят и задоволят копнежите на тялото ми. Когато достигах по-оживен откъс, погледите ми подрипваха като светулки, а косата ми потрепваше като тъмните вълни, притеглени от пълната луна.

След като свърших, той се усмихна одобрително, но ме накара само да продължа да свиря.

С приключването на третата пиеса Тън Сюн ме покани да седна на леглото. Най-сетне, въздъгнах аз вътрешно. След цялата предигра с *пипата* беше ли вече готов да забие нефритения си стълб в скъпоценната ми порта? Но за мой ужас той отново заговори за изкуства. Този път аз бях неспокойната, изгаряща от нетърпение да

загубя душата си. Няколко пъти загатнах, че трябва да плати на час, но очевидно не го беше грижа.

Три часа по-късно, когато най-накрая си тръгна, нищо не се бе случило, освен че разговаряхме и свирих на *pipa*.

— Госпожице Скъпоценна орхидея — той вече стоеше на вратата, чертите на лицето му изглеждаха болезнено привлекателни под топлата жълтеникава светлина, — отдавна имах желание да ви срещна. Толкова съм щастлив, че днес най-после получих тази възможност. За мен е огромно удоволствие и чест. Ще дойда отново. Сега лека нощ.

След тези думи той си тръгна, като остави празнота да се удря в гърдите ми като изоставена камбана.

Рано на следващата сутрин Фан Жун връхлетя в стаята ми. Тя се настани срещу мен и огледа изпитателно лицето ми, сякаш внезапно се бях превърнала в принцеса.

— Хей, малка красавице, разкажи ми всичко за миналата нощ.

Аз отпих глътка от горчивия си чай.

— Мама, неописуемо е.

Тя навлажни устни, хвърли ми мръснишки поглед и изстреля:

— *Йор!*

Запазих мълчание и замислено отпих отново.

Тя ме попита пак, този път нежно:

— Наистина ли, кажи ми как беше той? Какво ти направи?

— Казах ти, че е неописуемо.

— Опитай де, просто опитай — последва дълга пауза, накрая мама загуби търпение. — Сян Сян, престани да ме измъчваш така. Питам те — какво ти направи той?

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш с това?

Оставих чашата си.

— Това, което казвам — нищо.

— Искаш да кажеш, че не е сложил нефритения си стълб в златната ти порта?

— Разбира се, че не. Не целуна устните ми, нито дори докосна ръцете ми.

Очите на мама се разшириха.

— Но той плати почти трийсет сребърни монети за теб! — тя килна дебелината си глава, очевидно потънала в мисли, накрая внезапно изтърси: — О, значи златното му оръжие се е отпуснало! Но това само означава, че нефритеният му стълб не може да се вирне към небето, а не че не трябва да използва другия си стълб или да пожелае от теб други неща, за да усмириш похотливия му огън — тя замълча, явно потънала в още по-дълбоки мисли.

Сетне изведнъж изджавка и ме стресна.

— О, небеса, сигурно е шпионин!

— Мамо, за какво говориш? Какво ще прави шпионин в тюркоазен павилион?

— Не знам, може би са го пратили при нас от „Храма на върховното щастие“ или павилиона „Спящо цвете“ да проучи бизнеса ни.

Тъй като догадката на мама ми се стори нелепа, аз си задържах езика зад зъбите и я оставих на собствените ѝ глупости. Накрая тя заяви:

— Както и да е, той ми каза, че определено ще се върне. Аз нямам нищо против, ако не раздвижва облаците ти — стига да плати още трийсет сребърни монети. Ха! Ха! Ха! Така дори е по-добре, ще спестиш енергията си да обслужваш повече клиенти.

Седмица по-късно, както беше обещал, господин Тън дойде отново. Този път беше облечен в черен костюм, черна риза и розова вратовръзка, която извика в съзнанието ми образа на лотос. Веднъж, когато учителят ми по рисуване господин У ми показваше как да рисуваме лотоси, той сподели: „Това красиво цвете израства от мръсотията. Ние казваме: «Расте от калта, но не е опетнено.» Като хората, които живеят сред злини, но запазват чистотата си.“

Естествено, знаех, че с тези думи господин У искаше да ми припомни, че макар да живеех в публичен дом, можех да се запазя непокътната като достойно човешко същество.

Дали тоалетът на господин Тън целеше да ме подсети за същото послание?

Този път го отведох право в стаята си. Пихме чай със закуски и си бъбрихме. Както и миналия път, разговорът ни се въртеше основно около изкуствата. Той изглеждаше безкрайно любопитен за такива подробности като например колко време ми отнема да нарисувам пейзаж, картина на птица и цвете, портрет на красавица. Какъв вид калиграфия харесвам: печатно писмо, бързописна или пияния тревен стил?

След това ме помоли да изпея ария от пекинската опера.

— Господин Тън, коя бихте желали да чуете?

— Госпожице Скъпоценна орхидея, каквото и да излезе от устните ви, ще ми хареса, така че, моля ви, изберете по ваше предпочитание.

— Добре — съгласих се аз, като не пропуснах да му хвърля кокетен поглед, — тогава ще изпея откъс от „Дзита“.

„Дзита“ — „Принасяне на жертвоприношение на кулата“, беше една от най-предизвикателните арии. Първо медитирах, после оставих очите си да се реят към Гуан Ин на олтарната маса, към Сливов цвят, която нервно пристъпваше от крак на крак във въздуха, към далечните възвишения през прозореца, докато най-сетне кацнаха върху прозорците на душата на господин Тън.

На устните му изби усмивка.

Опитах се да постигна най-добрия начин на изпълнение на тази пиеса, някога описана като „викове, пронизителни като гъска, извисяваща се в небето, отеквания, приглушени като зимна цикада, притискаща се в борове“.

Но, уви, докато пеех думите „Нашата повторна среща може да се случи само насън...“, ненадейно образът на Перла проблесна в мислите ми. Макар да направих всичко възможно да се сдържа, сълзите ми плиснаха по страните ми като бликащи извори.

Бях покрусена. Една куртизанка никога не бива да разкрива истинските си емоции пред кой да е клиент! За миг толкова се изплаших и изпитах такова унижение, че нямах никаква представа какво да сторя. Но не и господин Тън. Той се изправи от дивана и извади розовата си кърпичка да подсуши очите ми. След това ме притегли в обятията си много нежно, сякаш бях скъп порцеланов предмет.

Почувствах се толкова добре. И си помислих: влюбих се.

Сега, когато се чувствах уютно и на топло, сълзите ми рiekнаха като вода от разрушен водоем. Гледахме се в очите цяла вечност, докато сълзите ми засъхнаха. Тогава казах меко, усещайки как цветът се надига в страните ми:

— Господин Тън, вие... искате ли да ви обслужа сега?

За мое пълно изумление веждите му се свиха. В следващия момент те бързо се загладиха и той вече се усмихваше красиво.

— Госпожице Скъпоценна орхидея, защо не хапнем нещо първо? Умирам от глад.

Въпреки че колебанието му продължи само за части от секундата, беше достатъчно дълго да разбие сърцето ми.

Предпочиташе да вкуси храна на чиния, отколкото да опита златната ми порта? Не можех да повярвам! Бях изчукана, без да съм чукана! Но после си помислих, че може би иска да натрупа *ци*, за да свърши по-добра работа. Ободрена, аз наредих блюдата, приготвени от леля А Пин, на масата на осемте безсмъртни, сетне налях две чаши вино. В приветливата атмосфера на стаята ми ние ядохме, пихме и си говорихме.

Умирах от любопитство да разбере кой е — учен, държавен служител, бизнесмен или конте. Но когато се опитвах да го проуча, той ловко избягваше въпросите ми, като насочваше разговора отново към изкуство и литература.

— Госпожице Скъпоценна орхидея — погледна ме той дълбоко в очите, — вие имате голям късмет да се родите с такъв хубав глас. И знам, че се упражнявате усилено, за да постигнете умението си. Но имате ли нещо против да направя някои коментари, за да се усъвършенствате още повече?

— Разбира се, че нямам, господин Тън — макар да не възразявах да получа критики от него, аз същевременно се изненадах, че той беше първият клиент, който се осмеляваше да го направи.

Той продължи:

— Когато промените дишането си, докарайте дъха си чак долу до вашия *дантиен*. После започнете бавно и постепенно набирайте сила. Спомнете си *итуй уейдзин* — оттегляй се, за да напреднеш — той ме погледна напрегнато, лицето му беше облято в привлекателно розово. — Съгласна ли сте с мен, госпожице Скъпоценна орхидея?

Бях толкова впечатлена, че отворих уста, но не успях да отроня нито дума. Последва продължителна пауза, след която най-накрая казах:

— О, господин Тън, можете да сте ми учител. Откъде знаете толкова много за пекинската опера?

— Прехвалвате ме, госпожице Скъпоценна орхидея — той отпи от виното си и беззвучно остави чашата си. — Аз съм просто запален почитател.

По дяволите! Устните му бяха здраво запечатани като сейфа на мама.

Въпреки че бях разочарована от неговата резервираност, фините му изплъзвания го правеха дори още по-примамлив.

Продължихме да си бъбрим. А аз продължих да му наливам вино, да му поднасям храна и да му хвърлям засмукващи душата погледи. Докато в крайна сметка се източих от всички тези интелектуални обсъждания.

Когато той най-сетне ми се стори пиян и изморен, аз се възползвах от възможността и попитах:

— Господин Тън, бихте ли искали вече да се оттеглим в леглото?

— Госпожице Скъпоценна орхидея — отвърна той с очи, замъглени от алкохола. — Опасявам се, че искам да се прибирам. Не се чувствам достатъчно добре.

Бях изумена, че предложението ми се отхвърля за втори път! Какво му имаше на този мъж? Перла някога ми беше казала, че очите на всеки мъж ще кървяват, когато помирише безплатен секс, дори ако жената е стара вещица с магарешки зъби и сипаничаво лице. Сега този мъж беше платил много за мен, а аз бях смятана ако не за най-, то поне за една от най-красивите куртизанки в Шанхай. Но той не проявяваше никакъв интерес да изследва кинобарната ми цепнатина с нефритения си стълб. Дали нещо не беше наред с него... или с мен?

Прикривайки объркването си, аз нацупих устни така, че да заприличат на полумесец.

— Тогава, господин Ген, значи е по-добре да останете.

— Ще се оправя, само ми повикайте рикша.

— Ако това е желанието ви.

Той просто кимна, докато ми хвърляше страстен поглед. Когато го изпратих до вратата, Сливов цвят внезапно изчурулика:

— Добре ли ти е, а? Искаш ли още?

Не знаех дали да се смея, или да плача, затова просто сведох поглед и се втренчих в краката си. Някога Перла беше отбелязала, че са големи. Дали това беше причината господин Тън да загуби влечението си към мен?

След като той си тръгна, аз се строполих на стол и въздъгнах. Ако му се струвах отблъскваща, защо се върна? Може би беше срамежлив или вероятно, както мама бе предположила, оръжието му не беше заредено. Надявах се, че това не е вярно, беше толкова привлекателен мъж! Навярно трябваше да приготвя рецептата, на която ме бе научила Перла, така че следващия път, когато дойде, не само да успея да уголемя нефритения му стълб, но и да го накарам да се вирне високо чак до Небесната планина!

Макар нищо да не се бе случило, не можех да прогоня господин Тън от мислите си. За едно момиче на цветята най-лошото нещо е клиент да помисли, че съм влюбена в някой друг. Затова се стреснах, когато предпочитаният ми гост големият господар Фун забеляза, че нещо липсва.

Веднъж, когато бяхме свършили с раздвижването на облаците и дъжда, той попита:

— Сян Сян, какво ти става? Сякаш умът ти е някъде другаде.

Тъй като не можех да си позволя да го засегна, аз се извиних и вдигнах ъгълчетата на устните си чак до ушите.

— О, не, големи господарю Фун! Как може умът ми да е другаде, след като вие сте точно пред мен?

Няколко дни по-късно мама ми каза, че господин Тън ще дойде същата вечер. Вместо да приготвя рецептата за уголемяване на нефритения му стълб, аз преписах няколко стиха от прочутия поет Уан Уей от династията Тан. Запалих благовония, медитирах, сетне излях цялата си страст в бързописна калиграфия:

*Червеният фасул расте на юг
Когато пролетта настъпи, колко нови пъпки ще
разцъфнат?
Ще ми се да ги събираш, докато шепите ти се
напълнят*

Защото тези зърна са израснали за любов.

Спомних си, че всеки път, когато баба излизаше от къщи за изпълнение с оперната си трупа, той носеше със себе си кесия, пълна с тези зърна, които бяха съвсем малко по-големи и кръгли от оризови зърна. Попитах го защо ги разнася и той ми отвърна: „За да мога да ги гледам и да си мисля за майка ти“. Обясни ми, че тези червени бобчета са *сянсъ доу* — зърна на взаимния копнеж. *Сянсъ* означава и още нещо — липсваш ми. Ето защо те са се превърнали в любим подарък на влюбените.

Господин Тън пристигна точно в седем и половина вечерта. Веднага щом седнахме на дивана, аз му подадох стихотворението. Той дълго го гледа, без да пророни нито дума. Накрая задекламира друго стихотворение с ясни си, почти момчешки глас:

*Край гладките течащи води растат зелени върби
Чувам песента на любимата си
Слънцето свети на изток, но на запад вали
Макар небето да е тъмно, процеждат се слънчеви
лъчи.*

Докато го слушах, изпитах едновременно щастие и тъга. Знаех, че използва стихотворението на известния поет Лиу Юси, също от династията Тан, за да ми каже, че макар да смятам, че не изпитва любов към мен, това не е вярно. Когато небето притъмнее и страстта на мъжа не може да бъде почувствана, сърцето на жената се натъжава. Но слънцето най-сетне проблясва през тъмните облаци и ѝ донася надежда.

Но сега сърцето ми сякаш се гризеше от стотици мравки. Какво точно искаше да ми каже господин Тън с това стихотворение? Щеше ми се да бе изразил чувствата си по-ясно, вместо да се отправя на изток, докато сочи на запад.

Може би вече беше време да поема инициативата, за да прочистя размътените си емоции. Преместих се по-близо до него, хванах ръката му в своята и започнах да я целувам. Той изпъшка от удоволствие. Набрала кураж, прехвърлих устните си върху неговите. Моментално езикът му се плъзна в устата ми като змия, завръщаща се в дупката си. Нашите две змии се бореха и милваха, преплитаха и отпускаха, нападаха и оттегляха. Ръцете му опипваха тук и там да съблекат дрехите ми, докато накрая останах само по коремната си препаска. Докато устата на господин Тън беше заета да целува моята, ръцете му, меки и нежни като коприна, преброждаха цялото ми тяло.

След като се бяхме целували в продължение на няколко прераждания, изведнъж осъзнах, че той все още е напълно облечен. Как смяташе, че нефритеният му стълб ще раздвижи облаците ми с всички тези товари? Пресегнах се да разкопчая ризата му, но за моя изненада той моментално сграбчи ръката ми.

С глас, пропит от нежност, Тън каза:

— Госпожице Скъпоценна орхидея, отидете първа в леглото и се обърнете, аз ще се присъединя към вас.

Предложението изглеждаше странно, но тъй като ми се плащаше, направих каквото ми бе казано.

Под копринената завивка аз свалих дори коремната си препаска. Чувствах се съблазнителна, ликуваща, но и нетърпелива, когато чух Тън да духва свещите, сетне звука от дрехите му, свличащи се на пода, и накрая — чувственото пристъпване на боси стъпала към мен...

Очите ми се затвориха и сърцето ми запърха като крилата на новоизлюпено пиленце, зачаках го да изпълни цялото ми същество със страст и любов. Той рязко се пъкна под завивката. Прегърна ме нежно, допрял тяло в голия ми гръб и задник. Изпъсках от желание. Но в следващия миг желанието ми бързо беше потушено от странно усещане. Когато той се притисна по-силно в мен, усетих нещо меко и поддаващо! Внезапно в главата ми избухна мисъл — този мъж имаше гърди!

Обърнах се и отметнах завивката.

Но той веднага я дръпна обратно.

Извиках:

— Е, господин Тън ли сте или госпожица Тън?

Той допря пръст до устата си.

— Шшшт... госпожице Скъпоценна орхидея, моля ви, не се шокирайте толкова — сетне прошепна в ухото ми: — Пък и какво значение има, след като ви обичам?

След тези думи той запечата устните ми с неговите — или нейните.

Може би Тън Сюн беше прав, какво значение имаше? В края на краищата, плащаше ми се да правя каквото е угодно на клиентите ми. Просветена в истината, почувствах как ме облива тъжно облекчение, което изгаси последната искра огън в тялото ми. Сетне ръцете ми, припомнили си задължението си, започнаха да прилагат еротичното изкуство на доставяне на наслада, докато клиентът ми стенеше, гърчеше се, изгаряше и накрая рухна от изтощение...

Отне ми доста време да преодоля шока, предизвикан от Тън Сюн. Ударът не се дължеше толкова на факта, че тя е жена, а на избуялата надежда, че ще е истинската ми любов, който ще се омъжи за мен и ще ме откъсне от проституцията. Естествено, не бях толкова наивна; та да не бях чувала, че някои жени предпочитат да се любят с други жени. Перла ми беше разказвала за Хун Найнай — *мин дзи*, която, след като била зарязана от любимия си, ограничила интереса си до жени. Тя привличала много клиенти като „момиче, търкащо огледалото“. В продължение на векове китайците са използвали бронзови огледала. Понеже бронзът лесно губел блясъка си, хората, занимаващи се с полирането му, обикаляли по улици и преки, като се провиквали „Търкане на огледало! Търкане на огледало!“. Сечивото им било просто: дебело огледало „майка“ и олио за смазване. Когато хората им давали огледалата си, те напръсквали олио върху огледалото „майка“ и започвали да търкат другото огледало, докато лъсне.

Перла се беше усмихнала многозначително.

— Така когато две жени правят секс, тъй като нямат нефритени стълбове, те могат само да търкат *ин* частите си една в друга като две плоски огледала.

Тя продължи:

— Тази Хун Найнай станала много популярна като сестра лесбийка. Защото знаела как да се прави на „мъж“, но същевременно притежавала всички предимства на жена. Ето защо я наричали

„половин месец мъж, половин месец жена“ — Перла ми смигна. — Имала репутацията на особено веща в „разстилането на хлъзгави нудъли“.

Очевидно Тън Сюн беше също Хун Найнай, само дето тя плащаше, вместо да ѝ се плаща.

Сега, когато тайната ѝ беше разкрита, тя ме посещаваше често. Всеки път ние раздвижвахме облаците ѝ — понеже за нея беше невъзможно да излее дъжд. Въпреки че нямаше нефритен стълб, подобно на легендарната Хун Найнай тя беше много умела в търкането на огледалото ми. Изпитвах само малко удоволствие от това, но по-скоро бих предпочела тя да търка огледалото ми, отколкото онези *чоу нанжън* да пъхат гнусните си стълбове в скъпоценната ми порта. Бях привлечена от нея като човек — красив, елегантен, необикновен. Всеки път, когато свършихме да правим любов и аз се канех да облека дрехите си, тя нежно ми ги отнемаше, слагаше ги в подножието на леглото и, тя самата чисто гола, ме притегляше в обятията си и ме прегръщаше, докато заспахме заедно.

Тън Сюн имаше гладко, гъвкаво тяло като на девойка. Обичах да я гледам как се движи из стаята, очите ми очертаваха извивките на малките ѝ гърди, леко закръгления ѝ корем и тесните бедра. Опитвах се да си представя как би изглеждала с дълга коса или с коремна препаска, или затворена в плътно прилепваща рокля, или дори облечена в западна рокля. Дали щях да я харесвам по-малко — или повече — като „жена“?

При друго нейно посещение, когато бяхме приключили със секса и седяхме до прозореца, отпивайки чай, тя каза:

— Госпожице Скъпоценна орхидея, бих искала да ви благодаря, задето ми давате всички тези прекрасни моменти, но ако продължавате да изпитвате разочарование, че съм жена, моля, приемете извиненията ми.

Запазих мълчание, защото наистина не знаех какво да кажа. Беше ми приятно да съм с нея, но се чувствах все така измамена. При все че се държеше с мен далеч по-нежно, отколкото който и да е от смрадливите мъже, сега мечтата ми за щастливо бъдеще бе разбита на пух и прах от липсата на онова, което така ненавиждах преди — нефритен стълб!

Макар сърцето ми да се чувстваше така, сякаш вкухва най-горчивото семе от жълт лотос, аз докарах на устните си кокетна усмивка.

— Моля ви, дори не го споменавайте. Мое задължение е да ви обслужвам.

Зачервеното ѝ лице пребледня.

— Така ли го приемате? Не изпитвате ли нещо повече към мен?

Какво би могло да е повече от *това*, помислих си аз, но вместо това отвърнах:

— Разбира се, силно съм впечатлена от ерудицията ви за изкуствата и от изтънчените ви маниери.

— Хвалите ме незаслужено — тя се намръщи, като че ли се опитваше да намери правилните думи. — Преди да дойда тук, бях чела стихотворения, писани за вас и от вас. Името ви беше като гръм, бучащ в ушите ми, и отдавна горях от желание да ви срещна. Така че можете да си представите върховния ми екстаз сега, когато мечтата ми най-сетне се сбъдна.

Отговорих с поредна престорено скромна усмивка.

— Думите ви са пресилени, г... — още не знаех дали да „го“ наричам господин или госпожица Тън.

— Моля ви, наричайте ме просто Тън Сюн — подкани ме тя. — Госпожице Скъпоценна орхидея, трябва да ви кажа — тя преглътна от чая си, — че съм влюбена във вас.

— Какво?

— Обичам ви.

— Но аз не мога да ви обичам на свой ред — изстрелях аз. — Вие също сте жена!

— Напротив, можете — тя ме изгледа сурово. — Поне можете да опитате. Не се засягайте, госпожице Скъпоценна орхидея. Но ако сте в състояние да донасяте наслада на сбръчкани старци с петниста кожа, защо да не можете да обичате хубава, нежна, грижовна жена като мен? Пък и да не забравяме, че едно време ме мислехте за мъж.

„Дали не беше права, защо да не можех да обичам жена?“, запитах се аз, но вместо това попитах:

— Но... защо не харесвате мъже?

— Вие харесвате ли ги?

Въпросът ме остави без думи. Вярно беше, че не харесвах почти всички мъже в „Прасковения цвят“. Може би не харесвам бяха твърде слаби думи, та аз дори мразех някои от тях.

Гласът на Тън се извиси отново:

— Не сте ли съгласна, че жените — спомнете си вашата сестра Перла — са много по-изтънчени от мъжете? Кое предпочитате — да прекарвате времето си с жена като нея или с мъж като сбръчкания голям господар Фун?

Може би предположението на мама все пак беше вярно. Тази личност беше шпионин! В противен случай как щеше да знае толкова много за мен?

— Откъде знаете за Перла и за големия господар Фун? Да не би да сте ме шпионирали?

— О, не, разбира се, че не — изкикоти се тя, — не бих направила нещо толкова безвкусно. Знам го просто, защото сте много известна. Хората поглъщат всяка новина за вас. Вие сте тяхната богиня.

Нямаше как да не се почувствам поласкана.

— Ами Червен нефрит, не е ли *тя* богинята?

Тън изметна глава назад и се засмя, изглеждаше много хубава като истински мъж.

— Ха, може би Червен нефрит беше популярна сред вулгарните бизнесмени, но вашите обожатели са учени, поети, художници.

— Аз имам и клиенти вулгарни бизнесмени.

— Да, това е така, защото сте надменна и снизходителна, ето защо ви искат повече. В града има множество поети и учени, които са луди по вас, но не могат да си позволят да платят дори за десет минути само да вдъхнат естественото ви ухание. Имам късмет, че съм богата — тя се пресегна да хване ръката ми. — Скъпоценна орхидея, можете ли да станете моя любовница?

Исках да оттегля дланта си, но внезапно се сетих, че тя продължава да плаща за часовете си.

— Госпожице Тън...

— Моля, наричайте ме Тън Сюн.

— Тън Сюн, аз... не мисля, че е възможно. Защото... не ви обичам.

— Тогава ще продължа да идвам, докато ме обикнете.

— Откъде сте толкова сигурна, че това ще стане?

— Защото съм хубава, богата и се държа с вас по-мило, отколкото всички мъже, които някога сте познавали. Такива като големия господар Фун.

Бях стъписана, че споменава името му отново.

— Познавате ли го?

Отговорът ѝ пусна бомба в стаята.

— Той е мой съпруг.

— Какво?

Тя отново отпи от чая си.

— Бях четвъртата му наложница. Понеже не можех да го понасям повече, откраднах парите му и избягах. Това се случи преди няколко седмици, така че, естествено, той ме търси.

Покрих устата си, страхувах се, че от нея ще изхвъркне писък и ще взриви стаята. Казах с бездиханен шепот:

— О, небеса мои, тогава защо сте тук?

— Защото съм готова да рискувам живота си заради любовта.

— Ами ако той се натъкне на вас?

— Няма, знам разписанието му. В понеделник придружава първата си жена до храма да направят дарения и остават да пренощуват там. Скъпоценна орхидея, аз съм извънредно предпазлив човек. Трябваша ми две години да планирам бягството си. Освен това ако все пак ме засече тук, той никога няма да допусне, че аз, сега мъж с различно име, бих могла да съм неговата наложница — тя замълча, сетне добави: — Понякога най-опасното на пръв поглед място е най-безопасното.

Шумно сръбнах от чая си, горещата течност изгори небцето ми.

— Тогава какво ще правите сега и къде се криете?

— Както знаете, смених името си и се дегизирах. Тъй като разполагам с много пари, мога да си позволя да отсядам в хотели. Следващият ми ход е да отпътувам за Пекин да се присъединя към женска трупа за пекинска опера. Разбира се, аз ще играя мъжки роли. Преди да се омъжа за Фун, бях оперна певица — тя ме изгледа пронизващо. — Това е причината да съм тук, Скъпоценна орхидея. Искам да избягате с мен в Пекин.

Думите ѝ предизвикаха силен трус в гърдите ми. Ако отидех в Пекин, можех да потърся майка си! Премлясах чая си замаяна, докато се опитвах да осмисля тези неочаквани обрати в живота.

— Нека да се успокоя и да помисля, моля ви.

— Естествено — тя погледна златния си джобен часовник, който, осъзнах аз сега, беше на големия господар Фун. — Ще дойда пак следващата седмица, но не мога да чакам повече. Старият Фун вече ме издирва наистина здравата.

— Но той никога не е споменавал нищо за вас.

— Разбира се, че не е. Мислите ли, че ще започне да обикаля и да разправя на всички, че наложницата му е откраднала парите му и е избягала? Той по-скоро би се застрелял, отколкото да се изложи.

Пауза, след която попитах:

— С какво се занимава той?

— С нещо незаконно. Съжалявам, Скъпоценна орхидея, наистина не желая да се впускам в подробности. Освен това той е много потаен човек. Не обича да говори за работата си. Но — тя млъкна да ме изгледа напрегнато — обича да говори за вас.

— За мен?

— Да, непрекъснато се хвали колко красива и талантива сте. Веднъж, когато беше пиян, дори заяви, че сериозно обмисля идеята да ви доведе вкъщи като негова пета наложница — Тън Сюн се разпали още повече: — Това събуди любопитството ми и ме накара да дойда тук. Искях да се запозная със съперницата си. Но също като него бях безнадеждно омагьосана от вас.

Бях толкова шокирана, че загубих ума и дума. Накрая се свързах да попитам:

— Тън Сюн, не се ли страхувате, че Фун ще ви накаже или дори... ще се опита да ви убие?

— Разбира се. Но аз вече стъпих на път, от който няма връщане — тя се протегна да поеме ръката ми. — Ще се върна само още веднъж. Моля ви, елате с мен. Аз ще съм преоблечена като мъж, така че ще пътуваме като съпруг и съпруга.

Тя вече беше планирала всичко, сякаш се бях съгласила!

— Не се ли страхувате... че аз... ще ви предам на Фун?

За мое учудване тя се засмя.

— О, не, Скъпоценна орхидея, съвсем не.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Много съм компетентна по отношение на лицата. Вие не можете да убиете дори плъх.

БЯГСТВОТО

Две седмици по-късно взех само *цина* си и малко лични вещи и избягах с Тън Сюн. Съжалявах единствено, защото не бях успяла да се сбогувам с леля А Пин и Пролетна луна.

— Ще рискуваш всичко, само за да кажеш довиждане? — попита ме Тън Сюн. — Никой не бива да знае за бягството ни. Не се доверявай дори на сянката си!

Можех да се сбогувам само със Сливов цвят. Сложих я на рамото си и се помолих в следващия си живот да се родим като сестри. Тя вирна глава и изклопа:

— Пожелавам ти да изкараш много пари!

Напуснах „Прасковения цвят“ заедно с Тън Сюн, все едно просто излизам да забавлявам клиент. И двете бяхме облечени за нощен живот — тя в индигов костюм с оранжева копринена вратовръзка, а аз — в пурпурна копринена рокля с червени и златни цветя. Беше избрала събота, защото това беше най-натоварената нощ в „Прасковения цвят“, което означаваше, че бдителността щеше да е относително отслабена. Час по-късно пристигнахме в елегантен ресторант близо до река Хуанпу, към който имаше прилежащи стаи за уединение. Тън пробута пари на всички, които дойдоха да ни посрещнат — сервитьори, сервитьорки, оберкелнер, дори момче за всичко и прислужница. Когато вихрушката от раздаване на бакшиши приключи, бяхме заведени в най-скъпата частна стая с изглед към реката. Двамата пазачи от „Прасковения цвят“ стояха точно пред помещението.

През прозореца съзирах отраженията на светлините, проблясващи като надничачи очи по черните дипли на реката. Няколко увеселителни лодки бяха завързани до по-големи търговски кораби. От тези пъстро боядисани плавателни съдове долитаха женски гласове, пеещи под съпровода на *pipa*. Ако извадех късмет, от тази нощ нататък щях да съм свободна жена. Но дали тези сестри, обитаващи лодки, някога щяха да отплават от този любовен, реещ се свят?

Чистият, нежен глас на Тън Сюн се извиси до мен и ме откъсна от унеса ми.

— Скъпоценна орхидея, яде ли ти се нещо по-специално тази вечер?

Усетих как сърцето ми бясно препуска в гърдите.

— Поръчай каквото искаш. Всичко ще ми е по вкуса.

Тя махна на оберкелнера и поръча — четири бутилки от най-скъпото вино и десетстепенно меню.

— Тън Сюн — сръгах я аз в лакътя и прошепнах, — това стига за една дузина!

Тя ме изгледа остро, след което поръча още — три различни вида благоуханен чай: „Железен бодхисатва“, „Драконов кладенец“, „Облаци и мъгла“ и четири наргилета. Оберкелнерът излезе и се върна с две сервитьорки, които наредиха разнообразни ордъоври на масата ни.

— Господин Тън — ухили се той раболепно, — това са ястия за наша сметка в израз на почитта ни към вас.

След това тримата се поклониха дълбоко и се оттеглиха.

Тън Сюн не обърна внимание на факта, че съм разстроена от нейната екстравагантност. Тя вдигна чайника, сипа две пълни чаши и чукна нейната в моята.

— Скъпоценна орхидея, за нашия успех.

Със сърце, разтуптяно като боен барабан, аз попитах:

— Тън Сюн, наистина ли мислиш, че ще успеем?

— Винаги планирам нещата много внимателно. Просто ми се довери.

Докато бодяхме блюдата си в мълчание, оберкелнерът и двете сервитьорки се завърнаха с още храна. Когато най-накрая цялата маса се покри с гозби, Тън Сюн, за моя изненада, накара оберкелнера да покани двамата пазачи да се присъединят към нас.

— Ще платя сметката сега. Искаме след това да ни оставите насаме.

Прошепнах в ухото ѝ:

— Тън Сюн, да не си си загубила ума!

— Естествено, господин Тън — оберкелнерът ни хвърли многозначителен поглед. — Разбирам.

Явно бе помислил, че Тън иска да останем насаме, за да се впуснем в оргия четиримата!

След като служителят взе парите и извлече кльошавия си задник от стаята, две ухилени лица цъфнаха на вратата. Тън Сюн им се усмихна в отговор и направи знак на двамата пазачи да влязат и да седнат с нас. Настаниха се, а тя сипа вино в чашите им и натрупа храна върху чиниите им.

— Вие двамата сигурно здравата работите. Моля, приемете нашите благодарности с това вино — тя вдигна чашата си за тост, като междуременно ми направи знак да я последвам. — Сега, моля ви, отпуснете се и хапнете.

От грубоватите лица два чифта кървясали очи погледнаха свирепо от глад и алчност. Два чифта пръчици за хранене нападнаха ястията, като оставиха следи от сос по бялата покривка като калиграфия на пияницата. Същите мазолести ръце, които безмилостно бяха замахвали камшик или бяха стискали гърлото на някоя сестра, сега бършеха омазнени устни.

Заставих ръцете си да спрат да треперят и се присъединих към Тън Сюн в разговор „вятър и луна“ безсмислен и упадъчен. Дори оставих пазача, който седеше до мен, „случайно“ да докосне с длан гърдта ми, докато се опитваше да се протегне за най-голямото парче тлъсто свинско. След още упадъчни разговори аз позабавлявах двамината с пеене и игра с пръсти. Със зачервени лица, изцъклени погледи и проблясващи устни, те никога не бяха изглеждали по-доволни. По подкана на Тън, но с огромно нежелание, аз извадих *цина* и засвирих. Докато пръстите ми танцуваха по елегантния инструмент, двамата пазачи прочистваха гърлата си с вино и усилено засмукваха наргилетата си между ругатните: „Да го начукам на майка му, как може онова яйце от костенурка да е толкова богато? На майка ѝ в пукката, как е успяла да изсере толкова *грамадни* цици на дъщеря си?“

Сега стаята смърдеше на дим, който висеше злокобно във въздуха. Направих всичко възможно да поддържам предизвикателна усмивка и писклив глас, докато пръстите ми — като стриптийзърка — се плъзгаха, прескачаха, потапяха и танцуваха енергично по свещения инструмент. Макар да ме мъчеше нотка на вина, че свиря за толкова вулгарна публика, поне не бях нарушила тържественото си обещание към Перла — не свирех на *цин* за пари.

По време на моето „събличане“ Тън непрестанно трупаше храна в чиниите на пазачите и пълнеше чашите им със златистата кадифена течност.

Накрая, доста след полунощ, двамата мъже се проснаха замаяни върху масата като две купчини изрезки от сланина. Когато стана ясно, че нищо не е в състояние да ги пробуди, Тън Сюн ме накара да се преоблека в широка блуза и панталон, да прибера *цина* и да събера оскъдните вещи. След това, като се увери, че никой, нито дори призрак, не ни наблюдава, двете крадешком се измъкнахме през един от задните изходи, спряхме рикша и се запътихме право към Северната гара.

Няколко часа по-късно влакът ни пристигна в Нандзин. Отидохме пеша до кея, взехме ферибот до Пукоу, а там се качихме на експреса за Пекин. Унесена от плавното движение на влака и изтощена от събитията през вечерта, аз заспах без сънища. Когато се събудих в купето от първа класа, се оказах обвита в ръцете на Тън Сюн.

Тя нежно ме целуна по челото.

— Скъпоценна орхидея, добре ли спа?

Главата ме болеше, все едно е налагана с чук.

— Къде сме? Къде са пазачите?

Тя ме прегърна още по-силно.

— Скъпоценна орхидея. В безопасност сме. В Пекин.

— Сигурна ли си?

— Да.

Огледах лицето ѝ в пекинската сутрешна мъгла, сетне зарових моето в гърдите ѝ, за да не види сълзите, напирасци в очите ми.

Да беше само истински мъж.

— Скъпоценна орхидея — тя погали косата ми и изгука, — недей да заспиваш пак. Трябва да слезем тук.

Носачът взе *цина* ми, прекосихме Пекинската гара и наехме кола. Тън Сюн нареди на шофьора да ни откара в хотел „Гранд Форчън“, който беше недалеч от Небесния храм. По време на краткото пътуване аз проточвах врат да огледам този странен град — бледолики мъже, седнали прегърбени в опиумни свърталища; ресторанти, специализирани в правенето на супи от костенурка, змия и рог от

антилопа; цигулар, който стържеше на двуструнния си инструмент редом до изкривен акробат. Докато колата преминаваше през поредицата от тесни преки, аз проточих врат още по-високо. Зад една яка порта, вместо да зърна градина, погледът ми бе запрещен от стена. Посочих я на Тън Сюн.

— Защо има стена точно зад портата?

Тя се усмихна.

— О, не знаеш ли, Скъпоценна орхидея? Това е прочутата стена на духовете — тя трябва да възпира духовете да нахлуят в къщата. Те не могат да криволичат, ходят само по прави линии.

Но аз си спомних, че Перла ме беше учила точно обратното — криволичещите пътеки. Може би защото онези, които обитават *ян* света, все още трябва да преминават обратите и завоите на живота, докато светът на духовете е далеч по-прост. След няколко минути пристигнахме в хотела, настанихме се и отидохме в стаята си, където се отправихме право към леглото — да спим.

Когато се събудихме, беше вече следобед. Освежена от съня, аз усетих бесен глад. Изкъпахме се набързо и се преоблякохме, след което отидохме да хапнем в малък ресторант. Аз лапах лакомо нудълите си с телешко, поничките със свинско и парещия чай „Олонг“, но Тън Сюн бодеше отсъстващо храната си, а очите ѝ ме наблюдаваха с обичта на майка и нежността на съпруг.

Задържах погледа ѝ няколко секунди.

— Тън Сюн, не си ли гладна?

Тя се усмихна.

— Твоята красота е моето угощение.

След обяда отидохме да си купим дрехи и тоалетни принадлежности и се запътихме обратно към хотела. Тън Сюн предложи да се върнем в леглото — беше време да потъркаме огледалата си. Въздъгнах вътрешно, сещайки се за китайските поговорки: „Пълният стомах води до разврат“ и „Яденето и сексът са човешката природа“.

Въпреки че не бих избрала жена за секс, бях благодарна на Тън Сюн и следователно се чувствах длъжна да ѝ доставя наслада. Освен това, ако така или иначе трябваше да правя секс, по-добре да е с образована, хубава жена, отколкото с *чоу нанжън*.

Затова отново, този път доброволно, приложих еротичните си изкуства за доставяне на наслада. Тън Сюн бързо се предаде пред оръжията на чара ми — изпепеляващи погледи, парещи устни, жаден език, ласкави ръце. Тя стенеше и се гърчеше, извиваше се и се въртеше, докато накрая тялото ѝ се строполи до моето.

На нея толкова ѝ харесваше да прави секс с мен, че в крайна сметка прекарахме цели два дни в хотела, без дори да се облечем. Чак когато моята *ин* част се подуду, тя прие да спрем.

Тъй като известно време не можехме да правим секс, най-последно започнахме да обсъждаме как да намерим женска трупа за пекинска опера и майка ми. Тън Сюн изгаряше от нетърпение да се присъедини към трупата, но аз настоях първо да открием майка ми. Накрая тя отстъпи в името на любовта.

Заяви ми, че има достатъчно пари да се отпуснем и да обиколим Пекин, преди да поемем на път, но аз не бях в настроение за туризъм, нито за каквото и да било друго забавление. Единственото ми желание беше да потърся майка си, не само от обич, но и от горчивина: исках да я попитам защо не ми е писала през всичките тези години. Как можеше да е толкова безсърдечна, че да забрави едничката си дъщеря?

На третия ден от престоя ни в Пекин двете с Тън Сюн се събудихме в десет сутринта. Втурнахме се да закусим, да се облечем и да съберем багажа си, сетне моментално се отправихме към планината Тайи, разположена югозападно от Пекин. Когато се разделях с майка ми преди повече от осем години, тя ми беше казала, че възнамерява да постъпи в манастир в тази планина. Понеже така и не бях получила никакви писма от нея, нямах представа в кой се е установила. Реших да започна от най-ниския и след това да се изкачвам, като пътем разпитвам всеки монах или монахиня дали са чували за нея.

Беше дълго, мъчително пътуване. Когато най-последно стигнахме в планината Тайи, вече беше късен следобед. Есенният въздух беше толкова прохладен и облекчаващ. Бледата луна, настанила се връз далечен връх, подозрително следеше всеки наш ход. Манастирът „Ухаен облак“ беше първият, който стигнахме. Тън Сюн първа забеляза извитите му корнизни, извисяващи се над гъст листак. Тя спря кулитата, плати им и ми помогна да сляза от носилката, след което ме поведе към портата. Леко потропахме с чукалото във форма на лъвска

глава с ясното съзнание, че това беше убежище за хора, които не желаеха да се занимават със земни дела.

Вратата въздъхна и се отвори от младеж с кръгло лице и обръсната глава. Като видях, че храмът е малък — сиреч нямаше да си имаме работа с усложнен протокол, — аз просто попитах за игумена.

Младият монах ни каза да почакаме и изчезна. Почти за нула време той се появи отново.

— Господине и госпожице, нашият игумен ви кани в приемната. Моля, последвайте ме.

Свещеникът в сиво расо беше около седемдесетгодишен, кльощав и с мъдро изражение. Той вече ни очакваше в края на двора, а лунната светлина блестеше върху подобната му на огледало глава.

Преди да успее да я възпра, Тън Сюн вече ни беше представила като съпруг и съпруга.

Старецът се усмихна, в ръката му подрънкваше броеница с дълъг пискюл.

— Добре дошли в скромния ни храм, господин и госпожа Тън.

— Можем ли да получим честта да узнаем името на игумена?

Зарадвах се, че Тън попита по най-учтивия начин.

— Дхарма името ми е Носещ се облак.

Учителят Носещ се облак ни въведе в залата. Настанихме се на дървените столове и той нареди на младия монах да ни донесе чай и закуски.

Отпивахме от благоуханния чай и дъвчехме ядки, плодове и вегетариански понички, докато си бърбяхме. Тън Сюн разказа историята ни — измислена, разбира се. Сега моята любовница лесбийка се превърна в търговец, а аз — в майка на три малки деца. Изпитах леко чувство за вина от лъжата не защото бях чак толкова добродетелна и честна, а защото *моят съпруг* изглеждаше толкова добродетелен и честен, докато лъжеше уважаван монах! Накрая, след още лъжи и учтивости, аз повдигнах най-важната тема — майка ми — и попитах дали учителят има някаква представа за местонахождението ѝ.

— Опасявам се, че ще е доста трудно, госпожо Тън — той ме изгледа изпитателно. — В тази планина са пръснати над сто храма...

Бях шокирана от този факт.

— Толкова много?

Той кимна в потвърждение.

— И нямате никаква представа в кой пребивава майка ви?

— Не — поклатих глава, напълно отчаяна. — Не знаех, че тук има толкова много храмове.

Да не говорим, че не изключвах възможността майка ми да се е преместила другаде — или дори да е починала. Но аз не споменах за тези си страхове на монаха.

— Освен това — той внимателно отпи от чая си, — ако е станала монахиня, значи е приела дхарма име — Пречистваща прах, Просветена светлина, Състрадателно лице. Знаете ли какво е дхарма името на майка ви?

— Нямам никаква представа — изстрелях аз, като се изчервих, чувствах се глупава и лоша дъщеря.

— Ако не знаете дхарма името на майка си, опасявам се, че ще е извънредно трудно да я намерите. Какво е светското ѝ име?

— Су Мейфан — Красиво ухание — внезапно осъзнах колко подходящо беше това име за майка. Дали беше все така красива и благоуханна сега като монахиня?

— Тогава мога да разпитам наоколо от ваше име за монахиня, която преди се е наричала Су Мейфан.

— Можете ли да го направите сега?

Усетих подръпване на ръкава. Тън Сюн прошепна в ухото ми:

— Скъпоценна орхидея, успокой се, моля те, нека игуменът реши как и кога да свърши работата.

Докарах усмивка, макар и не най-хубавата си, защото тя беше само за похотливите ми клиенти важни клечки, а не за обрекъл се на безбрачие стар монах.

— Моля ви, простете грубостта ми, учителю Носещ се облак.

Той погледна през прозореца, зяпна луната, сетне отново се обърна към нас.

— Тъй като вече е твърде късно, съветвам ви да пренощувате тук, да хапнете вкусно топло ядене и да си починете. Утре можете да отидете в храма „Дхарма цвете“ и да кажете на игумена Пътешествие на сърцето, че аз ви пращам. Учителят е на деветдесет и пет години и е монах, който винаги е живял в тази планина, така че той е човекът, който най-вероятно може да ви помогне. „Дхарма цвете“ е само на

десетина мили оттук. Можете да отидете пеша или да наемете носилки.

Двете с Тън Сюн събрахме длани в жест на почит и се поклонихме дълбоко.

Аз казах:

— Благодаря ви за добрината, учителю Носещ се облак.

Очарователна усмивка разцъфна върху лицето на Тън Сюн.

— Учителю, за да покажем благодарността си, ще ни позволите ли да дарим ароматно олио?

Стана ми приятно, че Тън Сюн използва този евфемизъм за предлагане на пари.

Учителят се усмихна в отговор и с просветен показалец посочи към Кутията за натрупване на заслуги. След това повика младия монах и му нареди да каже на готвача да приготви вечеря за двама гости.

Игуменът излезе, а юношата скоро се върна и ни отведе в Благоуханната кухня. Рядко съм имала шанса да опитам нещо толкова просто, но въпреки това апетитно, като това скромно вегетарианско ястие. Откакто бях станала прочута в „Прасковения цвят“, аз се хранех с обилни месни блюда от всякакъв вид. Дори когато се оплаквах, че стомахът ми е пълен, клиентите продължаваха да трупат парчета месо в чинията ми и да ми сипват чаша след чаша вино. Дори не можех да кажа „не“ не само защото беше грубо да отклонявам нечии добри намерения, но и защото беше глупаво. „Не“ е забранена дума в тюркоазен павилион.

Сега гледах гъбите, тофуто, бамбуковите филизи, дървесните гъби и тарото и усетих как в сърцето ми се надига вълна нежност. Никога не бях виждала толкова щастливо предлагаща ни се храна, така че както майка ми бе казала веднъж, не само да останем живи и здрави, но и добродетелни.

Мама никога не бе харесвала месото. Тя често заявяваше: „Слагам съвсем малко от него, единствено за да подправи зеленчуците.“

И всеки първи и петнайсети ден от лунния месец тя готвеше вегетарианска храна да „пречистим тялото и духа си“. В съзнанието ми стремглаво се завъртяха сцени, в които нашето семейство сяда заедно да се наслади на простата, но вкусна храна, приготвена от майка ми. Тя се опасяваше, че ако не остави Фан Жун да ме отведе, няма да имам

дори студена оризова каша да напълня стомаха си. Но вместо с оризова каша аз се тъпчех с най-пищните ястия. Усмихнах се на тази ирония на съдбата. Пръчиците за хранене на Тън Сюн увиснаха във въздуха.

— Скъпоценна орхидея, нещо смешно ли направих?

— О, не, не ти.

Разказах ѝ за страховете на майка ми, но без да разкривам повече от необходимото за живота ми. Тя се протегна да докосне бузата ми.

— Толкова съжалявам, Скъпоценна орхидея. Но повече няма да тъжиш, защото аз ще те направя щастлива.

Изгледа ме така, сякаш се канеше да продължи, сетне явно размисли и се отказа.

Бях сигурна, че умира да узнае повече за миналото ми, но бе почувствала, че моментът не е подходящ да дълбае. Възцари се странно мълчание, по време на което ние трескаво загребахме ориз и го пъхахме в устата си. Кухнята беше тиха. Единствените шумове, освен тракането на пръчиците и мляскането, долитаха през прозореца — цвърчащи насекоми, шумолящи листа, спорадичен лай на далечно куче. Есенният вятър, духащ в листата, издаваше звука „Са, Са“, сякаш зовеше името ми: „Сян Сян! Сян Сян!“

Вирнах глава и се заслушах. Спомних си как като малка, когато се люлеех твърде високо на люлка, нетърпелива да добия по-добър изглед към света, или ако родителите ми не ме държаха под око, подскачах по камъни, или запленена от предмет, който съм намерила, аз чувах майка и татко да ме викат „Сян Сян! Сян Сян!“ Техните гласове, отскачащи в хиляди посоки, звучаха любвеобилно настойчиви. Вместо веднага да отговоря на призива им, стоях неподвижна и се ослушвах само за да вкуся с удоволствие тяхното безпокойство. Където и да бях — в задна улица, в двор, на близкия пазар, — исках да замразя любовта на родителите си във вечността. Дали сега листата ме зовяха от името на отдавна загубената ми майка или отдавна умрелия ми баща? Сълзи потекоха по страните ми, докато парче бамбуков филиз стоеше наполовина сдъвкано в устата ми.

— Скъпоценна орхидея? — попита Тън Сюн, гласът ѝ беше изпълнен с нежност, а очите ѝ — със загриженост като тези на родителите ми.

Поклатих глава и преглътнах бамбука. Тя се приближи до мен и ме прегърна.

Този път, когато притисна устни в моите, аз отвърнах, като плъзнах езика си в нейната уста. Не бях сигурна дали изпитвах любов, но със сигурност чувствах благодарност.

Секунди по-късно се появи младият монах. Като видя, че сме приключили с вечерята, той мълчаливо ни покани да го последваме. Когато излязохме навън, ни поведе по пътека към ниска сграда до храма. Тън отвори вратата и видяхме, че скромният ни багаж вече е оставен в семплата стая. Веднага щом монахът ни напусна и двете седнахме, усетих, че ме залива вълна от тревога за майка ми, и се зачудих дали някога ще я намеря. За да облекча притесненията си, извадих *цина* от брокатената калъфка и започнах да го настройвам. Тън Сюн запази мълчание, като ме гледаше доволно.

Настроих инструмента и засвирих „Чадърени листа, танцуващи на есенния вятър“.

Средният пръст на лявата ми ръка лежеше в края на резонатора, докато медитирах с полуотворени очи. След това дясната ми ръка започна да дърпа струните, докато пръстите на лявата докосваха копринената им повърхност леко като венчелистчета, които се носят по ручей. Малката гола стая моментално се изпълни с горчиво-сладкия шепот на *цина*. Успокоена от тихите звуци на инструмента, аз не се замислях дали съм щастлива или нещастна; просто бях доволна, че съм жива и свободна. Докато свирех, извивките и обръщанията, трепванията и замахванията на пръстите ми извикваха в съзнанието ми различни контури — извивките и обратите, възходите и паденията на живота. Чадърените листа продължаваха да танцуват на есенния вятър в тихия, меланхоличен въздух, докато накрая паднаха на земята...

Рано на следващата сутрин младият монах дойде в стаята и ни покани на закуска. Тън Сюн му благодари и му обясни, че понеже още сме изтощени от пътуването, ще пропуснем закуската и ще си доспим. Тън Сюн искаше секс — въпреки че бяхме в храм. След като изморихме телата си с търкане на огледалата по време на посещението ни в планината У, ние заспахме. Когато се събудихме, за наш потрес вече беше следобед.

— По дяволите! Трябва веднага да се оправим и да тръгнем на мига! — Тън Сюн скочи от леглото и започна да се облича. — Ще

отида да помоля младия монах за някакви закуски.

Хапнахме набързо и бяхме готови да поемем на път. Младият монах вече беше уредил две малки носилки, с които да стигнем до храма „Дхарма цвете“.

На портата се сбогувахме с игумена. Той ми се усмихна мило.

— Госпожо Тън, желая ви късмет в търсенето на майка ви. Ако имам възможност, аз също ще питам за нея от ваше име — сетне се обърна към Тън Сюн да ѝ подаде лист хартия. — Господин Тън, това е пътят до храма „Дхарма цвете“. Можете да го покажете на кулитата, в случай че се загубят.

— Благодарим ви за вашата добрина и щедрост, учителю Носещ се облак.

Ние се поклонихме на двамата монаси, след което се отправихме към очакващите ни носилки.

Четиримата кулита, макар да бяха млади на вид, имаха дълбоки бръчки на загорелите си лица. Телата им бяха яки, прасците им — мускулести с вени, изпъкнали като малки зелени змии. Тън Сюн им нареди моята носилка да е първа.

Слънцето беше топло, пътят — тесен и неравен, а носачите — притихнали. С напрегнати очи и тревожни лица те се бяха съсредоточили в пътя пред тях, сякаш медитираха с бавно тичане. Някое и друго дърво, надвесено над пътя, подаряваше краткотрайна сянка. Наблюдавах как шарените мотиви трептят по бързоногата земя и се чувствах замаяна от щастие. От време на време подавах глава, обръщах се назад и махвах на Тън Сюн, като я виках по име. В отговор „съпругът“ ми надяваше широка усмивка и весело ми махаше на свой ред.

След едночасово пътуване най-сетне стигнахме до открито поле. Сега вече бяхме далеч от всичко. Не се виждаха покриви на храм, нито дори дим от далечна кухня. Тън Сюн се съгласи с молбата на кулитата за двайсетминутна почивка. Четиримата веднага отидоха да налякат в кръг, избърсаха запотените си лица с парцал, разопаковаха изсъхнали кифли и започнаха да се хранят. След оскъдното им ядене те извадиха зар да разиграят на комар нищожните си печалби от курса ни.

Тън Сюн предложи да се разходим. Тя се провикна към носачите: — Ще обиколим наблизко и ще се върнем след половин час.

Кльощавият извика:

— Господарю, не се бавете повече, защото искаме да ви закараме там преди залез-слънце.

— Не се тревожете, ще се върнем навреме.

Тя отчупи две дебели клонки, които да ползваме като тояжки за подпиране. За да изпита здравината им, ги завъртя във въздуха, сетне ги удари в земята и те издадоха приятен камшичен звук.

Тъкмо се канехме да тръгваме, когато изведнъж се сетих нещо.

— Почакай, Тън Сюн — казах й, — забравих *цина* си в носилката.

— По-добре го остави тук, твърде тежък е да го носим.

Тъй като не исках да й разкрия колко „ценен“ е инструментът, аз измислих оправдание.

— Искам да ти изсвирия пиеса за природата под дърветата. Освен това не желая да рискувам кулитата да разместят багажа и да го счупят.

— Добре, тогава аз ще го нося.

Взехме *цина* и поехме на разходка в гората. Сякаш бяхме встъпили в сън. Есенният бриз беше разхлаждащо свеж, слънцето ни милваше като нежна масажиратца ръка, а уханието на древните дървета беше опияняващо. Нарамила през рамо инструмента в брокатената му калъфка. Тъп Сюн приличаше на изтънчен, красив учен, излязъл от антично пейзажно платно. Гледката на силуета й ме натъжи. Де да беше истински мъж!

Пристъпвахме в мълчание, всяка погълната от мига. От време на време спирахме да вземем по нещо — шарено листо, грациозно оформен камък, клонка във формата на калиграфски щрих. Думите на пиесата за *цин* „Ода за древността“ се изляха от устните ми:

Слънцето и луната сноват ден и нощ.

Облаците се носят, водите текат.

Меланхолия във вятъра и в ухайната трева.

Изпразнено небе, повехнала земя. Всичко се изплъзва.

Сега просто ридание на битката между дракона и тигъра.

Толкова за един живот!

Когато свърших, Тън Сюн каза:

— Скъпоценна орхидея, пееш красиво, но песента е тъжна.

— Не са ли повечето китайски стихотворения тъжни?

— Така е. Защото животът наистина е тъжен — промърмори тя, явно потънала в мисли. — Затова трябва да му се наслаждаваме докрай, докато имаме тази възможност.

Тя пое ръката ми и я поднесе към устните си.

Продължихме да вървим, докато стигнахме малко сечище, в чиято среда се извисяваше дърво гинко с тежки крайници и листа, жълти като златен дъжд.

Тън Сюн отиде да докосне дънера и да разучи кората му.

— Ела, Скъпоценна орхидея, погледни.

Забързах към нея.

— Сигурно е на стотици години!

— Не, хиляда. Това дърво е било свидетел на възхода и падението на династии, на живота и смъртта на велики и обикновени хора: мъдреци, предаващи учението си, пътници, загубили пътя, птици, които свиват гнезда, влюбени, даващи клетва за вярност, монаси, постигащи нирвана. Жалко, че не може да говори, иначе съм сигурна, че би ни развличало с повече истории от „Романс на трите кралства“ — тя продължи със сантиментален тон: — Надявам се нашата любов да трае колкото това дърво.

Не отговорих. Въпреки че бях силно привързана към нея, не мислех, че изпитвам онази любов, която бих хранила към мъж. Но тъй като никога не се бях влюбвала в мъж, откъде можех да знам що за любов е това?

Уплашена, че може да ме накара да се закълна във вечна любов пред древното дърво, аз се опитах да я разсея:

— Тън Сюн, не смяташ ли, че е добра идея да посвирия на *цин* под това дърво?

Тя кимна в съгласие, сетне внимателно свали инструмента от рамото си и изхлузи брокатената му калъфка. Този път изсвирих „Диалог между рибаря и дърваря“.

Представях си, че Тън Сюн е дърварят, а аз — рибарят, които се срещнали в гората, хапнали печена риба, пили вино и обсъждали философия.

Насред гората и настроена към духа на планината, аз засвирих пиеси една след друга: „Пияният рибар“, „Три вариации върху сливовия цвят“, „Ридание зад дългата порта“ и накрая „В памет на стар приятел“.

Въздъгнах, когато пръстите ми най-накрая се отделиха от инструмента, и разказах на Тън Сюн за Перла.

Когато свърших, тя каза:

— Толкова съжалявам. Ще ми се да бях имала шанса да я познавам — тя огледа лицето ми. — Сигурна съм, че сестра ти Перла е била също толкова прекрасна и талантлива, колкото си ти.

— Повече.

— Не мога да повярвам в това. Скъпоценна орхидея, ти просто си скромна — тя ме изгледа косо. — Вероятно знаеш фразата „тюркоазът произлиза от синьото, но го надминава“?

Усмяхнах се. Тази известна фраза се използваше за ученик, надминал учителя си. Последва пауза и реших да изсвирия още една пиеса — „Еlegantна орхидея“.

Предавана от епохата на династията Тан преди хиляда години, това беше идеалната музика, която да звучи под това древно дърво.

Все още бях погълната от чистотата на музиката, когато Тън Сюн възкликна:

— О, небеса, застояхме се тук прекалено дълго!

Бързо пъгнах *цина* в калъфа му. Тън Сюн го грабна от мен, хвана ръката ми и се затичахме.

— Мислиш ли, че носачите още ни чакат?

— Според мен да, защото още не съм им платила — отвърна тя, докато инструментът се удряше в гърба ѝ.

— О, не, но учителят Носещ се облак вече го направи! Видях го да им плаща!

— О, Боже, тогава съм напълно сигурна, че са си заминали — заяви тя, докато ме дърпаше след нея — и всичките ни дрехи и вещи също са изчезнали!

Сега забелязах, че времето доста бе захладяло и слънцето почти бе залязло.

— Ако са тръгнали, какво ще правим?

— Не знам. В момента не мога да мисля, но ще видим.

Само че това не се случи. Час по-късно ние продължавахме да бродим слепешком в гората. Осъзнах, че се бе случило най-лошото — бяхме се загубили.

Изтощени от тичане, ходене и тревожност, ние най-накрая седнахме на една скала да си починем. Бяхме уморени и гладни, но нямаше нищо за ядене, нито за пиене. Цялата храна бе останала в носилките.

Закрих лицето си и заплаках. Тън Сюн обвини ръка около рамото ми.

— Тън Сюн, страх ме е! — признах аз и загнездих глава в нея.

— Вината е моя, аз трябваше да следя колко е часът — тя се огледа. — Според мен трябва да потърсим подслон и да прекараме нощта тук.

Но можем да умрем от студ или да ни изяде тигър! А навярно има и змии, не искам да ме ухапят!

Тя ме прегърна по-силно.

— Скъпоценна орхидея, не изпадай в паника. Просто ще трябва да сме много предпазливи. А когато настъпи утрото, убедена съм, че ще намерим изход.

РАЗБОЙНИЦИТЕ

Светлината бързо се отцеждаше от небето и очертанията на планините бяха мъждиви като бледо, размазано мастило. Продължихме да се препъваме в стъпяващата се мъгла в търсене на какво да е място, където да починем.

Тогава забелязахме тъмен предмет, частично скрит в храсталака. Тън Сюн предложи:

— Скъпоценна орхидея, хайде да отидем да видим какво е това.

Когато се приближихме, осъзнахме, че е огромна бронзова камбана, станала тъмнозелена и покрита с древни йероглифи. Другарката ми проследи надписа с пръст.

— Виж, Скъпоценна орхидея, била е дарена в чест на висш монах, който е живял... сто и двавет години. Така че може би ще ни донесе дълголетие.

— Моля те, Тън Сюн, стъмва се и ме е страх!

— Не се притеснявай. Камбаната подсказва, че някъде наблизо има храм.

Огледах се, но не зърнах покрив или връх на пагода.

— Къде тогава е храмът?

— Прояви търпение, сигурно е наблизо, скрит от мъглата или дърветата. Сега хайде да... — тя внезапно млъкна и продължи шепнешком: — Чуй.

Напрегнах слуха си, след което промърморих:

— Струва ми се, че чувам стъпки.

— Аз също — тя направи пауза и добави с напрегнат глас, — и се приближават.

— Това е добре, да извикаме ли за помощ?

Тън Сюн ме шляпна през устата.

— Не, Скъпоценна орхидея! Нямаме никаква представа кои са тези хора, може да са монаси... или разбойници.

— О, небеса, какво ще правим?

Преди Тън Сюн да успее да отговори, чухме смях и шумни ругатни, долитащи иззад храстите. Тън Сюн заяви с разпален шепот:

— Сега вече съм сигурна, че са разбойници.

В този момент забелязах сенки да потрепват тук-там в листака.

Приглушеният глас на Тън Сюн отново се надигна край ухото ми:

— Най-добре да се скрием. Може би ще успеем да влезем в камбаната. Хайде, помогни ми да пробвам да я вдигна.

Тя остави *цина*, двете обвихме пръсти около ръба на камбаната и сякаш внезапно подпомогнати от някаква свръхестествена сила, успяхме да я вдигнем над земята.

Тън Сюн просъска:

— Влизай бързо!

Аз се поколебах.

Тя пропълзя под камбаната и се пресегна за мен. Опитах се да сграбча *цина*, но ръката ми се изплъзна. Камбаната падна с оглушително дрънчене.

Отвътре гласът на Тън Сюн прозвуча настойчиво, но приглушено.

— Да я вдигнем, бързо!

Но вече беше твърде късно. Видях две огромни глави да надничат от близък храст.

Взех инструмента и побягнах.

Дървета и храсти прелитаха покрай мен. Вместо златни лотоси, разцъфващи под фините ми стъпала, сега подметките на освирепелите ми крака мачкаха клонки, песъчинки и камъчета. Въздухът се шибаше в страните ми. Ниски клони разкъсваха ръцете ми и почувствах, че по кожата ми се стича кръв. *Цинът* барабанеше по гърба ми и натъртваше ребрата ми. Тогава за мой ужас той се изхлузи от рамото ми и се разби на земята.

Нададох пронизителен вик и продължих да тичам. Но, уви, след миг бях сграбчена отзад. Опитвах се да ритам и удрям, но две мускулести ръце ме заключиха толкова здраво, че вещината ми в бойните изкуства бе безвъзвратно загубена също както древния музикален инструмент. Не спирах да пищя.

За моя изненада, вместо да притисне ръка върху устата ми, разбойникът избухна в смях. Междувременно неговият другар мина пред мен и ме огледа изпитателно и продължително. Имаше странно злобно лице с изострени кости, стърчащи под кожата във всички

посоки. Когато заговори, гласът му прозвуча пискливо като на младо момиче. Едва не се изхилих въпреки обезпокоителното си положение.

— Дори да крещиш, докато дробовете ти се пръснат, да не мислиш, че в тази ничия земя твоят любовник ще те чуе и ще ти се притече на помощ?

Тогава онзи, който ме стискаше отзад, се обади с рязък и жесток глас:

— Какво прави хубаво момиче като теб само в гората, а?

Хванал ме здраво с едната ръка, той ме сграбчи за косата и изви главата ми назад да ме огледа. Видях изпъкнали очи, големи колкото медни монети, над гъста, разчорлена брада.

Устата ми остана плътно затворена. Поне не бяха забелязали Тън Сюн.

Острите кости се провикна:

— Претърси я!

Отзад Изпъкналите очи се захвана да ме търка, стиска и опипва навсякъде, като ръцете му се задържаха най-много върху гърдите ми и *ин* частта.

— Мамка му, нищо, тази кучка няма нищо!

Острите кости ми хвърли суров, въпросителен поглед.

— Нищо?

— Да. Абсолютно нищо. Нито пари, нито бижута.

Продължително мълчание. Тогава Острите кости се обади с кресливия си глас, очите му ме прицелваха с похотливи погледи, докато грубата му ръка галеше също толкова грубото му лице.

— Хммм, но тя има нещо по-добро от пари и бижута. Ха! Ха! Ха!

Изпъкналите очи се присъедини към смеха му.

— Адски си прав.

След тези думи той ме хвърли на земята, разкъса блузата ми и свали панталона ми. Докато Острите кости се смееше, Изпъкналите очи смъкна своя мръсен панталон и се покатери върху мен.

Аз закрепях, този път не за да имитирам наслада, а от болка, гняв, отвращение.

Изпъкналите очи ме плесна през лицето и удари тялото ми в земята. Закрепах по-силно, размахвайки ръце и крака под тежкото му туловище. Той отново ме удари, ръката му се заби болезнено както

гнуслият му стълб. Лежах на земята парализирана, неспособна да спра слузта му да се стече в мен.

Острите кости наблюдаваше с многозначителни кимания и злокобна усмивка.

След като стълбът на Изпъкналите очи омекна, той нахлузи панталона си и се провикна към приятеля си:

— Сега е твой ред!

Точно когато Острите кости се канеше да смъкне панталона си, чухме звук от стъпки, шумолящи по листата. Изпъкналите очи ме прикова към земята с едната си грамадна лапа, а другата плътно притисна устата ми.

Слава на небесата, сигурно беше Тън Сюн! Но как бе събрала сили да вдигне камбаната сама?

Двамата разбойници сега напругаха уши и очи, извърнали главите си по посока на шума.

Тогава ненадейно от един храст се подаде лице. Злодеите ме пуснаха, извадиха камите си и ги отвориха. Наточените остриета проблясваха като издължени очи, примигващи в ада.

Въпреки че лунната светлина бе избледняла от мъглата, аз все пак различих две оживени очи, които поглъщаха сцената. Грабнах разкъсаните си дрехи да прикрия голотата си, а от устата ми се изтръгна вик, който се претърколи в мрака. Опитах се да се изправа, но ходилата ми се клатеха и мускулите ми пулсираха толкова силно, че отново се строполих на земята. Двамата бандити не ми обърнаха никакво внимание.

Острите кости подвикна на непознатия с женския си глас:

— Дойде да срещнеш смъртта си, шибано копеле!

Изпъкналите очи изстреля:

— Или искаш да се възползваш от тази мръсница, чукач в зародиш кучи син!

Не вярвах на очите си, че вместо да се обърне и да побегне да спаси живота си, мъжът пристъпи напред. Носеше черна блуза и панталон, а косата му беше скрита под черен шал. Фенерът в ръката му хвърляше тайнствена жълтеникава светлина, която осветяваше лицето му, неочаквано гладко и интелигентно.

Когато заговори, гласът му беше спокоен и тих:

— Опасявам се, че трябва да пуснете дамата.

Острите кости избухна в писклив смях:

— Ха! Ха! Ха! Не ми казвай, че не желаш тази красавица! Какво си — яйце от костенурка или евнух?

Изражението на младия мъж стана сериозно, атласът му се сниши още повече:

— Казах, че трябва да я пуснете.

— Ха! Малко копеле — изплю Острите кости, — какъв е санът ти? Не ни казвай какво да правим!

Двамата разбойници си размениха многозначителни погледи. Сетне Острите кости се обърна към другаря си:

— Да дадем ли урок на евнуха?

— Естествено.

— Почакайте малко — младият мъж отново заговори със спокойния си глас. — Нека първо ви задам един въпрос.

Острите кости почеса заострената си глава и избухна в гръмогласен смях.

— Въпрос? Какво ти става, сега се опитваш да се правиш на учен вместо на копеле?

Очевидно необезпокоен, младият мъж отвърна:

— Можете ли да четете?

Изпъкналите очи се развесели.

— Ха, ха, нужно ли ни е? — той размаха оръжието в ръката си. — Имаме ножовете си!

Острите кости се присъедини с мръснишко подхилкване, като разтресе бедра.

— И стълбовете си! Ха, ха, ха!

Ненадейно младежът разтвори свитък. Напънах зрението си и видях мистична диаграма с тигър, меч, дракон и редици непонятна калиграфия.

Двамата бандити, вероятно неграмотни, изглеждаха озадачени.

В този момент младият мъж извади рог и засвири. Звукът, разцепващ слуха, се разпростря в безброй посоки. Докато пронизващото жужене още отекваше във въздуха, той пусна рога и извади малка камбанка, която разклати енергично, докато устата му шепнеше някакви неразбираеми думи. Веднага след това той размаха като светкавица нещо дълго и меко — камшик с драконска глава! Плющеше и свистеше във въздуха като нападаща змия. Накрая като в

магическо представление той измъкна дълъг меч, разцепи свитъка на две и го запали с фенера си. Аз ахнах.

Разбойниците изглеждаха толкова зашеметени, големи мъниста пот се стичаха от сбръчканите им чела. Лицата им проблясваха в червено на бушуващия огън. Увисналите им уста не отрониха нито дума.

Но най-необикновената гледка тепърва предстоеше. Сега огънят скочи във формата на огромен тигър и с все сила се втурна към двамата.

Те се хванаха за главата и запищяха, сякаш току-що са били изправени пред Краля на ада. Сетне моментално изчезнаха в тъмата.

Вместо да ги последва, младият мъж се отправи към мен и спря, когато стигна на десетина крачки. Заговори с глас, който беше нежен, но и предпазлив:

— Госпожице, добре ли сте?

Бях твърде шокирана да отговоря.

— Няма да ви нараня. Искате ли да ви помогна да се изправите?

Поклатих глава и той се извърна, за да успея да надяна дрехите си. Въздъхнах вътрешно. Дали си представяше, че тялото ми никога не е било докосвано, нито дори виждано от мъж? Но сигурно знаеше, че току-що съм била изнасилена.

По бузите ми потекоха сълзи. Ръцете ми непохватно закопчаха разкъсаната ми блуза, а очите ми огледаха изучаващо гърба на непознатия, който бе станал свидетел на нелицеприятната ми голота и бе спасил живота ми.

Попита меко:

— Готова ли сте?

— Да — отвърнах немощно.

Сега той се обърна и видях по-отблизо лицето му, очите му изглеждаха изпълнени със съчувствие. Приближи се бавно към мен и каза:

— Искам да ви помогна, но трябва да ми кажете как.

Беше висок. Вдигнах поглед и изстрелях:

— Спътникът ми е затворен в камбана!

— Камбана? Къде?

— Струва ми се, че е недалеч оттук, но не съм сигурна. Тичах доста дълго, преди бандитите да ме хванат.

Той ме изгледа загрижено.

— Толкова съжалявам, надявам се, че не са...

— Напротив, са — преглътнах с мъка. — Искам да кажа, единият от тях...

Въпреки неотдавнашната ми беда забелязах, че макар аз да бях изнасилената, той изглеждаше по-разстроен от мен. Дълго, неловко мълчание. Накрая мъжът заговори:

— Според мен е най-добре да потърсите спътника си, преди да стане твърде късно. Аз ще ви помогна.

Казах му, че трябва да намеря и музикалния си инструмент, който бях захвърлила по време на бягството си. Огледа ме внимателно.

— Смятате ли, че вече можете да вървите?

Отново почувствах болки навсякъде. Изведнъж осъзнах, че с разкъсаните си дрехи, с разрошената коса и ожулванията по лицето сигурно приличам на вещица!

Сведох глава и отвърнах:

— Да.

Той се приближи още малко и вдигна фенера си.

— По лицето имате ожулвания, но няма отворени рани или кървене, затова не се тревожете. Не е нищо сериозно. Белезите ще изчезнат за няколко дни — след тези думи той съблече куртката си и ми я подаде. — Моля ви, облечете това.

Изчервих се, внезапно забелязала, че гърдите ми се подават през голямата дупка в блузата ми. Непознатият извърна поглед.

— Моля ви, побързайте, притеснявам се за спътника ви.

Нямах никаква представа къде да търсим камбаната. Затова просто се оглеждахме напосоки. Той вървеше пред мен, като разгръщаше листата и отместваше клоните, за да проправи път. Фенерът хвърляше загадъчни, потрепващи сенки като танцуващи фантоми.

— Тън Сюн! — провикнах се аз, напрегнала уши и очи.

Младият мъж попита:

— Значи другарят ви е мъж?

— Не, жена. Просто има мъжко име.

Осъзнах, че „Тън Сюн“ може да не е истинското име на Тън. Тя трябваше да използва фалшиво име — Сюн, което означава героичен, беше разпространено мъжко име, — за да се прикрие. Същата причина, поради която аз от Сян Сян се бях превърнала в Скъпоценна орхидея.

И така, кой беше този млад мъж, който се обличаше странно, правеше магии и бе видял голотата ми, а сега вървеше тъй близо до мен в тъмна гора? Дори не бях узнала името му, какво остава за занаятието му. Дори и да го научех, откъде можех да съм сигурна, че това не е просто поредно прикритие?

Макар и обезверена от това разсъждение, събрах всички сили и продължих да крещя с пълно гърло:

— Тън Сюн! Тън Сюн!

Но не последва никакъв отклик, освен отекуванията на собствения ми глас, духащия вятър и скърцането на листата под краката ни.

Накрая след близо двучасово търсене ние се отказахме. Младият мъж заяви:

— Твърде тъмно е да търсим каквото и да било сега, а и съм убеден, че вече сте изтощена. Затова да опитаме отново утре.

Кимнах в съгласие.

Той ме погледна загрижено.

— Смятате ли, че можете да вървите още?

— Да.

— Тогава ще се движим бавно — той замълча и заговори от ново, като подбираше думите си: — Или, разбира се, ако нямате нищо против, мога да ви нося.

— Благодаря за любезността, но ще се справя.

Въпреки че цялото тяло ме болеше и отчаяно исках да приема предложението му, трябваше да откажа. Исках да ме мисли за свенлива, порядъчна жена, която по-скоро би се обесила, отколкото да има физически контакт с непознат мъж. В древността, за да покажат и докажат добродетелността си, някои жени дори биха отсекли ръката си, след като е била докосната по случайност от мъж.

Той отново заговори с колебание:

— Някъде в планината ли сте отседнали?

— Аз не... аз... аз току-що пристигнах тук.

Непознатият каза нежно:

— Ако няма къде да се подслоните, можете да дойдете в моя храм.

— Храм? — вдигнах очи и улових втренчения му поглед.

— Да. Аз съм даоистки монах.

Внезапно всичко си дойде на мястото — шалът, странното облекло, фенерът, свитъкът с калиграфия, вълшебството. Разбира се, даоистки монах! Едва не извиках на глас. Сетне, след като първоначалният ми шок отшумя, почувствах разочарование, както и че се изчервявам. Толкова красив мъж, защо би искал да е монах?

Той се обади пак:

— Придвижването към храма ми ще отнеме известно време. Сигурна ли сте, че ще се справите?

— Ще се справя — отвърнах инатливо.

Последвах него и полюшващия се фенер в мълчание, докато накрая краката ми така се огъваха и тялото така ме болеше, че се строполих на земята.

Когато се съвзех, проумях, че съм в ръцете на монаха. Извих се.

— Моля ви, пуснете ме. Мога да вървя.

— Не можете. Моля ви, доверете ми се и ми позволете да ви помогна — твърдо заяви той.

Стъпалата му продължиха да се движат бавно по земята, като издаваха малки взривни звуци всеки път щом стъпеше на паднала клонка.

Прекалено изморена да споря, аз затворих очи и го оставих да ме притиска здраво към гърдите си. Ритъмът на сърцето му, осезаем и стабилен, ми създаваше особено чувство за сигурност.

Трябва да съм заспала. Защото, когато се събудих, вече се намирахме пред малка колиба. Той ме свали, отвори вратата и ме въведе вътре. Нямаше никакви украси, мебелировката беше сведена до олтарна маса, шкафче с лекарства, казан и два стола.

Преди да успея да кажа каквото и да било, той заговори:

— Моля, последвайте ме.

— Ето тук — добави той, влизайки в странично помещение, където остави фенера и чантата си. Сетне запали друг фенер край прозореца.

— Искате да кажете, че това е храм? — изстрелях аз и тутакси прехапах устни. Не биваше да изричам обида към монах, особено след

като ми е спасил живота!

Той не ми отговори, а взе чайник и сипа за двама ни студен чай.

Седнах и отпих, като най-сетне се огледах по-внимателно. Въпреки че стаята беше малка, тя беше грижливо подредена. Точно срещу входа имаше висока маса със статуя на Лаодзъ — автора на „Даодъдзин“. Нар за спане бе опънат до едната стена, която беше напълно гола, като се изключи картина с надписа:

Терасата на еликсира.

На нея беше изобразен учен, застанал на издадена площадка наскред високи планини и загледан в казан, от който се надига пара.

На другата стена бяха опрени библиотека, пълна с книги на свитъци, и писалище. В следващия момент за мое огромно изумление забелязах върху масата *цин*. Обърнах се да огледам изучаващо лицето на монаха, което изглеждаше загадъчно на мъждивата светлина на фенерите. Сега, когато кокът му се бе разхлабил, кичури коса хвърчаха насам-натам като бързописна калиграфия.

— Свирите на *цин*? — ясно чух изненадата и вълнението в гласа си.

— Да.

— Но вие сте монах!

Той ме изгледа продължително.

— Някои от нас имат обичай да свирят на *цин*. Това е вид медитация, надяваме се, че трансценденталните тонове на инструмента ще ни направят едно с Пътя.

Изглеждаше трудно за вярване, че въобще бях спасена, при това от даоистки монах, който свири на *цин*!

— Учителю, нямах възможност да попитам как се казвате...

— Цин Джън.

Чист и истински. Красиво име. Но въпреки това се натъжих. Защото това беше просто даоисткото му название, в действителност само прикритие, било то и религиозно. Чудех се дали някога ще узная истинското му име, онова, което са му дали неговите родители.

— А вашето име?

— Скъпоценна орхидея — отвърнах аз и посочих инструмента.
— Може ли да го разгледам?

— Разбира се, но не искате ли първо да хапнете и да се измиете?
Освен това — той посочи бузата ми, — струва ми се, че е най-добре да почистим лицето ви веднага.

Страните ми пламнаха. Навярно изглеждах ужасно. Лицето ми беше покрито с рани, а косата ми беше пълна с клонки и треви. Престижният ми външен вид бе изчезнал — при това пред красив монах!

Изтърсих:

— Имате ли огледало?

Той явно загуби ума и дума. Без да отговори нищо, излезе от стаята. Скоро след това се върна с леген вода и кърпа и започна да почиства лицето ми.

— Оох! — извиках аз, когато кърпата докосна възпалените ми бузи.

Монахът не обърна никакво внимание на виковете ми и ръцете му продължиха да се грижат за раните ми. Когато най-накрая изми лицето и ръцете ми, отиде да излее водата навън.

Щом се върна, попита:

— По-добре ли се чувствате сега?

Кимнах утвърдително.

— Вече мога ли да погледна *цина*, моля ви?

Той ме изгледа притеснено.

— Госпожице Скъпоценна орхидея... добре ли сте?

Страните ми отново пламнаха. Вероятно му се струваше странно, че след като съм била изнасилена от разбойник, мога да се държа толкова нормално и дори да имам сърце да оценя музикален инструмент. *Хай!* Естествено, той не знаеше, че цели осем дълги години всяка нощ съм била „изнасилвана“ от различни смрадливи мъже!

Отвърнах меко:

— Мисля, че ще се почувствам по-добре, ако погледна *цина* ви.

Монахът ми позволи да разгледам повърхността на инструмента и надписа отзад.

Тиенфън Сяосяо

— Небесен зефир, свирещ дълбоко и ясно.

— Колко елегантно — отбелязах аз, докато прокарявах пръст по финия лак. — Сигурно е много стар.

— Бил е свидетел на поне осемстотин години живот.

Вдигнах поглед към него.

— Искате да кажете, че това е *цин* от династията Сун?

Той кимна утвърдително.

— Учителю Цин Джън, какво съвпадение, аз също свиря на този инструмент!

Лицето му светна.

— Наистина ли?

Закимах нетърпеливо в отговор.

— За мен ще бъде чест да ви чуя как свирите някой път — заяви той. — Но сега, моля ви, починете си, докато ви приготвя нещо за ядене. По-добре да подкрепите стомаха си.

Внезапно изпитах чувството, че сто плъха гризат стомаха ми. Осъзнах, че не съм яла нищо, откакто двете с Тън Сюн тръгнахме от манастира. В този миг образът ѝ просветна в съзнанието ми. Покрих лице и извиках през сълзи:

— Тън Сюн, добре ли си?

Хлипах няколко дълги минути, докато накрая избърсах сълзите си. С надеждата, че *цинът* ще успокои развълнувания ми дух, започнах да го настройвам. Положих пръст върху лакираната повърхност и тъкмо се канех да медитирам, когато се сетих за моя инструмент. Предсмъртният ми подарък от Перла беше загубен заедно с всички пари и бижута, които бях скрила вътре!

Осъзнах, че отново съм съвсем сама на света и напълно безпарична.

— О, не! — изкрещях.

Сълзите отново бликнаха в очите ми, но този път не ги оставих да се стекат. Запазих самообладание и започнах да свиря „В памет на стар приятел“.

С болка осъзнах, че имам да си спомням не само Перла, но и Тън Сюн. Тя беше права — животът е тъжен. Да останеш жив просто означава да се бориш да не се удавиш в морето от страдание.

След като свърших „В памет на стар приятел“, продължих с „Ридание зад дългата порта“.

Този път запях. Докато се потапах в красотата и меланхолията на думите, друг глас — ясен, мощен и пронизващ, се присъедини към моя. Стреснах се. Този монах, който беше толкова официален и любезен с мен, пееше с глас, който сякаш притежаваше съчувствието да проумява най-отчаяната скръб, нежността да лекува всички рани и възшебството да отмива житейската несрета. Когато допахме песента, по страните ми се стичаха сълзи вече против волята ми. Затворих очи, сетне вдигнах поглед и видях Цин Джън на вратата с поднос, върху който бяха наредени купи с парещи понички, супа и ориз. Избърсах сълзите си с ръкав.

— Съжалявам — промърморих аз.

В сърцето ми бурканите с подправки се бяха прекаатурили и, разсипани, бяха създали смес от вкусове — сладко, кисело, горчиво, пикантно.

Цин Джън се приближи да сложи подноса на масата, после взе *цина* и го окачи на стената. Сипа още чай и двамата седнахме. Той ми подаде купа.

— Това е специален билков бульон, който сготвих, за да излекува раните ви.

Пресуших горчивата отвара и започнах да се храня, усещайки напрегнатите му погледи. Но вече не ме беше грижа за етикета и за престижа, нито дори дали изглеждах красива. Съсредоточих цялото си внимание върху храната пред мен. Той хапна съвсем малко и когато най-сетне се наядохме, ме отведе в заградено място на открито, където вече беше подготвил дървена вана с гореща вода.

— Госпожице Скъпоценна орхидея, не бързайте и не се тревожете. Аз ще стоя отвън и ще пазя.

Съблякох разкъсаните си дрехи и предпазливо стъпих във ваната. Водата, гореща и за моя изненада ароматизирана, оказа лечебно действие върху кожата ми. Тъй като знаех, че Цин Джън е наблизо, аз се чувствах едновременно отпусната и сигурна. Написках с горещата вода лицето, гърба и рамената си. Сетне, спомнила си отвратителния Изпъкналите очи, записках още по-силно, за да не чуе монаха хлипането ми. Изтърках кожата си толкова силно, че тя порозовя и се възпали. Въпреки болката беше чудесно, че отново започвам да се чувствам чиста. Погледнах към небето и видях ярката луна и горящите

звезди, които ми отвърщаха с поглед. Изпълнена с болка от удоволствие, аз въздъгнах.

— Госпожице Скъпоценна орхидея, добре ли сте?

— Всичко е наред — отвърнах, като внезапно ясно осъзнах голотата си в близост до красив мъж на не повече от десет крачки от мен.

Чудех се за какво ли си мислеше Цин Джън сега. Като монах дали би изпитал привличане към мен? Дали би копнял за голото ми тяло? Ако да, дали нефритеният му стълб щеше да се надигне? Представих си, че горещата вода, която се плискаше в тялото ми, е топлата милувка на ръката му. Нададох дълга въздишка, но този път монахът не отговори. Погледнах небето и зърнах палавото намигване на ярка, неуловима звезда.

Когато свърших, Цин Джън се пресегна над оградата и ми подаде даоисткото си расо. Бързо го надянах и отидох в колибата, докато той се изкъпе на свой ред. Когато се върна, аз седях на стол до масата с *цина*. Сега тялото му се извисяваше на прага и изглеждаше доста различно — свежо и сияещо. Не носеше шал и се виждаше цялата му коса, дълга и мека, навита върху главата му като спяща котка.

Мълчаливо задържахме погледите си в продължение на няколко мига.

Накрая той заговори меко:

— Госпожице Скъпоценна орхидея...

— Моля ви, наричайте ме само по име.

— Скъпоценна орхидея, ще запазя пресен чай за вас.

Докато приготвяше чая с бързи движения, почувствах вълни от енергия, струящи в стаята. Очите ми се радваха на мускулестото му, жиливо тяло и съсредоточеното му изражение. Когато свърши, донесе подноса, сложи го на масата, след което седна срещу мен и напълни две чаши.

Отпивахме от чая в неловко мълчание, докато накрая той попита:

— Скъпоценна орхидея, по-добре ли сте вече?

Кимнах, като изучавах загадъчното му лице. Макар да бях изкушена да узная повече за него, реших да се въздържа. Той ме изгледа със загриженост.

— Искате ли да си починете?

Поклатих глава и мълчаливо сръбнах от чая си. Монахът се обади отново:

— Скъпоценна орхидея — сега той ме разглеждаше като ценител, който се опитва да идентифицира произведение на изкуството, — моля ви, разкажете ми за живота си.

Внезапно моят живот ми се стори толкова сложен, че не знаех откъде да започна. Поех си дълбоко дъх.

— Но според мен едва ли ще ви е интересен.

— Защо казвате това?

— Защото аз... — поколебах се дали да му разкажа за павилиона „Прасковен цвят“. — Не мисля, че делата ми в червената прах ще представляват интерес за монах.

Той изглеждаше озадачен.

— Като монах аз съм виждал всичко от този свят и от други също.

— Не съм толкова сигурна.

— Защо го казвате?

— Защото сте твърде млад.

Той се засмя, после замълча, стиснал чашата между дланите си.

Огледах очите му за миг, преди да изстрелям:

— Бях сестра.

— Сестра? — той изглеждаше още по-озадачен. — Искате да кажете... монахиня?

Сърцето ми се разтопи. Колко наивно. Този красив мъж пред мен нямаше представа какво означава сестра. Смених темата, като попитах:

— Цин Джън, как така се озовахте тук като даоистки монах?

— Това беше обещание към баща ми.

— Той не е искал да се ожените и да имате синове?

Очите му проблеснаха.

— Знаете ли, че докато будистките монаси развиват преодоляване на привързаностите, ние, даоистите, тъкмо обратното, практикува алхимия, за да постигнем дълголетие?

— Чувала съм за това.

— В нашето семейство толкова хора умряха млади. Майка ми е поела с полета на жерава, когато съм нямал дори годинка, последва я единственият ми чичо по бащина линия, сетне вуйчо ми. Баща ми, уплашен, че той може да е следващият, започна да изучава даоистката

алхимия на дълголетieto. Тъкмо бях навършил единайсет и той ме прати да стана монах в храма „Небесен облак“. Но малко след това също почина от мистериозна смърт.

— О, небеса, толкова съжалявам.

Той продължи с натъжен вид:

— Не помня майка си. Монашеството е единственият живот, който познавам.

— Съжалявате ли, че сте монах?

Замисли се за известно време.

— Не. Смятам, че това е по-добър живот за мен. Обичам да съм в планината и не ми харесва да се занимавам с всичките усложнения на прашния свят — той млъкна да отпие от чая и подзе: — Миналия месец моят учител ме прати в тази малка колиба да живея като отшелник и да измисля специален еликсир за дълголетие. Срокът за експериментиране е една година, така че имам още единайсет месеца тук, преди да се завърна в „Небесния облак“.

Сега проумях защо този „храм“ беше толкова малък и наоколо нямаше никакви монаси.

— Стига да нямате нищо против, можете ли да ми разкажете какво представлява отшелническият живот?

— Продължавам да съм свързан с основния храм, затова когато те организират мащабни ритуали, се връщам там да помагам.

— Не се ли чувствате самотен, като живеете тук в пълно уединение?

— Свикнал съм със самотния живот.

Въздъгнах вътрешно. Нямах ли нужда от жена? Не изпитваше ли нищо, като е с мен? Инстинктивно ръката ми се протегна да заглади косата и дрехите ми.

Гласът на Цин Джън се извиси отново:

— Скъпоценна орхидея — той огледа лицето ми, — моля ви, разкажете ми за живота си.

Исках този мъж да ме смята за порядъчна жена от почтено, начетено семейство (това всъщност беше самата истина!), а не упадъчна дама, загубена в плаващия свят на вятъра и прахта, такава, чиито обятия са били възглавница за хиляда гости, а двата ѝ резена тъмночервени устни са били вкусени от десет хиляди мъже.

Разказах му всичко за живота си — само дето промених доста подробности. Вместо да работя като сестра в „Прасковения цвят“, аз бях прислужница в дома на богаташ. Бях избягала по две причини: да се отърва от лошото отношение на господаря си и да намеря майка си и военачалника. Излишно е да казвам, че го излъгах и за връзката си с Тън Сюн. Сега тя се оказа друга прислужница, която е избягала с мен от имението на онзи богаташ. Когато я споменах, отново изпитах вина, защото мястото ѝ в сърцето ми сега беше напълно заето от монаха.

Свърших и той изглеждаше потънал в мисли. Минаха секунди, преди да проговори:

— Не мога да повярвам, че майка ви просто ви е оставила и никога не ви е писала. Трябва да има някаква причина. Чувствам, че се е намесила тъмна сила — той млъкна и отпи от чая си.

— А сега, вие сте дошла тук да я търсите. Въпреки че ще е доста трудно, моля ви, не се тревожете прекалено много, ще направя всичко възможно да ви помогна. Ще направя и заклинание за намирането ѝ. Сигурен съм, че двете скоро ще се съберете отново — пак мълчание, сетне добави: — Ще направя и друго заклинание, което ще достигне долу до *ин* света и ще помогне на баща ви.

Кимнах, погълната от благодарност към Цин Джън и от тъга за баба. Сетне му споделих, че твърдата ми решимост да отмъстя за баща ми ме е поддържала през целия ми живот като прислужница сред всички трагедии, включително и смъртта на Перла (друга прислужница, моя кръвна сестра).

Монахът ме изгледа изпитателно.

— Скъпоценна орхидея, разбирам желанието ви да отмъстите. Но, моля ви, не позволявайте младият ви живот да бъде потопен от цялата тази горчива *ци*, която ние, даоистите, смятаме за изключително вредна както за ума, така и за тялото.

— Но аз трябва да поправя злината, да въздам справедливост. Не сте ли чували поговорката:

Човек не може да живее под едно и също небе с убиеца на родителите си.

Той се замисли.

— Знам това. Но нека ви задам един въпрос. Какво ще стане, ако се окаже, че ще ви коства пет, десет, дори двайсет години да откриете този военачалник? По-лошо — ами ако никога не го намерите? Ще прекарате ли целия си живот, като вкусвате единствено горчивина? Далеч по-добре е да прекарате времето си в усъвършенстване на Пътя.

Въпросите му ме оставиха без думи. Никога не се бях замисляла, че може да ми трябват двайсет години, за да намеря, или дори да не успея да намеря, убиеца на баща ми.

Внезапно изтърсих:

— *Цинът*, Цин Джън, свиря на него, за да подхранвам духа си.

Сега той ме изгледа с любопитство.

— Скъпоценна орхидея, как се научихте да свирите на *цин*?

По дяволите. Прехапах език. Веднъж излъгал, трябва да продължиш да лъжеш, за да прикриеш предишните неистини.

— Баба ме научи, преди да бъда пратена в къщата на богаташа.

Последва мълчание, сетне той отбеляза:

— Скъпоценна орхидея, ако съзнанието ви е изпълнено с отмъстителност, докато свирите на *цин*, това показва, че още сте далеч от усъвършенстването на духа си. Опасявам се, че сте овладяла само умението, а не същината.

Хапливото наблюдение на този монах отшелник беше неочаквано.

— Скъпоценна орхидея, да предположим, че ви се удаде възможност да убиете военачалника?

— Тогава ще съм осъществила целта на живота си.

— Но Лаодзъ казва, че последователите на Дао не търсят осъществяване.

Отвърнах с упорство:

— Душата ми няма да бъде усмирена, докато не намеря този военачалник и не пусна куршум в главата му!

— Каквото и да планирате, можете ли да запазите спокойствие, докато дойде време да действате?

Не отговорих и той продължи:

— Ако съзнанието ви няма да получи удовлетворение, докато не отмъстите за баща си, тогава имам по-добро решение за вас.

Огледах изучаващо гладкото му лице и дебелия вежди, които приличаха на два далечни хълма.

— Какво е то?

— Мога да ви приготвя фу и вълшебна вода, с която да ужасите военачалника и да отнемете цялата му сила.

Не успях да потисна усмивката си. Отлетяха няколко минути. Изведнъж почувствах, че цялата ми енергия е изцедена. Днешните перипетии и припомнянето на предишни беди ме омаломощиха и очите ми не се задържаха отворени.

Цин Джън ме изгледа притеснено.

— Скъпоценна орхидея, разбира се, че сте изморена, затова по-добре сега си починете. А утре ще потърсим приятелката ви.

Остави ме да спя на леглото му, докато той самият отиде да спи на пода в стаята с олтара.

На следващата сутрин се събудих от нежно потупване по рамото. Високото тяло на Цин Джън се издигаше над мен като планина.

— Събудете се, Скъпоценна орхидея. Приготвил съм закуска. След като хапнем, трябва да отидем да потърсим приятелката ви. Светло е от известно време, но нямах сърце да ви събудя.

Преди да излезем от колибата, Цин Джън грабна чадър и шал от слама.

— Моля ви, сложете това. Може да завали всеки момент.

Отново се озовахме в гората. Черни облаци се струпваха злокобно в далечината. Той вдигна поглед и се намръщи.

— Идва буря. Да отидем бързо да намерим приятелката ви.

Описах, доколкото ми беше по силите, мястото, където бях намерила камбаната. След дълъг преход ние най-сетне я зърнахме в края на празно поле.

— Тън Сюн? — коленичих до камбаната и извиках името ѝ.

Сърцето ми биеше учестено, този път не толкова от любов, колкото от страх. Но нямах време да разсъждавам. Цин Джън вече беше вдигнал камбаната и я бе прекатурил. Изпищях. Беше празна.

Избухнах в плач, но Цин Джън въздъхна с облекчение.

— Приятелката ви е избягала.

— Сигурен ли сте?

Той кимна.

— Трябва да е някъде наблизо. Убеден съм, че ще я намерим.

— Но може да са я отвлекли! — нададох пронизителен вик аз. — О, небеса, какво ще правим, ако е така?

— Просто ще продължим да търсим. Наблизо трябва да има храм. Може да е там.

Изведнъж усетих тлъсти дъждовни капки да обстрелват сламения ми шал. Цин Джън се извърна към мен.

— Бурята започва, най-добре да се върнем в колибата.

— Сигурен ли сте, че не можем да продължим да търсим?

— Скъпоценна орхидея — той ме изгледа укорително, — аз съм планински монах. Знам как да живея тук. Понякога има свличания на почвата, може някое да ни затрупа — той задържа чадъра над мен. — Освен това поне сме наясно, че приятелката ви се е спасила. Сигурно е някъде в безопасност.

Ускорихме крачка. След миг небето притъмня, вятърът ревеше като тигър, а капките се сипеха като прилепи. Калта неумолимо пръскаше панталоните и краката ни. Цин Джън ме хвана за ръка и ме задържа след себе си.

Когато най-сетне стигнахме до колибата и влязохме в нея, монахът моментално отиде да приготви гореща супа и да кипне вода за вани. След като се нахраних и изкъпах, изтощението ми се възвърна и отидох да се строполя на леглото.

Събудих се, когато навън вече беше доста тъмно. Вятърът и дъждът продължаваха да вият, но не толкова силно. Зазяпах се в проскързващите дървета и се почувствах неспокойна, но изпълнена с надежда.

— Скъпоценна орхидея — чух гласа на Цин Джън да ме вика нежно извън стаята ми, — будна ли сте?

— Да — отвърнах.

Известно време поседях на леглото, докато в съзнанието ми шеметно се въртеше вихрушка от образи на монаха отшелник и чудотворното ми спасение от разбойниците. Припомних си и усещането за мускулестите му обятия, които ме притискаха в топлата му гръд, докато ме носеше към колибата. Взех расото му и потърках буза в грубоватата тъкан, вдишвайки леката миризма на планина. Бързо го облякох, изправих се и отидох в стаята с олтара.

Цин Джън беше клекнал и разбъркваше някаква ароматна супа на малката си печка. Гърбът му беше масивен, а косата му беше завита около скалпа като пагода. Преборих се с импулса да го прегърна отзад и да заровя лице във врата му.

Той се извърна и ми се усмихна.

— Приготвям тази супа с различни билки и дървесни гъби, за да съживи вашата *ци*.

— Благодаря ви, Цин Джън — очите ми свиха гнездо в неговите.
— Но не я искам сега...

Монахът се изправи и задържахме погледите си, както ми се стори, за няколко прераждания. Накрая се приближи до мен и сякаш бях неговият безценен *цин* от династията Сун, ме вдигна и ме отнесе в леглото, което току-що бях напуснала.

Със сърце, биешо като загубена сърна, която се блъска в горските дървета, наблюдавах искреното лице на Цин Джън, докато той започна да съблича расото ми нежно, сякаш имаше пред себе си новородено бебе. Сега лежах гола пред погледа на мъж, този път не *чоу нанжън*, а някой, който действително бе накарал сърцето ми да бие ускорено и тялото ми да се разтапя.

Изгаси фенера. На лунната светлина, нахлуваща през прозореца, започна да се съблича, разкривайки гладко, мускулесто тяло. С енергично завъртане на ръката развърза панделката на кока си и пусна косата си да потече на свобода.

Беше странно трогателна гледка — мъж с дълга, плътна, катраненочерна разпусната коса. Изглежда, за разлика от конфуцианските учени не се страхуваше да покаже мъжествеността си. За разлика от будистките монаси и монахини, които бръснат главите си да превъзмогнат привързването, даоистите не режат косата си, за да покажат, че ги е грижа за телата им.

Когато Цин Джън пропълзя в леглото до мен, престанах да мисля за привързаности или непривързаности, а само за неговата ласка към тялото ми. Съсредоточеното му лице беше наполовина скрито от неговите три хиляди нишки проблеми, а нефритеният му стълб се издигаше към Млечния път.

— Скъпоценна орхидея... — надигна се гласът му до ухото ми. Ръцете и устните му се заеха да изследват скритите кътчета и процепи на тялото ми. Как беше възможно монах да е толкова изкусен в еротичното изкуство за доставяне на наслада?

Той ме притегли към себе си и зарови лице в гърдите ми. Сетне ги обгърна с длани и започна да ги гали, като от време на време нежно докосваше зърната с устни. Очите му бяха затворени и дългите му

мигли хвърляха потрепващи сенки върху лицето му. Когато заговори, гласът му трепереше:

— Скъпоценна орхидея, гърдите ти имат собствен сърдечен ритъм.

Аз си играех с дългата му коса и стенех от дълбоко удоволствие.

Езикът му облиза вътрешността на ушната ми мида, а зъбите му нежно гризнаха външната ѝ страна. След това допря лицето си във врата ми и прошепна:

— Долавям в теб мириса на свежи цветя и мед.

Плъзна ръката си под дупето ми и го вдигна леко. Другата му ръка препускаше като водопад по цялото ми тяло.

— Цин Джън... — промълвих аз, като се гърчех и започвах да губя душата си...

Движех се към него, докато накрая неговият *ян* стълб влезе в моята *ин* порта. Трескавите напъни изпразниха съзнанието ми и превърнаха болките ми в радост. Бяхме като две животни, внезапно освободени след дълъг затвор. Сега бяхме отвъд всички привързаности, освен взаимната.

След пътуването ни до планината У Цин Джън ме прегърна нежно в обятията си. И двамата мълчахме, погълнати от собствените си мисли и чувства. Наслаждавах се на остатъчния вкус на уравнивяването на *ин* и *ян*. Колкото и да е странно, макар да бях веща в изкуството на спалнята, първият път, когато изпитах удоволствие от мъжки дъжд, изсипан върху облаците ми, беше с монах в храмово помещение.

Осъзнах защо Перла беше толкова обсебена от художника Дзян Моу — сигурно е бил много умел в правенето на любов.

Протегнах се да докосна Цин Джън, той улови ръката ми и я поднесе към устните си. В този момент вятърът навън сякаш се провикна нежно „Сян Сян, Сян Сян“.

— Скъпоценна орхидея — той се наведе да ме целуне, — обичам те.

Огледах лицето му.

— Цин Джън, и аз те обичам.

Безмълвно ме притисна по-силно в обятията си, сякаш мълчанието беше по-добър отговор и най-ценната утеха. Аз се сгуших в топлината на гърдата му.

— Сега, когато си тук, при мен, вече няма да се чувствам самотен — призна той.

След секунди се измъкна от леглото и запали фенера.

— Къде отиваш? — попитах.

— Ще видиш.

Приближи се до масата. Наблюдавах голото му тяло, очертано от лунната светлина, и сърцето ми бе завладяно от приятна болка. Скоро той се върна с четка и мастилница.

— Какво ще правиш?

Този път не ми отговори. Беше зает да стрива мастило. Когато свърши, дръпна завивката и за моя изненада гальовно извади крака ми и започна да пише върху бедрото ми. Мастилото разхлаждаше с допира си кожата ми, а уханието му успокояваше нервите ми.

Най-накрая приключи и лицето му сияеше, а очите му искряха, сякаш току-що е излязъл от горещ извор. Погледнах надолу и видях, че бедрото ми е украсено със стихотворение с дръзки и енергични щрихи — като старо дърво, извиващо корена си.

*Десет пръста танцуват по седем копринени струни;
сладостни шепоти се разливат в червената прах.
Душата ми бе загубена в мига, в който твоите
сърцевидни устни се разтвориха и нефритено
гладките ти ръце заподскачаха немирно.*

— О, Цин Джън — докоснах лицето му трогната, — стихотворението е толкова красиво. Но как ще имам сърце да се изкъпя?

— Не можеш да го задържиш върху тялото си, затова нека се запечата в съзнанието ти — посъветва ме той и пое ръката ми. Сетне погледна през прозореца. — Тази нощ *юелау* — сватовникът под луната — завърза червения конец между нас. Любовта ни ще трае колкото луната.

Известно време лежахме неподвижни, унесени в дрямка. Когато се събудих, през прозореца ме огряваше пълната луна. Сдържаният й сребрист блясък постепенно предизвика промяна в настроението ми. Думите на Цин Джън бяха плод на нашето добро намерение, но

луната, подобно на ярко огледало, е просто ням свидетел на безкрайните желания на смъртните и ги отразява обратно в света. Под нейния взор нещата възникват и изчезват, идват и си отиват, разцъфват и повяхват. След десет години или дори само след една къде щеше да е нашата любов? Дали щях да виждам красивото лице на Цин Джън? Щях ли да съм все така красива в неговите очи? Дали не бяхме само плъзгащи се отражения в огледалото на другия, кратки мигновения от паметта или просто потрепващи сенки в червената прах?

Потисната от тези неканени размисли, аз се опитах да не разсъждавам за любовта, а за удоволствията на мига. Разтръсках косата си, прокарах език по устните и хвърлих на Цин Джън дълъг, пронизващ поглед. Когато гладкото му тяло се притисна в моето, забравих безкрайността на желанията, цъфтежа и вехненето. Промяната сякаш спря, когато почувствах нефритеният му стълб да се втвърдява, да нахлува в мен и да изтласква всичките ми нещастия...

ТАЗИ ЖЕНА НЕ Е МОЙ СЪПРУГ

На следващата сутрин се събудих от слънчеви лъчи, играещи по стъпалата ми. Протегнах се и завъртях пръстите на краката си, изпълнена с наслада от топлината на слънцето и от вкуса на любовта. Тогава видях Цин Джън, седнал до масата с *цина*, да ме наблюдава със сериозно изражение.

— Нещо не е наред ли?

Седнах изправена, като придърпах одеялото, за да прикрия голотата си. Зачудих се: като проститутка защо трябва да изпитвам свян пред мъж? Но изпитвах, защото той не беше кой да е мъж, а първият, в когото се бях влюбила.

— Не — той се усмихна насила. — Гледах те как спиш.

Усмихнах му се и потърках очи.

— Скъпоценна орхидея, най-добре да побързаме.

— Защо?

— Защото вече загубихме доста време — трябва да потърсим приятелката ти.

Прехапах устни, докато усетих острия вкус на кръв. Бях толкова запленена от този монах, че бях забравила Тън Сюн! Как можех да съм толкова себична и безсърдечна?

Половин час по-късно ние отново претърсвахме гората. Въпреки тормоза на съвестта ми и настойчивите ми викове „Тън Сюн! Тън Сюн!“, мислите ми бяха заети с моя любовник — поет и монах, а не с любовницата ми лесбийка. Макар разумът да ми нашепваше, че трябва да се съсредоточа върху издирването на Тън Сюн, навсякъде очите ми съзираха образа на Цин Джън. Всички дървета бяха мускулестите му ръце, протегнати да ме прегърнат, всеки стон на вятъра беше мощният му глас, зовящ името ми, и всяко прошумоляване под краката ми беше неговото пъшкане по време на уравнивяването на нашите *ин* и *ян*.

Вървахме още половин час и внезапно Цин Джън възкликна:

— Виж, там зад онези кипариси има будистки храм — той сграбчи ръката ми и ме задържа. — Да вървим!

Един послушник ни отвори. Обясних му за Тън Сюн и камбаната.

Лицето му се озари.

— Влезте! — покани ни той, след което се извърна и изкрещя с най-силния си момчешки глас. — Госпожица Скъпоценна орхидея търси господин Тън Сюн!

Малко след това закръглен монах на петдесетина години се втурна към нас, последван от друг, по-възрастен и прегърбен. А зад двамата, за мое най-голямо облекчение, се задаваше изтощената, но усмихната Тън Сюн.

— Скъпоценна орхидея — сниши глас Цин Джън, — не ми ли каза, че спътникът ти е жена?

Преди да успея да отговоря, около нас се насъбраха няколко монаси и развълнувано започнаха да обясняват как по време на медитационната си разходка по изгрев-слънце чули звуци от старата камбана на храма им (оставена там, след като получили нова като дарение от богат покровител) и спасили Тън Сюн — почти в безсъзнание и умираща от жажда. Шумните разяснения избухваха във въздуха и нарушаваха спокойствието в уединения храм.

Сетне все още омаломощената Тън Сюн настоя да узнае какво се е случило с мен и аз разказах на нея и на любопитните монаси как бях заловена от разбойниците и впоследствие спасена от Цин Джън с неговото вълшебство. Когато всички разказаха историите си, се възцари мълчание, в което забелязах, че Тън Сюн наблюдава моя монах с подозрение и начеваща враждебност.

Докато следвахме малката група на домакините до приемната, отчетливо усещах тихото недоволство на Цин Джън и напирещата ревност на Тън Сюн. Но нямах никаква представа какво да сторя. Без да съзнават зараждащото се напрежение, монасите пред нас продължаваха да се вълнуват от спасителните действия, като ги преразказваха отново и отново. Тези вълнуващи събития прекъсваха монотонното им ежедневие, в резултат на което тяхното усъвършенстване на преодоляването на привързванията моментално бе изхвърлено през прозореца на съзнанията им.

След като ни поднесоха чай и закуски, пълничкият игумен на име Чиста мъдрост ме покани да отседна в храма.

— Госпожо Тън, вече сме приготвили стая специално за вас и съпруга ви.

— Но — понечих да възразя и тутакси спрях. Канех се да кажа: този мъж е жена и аз не съм нейна съпруга! Но Тън Сюн ми хвърли такъв убийствен поглед, че думите незабавно се оттеглиха в гърлото ми.

Тя се обърна с усмивка към монаха.

— Благодаря ви, учителю Чиста мъдрост. Сигурен съм, че съпругата ми е много уморена след всички тревоги и премеждия. Има нужда от незабавна почивка.

Дори нямах кураж да насоча поглед към Цин Джън да видя реакцията му. А и се радвах, че изречението ми бе убито на място, иначе кой би повярвал на подобни врели-некипели като „този мъж е жена и аз не съм нейна съпруга“? Монасите ще сметнат, че съм обезумяла, след като съм била отвлечена от разбойниците.

Цин Джън мълчеше. Когато събрах смелост да погледна крадешком към него, той дори не изглеждаше ядосан, както очаквах — само замаян. Сигурно смяташе, че безсрамно съм го излъгала и жестоко съм го предала. Сърцето ми бавно се напука на парчета. Почти виждах отломъците да се разбиват на пода, да се разхвърчават и да спират точно под статуята на Буда.

Сега моят спасител вежливо се прощаваше с монасите. Уплашена, че ще си тръгне, без да ми каже нито дума, аз се приближих към него и прошепнах:

— Ако трябва да си вървиш, поне ми позволи да те придружа до двора.

Щом се озовахме навън, попитах настойчиво, преди той да има възможност да каже каквото и да било:

— Цин Джън, защо не ме покани да се върна с теб?

Той изглеждаше едновременно шокиран и гневен.

— Скъпоценна орхидея, ти си омъжена и съпругът ти е тук. А искаш от мен да те взема обратно в храма?

Изкрещях:

— Но аз не съм омъжена и Тън Сюн не е мой съпруг. Тя е жена!

— Жена?

— Да! Като мен! С гърди и без нефритен стълб!

Той не отговори, а продължи да ме измерва с пронизващия си поглед. Накрая каза:

— Скъпоценна орхидея, подиграваш ли ми се?

— Нищо подобно, Тън Сюн е жена и аз не съм нейна съпруга!

— Тогава защо се облича като мъж?

Обясних му, че бяга от зъл господар и това е нейната дегизировка.

Цин Джън потъна в мисли.

— А каква е връзката ти с нея?

Тъй като го обичах, не исках да го лъжа. Но се двоумях. Ако му разкриех истината — че двете с Тън Сюн сме любовници, ала не я обичам — Цин Джън можеше да реши, че аз просто я използвам, и да ме презре за това.

Известно време го гледах безмълвно. Накрая казах умоляващо:

— Цин Джън, не искам да оставам тук. Моля те, взemi ме с теб.

Той изглеждаше все така наранен.

— Не мога. Аз съм монах и това е храм.

Изпаднала в отчаяние, изстрелях:

— Така ли? Тогава защо ме прелъсти?

— Влюбих се. Не очаквах, че така ще стане, но ето, че се случи.

— Обичаш ме, но не можеш да ме вземеш със себе си, какво ще правим тогава?

В този момент се появи Тън Сюн, тя се приближи с маршова стъпка и застана закрилнически край мен, след което изгледа свирепо Цин Джън.

— Струва ми се, че съпругата ми вече твърде дълго се натрапва на целомъдрен монах...

Преди той да успее да се намеси, заявих:

— Цин Джън, повярвай ми, не съм негова съпруга. Той е жена.

Думите звучаха нелепо дори в моите уши.

На лицето на Цин Джън се изписаха тъга и гняв.

— Е, Скъпоценна орхидея, да не би да смяташ, че аз също съм жена?

Сега Тън Сюн се извърна към мен и очите ѝ запратиха към мен отдавна сдържани кинжали.

— Значи след всичко, което с направих за теб, ти спа с него? — тя насочи обвинителен пръст към Цин Джън и продължи саркастично:

— С монах?

Внезапно се отвори една врата и се разкри древна бръсната глава.

— Ако ще отседате при нас, моля, пазете тишина и уважавайте свещеното спокойствие на храма ни.

Монахът огледа изпитателно и трима ни за няколко секунди и затръшна вратата.

Цин Джън ми хвърли поглед, изпълнен с горчивина, и излезе през портата на храма.

— Цин Джън! — извиках след него аз, но той ускори крачката си.

Тън Сюн обви с ръка рамото ми и ме дръпна обратно към храма.

Когато ме въведе в стаята си, вече бях напълно наясно, че трябва да се опитам да оправя положението с нея. Седнахме и аз веднага подзех:

— Тън Сюн, много съжалявам, но просто не устоях.

Тя ме изгледа сурово и продължително.

— Не се заблуждавай. Скъпоценна орхидея. Това е само моментно увлечение...

— Не, не е — отвърнах аз с насълзени очи. — Той е единственият мъж, когото някога съм обичала...

Приятелката ми отметна глава назад и се разсмя.

— Съзнаваш ли за какво говориш? Не ми ли каза, че не можеш да понасяш никой чоу нанжън?

— Но Цин Джън е различен, той не е като другите мъже.

— Различен? Скъпоценна орхидея, нека ти кажа нещо. Всички мъже са еднакви, те смърдят! — тя продължи с огорчение: — Вероятно нефритеният стълб е единственото нещо, което той има, а аз — не. Но това не значи, че е по-добър от мен...

— Много е добър.

— Но, Скъпоценна орхидея — тонът ѝ се смекчи и прозвуча умолително, — може би го бива в секса, но в края на краищата той си остава мъж. А един мъж никога няма да разбере истинските нужди на една жена, особено на изтънчена и образована дама като теб. Скъпоценна орхидея, необходима ти е жена като мен, която да се грижи за теб и да те обича, а не мъж, да не говорим монах. Откъде би

могъл да знае той каквото и да е за доставянето на наслада, за обичта и за грижите по една жена?

— Не, грешиш. Цин Джън се справя много добре с всичко това.

Тя изглеждаше едновременно изумена и засегната.

— Той спаси живота ми и се погрижи за раните ми, след като бях изнасилена от разбойника.

Тън Сюн ме притегли в обятията си и ме обсипа с дъжд от целувки.

— Скъпоценна орхидея, вината е изцяло моя. Толкова съжалявам за... това, което си преживяла. Трябваше да бутна първо теб под камбаната, моля те, прости ми.

— Тън Сюн — подзех аз, като внимателно се отдръпнах, — никой няма вина, просто лош късмет. И аз съжалявам. Не исках да... засегна чувствата ти.

Тя запази мълчание, като се опитваше да ме хване за ръката, но аз непрекъснато я отдръпвах.

— Тън Сюн, обичам го.

— Но обичаш и мен.

Как можеше да е толкова категорична?

— Това е различна любов — отвърнах аз. — По-близка е до чувството, което изпитвах към... сестра ми Перла.

— Хубаво. Даже още по-добре, защото в любовта ни има нещо по-дълбоко, тъй като и двете сме жени.

Не измислих нищо в отговор.

— Скъпоценна орхидея, повярвай ми, твоето увлечение по него скоро ще отmine като реещите се облаци. Освен това само се замисли — как ще живееш с него без никакви пари?

Въпросът ѝ ме запрати обратно в моята неприветлива реалност. Осъзнах, че тъй като бях загубила *цина* и всичките пари и бижута, сега нямах нито грош и никакъв подслон! И, естествено, като монах Цин Джън също нямаше да разполага с никакви пари, пък и дори не предложи да ме вземе обратно в храма! Заплаках, вкусвайки горчивината на сълзите си, както и горчивината на първата си любов към мъж.

Тън Сюн се пресегна да избърше лицето ми с копринената си кърпичка.

— Не плачи, Скъпоценна орхидея. Това не е краят на света, а просто краят на една мимолетна любовна история. Приеми го за лош сън — тя се вгледа дълбоко в очите ми. — Имаш мен, а аз ще се погрижа много добре за теб, това е най-важното. Да не говорим, че за разлика от монаха аз съм богата — тя недвусмислено потупа джоба на панталоните си. — Мога да ти купя каквото поискаш и да те глезя, в който ресторант пожелаеш. Би ли работила на полето под жаркото слънце, би ли яла сладки картофи и водниста супа на всяко хранене, би ли носила роба от кръпки — всичко това само заради един мъж? Изискана жена като теб заслужава охолен живот, а не бедняшко живуркане с безпаричен монах. Ако нефритеният стълб е това, което харесваш в него — тя отметна глава назад и се засмя, а късата ѝ копъринена коса проблесна, — не се тревожи, аз също мога да си го набавя. В какъвто размер и материя ти харесва най-много.

Не отговорих.

— Скъпоценна орхидея?

— Да?

— Моля те, остани с мен.

Същата вечер изпитах облекчение, че Тън Сюн бе твърде изцедена да настоява за секс. Докато тялото ѝ почиваше неподвижно край мен, аз лежах будна. Тялото ми се мяташе и въртеше върху пълното с дървеници твърдо дървено легло и агонизираше от неочакваното ми желание за мъж. Цин Джън беше красив, загадъчен, монах. Някак си той също така знаеше как да ме накара да се чувствам приказно като жена. И дори не ми се плащаше. За пръв път го бях направила от любов.

Точно както свирех на цин не за пари, а за да се усъвършенствам. На всичкото отгоре Цин Джън също свиреше на този инструмент. Също като при мен в сърцето му имаше чистота. Обичах Цин Джън. И бих се върнала да живея с него, докато веждите ѝ на двама ни побелеят...

Лежах отпусната до изгрев-слънце. Веднага щом дочух песнопенията на монасите да се понасят из двора, аз се измъкнах от леглото, надянах обувките и жакета си, хвърлих прощален поглед на Тън Сюн и се изнизах от стаята. След няколко погрешни завоя най-

сетне зърнах в далечината колибата на Цин Джън, видя ми се спокойна и гостоприемна. Ускорих крачка. Когато стигнах до вратата, леко я бутнах и тя се отвори с въздишка.

Влязох и отидох право в стаята на монаха. Спеше дълбоко и одеялото лекичко помръдваше в унисон с дишането му. С разтопено сърце аз се вмъкнах в леглото до него.

МОНАХЪТ И ПРОСТИТУТКАТА

И така заживях с Цин Джън. Надали е нужно да казвам, че животът с даоистки монах в планината беше напълно различен от този в „Прасковения цвят“. Все така имаше секс през повечето нощи, но сега той беше с любов и след него потъвах в дълбок, задоволен сън в мускулести, любещи обятия. Освежена от чистия въздух, сутрин се събуждах по тъмно и наблюдавах как Цин Джън изпълнява ритуалите си. Малките барабан, камбана и кречетало пляскаха и тракаха в ръцете му, придружени от мелодичните му напеви, докато принасяше дарове на боговете. Сетне наставаше време за проста закуска от оризова каша и кифли, през която се гледахме втренчено в очите или съзерцавахме далечните планини, разкриващи се през прозореца. След това той медитираше, свиреше на *цин* и се занимаваше с калиграфия на *фу* — талисмани.

Понякога по мръкнало си мислех: трябва да се приготвям за клиенти. Но си спомнях, че вече няма никакви сбръчкани и умиращи мъже, които да обслужвам, нито мама и де, които да ме шпионират. Бях свободна!

Въпреки това не бях забравила непоколебимото си решение да намеря майка. Само че Цин Джън ми заяви:

— Скъпоценна орхидея, няма да ти позволя да обикаляш из планината и да разпитваш за майка си, твърде опасно е. Ще я търся, когато излизам сам, а ще ходим и заедно. Бъди търпелива.

Опитвах се да бъда търпелива и спокойна, но скрита част от съзнанието ми не ми даваше мира. Една нощ сънувах, че след всички тези години на агония най-сетне съм открила майка си. Тя не беше монахиня, а проститутка също като мен, но клиентите ѝ бяха само монаси. Тялото ѝ, изпито и оскъдно облечено, трепереше в смразяваща снежна буря. Страните ѝ бяха хартиено бели, а очите ѝ, макар хлътнали, излъчваха блясък не на удоволствие, а от глад. Пред нея стоеше вегетарианско блюдо, ала всеки път, когато се протегнеше към него, чинията се отдръпваше. Веднъж успя да сграбчи парче тофу, но веднага щом го напъха в устата си, то тутакси се запали и стана на

прах. Отчаяно се провикнах: „Ма! Ма!“, но тя като че ли не чуваше нищо. Когато се опитах да бутна храната по-близо до нея, монасите я дръпнаха и я излапаха.

Разказах на Цин Джън за този кошмар, а той се усмихна многозначително.

— Изучавал съм „Книга на сънищата от дука на Джоу“. Обикновено лошите сънища са добри, а хубавите предвещават нещо лошо. Затова според мен този кошмар е благоприятен. Вероятно означава, че като монахиня майка ти е изпепелила желанието си за храна. Ето защо не трябва да се тревожиш именно заради този сън.

Продължих да свиря на цин и да чакам. Всеки път, когато Цин Джън се завърнеше от брането на билки, той ми обясняваше, че е разпитвал за майка ми, но не е узнал нищо. Често надеждите ми се надигаха, когато го наблюдавах как се завръща по пътеката към колибата, само за да се разочаровам от липсата на вести.

Макар че тревогите за майка ми никога не изчезваха от ума ми, животът в планината беше безпроблемен. Когато времето беше особено хубаво и Цин Джън бе приключил със задълженията си за деня, понякога отивахме до реката, събличахме дрехите си и се гмурвахме в нефритенозелената вода. От време на време той хващаше риба, отнасяхме я вкъщи и я печяхме за вечеря. Друг път се отправяхме към откритото поле да пускаме хвърчила. Докато проследявах как дракон, феникс или жерав се плъзга високо над главата ми, сърцето ми се изпълваше с радост. Представях си, че съм се превърнала в огромна пеперуда, носена от вятъра, която наблюдава проблясващите фасетки на света отдолу. Щом се изморяхме, лягахме и заспивахме прегърнати на тревата, събуждахме се от слънчевата топлина по лицата ни и от сто приятни усещания, пощипващи телата ни.

Но хубавите времена рядко продължават дълго. Един ден, докато седях унесена в мисли край прозореца, видях бели панделки да се реят навън и осъзнах, че зимата е настъпила. В „Прасковения цвят“ моята прислужница Малък дъжд щеше вече да е извадила зимните ми дрехи да си избирам: кожени палта, рокли от коприна и памук, шалове от овча вълна. Тя щеше да ми предложи и супа от змия, поръсена с

венчелистчета от хризантема, и най-качествения корен от див женшен за подсилване на *ян* енергията ми. В тюркоазния павилион зимата донасяше топлина и лукс, но тук, в планината, единственото, с което разполагах да се предпазя от студа, беше ватиран жакет, покрит с петна и кръпки.

След няколко седмици заваля обилен сняг и планината побеля изцяло подобно на мъдър старец. Ако можеше да говори, какъв ли съвет щеше да ми даде? Тогава се сетих за стихотворението:

*Първоначално синьото море бе свободно от грижи,
вятърът набръчка лицето му.
В началото зелената планина нямаше възраст,
снегът направи косата ѝ бяла.*

На моменти, когато режещият като нож студ се вдигнеше, Цин Джън ме извеждаше на разходка около колибата или излизаше сам да търси дървесни гъби. Но през повечето време си стоеше вкъщи. Свирехме на *цин* или пеех под неговия съпровод. Освен това той изпълняваше религиозните си дела — медитация, *фу*, алхимия. В повечето от тях аз не можех да участвам. Сред всички свои занимания той приемаше най-сериозно вътрешната си алхимия на образна медитация и външната медитация на забъркване на еликсири. Игуменът на храма Небесен облак бе избрал него пред останалите млади послушници за работата над еликсирите, защото беше преценил, че Цин Джън е най-интелигентният и с най-чисто съзнание. Това беше шансът му да се докаже. Ако се провалеше, щеше да завърши като поредния маловажен монах и да изживее остатъка от дните си пренебрегван от останалите, а накрая да умре в мрачен, покрит с паяжини ъгъл на храма. Ето защо той се суетеше над зловонната отвара в олтарната стая в продължение на толкова часове всеки ден. Въпреки че не харесвах острата миризма, отделяна от казана, краката ми често ме понасяха към него, за да не замръзна от студ.

Веднъж, докато Цин Джън разбъркваше съставките в съда, попитах какво включват те. Той отвърна:

— Минерали. Киновар, злато, малахит, сяр, слюда, селитра...

— Злато и малахит? Струва ми се, че е по-добре да ги използваш за бижута, отколкото за еликсири!

— Знам, че ти се вижда странно. Но те действат. Понякога също така храним малка птичка с червено месо и киновар, докато перата ѝ почервеняват. След това готвим перата и месото. Отварата, над която експериментирам, не само ще удължава живота, но и ще подмладява — той се усмихна гордо. — Имам *ци* на двайсетгодишен, макар да съм на трийсет — усмивката продължаваше да се разтяга неестествено върху широкото му лице. — По същата причина и студът не ми пречи.

Осъзнах, че е безнадеждно да се съревновавам с вонящия казан. Ако аз бях негова любовница, то врящият съд беше съпругата му, която никога нямаше да напусне заради мен.

В дните, когато Цин Джън четеше необичайните си свитъци или редеше заклинания, аз свирех на *цин* — за да подобря уменията си, а също и да поддържам кръвообращението в охладените си пръсти. Тогава оплаквах загубата на своя инструмент и на всички пари и бижута в него. При все че двамата с Цин Джън щателно бяхме претърсили участъка, в който го бях изпуснала, така и не намерихме и помен от него. Понякога си представях участта му — може би го бе открил някой планинец и го бе използвал за огъня на готварската си печка или бе попаднал у разбойниците, които са извадили всички ценности и са го зарязали да гние в гората. Но на моменти представите ми бяха по-оптимистични — *цинът* бе намерен от друг музикант, който го съхраняваше като първороден син.

В началото харесвах зимата, защото Цин Джън беше с мен през цялото време. Но докато всеки студен ден преливаше в следващия също толкова неумолимо като колите, пропълзяващи всяка вечер до „Прасковения цвят“, аз започнах да се чувствам нещастна. Нямах топли дрехи и затова не можех да излизам. Цин Джън от време на време ми правеше специални топли билкови бульони, за да поддържат „огъня“ в тялото ми, но ястията, които готвеше най-често, се състояха от осолени мариновани зеленчуци с малко ориз. Усещах, че тялото ми отслабва и се тревожех, че ще започна да страдам от недохранване. Но Цин Джън непрестанно ми напомняше:

— Храната трябва да ни стигне за цяла зима.

Оплачех ли се от студа, той ме убеждаваше:

— Трябва да внимаваме да не използваме твърде много въглища, защото се налага да поддържам казана врящ за алхимията си.

Започнах да се дразня на маниакалната му отдаденост на алхимията. Понякога постеше в продължение на няколко дни, оттегляше се в убежището на чистотата — пространство, което бе осветил с ритуалите си — и медитираше. Взимаше със себе си разни неща от чекмеджетата на шкафчето си с лекарства — сушени листа, семена и ярко оцветени прахообразни минерали — и ги счукваше енергично в хаван. Протяжните заклинания, които изричаше над тези прахове, можеха да продължават с часове. В тези моменти аз бях напълно пренебрегната. Неуморните му ритуали ми се струваха също толкова безполезни, колкото бдението на любеща майка над мъртвото ѝ бебе.

Когато обаче настъпеше нощта, той изоставяше останалите си занимания, за да се съсредоточи върху онова, в което участвах и аз — облаците и дъжда. Беше добър любовник — нежен, но и страстен, и дързък. Харесваше му да изпробва всевъзможни *благоприятни* пози, описани в сексуалния наръчник: скачащия бял тигър; тъмна цикада, прилепена към дърво; бамбук до олтар; дърпане на коприна...

Но сексът невинаги беше приятен, защото в някои дни беше толкова студено, че трябваше да го правим напълно облечени. Още по-лошо — въпреки че с Цин Джън спяхме заедно всяка нощ, постелята ни не беше брачно ложе и никога нямаше да бъде. Колкото и да обичаше секса, той, подобно на останалите даоисти, изповядваше странната практика за поемане на *ин* есенцията от нефритената тераса на жената, без обаче да се губи неговият *дзин*. Никога не се изправяше в мен, а насочваше семето си обратно към мозъка си. Първоначално това ми допадаше, защото после не се налагаше да почиствам лепкавата мръсотия. Но скоро чувството ми се промени. Докато даоистите еякулираха, когато сметнеха, че е време жената да зачене, Цин Джън беше твърдо решен никога да не засади семето си в моята утроба. Това ме натъжаваше непоносимо. Без значение колко пъти се любехме или колко страст влагахме, никога нямаше да има малки монасчета или малки момичета на цветята, които да търчат наоколо и да ми правят компания, нито внуци, които да се притискат в коленете ми, когато остарeya. Макар че той непрестанно обясняваше как сексуалното единение представлява космическото взаимодействие

между *ин* и *ян*, никога не споменаваше резултатите от тези усилия — бебетата. Но дори да искаше да ме осемени, не бях сигурна, че щеше да се получи. Защото всички онези бульони, които бях изпила в „Прасковения цвят“, имаха за цел да убият всеки напълващ живот в мен. Понякога бездетността ми се струваше толкова непоносима, че оставях сълзите да се стичат по плоския ми корем в оплакване на призрачното дете, което никога няма да се роди.

С времето размишленията за живота ми ставаха все по-печални. Не само че не можех да родя деца на Цин Джън, но дори не можех да излизам с него пред хора. Не че в планината имаше някакви празненства или светски събирания, но той все се опасяваше, че ако го видят с мен, може да загази. Така от проститутка се бях превърнала в държанка, само че този път моят „предпочитан гост“ не беше богат търговец, влиятелен политик, нито главатар на могъща нелегална организация, а безпаричен даоистки монах. Спомнях си какво ми беше казала Перла за възможните спасения за проститутките, сега аз бях открила един изход, за който тя не се бе сетила: съжителство с монах!

Покрай напредването на зимата все повече ме обземаха неприятни мисли. Осъзнах, че съм избягала от посипания със златен пращец ад на публичния дом само за да се потопя в посипания с бял пращец ад на зимната планина. Но този път дори не можех да избягам. Тъй като няха пари, нито къде да отида. Цин Джън сигурно бе доловил неудовлетвореността ми, защото веднъж ме прегърна и изгука:

— Прояви търпение, Скъпоценна орхидея. Когато настъпи пролетта, всичко ще се оправи.

След още месеци на агония времето най-сетне се пооправи. Две седмици по-късно, когато се появи предчувствие за топлина и въздухът миришеше на свежа растителност, предложих да отнесем *цина* на брега на ръката и да свирим на открито. Най-сетне освободена от плена на суровата зима, аз бях в щастливо настроение. Седнах с кръстосани крака под раззелениящо се дърво, положих в скута си

осемстотингодишния инструмент и изсвирих всичките си любими мелодии.

Цин Джън наблюдаваше кръжащите ми пръсти с възхита.

— Скъпоценна орхидея — обади се той, когато свърших, — свириш толкова умиротворено и нюансирано.

— Аз пък харесвам твоя стил — енергичен и страстен — хвърлих му закачлив поглед аз. — Сега е твой ред.

Цин Джън изсвири *Гаошан* — „Висока планина“, и *Лишуй* — „Течаща вода“.

Докато моите пръсти блуждаеха по струните като облаци, стрелкащи се с вятъра, неговите бяха като дракони, фучащи в океана.

След като пръстите му се откъснаха от инструмента, той каза:

— Високата планина е *ян* енергията, а течащата вода — *ин* енергията, затова двете пиеси, изсвирени една след друга, създават правилното равновесие на женските и мъжките стихии.

Седяхме край препускащата вода на ручей, когато той ми разказа познатата история за известния изпълнител на *цин* Боя и неговия приятел, дървар на име Дзъци.

Независимо каква мелодия свирел Боя, макар и неграмотен, Дзъци моментално схващал значението ѝ.

Веднъж, когато Боя изсвирил „Висока планина“, Дзъци възкликнал:

— Ах, колко внушително, високата планина!

Щом Боя засвирил „Течаща вода“, Дзъци въздъхнал:

— Течаща вода, колко впечатляващо!

Боя бил изумен, защото Дзъци не просто бил селска тиква, но и никога преди това не бил чувал пиесите, така че как успявал да каже, че едната изобразява високата планина, а другата — течащата вода?

— Не бих могъл да те заблудя с моите мелодии! — възкликнал Боя и възхвалил приятеля си като *джъин* — такъв, който разбира звука.

Когато Дзъци умрял, Боя осъзнал, че никой няма да проумее музиката му толкова добре, колкото приятеля му, затова разбил *цина* си в гроба му и простенал:

— Защо да свиря на *цин*, когато вече няма *джъин* да разбира музиката ми!

Оттогава с думата *джъин* се описват сродни души.

— Скъпоценна орхидея — Цин Джън ме изгледа напрегнато, докато самотна птица се извисяваше зад него в просторното небе, — осъзнаваш ли какви късметлии сме? Повечето хора през целия си живот търсят *джъин*, но никога не го намират. Ние не сме просто любовници, ние сме и *джъин*.

Макар да бях свикнала с комплименти от мъже и обикновено не ги приемах на сериозно, думите на Цин Джън докоснаха копринена нишка в сърцето ми.

С настъпването на пролетта очаквах нещастieto, което изпитвах от живота в планината, да се стопи като снега. Но грешах. Заради хубавото време Цин Джън прекарваше почти всеки ден навън да събира билки. Понякога ме взимаше със себе си, но в повечето случаи оставах сама. Натикана в малката колиба, нямаше как да не се чувствам самотна. Упражнявах се на *цина* с часове. Сега любимата ми пиеса беше „Да свириш на флейта на терасата на феникса“ от поетесата Ли Цинджао от династията Сун:

*Благовонието в златната поставка изстива.
Чаршафите ми се люлеят в червени вълни.
Останала в леглото си, реша косите си.
Прах покрива кутията ми за козметика.
Следя как слънцето се издига до корниза на пердето,
чувствам горчивината от раздялата.
Исках да изрека толкова много, но никога не го
сторих
Прощаването се простира на хиляди мили
На прохода Ян Гуан аз не успях да те накарам да
останеш...*

Когато *цинът* ми омръзнеше, пеех оперни арии или рецитирах стихотворения. Освен това чистех и готвех, колкото да минава времето, както и за да облекча Цин Джън от тези задължения — въпреки че ги ненавиждах. В павилиона „Прасковен цвят“ имах грижата само да наляя вино, да запаля наргиле за опиум или да играя на маджонг.

Огладнеех ли, насреща ми бяха леля А Пин, която ми готвеше фини меса и риба, и Малък дъжд, която ми ги носеше.

Спомените за „Прасковен цвят“ сега ми навяваха носталгия. Макар да мразех да робувам на мама и де, все пак ми липсваха А Пин, Пролетна луна и папагалът ми Сливов цвят. Тогава се сещах и за Тън Сюн. Какво ли се случваше с нея?

Веднъж майка ми бе казала, че според будистите чак след като мъж и жена са се усъвършенствали в продължение на хиляда години, те създават карма да спят на една възглавница. Следователно по тази логика двамата с Цин Джън би трябвало да сме се усъвършенствали в безброй предишни животи. Ала това важеше ли за онези клиенти, които не понасях, но с които бях принудена да споделям възглавницата си? А с Тън Сюн — въпреки че и двете бяхме жени, дали също се бяхме усъвършенствали хиляда години в предишните си прераждания?

Веднъж тайно откъгнах лист хартия от Цин Джън и се опитах да я нарисувам по спомен: в западен костюм, както обичаше да се показва, но също и като дългочоса жена с елегантна рокля. Сигурно сърцето ѝ е било разбито онази сутрин, когато се е събудила в аскетичната стая в храма, очаквайки да търка огледалото си с мен, но вместо това е заварила другата половина на леглото празна. Дали нашата карма щеше да ни доведе до друга среща в този живот? Ако да, щях да се опитам да я направя най-щастливата лесбийка под слънцето.

В редица дни спомените ми предизвикваха безпокойство, мислех не само за Тън Сюн, но и за майка си. За разлика от Перла те още бяха в *ян* света, но нямах никаква представа как да ги намеря. Когато Цин Джън отсъстваше, на няколко пъти излизах сама да обикалям храмове. Но нито един монах или монахиня не бяха чували за майка ми. Някои дори предполагаха, че тя вече може да е напуснала *сангха* и да е станала мирянин, да се е преместила в друга планина или дори да е постигнала нирвана. Всички тези размисли и догадки ме потискаха, но когато настъпеше нощта и видех красивото, предано лице на Цин Джън, надвесено над моето, а отдолу усещах мощните му тласъци, всички тегиби, породени от този непостоянен свят, изчезваха изневиделица. Изпитвах толкова силна любов, способна да прогони неудовлетвореността ми.

Щом планините и дърветата около нас засияха в яркозелено, осъзнах, че живея с Цин Джън повече от девет месеца. Освен това си дадох сметка, че любовта ме бе направила външен човек, който наблюдава от разстояние, докато светът се върти. Може би Цин Джън долавяше негодуванието ми, защото често правеше разни неща за да ме зарадва — носеше ми букети диви цветя, извеждаше ме в гората на пикник, организираше елегантно събиране с изпълнения на *цин*, макар че бяхме само двамата. Дори ми спретна два ката дрехи — монасите се научават и да шият, защото нямат жени, които да го правят.

При все това, макар един даоистки монах да се чувстваше задоволен, че живее в планина, заобиколен от борове и гъби *линджъ*, вещаещи добро, аз като жена и бивша *мин дзи* копнеех за приятели, веселби и копринени рокли със сложни бродерии. Бях очаквала по-прост живот, но не и тази ежедневна монотонност.

Един ден, когато небето изглеждаше бледо като светло мастило, Цин Джън ми каза, че времето е особено подходящо за общуване с духовете, затова той ще начертае четири *фу*: един да ме закриля, един за намирането на майка ми, един да помогне на баща ми в *ин* света и един за отнемане на силата на военачалника.

Потънал в дълбока концентрация, той изглеждаше преобразен в *сиен*, безсмъртен. Вълни на любов се надигнаха и стоплиха тялото ми. Докато го наблюдавах, усетих наличието на чиста земя, далеч от целия дим и прах на този несъвършен свят. Ще обичам и ще съм вярна на този мъж до края на живота си, казах си тихо. Сетне погледнах през прозореца и очите ми уловиха нежното зелено на новите листа, станали свидетели на обета ми.

Въпреки че високо оцених грижата, която Цин Джън вложи в създаването на четирите *фу*, аз все така не намирах щастие в планината. Легендата гласи, че когато един ден минава в пещерата на безсмъртния, във външния свят вече са изтекли хиляда години. Но сега се оказваше, че е точно обратното: един ден в планината ми се струваше като хиляда години. Припомних си стих на прочутата куртизанка Ю Сюандзъ от династията Тан: „по-лесно е да намериш безценни съкровища, отколкото любещ мъж.“

Сега проблемът ми беше, че макар да съм открила любещ мъж, аз продължавах да копнея по безценните съкровища!

Известно време след това Цин Джън ми сподели, че седмица по-късно в храма „Небесен облак“ ще се отбележи даоисткият празник *Джай Цяо* — пост и жертвоприношение. Щяха да се стекат стотици хора — да се молят, да поднесат дарове на многобройните даоистки божества, да хапнат и да се забавляват. Щеше да има опери, народна музика, куклени представления, вълшебства, всевъзможни храни и игри...

Очите ми се разшириха и лицето ми пламна още докато слушах описанието на Цин Джън. Нямах търпение да изляза и да се веселя, да съм сред хора!

Но тогава той заяви:

— Скъпоценна орхидея, ще отидем в „Небесния облак“ заедно, но щом пристигнем там, няма да остана с теб.

— Защо?

— Защото съм монах и всички там ме познават.

Бях твърде наранена да изрека дори дума.

— Скъпоценна орхидея — подзе той с притеснен вид, — моля те, разбери...

Именно понеже разбирах, изпитах такава тъга. Какво съчетание би било по-сензационно и по-осъдително от избягала проститутка и влюбен монах? В близкото минало, ако подобна връзка бъдеше разкрита, щяха да ни съблекат голи и да ни вържат заедно, за да ни замерят зяпачи с камъни. След това, ако извадехме достатъчно „късмет“ да оживеем, щяха да ни отведат при езеро, да вържат големи камъни за краката и вратовете ни и да ни метнат в ледената вода.

Преглътнах мъката си.

— Не се притеснявай, с влизането в храма ще се държа като непозната. А и знам как да се забавлявам сама.

Много ми се искаше да започна свата, само за да нажежа въздуха помежду ни. Но когато улових тъжния му поглед, думите ми се отдръпнаха в устата, а сърцето ми тихо се разстроиш.

Когато се събудих на следващия ден, с безпокойство установих, че Цин Джън е изчезнал. Но ми беше оставил съобщение на олтара:

Скъпоценна орхидея, ще отсъствам по работа ден-два, най-много три. Не се тревожи за мен, ще ти донеса блага вест, когато се върна.

Блага вест, каква ли? Че ще напусне храма, ще се омъжи за мен и ще родя деца? Но тогава с какво щяхме да се препитаваме, с мъртвата птица и гнусните ѝ пера, които се носят в еликсира?

Както и беше обещал, Цин Джън действително се завърна след три дни. В мига, в който зърнах лъчезарното му лице и чух гласа му, зовящ името ми, злобата ми се стопи.

— Скъпоценна орхидея — започна той, а очите му потърсиха моите с нежност, — виж какво ти купих.

Ентузиазмът ми моментално бе охладен от гледката — безвкусни и безформени блуза и панталон от груба материя, придружени със сламена шапка. В „Прасковения цвят“ такива дрехи носеха прислужниците от най-нисшата категория. Сърцето ми кървеше, но се престорих на доволна. Призовах най-престижната си усмивка с трапчинки и я насочих към Цин Джън.

Не би могъл да изглежда по-щастлив. Като дете, което се опитва да се изфука, като рецитира поезия на родителите си, той продължи да ми показва нещата, които ми бе донесъл — туршии, шал, малко портмоне и дребно количество пари.

— Цин Джън — огледах лицето му подозрително аз, — откъде се сдоби с пари да купиш всичко това?

— Спечелих ги.

— С работа ли? Къде?

— На улицата.

— Да не би да продаде отварата си?

— Скъпоценна орхидея, знаеш, че по-скоро бих умрял, отколкото да го направя.

— Съжалявам — осъзнах, че съм прекосила свещената му граница.

Последва мълчание, накрая той се обади:

— Молих за милостиня.

Тези прости думи внезапно прозвучаха като гръмотевици, изтрещели над главата ми. Някога Цин Джън ми бе казвал, че е

изкарвал прехраната си с изпълняване на ритуали — рождени дни, благословии, погребения, прогонване на зли духове. Но понеже сега живееше като отшелник, възможностите за подобен вид работа драстично бяха намалели, както и приходите му. Затова по време на уединението му — особено след като бях заживяла с него — трудно се намираха пари.

Въпреки това обаче не можех да повярвам, че се е превърнал в просяк!

Бях твърде унижена дори да го погледна. Накрая промълвих, забила поглед в казана, който сега ми приличаше на гробница, горяща в ада:

— Значи си просил?

— Да — отвърна той без следа от срам в гласа.

Опитах се да сдържа яда, напират в гласа ми, когато попитах:

— Не се ли срамуваш да просиш пред хората?

— Даоистите наричат това „молба за милостиня“, „получаване на дарения“ или „свързване на добрата карма“. Няма от какво да се срамувам.

Разбира се, бях виждала мърляви монаси и монахини да просят по улиците на Шанхай, но редовите храмови монаси ги презираха. Майка ми бе обяснила, че тъй като монасите отшелници нямат кой знае какви източници на доходи, за тях просенето се е превърнало в основния начин за изкарване на прехрана. Понякога дори им бях давала по няколко медни монети да си заслужи добра карма. Но никога не бях смятала, че аз самата ще съм толкова бедна, че да живея от подаяния.

Зяпнах Цин Джън и подаръците, купени с изпросени пари, и усетих как в мен се надига вълна на гняв. Изгубих контрол и изстрелях:

— Цин Джън, засрами се!

Той изглеждаше стъписан.

— Скъпоценна орхидея, никога не си ми говорила така!

— Защото се примирявах с теб. Защото не съм си представяла, че ще се превърнеш в просяк!

С пулсиращи по слепоочията вени той попита ядосано:

— Примирявала си се с мен? Не ме ли обичаш? Не съм ли се държал добре с теб?

— Добре? Когато прекарваш цялото си време в грижи за онази мъртва птица в буламача ти?

— Но това е призванието ми!

— Да, интересува те само *твое* призвание — заявих аз и се потупах по гърдите. — Ами моето?

Моментално съжалих за думите си. Ами ако Цин Джън ми кажеше да се върна към проституцията? В следващия миг ме обля вълна на облекчение — така и не му бях разкрила истината, че съм била не прислужница, а проститутка.

Сега той ме гледаше втренчено с очи, обагрени с тъга.

— Тук разполагаш със свободата си.

— Свобода? Мразя тази планина. Тя е затвор! — изкрещях аз. — Ти имаш твоите *фу*, отварата си и упражненията си по дълголетие, а аз какво имам? Нищо!

Изрекох това и заплаках.

Цин Джън запази мълчание, сетне нежно обви с ръка рамото ми.

— Съжалявам, Скъпоценна орхидея. Не знаех, че си толкова нещастна, защото живееш тук с мен.

Продължих да хлипам, като зарових глава в гърдите му.

— Не е това. Просто... нямам приятели и никакви вести за майка ми.

Той ме погали по главата и изгука:

— Утре на храмовия празник ще се запознаеш с много нови хора. И там ще попитаме за майка ти.

СРЕЩАТА

„Небесен облак“ беше разположен на дванайсетина мили от нашата колиба. За да спестим пари, Цин Джън предложи да изминем пеша половината път и да наемем носилки за остатъка.

Когато най-накрая пристигнахме в храма по обяд, входът му вече беше претъпкан с *шансин* — добродетелни вярващи, наричани още *сянкъ* — благоуханни посетители, защото постоянно палеха благовония като приношения на боговете. Но аз недоумявах. Дали тяхното вложение произвеждаше нещо повече от прах?

Трябваше да се ръгаме и блъскаме да си проправим път подобно на змиорки, които се гърчат в препълнено езеро. Аз обаче не възразявах, даже напротив — много ми харесваше да ме бутат други хора. Дори се наведох да потупам едно малко момче по главата и да подуша парфюма, лъхащ от скъпо облечена *тай тай*.

Храмът изглеждаше внушително стар. Слънчевата светлина проблясваше по вълнообразните жълти керемиди, където зелени дракони танцуваха върху златни облаци. Декоративни знамена се къдреха на вятъра, сякаш махаха да окуражат тълпата от поклонници да направят дарения в замяна на благословии. В далечината се извисяваше бяла пагода, която приличаше на брадат мъдрец, споделящ прозренията си.

Когато пристъпихме в храма, бяхме посрещнати от картини и статуи, изобразяващи всевъзможни богове.

Сръгах с лакът Цин Джън.

— Кой са всички тези?

Той посочи към поредица картини, на които бяха изрисувани брадати мъже в пищни раса.

— Това са най-висшите богове. Били са тук в началото на вселената — сетне посочи към мъже, облечени в брони и яхнали свирепи зверове. — Тези пък са генералите, които заповядват на демоните да прогонят злите духове и потискат чудовищата.

— Толкова са много!

— По този начин — усмихна се закачливо той — има достатъчно богове, които да откликнат на всички нужди на смъртните.

Зачудих се: защо няма богиня на романтичната любов, която да разреши проблема ми с Цин Джън?

В този момент забелязах богиня в бяла роба с бебе на ръце. Беше даряващата син Гуан Ин. Жена, не съвсем млада и не особено красива, се молеше пред статуята, беше се проснала и удряше силно главата си в каменния под.

Посочих я на Цин Джън.

— Вярваш ли, че това действа?

— Зависи от искреността на молитвата.

Замислих се над отговора на Цин Джън и реших, че искреността няма нищо общо, всичко зависи от съдбата. Жените са като ниви, някои са плодородни, а други — ялови. Въздъгнах вътрешно. Дори тази Гуан Ин не можеше да ми донесе син с Цин Джън, докато той продължава да насочва семето си обратно към мозъка.

Спряхме да се възхитим на каменна колона, издълбана с мотиви на дракони и феникси — символи на хармоничния брак. Очите ми очертаваха грациозните форми, а ръката ми пробягваше по хладната повърхност, но сърцето ми посърна. Подобно на тези птици, обитаващи извисяваща се колона, аз също бях в капан и не можех да отлеля.

Ала тези мрачни мисли не се задържаха за дълго. Храмът бързо се изпълваше с шумни посетители. Всички бяха облечени в най-празничните си дрехи. Макар че съвсем не бяха по модата според шанхайските стандарти, гледката ми носеше голяма радост след всички месеци на самота. Жените се извиваха в пъстроцветни, бродирани жакети, а напомадените им коси бяха украсени със свежи цветя, пера от рибарче или фиби със скъпоценни камъни. Някои мъже бяха докарани в дълги китайски роби, а други — със западни костюми и филцови шапки. Въпреки че тези хора идваха от *уху съхай* — петте езера и четирите морета, — всички бяха дошли по едни и същи причини — да прогонят злите духове, да се молят за сполука и да получат благословии.

В далечината близо до висока платформа видях да се събират даоистки монаси в шарени раса със сложни бродерии. Унесени в разговори, те жестикулираха бурно, всяко движение събуждаше

блещукането на златните и сребърните нишки на расата им и извикваше образа на летящи риби, които се гмуркат и излизат от океана с тела като блестящи отражения.

Когато Цин Джън забеляза монасите, той ме дръпна настрана.

— Скъпоценна орхидея, трябва да отида при тях да се приготвя за церемонията — той млъкна да се огледа, сетне продължи: — Искам да се забавляваш. Има още два часа до началото, защо не се поразходиш? Храмът е огромен, с множество отделни сгради, така че ще имаш предостатъчно развлечения — той ме изгледа напрегнато, ъгловатото му лице беше болезнено красиво и загадъчно на меката светлина в храма. — Гледай да се върнеш навреме да видиш церемонията, но ако не ме намериш, за всеки случай след ритуала ме чакай на южната порта на тази сграда. Става ли?

Кимнах и задържах погледа му колкото се може по-дълго.

Той бързо стисна ръката ми и се обърна да върви. Измина няколко крачки, след което се върна.

— Скъпоценна орхидея, съжалявам, че не мога да ти правя компания. Сигурна ли си, че ще се справиш сама?

Кимнах отново и леко потупах джоба си.

— В мен са парите, които ми даде.

На лицето му разцъфна усмивка.

— Добре, отивай да се веселиш. И не забравяй да ме чакаш на южната порта.

— Няма.

Той се отдалечи забързано и скоро изчезна в тълпата.

Вървах, без да бързам, вкусвайки чувството от допира и търкането в други човешки същества. Въздухът миришеше на смес от избуяла растителност, благовония, пържена храна, парфюм и човешка пот. Вдъхвах дълбоко и въздишах от задоволство. Под краката ми хрущяха и стенеха боклуци, успокояващият звук на далечни камбани трептеше в пролетния въздух. От време на време дори предлагих усмивка на красиви непознати, за да покажа добрия си вкус и преценка.

Вдигнах поглед и видях небе синьо като морето и ясно като чист лист оризова хартия. Въздухът беше прохладен и освежително хрускав. Толкова хрускав, че почти чувах, когато хората размахваха ръце и мигаха с очи.

За втори път изпитвах неподправено усещане за свобода. Първият път беше, когато избягах с Тън Сюн от „Прасковения цвят“. Сега близкото ѝ, но въпреки това непознато име предизвика пулсираща болка в сърцето ми, последвана от чувство на вина. През многото месеци, в които се бях потопила в забравата на живота с Цин Джън, не се бях замисляла кой знае колко за моята любовница Тън Сюн. Докато езикът ми прокарваше двете думи, съзнанието ми се изпълни с нейния елегантен, женствен образ. Нямах представа къде е сега, нито какво прави. Смеех ли да се надявам, че не храни лоши чувства към мен заради моето внезапно заминаване? Но беше минала почти година. Ами ако вече се беше влюбила в друга и ме беше забравила напълно? Мисълта ме натъжи. Тъй като аз бях тази, която я изостави, нямаше кого да виня, освен себе си. Богата и умна жена като нея можеше да отиде, където ѝ се прииска и да прави каквото пожелае. Това беше истинска свобода. Как ми се щеше да съм като нея! Ако не бях загубила парите и бижутата, определено сега щях да съм по-добре, доста по-добре. Бих могла да си купя голяма, красива къща и може би дори да убедя Цин Джън да прекрати монашеския си обет и да заживее с мен. Дори можех да имам и бебе. Сигурна бях, че ще е сладко малко създание. Семе, засадено от начетен монах в *мин дзи*. Инстинктивно ръката ми се пресегна надолу към корема, но вместо да почувства енергично ритане, тя попадна върху плоска, неподвижна плът.

Сълзите наводниха очите ми, докато вървях през коридори, малки храмове, дворове. Тогава внезапно през замъгления си поглед зърнах малко момиченце. Беше на три-четири годинки, цялото облечено в червено. Кръглите му блестящи бузи бяха в тон с роклята и обувките. Очите му бяха големи и заоблени като миниатюрни огледала, отразяващи две стрелкащи се черни мраморни топчета. То скачаше и танцуваше наоколо и две дебели плитки се удряха в раменете му като широки пръчици за храна.

Сърцето ми се разтопи. Никога не бях виждала толкова пленително момиче.

Сега то дърпаше майка си за ръкава.

— Мамо, мамо — дундестото му пръстче посочи към сергия, а захаросаното му гласче изчурулика: — Пудинг!

Младата майка — богата, изискано облечена *тай тай*, се наведе да го потупа по главата:

— Това ли искаш?

То нетърпеливо кимна.

Секунда след като грабна поръсения със захар пудинг, момиченцето вече се бе омацало около устата.

Изкисках се на гледката и протегнах ръка да го потупам по главата. За моя изненада, вместо да отвърне на приятелското ми отношение с усмивка, малкото топчесто лице, сега изкривено от страх, пребледня като пудинга.

— Мамо! Мамо!

То изпусна сладкиша и задърпа полите на майчината си рокля.

Богатата жена се обърна и погледите ни се срещнаха. Очите ѝ бяха изпълнени с подозрение и презрение. Тогава за мой пълен шок и изумление тя се изплю, като да прогони лоши духове, и издърпа бързо дъщеря си напред.

Проследих как гърбовете им изчезват в тълпата, бях толкова разстроена, че цялото ми тяло се тресеше. Внезапно осъзнах, че от месеци не се бях поглеждала в огледало. Без помада, без парфюм, без грим, а само с грубовати дрехи и почерняло от слънцето лице, което предполагаше външна работа като носач например — нищо чудно, че тази *тай тай* ме бе заплюла. Сигурно двете с дъщеря ѝ бяха решили, че съм просякиня или слугиня, прогонена, защото се е заразила с някаква ужасяваща болест. Може би майката дори ме бе помислила за жена, която ще отвлече детето ѝ! Усетих как ми се повдига и кръвта запулсира в слепоочията ми. Нищо чудно, че момичето изглеждаше толкова изплашено, а майката — толкова отвратена!

До неотдавна аз бях извиквала възхищение като много образована и изискана *мин дзи*. Но сега дори ми се стори, че подушвам смрад, надигаща се от косата и дрехите ми. Ужасена се втурнах към сергията, хвърлих няколко медни монети, грабнах пудинг от продавача и бясно заблизах десерта.

— *Хайййй...* — нададох продължителна въздишка, изопнатите ми нерви временно бяха поуспокоени от сладкия пудинг.

В мислите ми проблясваха спомени как мама води мен. Пролетна луна и Нефритена ваза да ни направят прически, купува ни сладолед и малкото момче открадва моя, след което едва не го сгазва кола. Само дете сега сигурно приличах на него, просякиня! Докато се самосъжалявах, още един образ изникна в съзнанието ми — синеокият

господин Андерсън. Бяха минали девет години, откакто очите ми за пръв път бяха срещнали неговите. После се бяхме видели отново в „Прасковения цвят“, когато той дойде със съдружника си господин Хо. Но бяха престанали да ни посещават. От време на време още се питах къде ли е и какво прави. Усилено се опитвах да си припомня лицето му, но единственото, което виждах мислено, беше добрината, сияеща от сините му очи.

Изпуснах още една въздишка, вкусвайки пудинга, и премислих превратностите на живота. Докато се лутах из грамадния храм комплекс, аз се чувствах като външен човек, който наблюдава световните промени от страни. Това ме натъжи. Кога щях да имам шанса да принадлежа към нещо, да стисна нещо постоянно в ръка? Цин Джън имаше своя буламач на безсмъртието, а аз какво имах?

С тази мисъл прекрачих в една от храмовите сгради, платих за връзка ароматни пръчици и я запалих на бронзова поставка. Коленичих сред останалите благоуханни посетители, промърморих молитви за баба, Перла, Рубин, майка, Цин Джън и Тън Сюн. След като се поуспокоих, продължих да се разхождам, загубила представа за времето, чак докато чух барабанене и звън на гонгове.

Напрегнах слуха си и забързах по посока на звука. Течеше театрално представление на открито. Мястото беше претъпкано до краен предел. Онези, които не бяха намерили места за сядане, стояха, където бяха успели да се проврат — от страни, по пътеките между редовете, отзад. Няколко момчета дори се бяха покатерили на дърво да виждат по-добре. Заради множеството глави, стърчащи пред мен, трябваше непрекъснато да местя своята, за да зърна сцената. Операта беше „Сбогом, моя наложнице“ — популярна пиеса за поражението на император Сян Ю по време на прословутата битка между Хан и Чу.

Сега наложницата Ю, пременена с корона с висящи перли и бродирана рокля с пайети, се канеше да се сбогува със своя господар император Сян. В последните си мигове тя реши да изиграе танц с мечове — забавление на прощаване с мъжа, когото обичаше и когото предано бе следвала цял живот.

Изпълнението беше великолепно. Двойните мечове проблясваха и просветваха във въздуха, понякога заприличваха на две трептящи светкавици, друг път — на танцуващи панделки. Пронизителният тон

на цигулката ридаеше мъчително, а барабаните и гонговете ревяха като тигри.

— Хао! Хао!

Превъзходно. Хората избухнаха в силни аплодисменти. Огледах се. Публиката беше пъстра смес от граждани и селяни. Погълнати от драматичната илюзия, те изглеждаха щастливи, забравили проблемите си за кратко, докато наблюдават живота, уподобен на преходната сцена.

Обърнах се напред и видях император Сян, който сега пееше:

*Моя наложнице, от години винаги седиш редом с мен
в безкрайните битки. Днес пътищата ни трябва да
се разделят.*

След това императорът накара Ю да му донесе вино. Тя напълни две чаши, махна с напудрената в бяло ръка и каза нежно:

Моля, господарю мой.

Сян доби сантиментално изражение и запя:

*Моя наложнице, сега от всички четири посоки чувам
единствено песента на войниците на Чу.
Сигурно Лиу Бан вече е завладял земите ми.
Сърцето ми изчезва, също както и моята **ци!***

От очите на наложницата се стичаха сълзи. С пръстите си като орхидеи тя разпръсна няколко капки в далечината. Сребристият ѝ глас се надигна на фона на боядисаната в черно вечер:

*Войниците на Хан отстъпиха
и песните на Чу летят навсякъде.
Ако дните на моя господар са преброени,*

такива ще са и тези на недостойната ти
наложница.

В следващия момент Ю издърпа меча от кръста на император Сян и го заби в корема си.

— О, не! — възкликнаха някои от зрителите с ужасени физиономии.

Други запляскаха въодушевено.

— Хао! Хао!

Онова, което привлече вниманието ми, бе не момичето, изпълняващо ролята на наложницата Ю, а актьорът, превъплътيل се в император Сян. Не можех да преценя дали е красив — лицето му беше боядисано в черно и бяло и обрaмчено от дълга изкуствена брада, — но бях омагьосана от гласа му. Беше най-кристалният, но въпреки това зареден с емоция глас, който някога бях чувала, достатъчно мощен да предизвика одобрителни викове или да заглуши бърборенето на публиката. Гласът на мъжа беше по-красив дори от този на Цин Джън, единственият му недостатък беше, че не е толкова плътен, нито широкообхватен. Зяпнах настойчиво актьора, като се опитвах да си представя как изглежда лицето му без боята и грима.

Зрителите продължиха да подвикват и ръкопляскаат, докато завесата бавно се спускаше, приключвайки драмата на сцената и извън нея. Изпълнени с неохота да се откъснат от трагедията, която още гореше във въздуха, хората се мотаеха и придвижваха бавно. Трябваше да се провирам и блъскам в тълпата, за да се добера до сцената. Сетне завих и надникнах отзад. Вътре някои актьори си сваляха грима, други разговаряха, трети сърбаха чай и дъвчеха закуски. Проточих врат, но не можах да зърна онзи, който играеше император Сян. Колебливо пристъпих в малката заградена част и попитах младо момиче:

— Сестро, кой е актьорът, който изпълни ролята на императора?

Тя посочи към един ъгъл, където изненадващо съгледах жена в гръб. Сваляше грима си пред малко огледало.

— Но, сестро, това е жена!

— Да, всички тук сме жени — отвърна тя и посочи плаката, окачен над входа. — Виждате ли? Ние сме женска трупа „Златен феникс“.

Огледах изучаващо четирите избродирани йероглифа и златотъкания феникс. Тъкмо се канех да разпитам по-подробно за тази трупа, когато жената в ъгъла се обърна и очите ни се срещнаха.

Гледах право в лицето на Тън Сюн!

На лицето ѝ изгря усмивка. Тя се изправи и забърза към мен. Без да обръщаме внимание на любопитните погледи на останалите актьори и работници, ние се прегърнахме.

Когато най-послед се пуснахме, приятелката ми заяви:

— Ела, Скъпоценна орхидея, последвай ме.

Тън Сюн ме изведе от зоната зад сцената. Когато се убеди, че наоколо няма никой, тя ме притегли в обятията си и страстно ме целуна по устните.

Мина доста време, преди да ме освободи.

— Защо си тръгна, без да се сбогуваш?

Нямах отговор на този въпрос, затова просто я погледнах с навлажнените си очи и насочих към нея усмивката си с трапчинки.

— Само се виж. Скъпоценна орхидея — тя се дръпна назад да ме огледа. — Не мога да повярвам, че няколко месеца са ти причинили такава огромна промяна. Сега спокойно можеш да минеш за момиче от стопанство. Или да обръснеш тази сплъстена коса и да се окажеш монахиня. Това ли искаш?

Поклатих глава покрусена. Вероятно бе отгатнала, че я напуснах заради монаха. Въпреки това не споменахме Цин Джън. Тън Сюн се поправи:

— Съжалявам, Скъпоценна орхидея, нямах намерение да съм груба. Просто сърцето ми се къса, като те виждам...

Гласът ѝ заглъхна.

— Сигурно изглеждам отвратително!

— Не, Скъпоценна орхидея, ти винаги си свежа като пролетта и красива като луната. Само че — тя отново замълча, после продължи — заслужаваш по-хубав живот от този в гората.

По бузите ми се търкулнаха сълзи.

Тън Сюн извади кърпичка и подсуши очите ми.

— Скъпоценна орхидея, вярвам, че е волята на небесата да сме заедно отново, затова, моля те, остани с мен отсега нататък.

— Но аз... не мога. Трябва да...

— Напротив, можеш. Онези смрадливи мъже знаят само как да разбиват сърцето на жената и да съсипват красотата ѝ. Нека се погрижа за теб. Моля те.

Послушах я.

Както не се бях простила с Тън Сюн, когато я напуснах заради монаха, така сега не се сбогувах с Цин Джън, когото изоставих заради Тън Сюн. Дори не го потърсих на храмовото празненство след ритуала — опасявах се, че отново ще се поддам на чара му и в крайна сметка ще се върна в планинския затвор.

Навярно онази вечер ме е чакал ли чакал да се появя и да се прибера с него у дома. След приключването на ритуала, когато навън се е мръкнало, сигурно е проточвал врат да ме търси. Може дори да е надавал въздишка на облекчение или радостен възглас, когато си е мислел, че ме е съзрял, но, уви, било е просто поредното момиче с дълга коса, облечено в грубовата блуза и панталон. Сигурно по челото му се е стичала пот, а сърцето му е пропускало удари, докато е гледал непрестанно, но жената, която обича, не се е появявала. Вероятно се е чудел дали не са ме отвлекли, или пък изнасилили повторно. Дали не съм се загубила, или не ми се случила някаква ужасяваща злополука. Всичко. Всичко достатъчно кошмарно да разкъса сърцето му и да опръска съзнанието му с кръв.

Питах се колко време е чакал в сърцераздирателната тъма: два, три, четири, пет часа? След като най-сетне се е прибрал, макар и изтощен, сигурно не е мигнал дори за минута. Навярно отчаяно ме е търсил отново на следващия ден. И на следващия. И на следващия... Трябва да е агонизирал от тревога. Как можах да причиня нещо толкова жестоко на човек, когото обичах толкова много?

Погледнах с горчивина собственото си отражение в огледалото и изплюх:

— Курва!

РАЗДЯЛА

Както бе обещала, Тън Сюн действително се погрижи добре за мен — като за току-що взета първа жена. През първата ни нощ заедно в хотелската ѝ стая тя видя колко съм изморена и ми напълни гореща вана. След това купи няколко от любимите ми дим сум. Когато най-накрая почувствах тялото си чисто, а стомаха си — затоплен (нямах апетит и поех само няколко хапки), очаквах да ме хване за ръката и да посетим заедно планината У.

Но тя каза:

— Скъпоценна орхидея, сигурно си изтощена, затова ако искаш да останеш будна и да говориш, с удоволствие ще бъда твой слушател. Но ако ти се спи — тя посочи просторното легло, — матракът е много мек и удобен.

Кимнах и станах от масата. Тя веднага се приближи към мен, нежно погали лицето ми и ме прегърна като октопод.

— Знаеш ли, че станах най-щастливата жена в света?

Понеже нямах представа как да отговоря, аз само се усмихнах криво. Тя ме хвана за ръката, отведе ме до леглото и изгаси светлината. Прегърнати, лежахме мълчаливо на мекия като тофу матрак.

Гласът на Тън Сюн, мил и тънък, се издигна във въздуха като струя от благовония.

— Скъпоценна орхидея, моля те, не тъгувай.

Не отвърнах. Тя продължи:

— Обещавам ти, че никога няма да съжаляваш, задето се върна при мен.

— Тън Сюн, вярвам ти.

След тези думи аз деликатно се измъкнах от прегръдката ѝ и се обърнах така, че да не може да докосне лицето ми и да усети сълзите.

Тя нежно потърка гърба ми за няколко секунди, сетне дръпна чаршафа да ме завие.

— Моя Скъпоценна орхидея, тръгвай бързо към селото на сладките си сънища.

Когато се събудих на следващия ден, беше единайсет часът. Тън Сюн вече беше поръчала семпла закуска от понички със свинско, палачинки с праз и соево мляко. Въпреки че почти умирах от глад в планината, предната нощ нямах никакъв апетит. Но сега, след като се бях освежила от дълбокия сън на меко легло и се бях почувствала на сигурно място, внезапно усетих, че стомахът ми буботи като оплаквания на наложница. Поничките имаха вкус на кюфтета от лъвска глава, палачинките — на крехко телешко, а соевото мляко — на супа от птиче гнездо. Погълнах лакомо храната като жена, която току-що се е спасила от върлуващ глад.

Тън Сюн ме наблюдаваше с очи, изпълнени с нежност.

— Скъпоценна орхидея, мога да поръчам още, ако искаш. Но според мен не трябва да ядеш толкова много наведнъж.

Не й обърнах внимание и ръцете ми продължиха да поднасят късове поничка и палачинка към устата ми, сякаш се страхувах, че ще ми отнемат храната.

Когато най-сетне приключих, Тън Сюн ми съобщи:

— Днес нямам представление, затова ще те заведе на шивач, после ще ти купим козметика и всичко, от което имаш нужда. След това ще се върнем да дремнем. А вечерта — усмихна се тя — ще те изведе да отпразнуваме нашето събиране.

Нощният клуб, разположен в оживения район Циенмън близо до хотела ни, беше открит преди по-малко от месец. Въпреки че бях канена в няколко подобни заведения, докато бях мин дзи в Шанхай, те ми се струваха далечни спомени. Сега щях да вкуса за пръв път пекиния нощен живот — при това с любовница! Сърцето ми затупка бясно, когато Тън Сюн ми помогна да изляза от колата под наем пред ярко боядисана розова сграда. Влязохме през червена порта, която беше заобиколена с плакати на певици със западно облекло и прически. Преди да успея да огледам жените отблизо, един пазач отвори вратата и ни покани да влезем. Екзотичното звучене на джаз и уханието на парфюм, смесени със силната миризма на цигари, се втурнаха да ни посрещнат. Поех си леко дъх и се огледах. Вътрешността беше украсена с огледала, цветни светлини и много

злато — колони, столове, полилеи. На пръв поглед ми приличаше на второкласен тюркоазен павилион за руски проститутки. Но неприятният ми спомен бързо бе изместен от ведро настроение, когато дойде оберкелнер и ни отведе да седнем в един ъгъл.

Изучавах Тън Сюн през масата, докато тя изреждаше поръчките ни на учтив сервитьор. Със съвършено скроения си черен костюм и червена папийонка, със златната верижка на джобния си часовник, който дискретно висеше от жилетката ѝ, тя повече приличаше на конте, отколкото на актьор. Напомадената ѝ къса коса блестеше под приглушената светлина в клуба като копринени нишки. Докато наблюдавах въодушевеното ѝ изражение и експанзивните, мъжествени жестове, сърцето ми бе прободено от болката на блаженството, примесено с нотки на благодарност. Въздъгнах от удоволствие. След като цяла година бях носила селски дрехи, най-после можех да се гримирам, да облека красива западна рокля и да съм сред модерни хора!

Сервитьорът скоро се върна с бутилка шампанско, отвори я и сипа светлорозовата течност във високите ни чаши.

След като си тръгна, на лицето на Тън Сюн заигра весела усмивка, докато чукаше чашата си в моята.

— Скъпоценна орхидея, за твоята красота и за събирането ни!

Повторих меко като ехо:

— За събирането ни.

Виното в устата ми имаше вкус на еликсир. Сякаш златните мехурчета ми казаха, че подобно на залязващото слънце животът е болезнено красив в миговете, преди да изчезне. После си спомних стихотворението, което Перла ми беше казала, когато попаднах в „Прасковения цвят“ на тринайсет:

Когато цветето разцъфне, откъсни го.

Не чакай, докато остане само гола клонка.

Бързо отпих още една продължителна глътка от златния си еликсир — съвсем различен от зловонната отвара на Цин Джън. Блюдата пристигаха едно по едно — топъл хляб с масло, руски борш с плаващи късове говеждо, кървава пържола. По време на

разточителното ни пиршество двете с Тън Сюн пихме, ядохме и си бързахме. Макар да бяхме разделени за толкова дълго, ние бяхме жени със сходни съдби и затова връзката ни се поднови почти моментално. Окъпана в илюзорната, упадъчна атмосфера на нощния клуб, тя ми разказа за живота си без мен — представленията ѝ с оперната трупа, успеха, на който се радваше, нападките на консервативните хора, които смятаха, че е светотатство жени да изпълняват мъжки роли.

— Светотатство, ха! — изсмя се подигравателно тя.

Извади пура и с чувствени движения на пръстите отрязва върха ѝ, запали я със златна запалка и запафка.

— Тези мъже — тя се наведе близо до мен и сниши глас — твърдят, че женските тела са замърсени. Затова ако играем като мъже, ще обидим сценичния бог и ще разстроим делата на небето — тя завъртя неприлично дебелия пура с изящните си пръсти. — Пълен абсурд! Нима забравят, че *те* са смрадливите мъже?

Тън Сюн се засмя галантно и изметна назад глава като истински мъж.

След като завърши разказа си, тя ме попита за онова, от което се ужасявах — живота ми след раздялата ни. Опасявах се, че ако говоря за Цин Джън, ще разкрия дълбочината на чувствата си. Затова описвах нещастията си да живея в самотната планина, но пропуснах причината, заради която го бях понесла — любовта ми към даоисткия монах. Тън Сюн, тактична както винаги, не ме притисна да разкрия повече по темата, която щеше да я разстрои също толкова, колкото и мен.

Продължихме да се наслаждаваме на пищния декор, златистото вино, оглушителната музика и екзотичната храна. Сега клубът беше почти препълнен. Мъже с важен вид — някои мършави със стрелкащи се очи, други дебели с издути коремци и мазни лица — бяха придружени от силно гримирани и издокарани жени. Няколко двойки вече се люлееха и плъзгаха по дансинга. Жена с яркозелена рокля беше прилепена към мъж със загоряло лице като мъх към скала. Бях сигурна, че сега продава усмивката си, а по-късно ще продаде кожата си.

Замислих се, че вече не ми се налага да продавам своята, но въпреки това мога да водя също толкова луксозен живот, и почти се

усмигнах, като хвърлих на красивата си любовница любвеобилен поглед.

— Тън Сюн, благодаря ти, че ме върна към живота.

Тя потупа ръката ми.

— Скъпоценна орхидея, ти заслужаваш най-доброто.

С изкусни движения като богат плейбой тя взе бутилката шампанско и ми наля още една чаша.

Докато изискано отпивах от виното си, очите ми блуждаеха да поемат колкото се може повече от гледката и накрая спряха върху грубоват мъж на три маси от нашата. Средният му пръст липсваше, затова държеше цигарата си странно между показалеца и безименния си пръст. Белег разцепваше едната му рунтава вежда на две и му придаваше свиреп, но и злочест вид като на императорски евнух. Явно беше дошъл сам и беше погълнат от това, което виждаше — нас.

— Тън Сюн — усетих как сърцето ми се блъска в ребрата, — виждаш ли мъжа без един пръст ето там? Не може да откъсне поглед от нас, мислиш ли, че той е... някой от хората на мама и де, пратени да ме търсят?

Тън дискретно погледна към мъжа, след което се обърна към мен и за мое учудване се усмигна.

— Според мен той просто ми завижда, че имам толкова красива придружителка.

— Откъде си сигурна, че не е от „Прасковения цвят“?

— Смяташ ли, че твоята мама ще даде пари за билет за влак, вино и вечеря в нощен клуб, както и за детектив, да те търси тук? — тя направи пауза да отпие от виното си и продължи: — Гледа те, защото се любува на красотата ти.

Почувствах се поласкана.

— Наистина ли така смяташ?

Вместо да ми отговори, Тън Сюн отрязва парче от пържолата и го сложи в чинията ми.

— Не се тревожи и яж повече. Това ще поддържа лицето ти румено и твоята *ци* ще е в изобилие.

В този момент забелязах двама също толкова грубовати мъже и две крещящо облечени клубни момичета да седат при мъжа с липсващия пръст.

Тън Сюн отбеляза:

— Виж, той е с приятели. Казах ти да не се тревожиш. Моля те, наслади се на мига.

Когато се нахранихме, тя ме хвана за ръката.

— Хайде, Скъпоценна орхидея, да танцуваме.

— Но аз отдавна не съм се упражнявала.

— Не се притеснявай. Ще те вода.

Тън Сюн беше също толкова грациозна на дансинга, колкото и в леглото. Тялото ѝ откликваше естествено на ритъма на музиката и краката ѝ се плъзгаха без усилие по пода като шаран в езеро. Въпреки това докато гледах замечтаното ѝ изражение, мислех единствено за Цин Джън. Какво ли правеше той в самотната планина, докато тялото ми се носеше чувствено в упадъчния град? Ако не беше избрал отшелническият живот, може би сега щях да танцувам с него вместо с Тън Сюн. Дали щеше да се движи толкова елегантно на дансинга, както когато изпълняваше езотеричните си и еротични ритуали? Дали животът ни щеше да е идеален, ако беше конте, а не монах?

Тази неприятна мисъл за Цин Джън незабавно бе последвана от друга — за майка ми. Защо не беше в планината Тайи, както ми беше казала? Може би докато сега се забавлявах в скъп нощен клуб, тя живееше като отшелница в студена, празна пещера. Или вече беше мъртва? Ако беше умряла, то духът ѝ щеше да се лута неспокойно из *ин* света, защото не бях палила благовония да го умиротворят и насочат към Буда. Но ако още беше жива, тогава съзнанието ѝ (ако още пазеше образа ми в него) щеше да е неспокойно, щеше да се тревожи за дъщеря си. В мен се надигна вина, последвана от страх. Представях си мама, гологлава, измършавяла, с тяло едва покрито от мръсно кърпено расо, как скубе трева от земята със закоравели пръсти. Когато разтваряше устни да пъхне вътре сгърчен червей, устата ѝ, съвсем беззъба, беше дупка, тъмна като ада...

Тън Сюн прошепна в ухото ми:

— Скъпоценна орхидея, за какво мислиш?

— О, за нищо.

Докарах усмивка на лицето си, за да скрия пулсиращите болки на сърцето си.

Тя ме хвана през кръста и започна да ме върти насам-натам. Спомних си как като дете обичах баща ми да ме залюлява нависоко в люлката, за да виждам света по-добре. Сега, когато най-сетне бях

вкусила превратностите на живота, единственото, което исках, бе да намеря нещо неподвижно, за което да се хвана.

Прилепих се към тънкото тяло на Тън Сюн като дете, което стиска полите на роклята на майка си.

Любовницата ми дари с целувка третото ми око.

— Щастлива ли си сега?

— Да — отвърнах аз, но тихо добавих на себе си: — И не.

На следващия ден в хотелската стая аз се събудих от целувките на Тън Сюн.

— Добро утро — промърмори тя.

Погледът ѝ беше нежен, а лицето зачервено, ръцете ѝ започнаха да опипват тялото ми.

Спомних си обещанието си: ако нашата карма ни отведеше до нова среща в този живот, щях да се опитам да я направя най-щастливата жена под небето. Получих напътствия от мозъка, ръцете, устните и езика си и започнах да прилагам еротичното им изкуство да предизвикват и доставят наслада.

Вечерта Тън Сюн имаше представление, затова ме заведе в чайната „Двойно щастие“ да видя оперната трупа „Златен феникс“. Чайната също беше разположена в района Циенмън. След като слязохме от рикшата, тя ме вкара през страничен вход, водещ право зад кулисите. Някои жени си говореха, други репетираха репликите си, а трети рисуваха веждите си с малки четки.

Преди да успее да поема повече от случващото се, момиче с лице във формата на гъше яйце и будни очи се втурна към Тън Сюн и я оципа закачливо по ръката.

— Господарю мой, закъсняхте!

Тън се обърна към мен с усмивка.

— Скъпоценна орхидея, това е Звъняща камбана, невестата ми на сцената тази вечер — сетне ме представи на момичето. — Това е Скъпоценна орхидея, моя... приятелка.

Сърцето ми се натъжи от думите ѝ. Тази счупена камбана беше нейна „невеста“, а, изглежда, аз, нейната любовница, внезапно бях

просто приятелка? Огледах момичето и изпитах моментално подозрение. Докато говореше, очите ѝ играеха флиртуващо, усмивката ѝ се разтягаше широко върху съвършеното ѝ лице като гъше яйце, а пръстите ѝ непрестанно докосваха ръката на *моята* любовница. Но нямах много време да мисля за това, защото Тън вече ме дърпаше да ме запознае с останалите актриси. Въпреки че не всички бяха млади и красиви, те изразиха ентузиазма си да подкрепят женските представления. Внезапно, точно когато привършвах разговора си с актриса на средна възраст, която играеше *лаодан* — старици, — чух пронизителния глас на Звъняща камбана да обявява:

— Нямаме много време преди представлението, затова пригответе се, моля!

Тън Сюн се приближи към мен и махна с ръка към съвсем младо момиче, застанало срамежливо до нея.

— Скъпоценна орхидея, представлението скоро ще започне, затова нека Малка котка те отведе на мястото ти в театъра. Надявам се да харесаш изпълнението ми.

Преди да тръгна, тя дискретно ме целуна по бузата. Видях, че Звъняща камбана е втренчила поглед в нас.

Малка котка ме изведе иззад кулисите да седна на предна маса. След като се настаних, прислужницата се отдалечи бързо и се завърна, за моя радост, с гореща хавлиена кърпа, храна и питие. Когато бръкнах в портмонето си, тя се усмихна срамежливо:

— О, не. Госпожица Тън вече ми плати.

След тези думи тя изчезна зад кулисите.

Подуках чашата с парещ чай и се огледах. Чайната беше почти претъпкана. Хората продължаваха да прииждат, докато продавачи се движеха шумно между редовете да предлагат чай, цигари и закуски — сусамови кексове, захаросан джинджифил, сушени сливи, печени динени семки. Забелязах няколко богато облечени *тай тай*, дошли със своите дойки — едната успокояваше червенолико, истерично ревящо бебе. Млада двойка разговаряше тихо с приближени глави като две целуващи се риби. Групичка жени на средна възраст клюкарстваха, сърбаха чай, люпеха динени семки и плюеха люспите на пода. Посетителите изглеждаха доволни и развълнувани — може би за пръв път бяха на изцяло женско оперно представление.

Скоро завесата се вдигна и малката чайна моментално бе залята от пронизителния вой на двуструнните цигулки, прекъсван от бясното биене на барабани и гонгове. Макар Тън Сюн да ми бе разказвала за кариерата си като оперна певица, преди да стане наложница на Фун, за пръв път знаех, че тя е на сцена — сега като млад, красив учен.

Тазвечерното представление беше версия на кун операта „Божуреният павилион“ в пекинска опера. Това беше любовна история за мъж, който се влюбва в красив женски дух, и за това как благодарение на силата на любовта накрая го възкресява от *ин* света.

Ду Линян — младото момиче и женски дух — се изпълняваше от Звъняща камбана. Въпреки че не я харесвах, трябваше да призная, че играта ѝ е позлатена с вълшебство. Жаловитият ѝ обсебен копнеж по учения, когото беше виждала само на сън, разтопи сърцата на всички. Когато след продължително страдание тя най-накрая умря от любовна мъка на сцената, в залата се чуваха само въздишки. Закръглената жена до мен непрестанно клатеше глава и бършеше ъгълчетата на очите си. Младо момиче през две маси хлипаше шумно.

На следващата сцена, когато погребваха Звъняща камбана, сърцето ми заби бясно, защото знаех, че скоро ще се появи Тън Сюн. Внезапно прозвуча силно биене на барабани, но първоначално от входа се подаде само върбова клонка. Тя се задържа във въздуха няколко мъчителни секунди, преди притежателят ѝ най-сетне да се разкрие — млад, напудрен учен. Гръмотевични аплодисменти избухнаха в залата и заглушиха дори необузданото изпълнение на музикантите.

Играта на Тън Сюн беше безукорна — движенията ѝ бяха стилизирани, но плавни и съвършено координирани с музиката. Дори панделката, която се полюшваше от кока ѝ, и ветрилото в ръката ѝ сякаш изразяваха събудените емоции на учения Лиу Мънмей. Когато той се закле във вечна любов към духа с искрения, кристален глас на Тън Сюн, очите ми се насълзиха. Докато ги бършех с хавлията, сърцето ме болеше от ревност заради Звъняща камбана. Как само исках да заменя реалния живот с този на сцената, за да мога да бъда онази камбана с късмет, а Тън Сюн — истински мъж и мой истински съпруг!

Бях заинтригувана от множеството преобразования на моята любовница. Миналата нощ тя беше конте в западен костюм, плъзгащо се по дансинга, днес беше традиционен китайски учен, който рецитира

стихотворения на любимия си дух. Но във всички тези беше мъж. Как ли бе изглеждала като наложница на Фун?

Животът в града с богата избягала наложница и прочута оперна дива беше доста различен от този с безпаричен монах в планината. Когато Тън Сюн нямаше представление, тя ме водеше в елегантни ресторанти да опитаме известни специалитети — патица по пекински, свински черва, опашка от акула, морски охлюв. Със затоплени, пълни стомаси ние обикаляхме с рикша и се наслаждавахме на нощния живот в града. Понякога тя казваше на носача да ни остави пред чайна. Отивахме да пием парещ чай и да слушаме пронизителното пеене на момичета с палави усмивки и грациозни жестове. При все това винаги съзнавах, че нещо липсва. Често си мислех за думите на куртизанката Ю Сюандзъ: имах любещия мъж, но не и безценните съкровища.

С Тън Сюн имах съкровището и любовта, но не и мъжа. Може би Буда беше прав: желанието няма край.

Така, докато оплаквах злонамереността на съдбата, аз все пак се радвах на любовта на Тън Сюн и на възвърналия се лукс. Ала въпреки това животът ми далеч не беше блажен. Макар в „Прасковения цвят“ да бях много заета, по време на престоя си в планината бях научила, че да нямаш какво да правиш не е кой знае колко за предпочитане. Затова след като живях два месеца с Тън Сюн, реших, че трябва да намеря начин да запълвам дните си. Тя каза, че аз също бих могла да се присъединя към оперната трупа, стига да искам. Ако не желяех, любовницата ми разполагаше с достатъчно пари да издържа и двете ни. Не исках просто да преживявам с нейните пари, затова взех решение да се включа в трупата. При все че бях учила малко за изпълненията в пекинската опера, няха подготовката на професионален актьор, само на полупрофесионална певица. Освен това големите роли вече бяха заети от успешни актриси като Звъняца камбана и никой от другите не изгаряше от нетърпение да има конкуренция за своите роли. Затова ми определяха незначителни героини като прислужница, старица, паж, понякога дори изпаднала проститутка. Плащаха ми, но едно представление ми носеше по-малко, отколкото някой мой почетен гост би дал за бакшиш на прислужницата ми. Още по-лошо — докато играех прислужница или паж, трябваше да

гледам как Звъняща камбана флиртува и накланя малкото си, добре сложено тяло към високото момчешко тяло на Тън Сюн. Нямаше как да не се опасявам, че тази счупена камбана се опитва да съблазни любовницата ми.

Въпреки че исках да се задържа с Тън Сюн, не преставах да мисля за Цин Джън. Първоначално реших, че ако се присъединя към трупата и се занимавам с работа, няма да имам време да мисля за него. Но грешах. Образът му непрестанно се промъкваше в съзнанието ми не само в спокойните мигове, когато четях или мечтаех, а дори докато играех на сцената. И, разбира се, докато правех любов с Тън Сюн.

Така аз всъщност не бях напълно избягала от планинския затвор, защото призракът на Цин Джън никога не ме напускаше. Тялото ми беше с Тън Сюн, но умът ми все още беше с монаха. Често, когато двете с Тън вечеряхме в мълчание, аз почти виждах моя любовник монах да седи между нас и да ме гледа тъжно в очите. Може би наистина беше там, та нали ми бе казал, че неговата алхимия може да прави хората невидими! Освен това си представях с какво ли се занимава. Вероятно просто продължаваше да води същия живот — медитация, свирене на *цин*, експерименти с алхимия и писане на талисмани — но без мен. Натъзвавах се от мисълта, че може да съм провалила духовната му практика, която беше негов синовен дълг. Но още по-лошо бе, когато си представях, че може би съвсем не е самотен, защото вече е прелъстил друго момиче да уравни своя *ин* и *ян*.

Представях си всички пози, които изпълнява с другата жена, и разнообразните начини, по които бе плъзгал езика и дългите си пръсти по цялото ми тяло, а около гърдите ми се натрупваше топлина и от устните ми изригваше стенание. В тези моменти изпитвах силен порив да хукна обратно към него и да го отнема от новата му любовница, която никога не би могла да му даде онова, което му давах аз. Но, естествено, никога не събрах кураж, защото се страхувах, че може да се вбеси и да ме изрита навън, или дори по-лошо — вниманието му да е напълно насочено към другото момиче — което би могло да е и по-красиво от мен — и просто да не ме забележи.

Когато въображението ми се успокоеше, си мислех, че дори Цин Джън да ми простеше и да ме приемеше обратно, как бих могла да прекарам още една зима в неговия гол „храм“? Ако отново напуснех Тън Сюн заради него и после пожелаех да се върна, надали можех да

очаквам, че тя ще ми прости втори път. Неспособна да взема решение, продължавах да живея със своята любовница лесбийка и се измъчвах от копнеж по даоисткия монах.

Не преставах да мисля и за майка си. Въпреки че вероятно беше близо до мен, няхах никаква представа къде е. Няколко пъти пътувах с кола и носилка до множеството храмове на Западните хълмове, но се завръщах с натъжено сърце. След няколко месеца спрях да я търся, но се опитвах да не се откажа напълно от надеждата.

Живеех с Тъй Сюн вече цяла година. С времето някак си осъзнах, че този живот не може да продължи вечно. При все че дните с нея сякаш минаваха лесно — играехме, обсъждахме изкуствата, вечеряхме в изискани ресторанти, търкахме огледалата си, — чувствах, че както „вятър, профучаващ през павилион, възвестява надигаща се буря в планината“, ще се случи нещо лошо. Напоследък Тън Сюн порядко ме глезеше с подаръци. Когато правехме секс, в изпълнението й липсваше страстта, която показваше преди. Тя беше тази, която ми доставяше наслада в леглото, но сега аз се опитвах да я задоволя, дори възбудя. Дали проблемът беше Звъняща камбана? Дали Тън Сюн се канеше да ме остави заради нея?

Когато я питах дали има проблем, Тън Сюн просто отговаряше:

— Не се тревожи, Скъпоценна орхидея, всичко е наред.

Но дълбоко в себе си усещах, че зад ъгъла се задава някакво бедствие. Почти усещах бодливата му тъкан да докосва ръцете ми и да вкочанява косите ми.

Една нощ, след като правихме любов, притиснах Тън Сюн да разкрие какво я държи настрана от мен.

— Добре — тя седна и ме погледна в очите. — Скъпоценна орхидея, ще ти кажа, но, моля те, не се разстройвай...

За пръв път долавях страх в гласа й.

— Тън Сюн, след всички злочестини мислиш ли, че не мога да поема още една?

Очите й изглеждаха тъжни, но тонът й беше твърд.

— Опасявам се, че скоро пътищата ни ще се разделят.

Изречението падна в стаята като бомба.

Изправих се и седнах стресната.

— Какво искаш да кажеш?

Тя не отговори, а пръстите ѝ нервно мачкаха чаршафа.

Пришпорих я:

— Не ме ли... обичаш вече? Сега обичаш Звъняща камбана ли?

— Разбира се, че те обичам. И въобще не ме е грижа за Звъняща камбана — тя замълча, сетне продължи: — Работата е там, че... страхувам се, че може да ме убият.

— Какво? — почувствах как ледена тръпка се разлива по гръбнака ми, а гласът ми се извиси към тавана. — Какво се е случило?!

— Мисля, че съпругът ми ме е проследил.

— Съпругът ти? Искаш да кажеш моят почетен гост големият господар Фун?

Дръпнах чаршафа да завия премръзналите си рамене.

Тя кимна утвърдително.

— Сигурна ли си? Откъде знаеш?

— Следят ме.

— Тън Сюн, защо не ми каза по-рано?

— Защото не исках да се притесняваш. Освен това едва отскоро съм напълно сигурна.

— Защо?

— Бях забелязала в публиката чифт очи, които ме следят навсякъде. Първоначално реших, че може да е някой верен почитател на операта. Но сетне открих, че вместо с възхищение погледът е изпълнен със злоба. Този човек не е поклонник, а човек, който идва със зла умисъл — тя ме изгледа напрегнато. — Спомняш ли си мъжа без пръст в нощния клуб?

Кимнах.

— Ти реши, че е пратен от твоите мама и де да те следи, а аз те уверих, че не е. Тогава трябваше да осъзная, че е изпратен от съпруга ми да ме издири.

— Но, Тън Сюн, ти се дегизираш като мъж, как биха могли...

— Скъпоценна орхидея, работя в женска оперна трупа, а преди Фун да ме вземе за наложница, бях оперна певица.

— О, небеса! Мислиш ли, че са ме забелязали като твоя любовница?

— Според мен не, не още. Но именно това ме притеснява — пръстите на Тън Сюн продължаваха да извиват чаршафа, който сега

беше намачкан върху тялото ѝ като покривало на мумия. — Хората в Шанхай смятат, че си избягала с мъж, и не виждам как някой би могъл да разбере за истинската ни връзка. Но подчинените на Фун са непреклонни и скоро ще я открият.

— О, небеса! Но откъде знаеш, че е големият господар Фун?

— Кой друг може да е?

Последва дълго мълчание. Тън Сюн заговори отново:

— Скъпоценна орхидея, исках да ти кажа по-рано, но просто сърце не ми даваше — тя преглътна с мъка. — Сега трябва да напусна оперната трупа и да те оставя, преди да стане твърде късно.

— Тън Сюн, ще замина с теб.

— Не — тя изглеждаше толкова неумолима, че сърцето ми се сви. — След като потвърдят самоличността ми, ще съм в голяма, голяма опасност. Не искам ти да се замесваш в това. Фун е способен на всичко — тя ме изгледа изпитателно. — Той беше военачалник, преди да стане бизнесмен.

Думата предизвика трептене в гърдите ми.

— Военачалник? Никога не си ми го казвала.

Тя не ми обърна внимание, а продължи:

— Не само че е избивал невинни цивилни, но дори застреля собствената си дъщеря.

Изломотих:

— Баща ми също бе убит от военачалник!

— Баща ти ли, как?

— Военачалникът всъщност не го уби, а нареди да го екзекутират.

Въпреки че бях позволила на Тън Сюн да изследва тялото ми като авантюрист, стъпил на нови територии, аз помнех прощалното предупреждение на майка си и никога не ѝ бях разказвала как е умрял баба.

Досега. На един дъх признах всичко за миналото си.

Когато свърших, лицето ѝ беше пребледняло като чаршафа.

— О, небеса, мисля, че именно Фун нареди да екзекутират баща ти!

Трябваша ми няколко секунди да осъзная това разкритие. Тогава сърцето ми започна да бие като градушка, шибаша прозорец.

— Сигурна ли си?

— Да. Защото онази нощ бях там. Станах свидетел на цялата случка — тя замига усилено, сякаш така щеше да изтрие ужасяващите образи от съзнанието си. — Беше чудовищна гледка. Тримата преплетени, бореха се кой да вземе оръжието. Накрая момичето успя да го измъкне от ръката на Фун. Цигуларят — твоят баща! — се опита да ѝ го отнеме, но тя го ритна в слабините. Тогава Фун сграбчи пистолета отново. Дъщеря му сякаш полудя. Тя се нахвърли на баща си и започна да го драска и хапе. Цигуларят се опита да ги разтърве. И тогава оръжието в ръката на Фун гръмна и простреля момичето право между очите... — Тън Сюн посочи третото си око. Очите ѝ изглеждаха толкова потресени, като че ли тя беше застреляната.

Вдигнах ръката ѝ от лицето и я задържах.

— Значи момичето не се е самоубило, а Фун я е убил?

Преди да успее да отговори, аз ѝ разказах каква според хората е „истината“ — че военачалникът се е напил и е изнасилил дъщеря си. Унижено, момичето грабнало оръжието на баща си и се застреляло. Докато се борела с него за пистолета и всички стояли зашеметени, баща ми — цигуларят — се опитал безуспешно да ги разтърве и да им отнеме оръжието.

Тън Сюн каза натъртено:

— Не, момичето не се застреля. Фун уби собствената си дъщеря.

В главата ми избухна експлозия. Почти виждах как гласът ми изскача във въздуха и се разпръсква като кръв по стената.

— Той уби и баща ми!

Последва дълго мълчание, през което бях твърде замаяна да пророня дума. Не проумявах как големият господар Фун, моят почетен гост, който се бе оказал съпруг на Тън Сюн, беше също и военачалникът, наредил да екзекутират баща ми! Бях изминала целия този път само за да откроя, че човекът, когото съм търсила толкова усилено, е бил току пред очите ми през всичките тези години! Бях спала често с убиеца на баща си!

Гърлото ми пресъхна, ръцете ми затрепериха, а устата ми промърмори:

— О, небеса!

Тън Сюн се пресегна да ме прегърне.

— Моля те, успокой се. Скъпоценна орхидея.

Сетне ме пусна, за да вземе чайника и да налее чай.

Отпих бавно, без да обръщам внимание на изгарящото усещане в устата си.

— Нямах представа... той беше мой клиент през всичките тези години, но никога не е казал нищо за себе си или за семейството си.

Дълга пауза, след която Тън Сюн ме погледна многозначително.

— Беше ли мил с теб?

— По някакъв начин, да. Беше щедър и ми купуваше много подаръци.

Тя огледа изучаващо лицето ми.

— Знаеш ли защо е бил добър с теб? — попита тя и се разпали. — Защото му напомняш за дъщеря му. Също като теб тя имаше две трапчинки. Но нейните бяха много по-дълбоки, толкова, че почти приличаха на две железни скоби, които я притискат. Фун обичаше дъщеря си твърде много за баща.

— И затова я е изнасилил?

— Сигурна съм, че го е направил. Понякога си мисля, че може да я е убил нарочно.

Бях шокирана от думите ѝ.

— Но защо?

— Защото порастваше и можеше да разкрие какво ѝ е сторил.

Известно време помълчахме, накрая понечих да я докосна. Тън Сюн хвана ръката ми и я целуна.

— От първия ден, в който влязох в домакинството на Фун, у мен се зароди мисълта да избягам. След като го видях да застрелва собствената си дъщеря, знаех, че *трябва* да го сторя. Наясно бяхме, че ще убие всеки, отронил и дума за онова, което действително се е случило — тя направи пауза, сетне добави: — Откакто дъщеря му умря, той започна да се влошава скоропостижно.

— Защо няма проблеми?

— Защото все още е много богат. Не е лесно да унищожиш човек, чиито сейфове преливат от толкова злато, че да ослепееш — Тън Сюн огледа лицето ми. — Скъпоценна орхидея, баща ти беше смел човек. Толкова смел, че си навреди.

Мислено видях как отвеждат *баба* до мястото за екзекуция с вързани очи, с ръце и крака, оковани в дебели вериги. Стъпалата му се влачеха, но не от страх, а защото веригите бяха тежки и се връзваха дълбоко в плътта му. Кръв и гной се стичаха от глезените му и от тях

се носеше миризмата на прогнило месо. Кралят на ада нетърпеливо го чакаше с острите си нокти. Ала изразението на *баба* беше спокойно, дори гордо. Защото съвестта му беше чиста. Единствената му грешка беше, че е сторил нещо правилно — бе отказал да бъде осквернен от злините на човешкото сърце.

Палачите вдигнаха пушките си и се прицелиха в *баба*. За тях той беше просто поредната мишена за дневните им упражнения. Още една незнайна жертва сред половин милиард китайци. Очите на *баба* потрепваха под превръзката. Устните му се размърдаха. Но никой не знаеше за какво мисли или какво се опитва да каже в последния си миг в червената прах.

„Бум!“

Взривът сложи край и на гордостта, и на страданието на *баба*.

Кръв, подобна на тъмночервени гущери, изпука от слепоочието му, стече се по бузата и скочи на земята.

Сега стената зад него беше гола, защото моят *баба* беше станал смачкана купчина на земята...

Гледката беше ужасяваща, но в следващия момент ме връхлетяха думите:

Човек не живее под едно и също небе с убиеца на баща си.

Сега вече знаех какво ми предстои.

— Тън Сюн, така или иначе трябва да се разделим, защото ще се върна в Шанхай, в павилиона „Прасковен цвят“.

Тя сграбчи ръцете ми.

— Скъпоценна орхидея, полудя ли?

— Не останах жива, за да бъда курва. Да отмъстя за смъртта на баща ми беше тайната ми причина да живея. Почти се бях отказала от надеждата, че ще намеря този военачалник. Сега явно небесната воля те накара да ми разкриеш кой е той.

— Скъпоценна орхидея, моля те, послушай ме. Няма да успееш да отмъстиш — той още е твърде влиятелен! Дори да го убиеш, докато го обслужваш в леглото, само си представи какви ще са последствията. Не си струва да погубваш живота си заради чудовище! — Тън Сюн

премина към молба. — Скъпоценна орхидея, забрави какво ти казах. Престори се, че е било кошмар.

— Не мога — аз гаврътнах от парещия чай. — Трябва да се върна.

— Скъпоценна орхидея, моля те. Преминахме през всички тези опасности, за да открием свободата си, затова не ставай глупава. Освен това Фан Жун и У Цян няма да те оставят ненаказана, задето избяга!

— Най-лошото, което могат да ми направят, е да ме затворят в тъмната стая за няколко дни, мога да го понеса. Тън Сюн, съжалявам, но трябва да се върна в Шанхай.

— Моля те, недей! Освен това нямаш достатъчно пари да се върнеш, нали?

Сепнах се. Внезапно осъзнах, че живея предимно на издръжка на Тън Сюн — почти нищо не изкарвах от оперната трупа. А нейните пари в действителност бяха парите на големия господар Фун, което означаваше, че са оцапаните с кръв пари на убиеца на баща ми!

Тя заговори отново:

— Преди пътищата ни да се разделят, ще ти дам малко сребро. Но се опасявам, че няма да ти стигне за дълго, защото вече похарчихме доста.

— Как така?

— Скъпоценна орхидея, всички тези скъпи хотели и луксозни ресторанти...

Почти не я слушах, затова когато млъкна, заявих:

— Тогава ще работя отново като проститутка да събера пари.

Хвърли ми пронизващ поглед.

— Скъпоценна орхидея, забрави за отмъщението и си живея живота. Ужасно съжалявам, че вече не мога да ти помагам. Сега не съм нищо повече от буца пръст, която се разтваря в морето — не мога да помогна дори на себе си. Трябва да тръгнем по различни пътища. Няма да съобщя на оперната трупа, че заминавам, ти също не го прави, но ако те видят и питат за мен, просто им кажи, че нямаш представа къде съм.

— Къде ще отидеш?

— Съжалявам, Скъпоценна орхидея, но няма да ти кажа, защото не искам да те излагам на опасност. Забрави за мен и продължи живота

си. Но не се тревожи прекалено, аз ще се оправя. Ти се грижи добре за себе си.

Усъмних се дали действително смята, че ще се оправи. Думите ѝ ми прозвучаха почти като погребална песен. Потреперих. Тя ме притегли в обятията си, дръпна чаршафа и се гушнахме една в друга.

След известно време Тън Сюн нежно ме пусна, отиде да отвори бутилка вино и напълни две чаши. Те се удариха, като предизвикаха мъничък взрив.

— Скъпоценна орхидея, *ганбей*...

Неспособна да продължи, тя килна глава и пресуши чашата си.

Вдигнах моята и излях виното в устата си. Горчиво-сладката течност възпламени гърлото ми и като запалена змия се изви по хранопровода ми. Оставих чашата и запях „Отвъд прохода Ян“ — акапелно, защото вече няхах *цин*. Тън Сюн се присъедини към мен. В тъгата на вечерта гласът ѝ звучеше толкова чист, че всичките ми тревоги и стракове сякаш се разтваряха в романтичната му бавност.

В очите и на двете ни придойдоха сълзи. Сълзи на радост. Когато страданието достигне върховата си точка, може да има само пълно отпускане, от което се ражда ликуване.

Моля те, изпий още една чаша вино

Щом веднъж минеш отвъд прохода Ян, няма да има повече.

След днешното сбогуване можем да изразим копнежа си

само в сънищата...

ДА ЗАСВИРИШ ОТНОВО НА ПИПА

На следващия ден, както и предполагам, Тън Сюн бе изчезнала. Сигурно беше сложила нещо в питието ми, за да се успя. На масата намерих кожена кесия със сребърни монети и писмо.

Моя най-драга Скъпоценна орхидея,

Съжалявам, че трябваше да тръгна, без да се сбогувам. Ще ми се да можех да ти оставя повече пари, но онези, които взех от Фун, бяха похарчени почти изцяло — за издръжка на оперната трупа и на двете ни. Не се оплаквам, просто искам да ме разбереш.

Събери си багажа и се махни оттук колкото се може по-бързо. Моля те, не се опитвай да ме откриеш. Защото не само ще изложиш себе си на опасност, но и ще е напразно. Единствено Старото небе ще реши дали пътищата ни ще се пресекат отново в този или в друг живот. Едничкото ми желание, ако се срещнем отново в този плаващ свят, е да можеш да ме обичаш. Понякога ми се иска да бяхме умрели под лунната светлина, гушнати в онази камбана. Това щеше да е прекрасен завършек за двете ни, не мислиш ли? Надявам се да имам хубавата карма и да се преродя като мъж, за да можеш най-сетне да ме обикнеш с един разум и с едно сърце. Моля се твоята карма да е по-добра от моята. Грижи се добре за себе си и ще имаш дълъг и щастлив живот. Моля те, помоли се на Гуан Ин следващото ми прераждане да е по-хубаво. Последните ми мисли ще са за теб. Нека Небето ни благославя, докато се срещнем отново.

Тън Сюн

Сълзите наводниха очите ми и се разляха по писмото, като размазаха йероглифите на Тън Сюн и ги преобразиха в миниатюрни

трупове.

Бавно очите ми се залутаха към прозореца и се спряха върху утринното небе, бяло като корем на риба. В следващия момент, завладяна от паника, набързо извадих багажа си и започнах бясно да го опаковам.

Отново се чувствах напълно сама в света. Не смеех да се навъртам около оперната трупа, затова се скрих в занемарена странноприемница и заспах, за да забравя тревогите си. Мисълта да се върна обратно при Цин Джън изпърха в главата ми, но сега, когато наистина можех да го направя, осъзнах, че дори да успея да застана лице в лице с мъжа, когото бях изоставила, без да се сбогувам, не можех да посрещна отново живота в онзи празен храм в самотната планина. Единственият човек, който ми бе останал, беше майка ми, но все още нямах никаква представа къде е. Сама в непознат град, струваше ми се, че е безнадеждно да я открия.

Минаваха дни и седмици. Внезапно забелязах с тревога, че парите, които Тън ми беше дала, вече бяха намалели и ми оставаха само колкото да изкарам още няколко пестеливи седмици.

Злата ми участ отново ми нанесе силен удар, осъзнах аз, стоварвайки се в леглото. „О, небеса, какво ще правя?“, запитах се на глас.

Когато първоначалният ми страх отшумя, ми хрумна друга идея — да засвирия отново на *pipa*.

Бях разтресена. Дали кармата ми бе да изживея живота си като проститутка?

Макар да бях поразена от идеята, не можех да намеря друг изход от затрудненото си положение. Костваше ми три мъчителни дни да взема решение. След това като по чудо всичко се нареди от само себе си.

Стана случайно.

Собственичката на странноприемницата, където бях отседнала, беше жена, приближаваща петдесетте, пенсионирана проститутка. Като видя, че съм сама, потисната и красива, веднъж ме попита дали се нуждая от помощ. Макар въпросът ѝ да бе зададен по най-вежливия начин, моментално разбрах, че тя също е била сестра. За мое

огорчение като че ли момичетата на цветята излъчват специално ухание, което лесно може да бъде доловено от техните „другарки“. Но сега почти изпитах облекчение, че тя ме беше подушила. Спестихме си толкова много време, тъй като и двете знаехме коя е другата.

Тя ме представи в „Безсмъртния облак“ — престижен павилион като „Прасковения цвят“. Но за разлика от шанхайския си събрат, той беше нов и много малък като мащаб, имаше само няколко момичета. Въпреки че още изглеждах млада и красива, на двайсет и три аз бях смятана за преминала разцвета си в сравнение с петнайсет-осемнайсетгодишните. На по-младите обаче им липсваше вещината в изкуствата и умението да доставят удоволствие.

Не след дълго станах доста популярна.

Отново смених името си. Сега бях Мън Джу — Мечтана перла. Избрах го в памет на Перла.

Заявих на мама, че ще бъда независима, сиреч не принадлежах на „Безсмъртния облак“, но им давах дял от припечеленото. Мама ми обясни, че временните сестри взимат една трета, а павилионът получава остатъка. Сделката беше брутална, но нямах избор. Освен това трябваше да платя комисионна и на собственичката на хотела, задето ме беше въвела в „Безсмъртния облак“. Без съмнение тя беше получила тлъста сума и от павилиона.

Разбира се, нямах намерение да работя тук дълго — само колкото да спестя пари да се върна в Шанхай и да уредя сметките си с Фун. След това, ако успея да избягам, щях да посветя колкото години са необходими на търсенето на майка ми. Затова съзнателно не се набивах на очи, държах се приятно с всички и никога не се замесвах в клюките или кавгите между момичетата.

Освен заради красотата, таланта и вещината ми в спалнята клиентите ме харесваха и заради шанхайския ми акцент, който ме правеше екзотична и загадъчна. Защо едно момиче е било целия път от Шанхай до Пекин да се потопи в морето на страстта и упадъчността? Пробвах се да узнаят, но единственото, което получавах в отговор, бяха кокетни усмивки, стрелкащи се погледи и предизвикателно масажирани ръце.

Нямах никакво желание да се сприятелявам с коя да е от трите сестри в Безсмъртния облак. Не само бях станала подозрителна към

хората, но нямах и нагласата да се отворя и да завързвам нови приятелства. Никое от момичетата не можеше да се сравни с Перла.

Животът тук не беше труден. Но въпреки че останалите сестри бяха мили с мен, нямаше как да не се страхувам, че един ден някоя ще изиграе Червен нефрит на моята Перла. Мама, макар и далеч не толкова внушителна като Фан Жун, все пак ме караше да се чувствам неспокойна. Виждах как веждите ѝ се сбръчкват, когато клиентите предпочитаха мен пред собствените ѝ момичета. Естествено, при тях тя получаваше почти всичките им припечелени пари.

Още по-тревожното беше, че озовала се отново в тюркоазен павилион, аз непрекъснато си припомнях старите си приятели. Особено ми липсваше Пролетна луна и се тревожех за нея. Бях сигурна, че ще е добре, стига нещата да вървят гладко, в противен случай обаче щеше да загази, защото у нея нямаше лукавство, нито пък дарба да се предпазва. Единственото, което можех да сторя, беше да се моля за нея.

Понякога се чудех дали не трябва да отмъстя на Червен нефрит за самоубийството на Перла. Но всеки път, когато ми минеше през ума тази мисъл, си спомнях съвета на приятелката ми в последното ѝ писмо: Не се опитвай да отмъщаваш... не желая в сърцето ми да остане каквато и да било следа от горчивина, докато напускам този пращен свят и се отправям към рая... Това е много лоша карма, защото в края на краищата ще се обърне срещу теб.

При все това, ако се натъкнеш на нея някой ден, не бях сигурна как да постъпя. Да се изплюя в лицето ѝ или да я промуша първо с усмивка, а после с нож? Но това бяха само фантазии, защото сега тя никога не пътуваше сама, а непрестанно беше придружавана от прислужници и телохранители. Проклинах съдбата — тя беше станала богата и известна филмова звезда, а аз бях загубила всичко и бях принудена отново да засвирия на *pipa*.

Независимо от това уроците на Перла и талантът ми за работата се изплатиха. Само няколко месеца след като се бях присъединила към „Безсмъртния облак“, вече си бях спечелила слава и бях натрупала доста приличен брой постоянни клиенти. Понеже бях независима, можех да избирам. Спирах се само на тези, които са заможни и щедри, и избягвах бедните учени.

Явно бях натрупала малко добра карма, защото най-важният клиент на „Безсмъртния облак“ господин Оуян започна да се интересува от мен. Той беше извънредно богат и влиятелен — военачалникът на Пекин. Като повечето мъже на неговата възраст беше женен, имаше съпруга, няколко наложници и много деца. Но никоя от жените в домакинството му не смогваше да му достави удоволствие и да го задоволи както мен. Обясни ми, че първата му жена, строга и навъсена, отдавна не се вълнува от секса. Дори в началните години на брака им той така и не успявал да я убеди да изпробват някоя от благоприятните пози. Веднъж, когато най-сетне се съгласила да опитат „банкет в задния двор“, толкова се стегнала и изплашила, че моментално убила останалия апетит на Оуян. А от трите му наложници — една невротичка, една интригантка, една обикновена глупачка — не получавал нищо, освен крамоли и проблеми. В миналото беше срещал много *мин дзи*, но ме поласка, че никоя не може да се мери с мен по красота и талант.

Всъщност преди да пристигна, той понякога посещавал Издигаща се лястовица, най-хубавата от останалите сестри. Когато започна да избира мен пред нея при всяко свое идване, осъзнах, че назрява опасна ситуация. За щастие се появи разрешение. Не бих казала, че Оуян не можеше да живее без мен, но той определено не се чувстваше щастлив, ако не ме виждаше поне два пъти седмично. Така настъпи ден, когато ме покани да обслужвам единствено него. Рядък шанс, за който повечето момичета на цветята могат само да мечтаят, затова, разбира се, приех. По този начин не само не му се налагаше да ме споделя с други, но и можеше да ме вижда всеки ден след работа, преди да се прибере у дома. Понякога през обедната почивка дори идваше за кратък „дъжд“. Да се занимавам само с него беше неочаквана сполука. Ето защо направих всичко възможно да го накарам да се привърже към своя частичен дом, като ароматизирах апартамента и го украсявах със свежи цветя, сетне му поднасях питателна домашна супа и фин дим сум.

За да покаже богатството и загрижеността си за мен, Оуян нае прислужници и купи антикварни мебели и редки предмети, с които да обзаведе апартамента ни. Но сред тези декорации имаше само една, която изглеждаше истински ценна — свитък с калиграфия, дело на самия Оуян. Въпреки че щрихите му бяха на средно ниво, неговото

влиятелно положение им придаваше предпазни сили — малцина биха дръзнали да обидят военачалника на Пекин. Освен властта, загатната в подписа и червения печат, харесвах стихотворението от „Книга на песните“:

*Само така, само така, изкрецяха орлите рибари
на остров насред реката
Тази благородна дама, така прелестна,
подхожда ѝ да е невеста на благородник.*

Със завоалирания изказ на древнокитайската поезия това можеше да бъде прочетено като предупреждение да не докосваш неговата жена — мен. Не само се чувствах поласкана от оценката на Оуян, но и бях впечатлена от едва доловимия начин, по който той бе разкрил мощта си чрез калиграфията си. Макар никой да не знаеше за връзката ни (освен някои от пазачите и служителите му), аз се чувствах в безопасност с толкова могъщ хуфа — защитник на дхарма — като мой обожател.

Понякога на Оуян му се налагаше да пътува за срещи в чужбина и преставаше да ме посещава за няколко седмици. В началото се радвах, че ме е оставил на мира, но бързо се отегчавах. Когато времето беше хубаво, наемах кола или рикша и отивах да разгледам прочути забележителности — Забранения град, Небесния храм, Летния дворец, Парка на благоуханния хълм. Любимата ми част от града беше Лиули Чан, където в безброй магазини се продаваха книги, редки предмети и художествени пособия. Момичетата в художническия магазин се отнасяха към мен с огромно уважение, защото при всяко свое посещение купувах най-скъпите стоки — мастилени камъни, украсени с богове и митологични зверове; мастилени пръчки със златни листа; първокачествени четки и оризова хартия *сюан*. Когато се изморях, отивах до съседна чайна, поръчвах кана с висококачествен чай „Железен бодхисатва“ и чиния с печени динени семки. Между глътките пареща кехлибарена течност разтварях със зъби люспата на семката, измъквах ядката с език и дъвчех, като същевременно наблюдавах живота от другата страна на прозореца. След като приключех ритуала по люпене на семки и размишляване за живота, се

прибирах вкъщи. Но щом отново се сблъсках със самотната си къща, мечтаех Оуян да се върне бързо и да ме обсипе с подаръци.

Веднъж, когато се прибра от пътуване до Нандзин, той каза:

— Мечтана перла, тъй като пътуването ми беше изключително успешно, реших да благодаря на Буда за неговата благословия. Затова две седмици преди лунната Нова година ще финансирам голяма Церемония на водата и земята в храма „Чист лотос“ — той спря и огледа изучаващо очите ми. — И понеже ти също ми донесе добър късмет, искам да дойдеш с мен.

Бях изненадана и доволна от думите му.

— Ами жените ти, не е ли редно да заведеш и тях?

— Да, разбира се.

— Но те могат да...

— Не смяташ ли, че знаят кой командва?

Замислих се за момент.

— А монахините...

— Мечтана перла — той отново ме прекъсна, — не мисля, че ги интересува кои са жените или любовниците ми. Чудя се дали изобщо могат да отгатнат. Освен това — той се засмя кратко — като изповядващи будизма от тях се очаква да не делят хората, нали?

След като седмици наред слушах плановете за Церемонията на водата и земята, бях силно възбудена, когато настъпи първият ѝ ден. Прекарах два часа в гримиране, ресане и оформяне на прическа. След това избрах най-красивия си тоалет — пурпурна рокля от памук и коприна с розова и светлооранжева бродерия, обточваща високата яка, ръкавите и краищата. Над ухото си втъкнах свеж оранжев божур. Макар да притежавах естествено телесно ухание, аз щедро се поръсих със скъпия френски парфюм, който господин Оуян ми беше купил.

В шест и половина сутринта двамата пристигнахме в храма „Чист лотос“ в неговата просторна черна носилка. За моя изненада храмът не се намираше на върха на висок връх, а се издигаше на една шумна пресечка наред Пекин, югозападно от градската порта Сюану.

Докато вървахме към портата в студения утринен въздух, попитах почетния си гост:

— Господин Оуян, не би ли следвало такъв голям храм да е разположен в тишината и чистотата на планините, далеч от дима и прахта на града?

Той ме изгледа косо.

— В днешно време монасите и монахините обичат да строят светилищата си право в червената прах, където са големите дарители.

— Нима? — попитах аз, престъпвайки през прага.

Забулен от сутрешната мъгла, манастирът изглеждаше замечтан и сънен. Жълтите му керемиди и стените с цвят на шафран се подаваха през бялата мъгла като срамежливо лице на мома. Лек зимен ветрец довяваше приятни ухания — смес от вегетарианска храна и благовония от сандалово дърво. Едва когато видях жени с обръсната глави и сиви раса да щъкат из двора, се почувствах като в манастир.

Обърнах се да попитам моя голям защитник на сексуалната дхарма:

— Господин Оуян, защо избрахте този храм за церемонията?

— Не го избрах аз, а първата ми жена. Тя редовно идва тук да прави приношения, така че познава монахините добре, особено майката игуменка — тя е най-важната монахиня в Пекин, винаги провежда големи церемонии и получава огромни дарения.

В мислите ми проблесна не образът на игуменката, а този на кльоцава, възрастна и видимо тъжна жена — *юан пей*, — първата жена на господин Оуян. Този характерен тип често бе изобразяван в романи и опери. Жертви на отлитащото време, те неумоливо се преобразяват от млади, хубави и жизнерадостни момичета в дебели (или съсухрени), сбръчкани и досадни стари вещици. Някои се озлобяват и единственото им удоволствие е да изливат злобата си върху прислужниците и снахите си. Други стават мълчаливи и унили и оставят съществуването си да изтлее в тихо отчаяние. Мнозина, изгубили всякаква надежда в червената прах, приемат вегетарианството и намират убежище в света на сутрите.

Във въображението си видях как *юан пей* се оттегля от пищните си покои в олтарната стая да търси компанията на статуите на Буда и Гуан Ин. Отвратена от хората, тя надава сляпо око и глухо ухо към сплетните и кавгите на наложниците и снахите. Единственият звук, с който се чувства близка, е монотонното дрънчене на дървената ѝ риба, неясните молитви и тракането на мънистата на броеницата, стисната в

подобните на щипци пръсти. Чудех се дали от време на време пискюлт на броеницата не докосваше бедрото ѝ и не събуждаше чувствеността ѝ, извиквайки спомени за по-щастливото ѝ, по-сексуално минало?

Внезапно ме връхлетя прилив на съчувствие към тази жена, която никога не бях виждала. Предположих, че след като често посещава манастир, сигурно спада към този тъжен тип първи жени, които бягат от скърбите си зад извисяващия се дим на олтара. Осъзнах, че оплаквам съдбата на всички жени, включително и моята. Ако извадех късмет да срещна човек, който да ме обича и да се омъжи за мен, къде щеше да е неговата любов след десет или двамадесет години? Дори да имах щастieto да не ме изостави, можех да приключа живота си точно както си представях *юан пей* на господин Оуян. Колкото и злочест да беше жребият ѝ обаче, тя все пак имаше късмет, защото не само ѝ се полагаше голямата чест да се обръщат към нея с „господарката на дома“, но и тази титла ѝ даваше привилегии, за които наложница не би могла да мечтае.

Ненадейно попитах Оуян:

— Как е първата ви жена?

В същия момент осъзнах, че аз съм една от причините за страданието на тази жена.

Той ме изгледа с любопитство.

— Никога не ми създава проблеми, стига да плащам за всичко. Така и не се образова кой знае колко, но се е научила кога да оставя мъжа на мира — той продължи, сякаш говореше на себе си. — Давам ѝ каквото иска.

Да, всичко, освен любов, исках да добавя, но преглътнах думите си.

Вече приближавахме Залата на великите героични съкровища. Под внушителния жълт покрив през прозорците с решетки долитаха мелодични напеви и талази дим. Ако се съдеше по многобройните монахини и миряни в черни роби, които кръжаха наоколо, то благовонията на храма горяха силно и ярко. Отстрани забелязах статуя на Буда, върху която подскачаше гълъб, а човката му кълвеше очите на Просветения.

Тогава към нас се приближи млада монахиня и се поклони дълбоко и с уважение.

— Господин Оуян, насам, моля. Жените ви вече са във вътрешния олтар.

Той кимна и ми направи знак да последвам послушницата. Ако съпругата и наложниците му бяха тук, тогава къде щеше да е моето място?

Чувствах се нелепо и се извърнах да огледам лицето му.

— Господин Оуян, струва ми се, че не биваше да идвам.

Мъжът се ухили, кафявото му широко лице се зачерви под утрешната светлина.

— Не се тревожи. Безкрайна празнота ще те отведе до мястото ти.

Докато вървах след него към Голямата зала, младата монахиня захвана да ми обяснява за церемонията. Пищното събитие щеше да продължи седем дни. С поучителен тон тя ми изреди петте му цели, като ги отбелязваше с пръсти: проповядване на будистката дхарма; принасяне на дарения на Буда; даване на подаяния на монаси и монахини; показване на разкаяние за греховете; и най-важното, благославяне на всички съзнателни същества — живи и мъртви.

Огледах послушницата. Макар да беше млада, тя беше леко приведена и имаше безлична физиономия. Може би родителите ѝ я бяха вкарали в манастир, понеже са смятали, че няма шанс да се омъжи. Със сериозно изражение тя продължи да обяснява, че церемонията се нарича така, защото благословия ще получат създанията на небето: птици, пеперуди, комари, мухи; създанията на земята: човешки същества, животни, мравки, паяци, хлебарки, дори бактерии; създанията на реките и океаните: риби, скариди, костенурки, раци, морски охлюви.

Едва не се изхилих, когато спомена мухите, хлебарките и бактериите. Защо някой ще си прави труда да благославя тези безполезни същества, докато толкова много хора гладуват и умират? Но когато размислих по-добре, дълбоко се трогнах. Будисткото състрадание обхващаше дори тези низши създания!

Безкрайна празнота ми обясни, че церемонията е разпределена във вътрешната и външната зала, а тъй като господин Оуян е големият защитник на дхармата, ще отидем във вътрешната, където се допускат само малцина избрани.

Външната зала кипеше от оживление. Миряни в черни раса обикаляха насам-натам, някои ми хвърляха крадешком любопитни погледи заради тежкия грим и скъпото кожено палто. Монаси и монахини редяха сутри, съпроводени с удари по дървени риби и бронзови огледала. Напевите и рецитирането създаваха звукова мандала, която сякаш изпълваше голямата зала със свещена атмосфера, която ни предпазваше от всички злини. Специално за случая бяха изнесени множество големи картини, изобразяващи създанията на водата и земята, както и богове, бодхисатви и Буди. От високия таван се спускаха шарени знамена, избродирани с благоприятни символи. Те леко се полюшваха и приличаха на гигантски ръце, които махат за поздрав.

Най-сетне стигнахме до вътрешното светилище. Две монахини на средна възраст се приближиха към нас със събрани длани в жест на уважение.

— *О мито фо.*

Слава на Буда на Безкрайния живот.

Двамата с господин Оуян също събрахме длани и се поклонихме в отговор.

Едната от монахините с измъчено изражение под две тънки вежди ме изглежда с любопитство, сякаш питаше: коя е тази силно гримирана и крещящо облечена жена? Страните ми пламнаха. Знаех, че ако не стоях редом с военачалника на Пекин, никога нямаше да бъда допусната тук. Нямах реално положение в обществото — бях понискостояща дори от седмата или осмата наложница на Оуян. Статутът ми, ако изобщо го имаше, зависеше от прищевките на този могъщ мъж. Разбрах, че ме е довел тук не толкова от любов, колкото от убеденост, че съм му донесла добър късмет.

Сега монахинята престана да ме изучава и се обърна с уважение към моя почетен гост:

— Господин Оуян, церемонията по пречистването ще започне веднага, сега, моля, последвайте ни, за да се присъедините към семейството си.

— Безкрайна празнота *шъфу* — обърна се Оуян към младата послушница, която уважително мълчеше в присъствието на по-стари монахини от нея, — бихте ли завели госпожица Мечтана перла от другата страна?

Бях наясно, че няма да бъде допусната да седя с господин Оуян по време на официалната церемония, но нямаше как да не се почувствам засегната от чутото. Въпреки това като държанка аз се подчиних на господаря си и последвах монахинята. Шумното хлопане на токчетата ми звучеше натрапчиво на фона на тихото плъзгане на платнените чехли на послушницата. Внезапно очите ми уловиха празния поглед на измършавяла петдесетинагодишна жена в ъгъла. Зад нея стоеше малка групичка от по-млади жени. Бяха три, облечени в еднакви *хайцин* — черните роби на будистите миряни, — и всичките бяха с кисели изражения. Досетих се, че това трябва да е семейството на Оуян. Внимателно огледах лицата без грим. Двете по-възрастни жени — вероятно приближаващи четирийсетте — може би някога са били красавици. Но сега очертанията на фигурите им бяха хлабави еластични обръчи, а увисналите им лица напомняха празни чували за ориз. Най-младата беше хубава, но не и привлекателна. С блед тен и нервно стрелкащи се очи тя приличаше на уплашена мишка — като птица, която безнадеждно подскача в малка клетка. Зад жените седяха децата на Оуян. Бяха десетина, от едва проходили бебета до юноши, също всичките обвити в черно. Докато най-малките се гърчеха да се измъкнат, две жени, несъмнено прислужници, отчаяно се опитваха да ги усмирят.

Сега погледите на всички жени бяха извърнати към мен — техния общ враг. Ако ръцете на първата жена не прехвърляха разсеяно мънистата на броеница, навярно щях да я сбъркам — със сивкавата ѝ физиономия и очи на мъртва риба — с изоставена статуя. Най-младата наложница седеше с наведена глава и ми хвърляше любопитни, страхливи погледи с боязливите си очи. Двата по-стари „оризови чувала“ ме оглеждаха от глава до пети и обратно, като си шепнеха напрегнато и приглушено. По ревнивите им изражения се досетих, че са отгатнали коя съм. Усмихнах се на себе си. Аз трябваше да изпитвам ревност и завист — към техния статут на законна първа съпруга и наложници, към положението им в обществото на порядъчни жени под опеката на богат, влиятелен мъж.

Но не им завиждах.

Кои бяха те, та да презират друга жена? Какво като съм проститутка? Да не би те да бяха на по-добър хал? Ако аз бях робиня на мъжете, те също бяха. Единствената разлика беше, че на мен ми

плащаха в брой, а на тях с положение. Прицелих закачлива усмивка към всички нещастни лица и с накъсаните стъпки на златен лотос последвах монахинята до мястото си в ъгъла, като през цялото време въртях покрития си с кожа задник. Седнах и чувствено съблякох палтото си да разкрия ярко и пищно бродираната си рокля от коприна и памук.

Залата притихна, когато закръглена възрастна монахиня поведе пет по-млади през входа. Всяка държеше в едната си ръка купичка, а в другата — върбова клонка. Докато вървяха, всички тези гологлави, безполови създания потапяха клонката в купичката и разпръскваха водата във въздуха.

Безкрайна празнота се наведе към мен.

— Нашите *шъфу* пречистват помещението с тяхната вълшебна дхарма вода. Когато свършат, залата ще стане чиста земя.

Чиста земя. Двете думи ме разтресоха. Никой тук не би могъл да знае, че аз също пазех чиста земя в сърцето си — *моя цин*.

Въпреки че сега тя бе загубена, твърдо вярвах, че един ден ще се завърне при мен.

След пречистването Безкрайна празнота ми разясни, че монахините ще призват всички неземни същества — Буди, бодхисатви, небесни божества, духове от шестте царства — да се спуснат в залата и да се включат в Церемонията на земята и водата.

Докато наблюдавах монахините да припяват и мърморят омагьосващи заклинания, се зачудих дали Перла, Рубин и баща ми са сред духовете, които ще прекратят границата, разделяща тяхното *ин* царство от живия свят на *ян*. Зловещо песнопение започна да залива стаята и предизвика ледени тръпки, пробягващи нагоре-надолу по гърба ми.

По-възрастната монахиня вдигна знаме да покаже, че церемонията официално е започнала...

ПОЛЕТ ДО НЕБЕТО

На следващата сутрин се престорих, че страдам от женски неразположения, и измолих да не присъствам на остатъка от Церемонията на водата и земята. Бях отегчена от нескончаемия ритуал и изморена от гневните погледи на жените на Оуян и от неодобрението на монахините. В последния ден обаче Оуян настоя да отида за заключителния ритуал, за да натрупам заслуги.

— Платих доста, за да получа щастие за теб, така че, моля те, не пилей парите ми на вятъра — заяви той укорително.

Още няколко досадни часа от церемонията бяха за предпочитане пред това да се противопоставя на почетния си гост, затова бързо се съгласих да отида.

За да покажа, че не се страхувам от съпругите и монахините, вложих допълнителни усилия в грима и избора на облекло. Ала когато се озовах на церемонията, бях също толкова отегчена както преди и установих, че се унасям или в мечти, или в дрямка, докато накрая тълпата не се развълнува при съобщението:

— Майката игуменка Великолепна добрина ще изпълни ритуала за изпращане на божествата обратно на небето и на духовете — обратно в *ин* света.

Щом чух това драматично известие, аз седнах изправена, напълно разсънена. Очите ми се отклониха към прозорците, докато разсеяно се чудех дали моите духове ще минат през тях на път към дома. Когато се обърнах, видях слаба монахиня на около четирийсет да минава през портата и да се отправя с премерени крачки към гигантския Буда срещу входа. По дирите ѝ я следваше малка свита от млади монахини, някои от които удряха дървени риби, а други рецитираха сутри. Не виждах лицето на възрастната монахиня, но безукорното ѝ шафраново расо и елегантната ѝ походка ми подсказаха, че това е игуменката Великолепна добрина.

Гологлавият антураж се поклони и се просна пред позлатения Буда, сетне продължи да припява и обикаля из залата. Когато се обърнах към мен, видях, че лицето на игуменката, макар и леко

обрулено, всъщност беше доста красиво. Щом приближи редицата ми, вдигнах очи и срещнах погледа ѝ. За моя изненада, сякаш бе открила мръсотия или белези по лицето ми, тя ме огледа продължително. И тогава спокойната ѝ, лишена от емоции физиономия се преобрази. Беше трудно да се опише промяната, само мога да кажа, че тя изглеждаше извънредно разстроена от видяното, но като че ли отчаяно се опитваше да скрие вълнението си. Предположих, че смущението ѝ бе предизвикано от тежкия ми грим, бродираната жълта копринена рокля (бях отказала да надяна черно расо) и косата, навита върху главата като змия. Вероятно вече се беше досетила, че не съм порядъчна жена, а принадлежа към сферата на вятъра и луната и сега оставях разгулни кални следи в нейната чиста земя.

Но се случваше нещо по-голямо. Игуменката продължи да ме зяпа усилено, докато внезапно осъзнах — сякаш бях ударена от гръм — причината за интереса ѝ. Тази плешива, привидно лишена от емоции и облечена в потискащо широко расо жена беше майка ми!

Имах чувството, че съм хвърлена в тъмен кладенец на терзания и срам.

Сърцето ми заби като камшик, шибашц гола плът. Когато най-сетне събрах разпръснатата си *ци* и се наканих да я заговоря, за мое крайно изумление монахинята ме накара да замълча с пронизващ, многозначителен поглед и едва забележимо поклащане на главата. В следващия момент тя се извърна и продължи да изпълнява ритуала, сякаш нищо не се беше случило!

Загубих представа за церемонията, докато накрая не се озовах навън с изнизващата се тълпа. Опасявах се, че смущението ми ще предизвика въпроси от страна на Оуян, на които не бях подготвена да отговоря. За щастие той само ми кимна леко, докато придружаваше жената, наложниците и децата си навън. Изпитах облекчение, когато видях, че колата, поръчана от него, ме чака близо до изхода. Качих се бързо и дръпнах завесите на прозорците.

Онази вечер се мятах и въртах в леглото като риба, която се пържи в тиган. През всичките тези години майка ми е била жива, но дори не си бе направила труда да пише поне веднъж! Даже беше отказала да признае, че ме познава — нейната собствена плът и кръв

на земята. Сега беше игуменка на изключително преуспяващ манастир в Пекин, но въпреки това беше толкова безсърдечна! Чудех се кое е истинското учение на будизма: състраданието или преодоляването на привързаността? Нима едно просветено същество ще се страхува да признае проституиращата си дъщеря? През цялото това време бях живяла с надеждата, че ще срещна отново майка си. Сега най-сетне я бях открила — само за да разбере, че се срамува от мен!

Бях изумена и от промяната във външността ѝ от онази вечер преди десет години, когато се бе качила на влака. Очите ѝ, тогава бляскави, сега бяха две прашни мъниста. Страните ѝ бяха хлътнали, а челото ѝ набръчкано. Като на останалите монахини скалпът ѝ бе прорязан от дванайсет белега. Дали майка ми бе станала толкова аскетична игуменка, или просто беше поредното привидение като съня ми за нея в планината?

На следващата сутрин се събудих в шест и облякох грубоватите, домашнотъкани дрехи и износената роба, които Цин Джън ми беше купил — и които сърце не ми даваше да изхвърля. Стреснах се от подпухналото си отражение в огледалото, но набързо се опитах да го прикрия с малко пудра. След това наех рикша и се запътих право към храма „Чист лотос“.

— Бързо, бързо! — крещях непрестанно аз на мършавия гръб на носача, покрит само с тънък кърпен жакет.

Слушах как сумтенето му прорязва звуците на трафика. Спомени за майка ми от детството ми се смесваха с образа на изпитата монахиня с бръсната глава, която бях видяла вчера. И двете се бяха впили в съзнанието ми като гладни духове.

Дали майка ми щеше да се окаже като Хун И, легендарния високопоставен монах? На трийсет и девет години той прекъснал всички земни привързаности. Скоро след като се замонашил, младата му съпруга довела двете им деца да го видят в храма. Твърдо решен да превъзмогне привързаността си към семейството, той ги отпратил.

Дали майка ми бе отказала да признае присъствието ми по същата причина?

Колкото повече приближавах храма, толкова повече се страхувах както от това, че ще я видя, така и че няма да я видя. Дали щеше да ме порицае строго за живота, който водя, или дори само заради крещящите дрехи, с които бях дошла в храма? Ала колкото и да ми се

искаше да я видя, аз не желяех да ѝ причинявам болка. Още си спомнях измъченото ѝ изражение, когато ме позна. Дали щеше да е по-добре, ако никога повече не види дъщеря си, проститутката?

Обвит в савана на хладната утринна мъгла, храмът бе потънал в тишина. Нямаше благоуханни гости, които да вдигат шум в двора. Вчерашното оживление и възбуда бяха заменени с меланхолично спокойствие. В далечината няколко монахини чистеха в медитация. Снежни преспи като изоставени жени се смесваха с боклуците от предния ден и създаваха усещане за запустелост.

Запътих се трескаво към главната сграда и видях много млада монахиня да пристъпва тежко към мен. От двете страни на бамбуков прът, който се бе врязал дълбоко в раменете ѝ, подскачаше по една кофа. Водата плискаше и се разливаше по обувките ѝ в платнени чехли крака.

Събрах длани, усмихнах се и поздравих почтително:

— Добро утро, *шъфу*.

Младата монахиня свали кобилицата от раменете си и кофите се приземиха с тежко тупване. Разля се още вода. Тя заглади расото си и избърса чело с опакото на малката си ръка.

— Добро утро, госпожице — усмихна ми се в отговор тя, като разкри зъби във формата на пъпешови семки.

— *Шъфу*, търся игуменката Великолепна добрина. Бихте ли била така любезна да ми кажете къде е?

Тънките вежди на младата монахиня се склупчиха.

— Защо ви трябва?

Известно време преценявах как да отговоря. Как ли би реагирала, ако ѝ призная, че съм дъщерята на нейната игуменка?

Затова излъгах:

— Игуменката Великолепна добрина пожела да я посетя днес.

Сега младата монахиня изглаждаше още по-озадачена.

— Нима? Но това е невъзможно.

Усетих как руменината се надига в бузите ми. Беше като Хун И! Майка ми сигурно се бе разпоредила да не ми позволят да я видя. Обвих палтото около гърдите си да се предпазя от студа.

— Защо?

— Защото тя вече напусна храма.

Сърцето ми заби бясно.

— Кога?

— Към пет и половина, веднага след като изпя сутрешния си урок.

— Но защо?

— Никой не знае.

— Това е странно — усмигнах се приятелски аз, — защото тя *действително* ме покани вчера да дойда при нея. Какво ли се е случило?

Младата монахиня ме изгледа с любопитство.

— Миналата нощ игуменката Великолепна добрина ни каза, че по време на церемонията е съзряла необикновени видения, затова трябва незабавно да се оттегли в планината да медитира. Не можем да разкрием на никого къде отиде. Сподели, че ще се върне чак след като получи просветление. *Шъфу* Вечна чистота ще поеме ръководството на манастира, докато тя се прибере.

Бях изумена от вестта.

— Игуменката сподели ли какви са били тези видения?

Младата монахиня се огледа нервно, сетне избълва:

— Не каза, но *шъфу* Вечна чистота забеляза, че игуменката е изглеждала разтревожена и се е държала странно към края на церемонията. Тя каза, че не може да проумее защо, тъй като нашата игуменка винаги е спокойна.

За щастие имаме *шъфу* Вечна чистота, която ѝ помага за големите и малките задачи, но все пак никакви важни решения не могат да се взимат без позволението на Великолепна добрина. Не можем да си представим живота тук без нея, дори за няколко седмици. Има куп въпроси, които чакат да бъдат решени от нея.

О, игуменката Великолепна добрина прави толкова много неща! Като да се среща с важните хуфа за дарения, да обсъжда плановете за следващата церемония, да разширява храма, да организира благотворителни дейности...

Опитвах се да разбера как се бе променила майка ми, след като се бе качила на влака за Пекин преди десет години. Бях твърде малка да имам каквато и да било представа какво може да я очаква, но сега осъзнах колко рисковано е било положението ѝ. Когато е пристигнала в манастира, сигурно са я прогонили. Или са ѝ позволили да остане, но са ѝ възложили най-черната работа. Ала сега, докато слушах

описанията на тази млада послушница, внезапно си дадох сметка, че изобщо не е било така. За десет години крехката, затворена домакиня, която бях познавала като своя майка, някак си се бе издигнала до положението на влиятелна „бизнес монахиня“, която взима решения. Промяна, в която *баба*, убедена бях аз, не би повярвал.

Тогавя осъзнах иронията: и двете с майка ми бяхме станали престижни, макар и тя като монахиня, а аз като проститутка!

Попитах младата монахиня:

— Знаете ли в коя планина е отишла игуменката?

— Планината Празен облак.

— Къде се намира тя?

— Западно от Небесния храм, на около дващсет мили... — изстреля младата монахиня, но в следващия момент се плесна през устата. — О, небеса, не биваше да го казвам!

Докарах най-сърдечната усмивка, която можех да изфабрикувам.

— Не се тревожете, *шъфу*, няма да разкрива пред никого къде е игуменката.

Младата монахиня не отговори, а ме изгледа подозрително. Бадемовите ѝ очи се разшириха.

— Госпожице, надявам се, че няма да отидете да я търсите, нали?

Не отговорих на въпроса ѝ, а вместо това попитах:

— Знаете ли къде точно, искам да кажа в кой храм, е отседнала тя?

Тя избърса влагата от веждите си.

— Но *шъфу* Вечна чистота каза, че игуменката Великолепна добрина иска да остане насаме. Никой не бива да я търси в планината. Единствено *шъфу* Вечна чистота знае къде точно е тя.

— Търся я по извънредно спешен повод.

Тя отново ме изгледа подозрително.

— Какъв? И коя сте вие?

Започвах да се изморявам от важниченето на тази монахиня и почти ми се прииска да бях дошла облечена в скъпа рокля и с натрапчиви бижута. С известно раздражение заявих:

— Съжалявам. Опасявам се, че не мога да ви кажа. Мога да разкрива това само на игуменката.

— Госпожице, всички трябва да изчакаме, докато игуменката Великолепна добрина прецени, че е време да се върне.

Нямаше смисъл да говоря повече с нея, затова събрах длани, поклоних се и се сбогувах.

Веднага щом се прибрах, започнах да събирам багажа си за пътуването до планината Празен облак. Когато Оуян се отби за обедния си дъжд с мен, аз му обясних, че се налага да се прибера в Шанхай за седмица заради погребението на баща ми. Изпитах леко чувство на вина, че използвам отдавна мъртвия си баба да прикрия лъжата си, но тъй като правех това, за да намеря майка, бях сигурна, че той ще ми прости.

На следващия ден, още докато небето през прозореца беше тъмно като мастило, размазано върху оризова хартия, скочих от леглото и набързо облякох семпли ватирани блуза и панталон. Взех съвсем малко вещи — чадър, още един кат дрехи, жакет с подплата, оризови кексове, твърдо сварени яйца и кесия, пълна със сребърни и медни монети. Но когато се озовах извън апартаментата, се сетих за нещо по-важно и хукнах обратно — да грабна четирите фу амулета, които Цин Джън ми бе нарисувал. Тъй като нямах представа къде е отседнала майка ми, реших като миналия път, когато бях пътувала с Тън Сюн до планината Тайи, да започна от подножието и да се изкачвам нагоре. Дали щях да я намеря зависеше изцяло от кармата ми.

След дълго и досадно пътуване в кола под наем по неравни пътища най-сетне пристигнах в подножието на планината. Нападнаха ме амбулантни търговци, които продаваха благовония и други будистки дреболии, но аз ги отпратих с жест. Накрая се съгласих да платя баснословна сума на двама носачи да ме качат в планината на носилка. Спирахме пред портите на храмовете един след друг и аз питах за майка ми. Някои вече бяха чули за изчезването на Великолепна добрина и докато шумно отпиваха от чайовете си, редяха безкрайни предположения за това внезапно заминаване, без да допускат, че причината е пред очите им. Когато ме питаха защо търся игуменката на „Чист лотос“, отговарях, че искам да я помоля да стане мой дхарма учител. Мнозина ме изглеждаха с любопитство, но никой не се осмеляваше да разпитва повече.

Минаха пет дни и макар да се изкачвах все по-високо в планината, още нямах никаква вест къде е майка ми. Когато се спуснеш нощ, от някой храм проявяваха състрадание и ме канеха да пренощувам при тях и да хапна в Благоуханната им кухня. За да се отплатя за добрината им, пусках по няколко медни монети в Кутията за трупане на заслуги — в зависимост от степента на гостоприемство. При все че бях разочарована, поне извадих късмет да не попадна на разбойници. Научила урока си по болезнен начин, аз избягвах тайните пътеки и не пътувах нощем.

В следобед на шестия ми ден в планината времето внезапно се развали. Дъждовни завеси се носеха над пътеката, разтрисаха дърветата, събаряха листа и безмилостно шибах покрива на носилката ми. Вятърът набираше скорост и ни нападаше като побеснял звяр. Подгизнали и млатени от този невидим враг, носачите се спънаха няколко пъти, преди най-сетне да забележат храм. Настояха да удвоя възнаграждението им не само заради тежката работа, но и защото беше Китайската нова година. Съвсем бях забравила приближаващия празник. Дали небето щеше да сбъдне новогодишното ми желание да се събера отново с майка си?

Игуменът на малкия манастир беше старец с голяма глава и дребен торс. След като ме въведе в малка приемна, той посочи ракивов стол и ме покани да седна. Въпреки че имаше мил поглед, някак си усетих, че не трябва да се натрапвам твърде много в спокойния му живот в планината. Затова скоро след като се настанихме и един млад монах ни донесе чай, преминах по същество, като обясних намерението си да открия игуменката Великолепна добрина от храма „Чист лотос“.

Старият монах ме изгледа напрегнато, очите му бяха бистри и ярки.

— Госпожице, в тази планина има много монахини.

— Познавате ли я и имате ли представа къде е?

Той кимна утвърдително.

— Веднъж, когато „Чист лотос“ проведе голяма церемония за освобождаване на гладните духове, тя покани много храмове да се присъединят, включително и нашия.

— Но знаете ли къде е в момента?

— Госпожице, според мен трябва да се върнете в Пекин.

— Учителю, защо... да не я потърся?

Той поглади равния си, лъскав череп.

— Твърде опасно е за младо момиче като вас да пътува само в планината. Имате късмет, че не сте се натъкнали на разбойници, така че Буда сигурно ви брани. А ако искате да научите дхарма или медитация, наоколо има много наставници. Освен това дори да я откриете, това не означава, че тя ще се съгласи да ви напътства. Ние, монасите и монахините, идваме в планината Празен облак, за да ни оставят на мира — той замълча да отпие от чая си, сетне продължи: — Може да се е разочаровала от трескавия си живот в градския храм. В тези големи манастири се налага да обикаляш и да молиш богаташи за пари, вместо да медитираш и да изучаваш сутрите.

Игуменката Великолепна добрина е много известна, но съм сигурен, че добре съзнава, че всички земни постижения са преходни — той ме изгледа остро. — Затова, госпожице, според мен е редно да я оставите на спокойствие. Навярно се е изтощила, докато се е опитвала да се просветли от Церемонията на водата и небето. Моля ви, оставете я на покоя на дхарма.

Младият монах започна да ни долива пресен чай.

— Учителю — подзе той нетърпеливо, очевидно бе слушал разговора ни, — чух, че по време на голямата церемония момиче на цветята е влязло във вътрешната олтарна зала...

Усетих как се разтърсвам вътрешно.

Възрастният монах хвърли укорителен поглед на ученика си, преди да се обърне към мен:

— Госпожице, струва ми се, че двамата с младия *шъфу* казахме повече от необходимото — след тези думи той се обърна към младежа: — Заведи госпожицата до стаята ѝ и ѝ дай вечеря. Но, моля те, не я безпокой с повече приказки.

На следващата сутрин, въпреки че дъждът не беше спрял, реших да продължа с издирването си.

Когато се сбoguвах с монаха, той възкликна:

— Госпожице, надявам се, че не съм ви прогонил с думите си! Добре дошла сте да останете колкото ви е угодно.

— *Шъфу* — аз прилепих длани пред гърдите си и се поклоних дълбоко, — изключително съм ви благодарна за щедростта. Но просто

искам да продължа пътуването си.

— Защо не останете, докато времето се проясни напълно? Сега пътищата са хлъзгави. Не е безопасно.

— Така или иначе в живота няма истинска безопасност.

— Съгласен съм с вас — той ме изгледа с любопитство. — Но това не означава, че не бива да внимаваме. Будизмът също така ни учи да се грижим добре за себе си.

Изразих съжалението си, че трябва да тръгна. Той се предаде.

— Тогава нека ви дам благословия, преди да поемете отново.

Докато наблюдавах как дъждът се сипе покрай носилката, се замислих, че може би трябваше да послушам игумена и да се откажа от търсенето си. Пътуването беше изтощило не само мен, но и портфейла ми. Бях напъхала твърде много пари в твърде много Кутии за натрупване на заслуги и бях давала на носачите далеч по-щедри бакшиши от необходимото.

След като майка ми очевидно бягаше от мен, защо просто не се приберях вкъщи и не забравех за нея? Но знаех, че няма да умра в покой, ако не я видя поне за последен път.

Трябва да съм заспала, защото когато отворих очи и погледнах навън, всичко беше побеляло. Това ми напомни косата на баба, която побеля само за една нощ, след като произнесоха смъртната му присъда. В този момент в главата ми изникна прочута сцена от романа „Сън за червената стая“.

Прилъган да се омъжи за неподходяща жена след смъртта на истинската си любов, младият господар Баою решава да се откъсне от всички земни окови и да стане монах. Когато престъпва прага на голямото си имение и се отправя към манастира, забелязва, че целият свят е покрит със сняг. „Колко бяло, безкрайно и чисто!“, възкликва той, след което се втурва в снежната буря и никога повече не го видели.

Внезапно носачите спряха и ме откъснаха от унеса ми. Пред нас се извисяваше високо стълбище.

Носачът отпред се обърна да ме погледне, лицето му беше мокро, а косата — побеляла от снега.

— Госпожице, бурята се засилва. Набитият също се появи изотзад.

— И искаме да се прибираме — той посочи с кокалестия си пръст към стълбите. — Там, горе, трябва да има храм. Защо не ни платите и не слезете тук?

Проточих врат и погледнах. Стръмните тесни стъпала сякаш се извисяваха към небето. От планинския склон тук-там се протягаха клонки, които приличаха на езотерични символи, мъчещи се да ми покажат пътя към просветлението.

Обърнах се отново към носачите.

— Откъде знаете, че горе има храм?

— Чувал съм — сви рамене кльощавият, — пък и защо иначе ще има стъпала тук?

— Но изглежда, че никой не е бил там отдавна.

— Госпожице, всички храмове изглеждат така — той млъкна и изтри влагата от лицето си с мръсен парцал. — Сега или ще ви оставим тук и вие ще се качите да намерите храма сама, или ще ви отнесем обратно, ако искате — той хвърли бърз поглед към другаря си. — Прибираме се, преди времето да се влоши още повече.

Предложих на двете тъмни лица:

— Изчакайте ме тук за час. Ако не се върна, можете да тръгвате. Ако се върна, ще ви платя двойно.

Те се впуснаха в шумно бръцолевене, по време на което очите им непрекъснато се стрелкаха наоколо. Набитият рече:

— Ще чакаме половин час и ще ни платите тройно, иначе няма да останем.

— Добре — поех си дълбоко въздух аз и изстрелях: — Разбрахме се.

Изкачването *нямаше* край. Броях стълбите: десет, двайсет, трийсет, петдесет, сто, сто и двайсет, двеста, триста... докато съзнанието ми се замъгли. И във все по-дълбокия сняг стъпалата също се замъглиха. Изтощена и останала без дъх, аз се катерех много предпазливо, за да не пропусна някое стъпало и да се плъзна надолу. Гърлото ми беше пресъхнало, а устните ми се напукаха. Неутешимото куркане на червата ми звучеше като неспирните оплаквания на старица. Извадих една кифла и задъвках, имаше вкус на осолена камък.

Сякаш това не беше достатъчно лошо, ами и снегът започваше да се просмуква през дрехите ми. Обвих ръце около себе си, но въпреки това тялото ми продължи да трепери, а зъбите ми да тракат. Погледът ми беше премрежен от умора и от ослепителната белота. Извадих и отворих чадъра си, но вятърът моментално го отнесе.

— По дяволите! — изругах аз.

Макар да не виждах края на стълбището, нито началото му, някак си продължих да се изкачвам. Докато обутите ми в кожени ботуши крака продължаваха да ме влачат нагоре, въпросът, от който се ужасявах, тормозеше мозъка ми: ами ако в края на стъпалата нямаше нищо?

Испаднах в паника, обърнах се и с всички сили викнах на носачите. Но не чух нищо, освен слабо ехо на собствения си глас, което отскочи от урвите. За да избегна силния вятър, извиващ се надолу по стълбите, аз се опрях на стената да си поема дъх. Отново изкрещях на носачите, но шибацият вятър тутакси изтръгна дъха от гърдите ми.

Сигурно си бяха тръгнали, без да ме дочакат!

Дъхът замръзна в гърдите ми. Започна да ми се струва, че се рея в космоса. През мрежата на снега светът изглеждаше малък, но и безкраен. Дълбоките отпечатыци от стъпките ми ме зяпаха като уголемени очи. Сълзи потекоха по бузите ми. Вкусих моментното усещане за топлина, пробождащо кожата ми.

Започнах да изпитвам ясното убеждение, че в края на стълбището няма нищо. Тази мисъл се завъртя в мен в синхрон с шеметната спирала на снега отвън. Ужасяващи мисли нахлуха в главата ми: когато бурята преминеше, някой — монах, монахиня, поклонник, разбойник — щеше да намери трупа ми на тези стъпала. Смачканото тяло щеше да изглежда като повесено между небето и земята. Очите щяха да са широко отворени, сякаш покойната се е съпротивлявала да я повлекат към ада, защото земните ѝ желаниа не са били изпълнени. Монасите и монахините, които бях разпитвала за майка ми, щяха да разпознаят физиономията ми, но самоличността ми щеше да остане вечна загадка. Местните клюкарски вестници отчаяно щяха да се опитват да узнаят коя съм. Когато удареха на камък, просто щяха да запълнят мозайката с история от най-развоятеното си въображение — избягало момиче от богато семейство, загубено в

планината на път за среща с тайния си любовник, нападнато от бандити, изнасилено и брутално убито...

Потреперих от тези мисли и от суровия сняг. Дъхът ми беше станал рязък и учестен, имах чувството, че дробовете ми са потопени във вряла вода. Обезумяла, погледнах към небето и прошепнах молитва:

— Небе, позволи ми да видя майка си за последно, преди да удари сетният ми час. Ако трябва да умра, нека да е в нейните обятия, моля те!

Но небето, толкова бяло и чисто, изглежда, напълно нехаеше за молитвата ми. Въпреки че краката ми бяха като ледени мраморни статуи, те се влачеха настойчиво стъпало след стъпало, докато съзнанието ми танцуваше във вихрушката на лудостта...

За да повдигна духа си, запях — китка от арии от пекинската опера и мелодии за *цин*.

Силният вятър свиреше и стенеше в съпровод на песните ми. След още налудничаво пеене внезапно усетих, че краката ми се приземяват върху нещо неочаквано — плоска повърхност. Стоях неподвижно, вдишвах дълбоко да се успокоя и съсредоточа.

Озърнах се и погледът ми попадна върху призрачна гледка. Жена с гола глава и тънка фигура, увита в също толкова тънко расо, медитираше в поза пълен лотос. Зад нея се виждаше малък запуснат храм.

Гледката ме изуми с ужасната си красота. Беше напълно бяло, с изключение на черното расо на монахинята под тъмночервения покрив на храма. За миг се зачудих дали не виждам каменна статуя. Или дух без коса.

Но, разбира се, тя не беше нито статуя, нито дух, а жената, която някога се казваше Красиво ухание — моята майка.

Сърцето ми изпърха като сняг, падащ върху изсъхнал лотос. Въпреки скорошното ми разочарование сега изпитах само съжаление, като видях безстрастното ѝ лице и потрепването на крехкото ѝ тяло.

Защо се измъчваше в сковаващия студ?

Врълхлетяна от емоции, няхах време да мисля.

— Ма, тук съм! — изкрещях аз и с пълна сила хукнах към фигурата във форма на камбана.

За мое огромно изумление монахинята продължи да медитира, сякаш беше едновременно глуха и сляпа — или сякаш тичах към мираж. Или времето бе спряло завинаги в нейния свят?

Продължих да тичам и да крещя „Ма! Ма!“, докато се подхлъзнах и паднах...

СЪБИРАНЕТО

Когато се събудих, усетих, че съм увита като в пашкул в нещо меко и топло. Погледнах и видях очите на майка ми.

— Ма... — не знаех какво повече да кажа. Но сега, когато вече бях в обятията ѝ, какво друго имах да кажа?

Майка ми отвърна:

— Почини си още, Сян Сян.

По страните ми рукнаха сълзи. Струваше ми се, че последният път, когато съм чула името си от нейната уста, е било в някакво далечно, предишно прераждане. Колко странно звучеше то сега, толкова сладко и въпреки това толкова горчиво. Само звукът му ме връщаше в детството ми, когато баща ми беше жив и красив, майка ми — щастлива съпруга и майка, а аз — задоволено дете.

Въпреки че косата ѝ бе изчезнала, темето ѝ бе обезобразено с белези, гладкото ѝ лице бе заменено със ситно набръчкана физиономия, а името ѝ бе сменено от Красиво ухание на Великолепна добрина, тя продължаваше да е моята майка.

Чувствах се странно удобно и отново прошепнах:

— Ма...

— Чух те. Сян Сян — заяви майка ми със спокойния глас на монахиня.

Когато докосна ръцете ми, аз се шокирах, като видях малки белези по китката ѝ.

— Ма, какво се е случило?

— Прогорих ги.

— Но защо?

— Също като белезите на главата ми това са жертвоприношения на Буда.

Огледах лицето ѝ.

— Сигурно те е боляло.

— Не и ако си просветлен.

Просветлен. Какво ли беше да си такъв?

Въздъгнах вътрешно и я погледнах, като примигнах с усилие — веднъж, два пъти, три пъти, надявах се, че след всяко мигване тя ще се преобрази в майката, която познавах — млада, красива, с гладко лице и без белези.

Но след безброй мигания онова, което виждах пред себе си, беше все същата слаба, гологлава, белязана монахиня, която бях срещнала в храма „Чист лотос“ преди няколко дни — или преди цяло прераждане.

Със замъглени очи и объркано съзнание аз отново заспах.

Когато се събудих, до слуха ми долетяха звуци от тракане на съдове и гласът на майка ми.

— Сян Сян, направих някои прости вегетариански ястия, ще са готови след минута.

Погледнах през прозореца. Небето бе притъмняло напълно. Снегът и вятърът продължаваха да вият като гладни духове, търсеци храна. Заслушана във водата, процеждаща се от корнизите, аз си помислих за живота, който изтича през пясъчен часовник, и изпитах неизразима тъга. Но скоро тя беше заменена от малка радост, когато чух вятърът да вика жизнерадостно името ми в дърветата: „Сян Сян! Сян Сян!“ Бързо се измъкнах от леглото, излязох от стаята и отидох в малкия хол. На практика беше празен, като се изключи един олтар с дървена статуя на Буда. Пред Просветления лежаха няколко малки купички с ориз и зеленчуци, от които още се надигаше пара. Две свещи, запалени високо върху олтара, хвърляха кръгове топла, уютна светлина в четирите ъгъла на стаята.

Това отдалечено място сигурно бе отдавна забравено. Но сега подовете бяха изметени и лъщяха като полирани огледала. Със силуета на майка ми, потрепващ в съседната кухня, с познатия звук от подреждане на маса и с аромата на храна този самотен храм действително създаваше илюзията за дом. Дом! Колко малко години бях имала истински дом, в който да се прибера!

Образът на големия господар Фун проблесна в съзнанието ми. Именно това разкъсано от хиляда ножове чудовище бе изтръгнало цялото ни семейство от рая и го бе запратило в ада! Почувствах цялото си съществуване погълнато от изгарящо усещане.

Ша! Убий. Промълвих на себе си с гневен шепот и си представих как в главата на Фун попада куршум и бликва кръв, или я отрязвам със сатър и тупва на земята, след което се претъркулва.

Но майка зовеше името ми с нежност:

— Сян Сян, ела на масата, вечерята е готова.

Седнах срещу нея. Когато видях блюдата, сърцето ми почувства радост, примесена с болка. Вечерята на повторното ни събиране. На Китайската нова година. Най-сетне.

— Ма — попитах я, знаеш ли, че е Китайската нова година?

— Ние, монахините, не обръщаме особено внимание на светските празници.

Наблюдавах сериозното ѝ изражение и си спомних как родителите ми, за разлика от повечето конфуциански двойки, се докосваха пред мен. Докато мнозинството мъже вярваха, че жените им са по-нискостоящи и телата им са замърсени, затова стояха настрана от женските покои, освен когато искаха да правят секс, баба беше извънредно щастлив да помага на майка с грима и гардероба ѝ.

Изгарящото усещане отново ме завладя. Аз се бях превърнала от невинно дете в пресметлива *мин дзи*, майка ми от привлекателна жена се бе преоборила в безполова монахиня, а баща ми от известен актьор и цигулар бе станал блуждаещ дух. Всичко това заради Фун.

Без да съзнава моите кипящи емоции, майка каза:

— Хапни добре, Сян Сян, дори вегетарианската храна да ти се струва безвкусна.

Тя моментално започна да трупа от различните купи в чинията ми.

— Ма, ти си чудесна готвачка. Всичко, приготвено от теб, е много вкусно.

Захванах се да поглъщам храната и да пресушавам чаша след чаша от ароматния чай. Пръчиците ми за ядене прелитаха между различните чинии и загребваха ориз в устата ми. Внезапно забелязах, че майка ми не яде, а ме съзерцава с тъжен поглед.

— Ма — обадох се аз и оставих пръчиците, — моля те, хапни и ти.

Стори ми се, че видях в очите ѝ сълзи, но не бях сигурна. Без да отрони дума, тя си взе малко ориз, лапна го и го сдъвка бавно, сякаш провеждаше медитация с ядене.

Когато приключихме с вечерята, ѝ помогнах да разчисти масата. След това тя запари още чай. Стиснали парещите чаши между дланите си, седнахме една срещу друга. И двете знаехме, че е дошло време да

навлезем в най-тъмните кътчета на съзнанията си, да извадим тайните си и да ги покажем на светло.

Майка искаше веднага да узнае къде съм била и какво съм правила, но аз настоях тя първа да ми разкаже за себе си.

С безразличен тон тя започна разказа за живота си от мига, когато е попаднала в „Чист лотос“. Всеки ден, освен да пее и медитира като послушница, тя трябвало да чисти и готви, както и да работи навън. Като видяла, че майката игуменка е стара и крехка, започнала да се грижи и за нея и дори с готовност ѝ помагала с естествените нужди и изпразвала нощното ѝ гърне. Именно тази добра карма довела до по-късния ѝ успех. Постепенно игуменката толкова се привързала към нея, че не се доверявала на друга монахиня, освен на майка ми. Затова, когато се поминала, тя посочила нея за своя дхарма наследница. Оттогава майка ми работела усърдно и превърнала „Чист лотос“ от скромен квартален храм в най-влиятелния женски манастир в Пекин.

Щом свърши с историята си, тя отбеляза:

— Въпреки че нямах друг избор, освен да съм монахиня, направих всичко възможно да усвоя дхармата — после замълча да отпие от чая си и добави: — Защото разбирам страданието.

Вътрешно въздъгнах. Аз също разбирах страданието, но това не ме беше направило успешна монахиня, а престижна проститутка. Ала според будистката гледна точка в края на краищата няма разлика между красивите и грозните, между мъдрите и глупавите, между добрите и злите. Това означаваше ли, че по същата логика в крайна сметка майка ми беше проститутка, а аз — монахиня?

Тихо отпихахме от чая си и слушахме воя на гладните духове навън.

След това принудих майка си да ми разкрие повече подробности за живота си като монахиня. Но тя настоя, че една монахиня не трябва да се връща твърде много в миналото и че сега е мой ред да ѝ разкажа за себе си. И тъй като вече беше отгатнала занятието ми, помоли ме да съм откровена с нея и да ѝ разкажа всичко случило се от раздялата ни през 1918 г.

Болезнено разгърнах историята си, като започнах от момента, в който бях отведена с рикша от Фан Жун. Накрая ѝ споделих как от Тън Сюн съм узнала, че бившият военачалник, който беше мой почетен клиент, е и човекът, наредил да екзекутират *баба*.

Разказах ѝ всичко — почти. Пропуснах изнасилванията — първо от У Цян, после от единия разбойник. И описах Тън Сюн просто като приятелка.

Когато свърших, по хлътналите бузи на майка се стичаха сълзи.

— Сян Сян — въздъхна тя и се пресегна да докосне ръката ми.

Трепнах. За пръв път като монахиня майка показваше обичта си към мен толкова открито.

Нейният плътен, сдържан глас се извиси във въздуха.

— Като монахиня мога само да кажа, че всичко, което ти се е случило, е резултатът от някаква минала, необяснима карма. Но като майка мога само да кажа, че съжалявам, и да те помоля за прошка.

— Но, ма, това е просто лош късмет, ти не си направила нещо нередно!

— Сян Сян, разбирам, че се опитваш да си мила. Но аз трябва да приема грешките си — не трябваше да слушам Фан Жун. Трябваше да я проуча внимателно, преди да те предам в нейни ръце.

— Ма...

Понечих да кажа, че всичко това е минало, но осъзнах, че не е. Моят почетен гост господин Оуян ме очакваше да се прибера в луксозния му апартамент и да му стопля леглото.

Майка заговори отново:

— Сян Сян, мога да виня единствено кармата ти. В предишен живот си направила нещо лошо, което е причинило страданията ти в този.

Тази будистка идея за миналите животи ми се струваше доста нелепа. Дори не знаех коя съм била в предишния си живот, така че защо трябваше да нося отговорност за предполагаемите си някогашни зли дела?

Майка ме изгледа дълго и многозначително.

— Но, Сян Сян, има начин да премахнеш лошата си карма.

— Как?

Сетих се за подобно изказване на Перла: винаги има начин да разрешиш всеки проблем в тюркоазен павилион. Ала въпреки това тя се обеси.

— Сян Сян — майка ме огледа напрегнато, — също като мен можеш да потърсиш убежище в трите скъпоценности и да станеш монахиня.

Думите ѝ избухнаха в ушите ми като пушечни изстрели. Но вместо да получа внезапно просветление, аз се мъчех да осъзная това абсурдно предложение. След като си наложих да се успокоя, чисто и просто заявих:

— Но, ма, аз съм проститутка.

— Харесва ли ти да си проститутка и предпочиташ ли да останеш такава?

— Разбира се, че не, ма, но нямам избор!

— Сега вече имаш. Отсега нататък остави Буда да се погрижи за теб.

— Но, ма, преди десет години на гарата аз те помолих да ме вземеш с теб, ти обаче ми каза, че майката игуменка се опасява, че красотата ми ще донесе лош късмет на храма. Спомняш ли си?

— Да. Само че майката игуменка не беше казала нищо такова. Измислих си го.

— Защо?

— За да не дойдеш с мен. Защото тогава не исках да станеш монахиня и да пропилееш младостта си.

— Защо тогава искаш да стана сега?

— Нещата се промениха, Сян Сян. Въпреки че все още си много красива, сега вече не те очаква никакво светло бъдеще в червената прах.

Чувствах се толкова объркана, че не знаех какво да кажа. Тя отново заговори с категоричен тон:

— Сега, когато аз съм майката игуменка, ти със сигурност можеш да постъпиш в манастира. Сян Сян, приемането на убежище в *сангха* е единственото ти бъдеще.

Не откъсвах поглед от обичната си майка, превърнала се в монахиня и в непозната. Очите ми се наводниха със сълзи. Пред замъгления ми поглед тя сякаш се преобрази в изпита, злонамерена, упорита старица като някоя, пленена в мрачен портрет над олтара в зала на предците...

— Сян Сян — сухият ѝ глас се извиси отново, — нека те попитам пак. Харесва ли ти да си проститутка?

Дали ми харесваше да съм проститутка? Отворих уста да отговоря, но в следващия момент осъзнах, че това е извънредно сложен въпрос. Очевидно мразех да надявам усмихната физиономия и да

обслужвам онези смърдящи мъже. Мразех мръснишките погледи, които ми хвърляха, докато ръцете им опипваха гърдите ми и ме щипеха по задника. Мразех и напъхването на нефритения им стълб в златната ми порта дори когато спазвах *ин* дните си. Шляпацият звук, който издаваха, когато засмукваха езика ми и вкусваха слюнката ми, ме отвращаваше. Дори от мисълта за тях ми се повдигаше.

Ала при все това бях свикнала с най-изисканите храни и чувственото усещане за изящна коприна върху тялото ми. Почти не минаваше ден, без да получа подарък от някой от обожателите си. Спях до късно сутринта и ми носеха храната в стаята, докато се упражнявах на *nipata* или пишех стихотворение. Бях ценена заради изтънчеността си. Но, разбира се, дълбоко в себе си знаех, че всички тези мъже ме боготворяха, защото бяха наясно, че съм просто пленница, чиито крайници могат да бъдат изкривени така, че да заемат най-неприличната поза както в живота, така и в леглото.

Макар да бях извадила късмета да попадна на мъж като Цин Джън, когото да обичам, това означаваше да се откажа от всички придобивки, които ми носеше животът на *мин дзи*. С него бях свободна, но колкото и да е нелепо, това беше така само защото той не можеше да удовлетвори най-дълбоките ми потребности като жена — за семейство и деца.

Нямах никаква представа какъв е животът на монахините. Дали цял един живот, прекаран в медитиране и припяване на сутри, можеше да усмири душата ми и да излекува раните ми? Въпреки това, ако майка беше постигнала крайната цел за преодоляване на привързването, защо изглеждаше толкова разстроена, когато ме зърна на Церемонията на водата и земята? Сигурно се бе уплашила, че името ѝ ще се появи в клюкарските рубрики на вестниците и ще се превърне в посмешище. Още по-лошо, можеше дори да загуби всички свои важни клиенти — онези *да хуфа*, големи защитници на дхармата — които даряваха тлъсти суми на храма ѝ. Но именно тези защитници на будистката дхарма, толкова осъждащи и морално превъзхождащи останалите в храма, посещаваха тайно тюркоазни павилиони, за да защитават сексуалната дхарма.

Загледах се в бледото лице на майка.

— Ма, защо ми попречи да ти се обадя онзи ден?

— *Хай*, Сян Сян — тя въздъхна тежко и избърса още няколко сълзи от лицето си, — знам, че никога няма да ми го простиш. Съжалявам, че трябваше да се съберем отново при такива обстоятелства. Но, естествено, като монахиня аз правя всичко по определена причина — тя замълча, сетне продължи: — Сян Сян, в очите ми, независимо дали си проститутка или не, ти си моя дъщеря и винаги ще си такава. Но съзнаваш, че ако на церемонията бяхме разкрили познанството си, всички в храма щяха да се шокират. Онези богаташи във вътрешната зала са изключително себични. Финансират церемонията единствено, за да натрупат заслуги за себе си. Затова биха се ужасили, ако разберат, че игуменката не само има дъщеря, но и тя работи зад тъмната врата. Повярвай ми, Сян Сян, аз самата не бих имала нищо против това. Но като монахиня трябва да мисля не за себе си, а за благо на храма си. Разбираш ли?

Естествено, знаех какво ти струва да измъкнеш пари от тези богати мъже — аз самата го правех през цялото време. Очите ми отново започнаха да се изпълват със сълзи. Изглежда, макар да беше монахиня, майка в крайна сметка все още живееше в светския свят и не беше избегнала неговия дим и прах. След като се бе изкачила по стълбицата и се бе превърнала в игуменка на най-влиятелния женски манастир в Пекин, тя продължаваше да се мята в морето на страданието.

— Ма, щастлива ли си като монахиня?

— Сян Сян, първата благородна истина на будизма гласи: животът е страдание. Ние не мислим за щастие, а само за просветление.

Наистина не знаех какво да мисля.

Майка продължи:

— Ако натрупаме заслуги в това прераждане, следващото ще е по-добро — тя ми хвърли изпитателен поглед. — Сян Сян, вярвам, че добрата карма най-сетне дойде, защото сега вече имаш възможност да станеш монахиня. Затова, моля те, приеми убежище в моя храм. Така ще сме винаги заедно до деня, в който постигнем нирвана.

Спомних си, че преди десет години, когато ме бе предала в ръцете на Фан Жун, беше казала нещо подобно: че съм извадила късмет да имам подслон над главата си. Но майка изглеждаше тъжна, от което сърцето ми се късаше.

— Сян Сян, въпреки че да си монахиня не е лесно, ти ще натрупаш заслуги и ще бъдеш много уважавана. Моля те, присъедини се към *сангхата*.

Исках да ѝ кажа, че като *мин дзи* също бях уважавана. Стихотворенията ми се предаваха от ръка на ръка и се четяха с жаден интерес. На вратата на „Прасковения цвят“ непрестанно чукаха хора, които идваха да молят за мои картини и калиграфия. Някои дори претърсваха кофите за боклук за парчета от черновите ми, които да отнесат вкъщи и да залепят...

Но вместо това отвърнах:

— Ма, не мога да предскажа бъдещето, но сега не е подходящото време да обмислям тази идея.

— Сян Сян, сега е единственото време, когато можеш да обмисляш каквото и да било.

— Но аз трябва да се върна в Шанхай и да намеря големия господар Фун.

Майка изглеждаше ужасена.

— Сян Сян, защо?

— Ма, казано е, че човек не може да живее под едно и също небе с убиеца на баща си. Сега, когато знам кой е той, ще го убия възможно най-скоро.

— Сян Сян! Много лоша карма е дори да мислиш за убийство, камо ли да го извършиш. Искаш ли да се преродиш като змия или плъх? Ако убиеш военачалника, смяташ ли, че ще бъдеш щастлива? Моля те, медитирай с мен, за да прочистиш съзнанието си от тези насилствени помисли.

— Ма, знаеш ли какво ме поддържаше през всичките тези години да продавам кожата и усмивката си в „Прасковения цвят“? Надеждата да намеря теб и да отмъстя за *баба*!

— Сян Сян, вече ме намери — тя замълча, сетне продължи: — Знаем, че много обичаше баща си, аз също. Но той е мъртъв, така че престани да тровиш съзнанието си и се откажи от отмъщението. Моля те, приеми убежище като монахиня и остани с мен в „Чист лотос“.

Майка ми беше станала толкова твърдоглава, че не виждах смисъл да се обяснявам повече. За да ѝ угодя, казах, че няма да отмъщявам за *баба*, но не обещах да стана монахиня.

Тя не отговори. Приех мълчанието ѝ като приемане.

Тогава изведнъж се сетих за нещо и изстрелях:

— Ма, защо не ми писа през цялото това време?

— Сян Сян, пишех ти почти всяка седмица! Но два месеца след като пристигнах в Пекин, получих писмо от Фан Жун, в което ми обясняваше, че си избягала и никой не знае къде си. Твърдеше, че си напуснала Шанхай.

Тя промуши ръка в расото си и извади окъсано, изцапано листче. Подаде ми го внимателно.

— Това беше адресът ти, нали?

Кимнах, а в очите ми напиреха сълзи.

— Тогава къде са отишли всички писма?

Тя отговори на въпроса ми с друг:

— Вече няма значение, нали?

ОБРАТНО В ШАНХАЙ

Двете с майка бяхме заедно само от седмица, когато кармата отново ни запрати в различни посоки. Обясних ѝ, че съм обещала на господин Оуян да се върна скоро и че не мога да рискувам да го засегна. Майка щеше да продължи да медитира в планината, докато реши, че е време да се завърне в „Чист лотос“. Сега, когато първата ми цел — да я намеря — беше постигната, трябваше да се заема с изпълнението на втората — да отмъстя за баща си. Когато ѝ казах, че ще се прибера временно при Оуян, аз не я излъгах съвсем, защото рано или късно трябваше да се върна при моя почетен гост, ако не за да му предлага гърдите си като възглавници, а устните си като деликатеси, то поне да се сбогувам с него.

Вместо да каже: „Не можем да победим съдбата, но можем да играем с нея и да извлечем колкото се може повече. Опитай се да бъдеш щастлива“, както преди десет години, този път съветът на майка беше прост:

— Ако кармата ти не е да си монахиня, Сян Сян, тогава трябва да последваш пътя, по който те води. Надявам се, че ще е към щастието.

Озовах се обратно в Пекин след досадно пътуване с влак, но Оуян не дойде да ме посети в апартамента. Понеже в семейството ми имаше смъртен случай, или поне така смяташе той, щеше да си докара лош късмет, ако ме видеше толкова скоро, особено пък по време на Китайската нова година. Писах му, че ще се видим чак след първия лунен месец. Това ми даваше предостатъчно време за финалните приготовления за пътуването до Шанхай. Разбира се, взех четирите *фу* от Цин Джън, които ме бяха защитавали в планината. Но за „Прасковения цвят“ взех и друг *фу* — калиграфията на Оуян. Уших за него специална брокатена калъфка, за да пътува с величието, което заслужава. За мама и де името на могъщ държавен служител щеше да е далеч по-вълшебно от даоистка магия.

За да съм сигурна, че няма да ме безпокоят по време на дългото пътуване с влак, запазих самостоятелно купе. Когато най-сетне пристигнахме на Северната гара в Шанхай, слязох, бързо наех кола и

накарах шофьора да ме закара в хотел „Кати“ в Международния квартал. Този елегантен и луксозен хотел беше популярно място, където богати гости водеха куртизанките си. Той идеално отговаряше на престижа ми и щеше да впечатли всеки от „Прасковения цвят“, на когото се натъкнех. Сега, когато имах пари в джоба и излъчвах елегантност и богатство, бях убедена, че вятърът ще духа в моя посока.

През първите няколко дни след като се настаних, не правех нищо друго, освен да се храня и да почивам. Облечена в скъпи традиционни тоалети или сексапилни западни рокли, аз се плъзгах надолу по стълбището от черен мрамор, разхождах се из фойето на хотела, наслаждавайки се на блестящите му колони и махагоновите мебели, след което взимах асансьора до ухаещия на зюмбюли ресторант на покрива, където пиех следобеден чай. Чувствено намествах задника си в позлатения стол и си представях, че съм принцеса, която очаква своя принц — младия и изтънчен сервитьор с фрак и бели ръкавици — да дойде и да вземе поръчката ми. Отпивах от чая, сгъстен с мляко и подсладен със захар, и зяпах просветващите полилеи и маслените платна по стените. Съзнанието ми, замаяно от загадъчните образи, дръзките замахвания на четката и пищните, ярки цветове, отлиташе към екзотични места, които бях виждала единствено в сънищата си.

Щом приключех с насладата от красивото, мислите ми се насочваха към грозното — отмъщението. Съзнанието ми се гърчеше и мяташе, докато обмислях различни планове. Дали да използвам нож или пистолет? Да се сдобия ли с отрова, или да се доверя на професионалист? Да наема ли кола, с която да го блъсна, и да избягам? Сетне оглеждах другите посетители в заведението и се питах: дали този побелял, достолепен чуждестранен господин на близката маса би могъл да си представи, че във финото съзнание на елегантната му съседка в момента плиска кръв? Дали внимателният сервитьор би отгатнал, че изящната му клиентка се кани да се впусне в бясна стрелба? Едва не се изхилвах на глас, а очите ми разпращаха палави погледи като въображаеми куршуми из великолепната зала.

Понякога обаче еуфорията ми спадаше. Ами ако не успея да убия Фун и убиеш мен? Или ако все пак го убиеш, но не успея да избягам? Не си правех илюзии, че законът ще прояви милост към мен. Но бях твърдо решена: ако ме заловяха, щях да умра, изпълнила дълга си. Бях понесла да съм проститутка само за да открия майка си и да

отмъстя за баща си. Затова когато постигнах тези си цели, кракът ми никога повече нямаше да стъпи в тюркоазен павилион. Но какво щеше да последва?

Започнах да завързвам разговори със сервитьора на всякакви теми — от времето до бизнеса и коментари за старите клиенти варвари. Освен това му давах четворно по-големи бакшиши. Резултатът беше точно това, което целях — отнасяше се с мен като с царска особа.

Освен да се храня и да спя, аз също така наемах кола да ме кара до оживения „Нандзин Роуд“, където се разхождах, зяпах витрините и наблюдавах хората, облечени по последната мода, да се поздравяват с пожелания за късмет и да пускат фойерверки, с които приветстваха Лунната нова година. Исках да се радвам на весели неща, преди да се впусна в грозно, кърваво убийство.

Веднъж по време на разходката си спрях да разгледам стоките на витрината на антикварен магазин. Очите ми обхождаха фините вази, черните камъни за мастило, резбованите рога от носорог и други ценни предмети, когато забелязах нещо, от което ченето ми увисна. В ъгъла на витрината, без да привличат погледа, лежах пръстен с диамант и нефритена гривна. Моментално разпознах подаръците на Перла, които бях загубила с *цина* й! Зави ми се свят. Сигурно разбойници ги бяха намерили в *цина* и ги бяха продали — при все че загубих инструмента близо до Пекин, а не тук, в Шанхай.

Стиснах дръжката на вратата на магазина, опитах се да се окопитя за момент и влязох с решителна походка. Мъж на средна възраст с окапваща коса и червендалесто лице се втурна да ме посрещне.

— Госпожице, избрахте ли си нещо от витрината?

Посочих двете бижута.

Той ме покани да седна, после отиде до прозореца и извънредно внимателно извади бижутата и ги сложи на филцова подложка върху щанда.

— Мадам, имате отличен поглед, тези работи са с великолепно качество.

Той вдигна пръстена и го поднесе на слънчевата светлина, която нахлуваше косо през прозореца. Самотният диамант разпръскваше множество дъги, сякаш отчаяно се опитваше да ми разкаже за

приключенията си в планината. След това продавачът взе гривната и я вдигна високо така, че да отрази слънцето и да видя безупречната бистрота на нефрита. Накрая надяна пръстена на ръката ми и закачи гривната на китката ми. Искрите на диаманта заслепяваха очите ми, а по кожата си усещах хладния допир на нефрита. Когато погалих чувствената му повърхност, почти усетих духа на Перла да потрепва в бездънното му зелено.

Очите ми се изпълниха със сълзи и примигнах да ги възпра. Вдигнах поглед към Червендалестото лице.

— Колко струват?

Мъжът затрака с дундестите си пръсти на сметалото, след което се обърна към мен.

— Мадам, понеже още е Китайската нова година и вие сте първият ни клиент за днес, ще ви направя специална отстъпка — трийсет златни банкноти.

— Взимам ги.

Знаех, че цената е убийствена, но не се пазарих, защото исках това да е жест на почитание към Перла.

Докато пишеше разписката, Червендалесто лице ми хвърли няколко одобрителни погледа.

Извадих парите и небрежно попитах:

— Случайно да познавате човека, който ви ги продаде?

Той погледна над очилата си за четене.

— Сдобиваме се с повечето от най-хубавите ни бижута от някои от най-престижните шанхайски фамилии. Но понякога има хора, които просто се отбиват и продават — както собственика на тези два екземпляра. Но, мадам, политиката ни е да не разкриваме самоличността на продавача. Извинявам се, че не мога да ви кажа кой е предишният им собственик.

Вероятно той чудесно знаеше, че ги е купил от разбойници, но със сигурност нямаше да си признае. Бандитите често продаваха откраднатото в някоя провинция далеч от местопрестъплението им, за да избегнат опасността от залавяне.

— Всичко е наред — усмигнах се аз. — Има ли други бижута с тях?

— Не. Но, мадам — заяви той със светнало лице, — ако се интересувате от други работи, имаме...

Махнах пренебрежително.

— Доволна съм от това, което взех.

Платих, благодарих му и тъкмо се канех да тръгна, когато стомахът ми бе връхлетян от внезапни болки. Обърнах се да попитам Червендалесто лице:

— Имате ли нещо против да използвам банята ви?

— Разбира се, че не, мадам — отвърна той и ме заведе в задната част на магазина.

Оказа се, че това не беше спешен позив на природата. Просто бях залята от огромна вълна емоции. Огледах шокираната си физиономия в огледалото и няколко пъти си поех дълбоко въздух да се успокоя. Сапунът и хавлиените кърпи бяха поставени на дъска зад широката мивка. Когато се пресегнах за сапуна, забелязах нещо неочаквано — лъскав лак. Сърцето ми заби учестено. Избутах настрани сапуна, купчината кърпи и ролка тоалетна хартия, след което вдигнах „тоалетната поставка“.

По страните ми рукнаха сълзи.

Пред мен бяха останките от моя *цин*, намерен по чудо. Сигурно бе попаднал тук с двете бижута.

Противно на очакванията, Червендалесто лице, търговец на антики, беше твърде невеж да разпознае антикварен предмет от династията Мин. Погалих все така гладката повърхност на инструмента, потънала в спомени за уроците на Перла и за съвместния ни живот.

Тогава чух разтревожения глас на собственика да нахлува през вратата:

— Госпожице, добре ли сте?

Избърсах сълзите си с опакото на ръката.

— Да, добре съм — отвърнах аз, след което отворих вратата и излязох.

Заговорих, преди да успее да ме пита каквото и да било.

— Можете ли да ми продадете това?

Той се изсмя искрено.

— Но за какво ви е този боклук? — когато видя, че съм разстроена, докара ласкателна усмивка. — Госпожице, ако ви харесва, ваш е. Нашият новогодишен подарък.

— Много сте мил.

— Мъжът, който ни продаде бижутата, остави това в магазина и така и не се върна за него. Затова реших да го сложа в банята. Вижте — той посочи резонатора на *цина*, — идеален е за съхраняване на сапун и други дреболии — мъжът ме изгледа с любопитство. — Но защо ви е притрябвало?

— О, просто обичам да събирам старо дърво.

Когато се прибрах в хотелската си стая, внимателно почистих инструмента, намерих струните, които все още бяха забутани дълбоко в резонатора — бях ги сложила там, преди да избягам, — и ги опънах върху мембраната. Тъй като *цинът* беше поел твърде много влага, звукът му беше приглушен. Независимо от това нямах търпение да изсвирия „В памет на стар приятел“, „Ридание зад дългата порта“, „Три вариации върху сливовия цвят“ ...

Случката в бижутерийния магазин забави графика ми с три дни, през които не правих нищо друго, освен да свиря на *цин*, окичена с диамантения пръстен и нефритената гривна на Перла. Чак на четвъртия ден успях отново да насоча вниманието си към причината за идването ми в Шанхай. Онзи следобед дълго киснах във ваната, сетне се гримирах грижливо, облякох копринена рокля и отидох да пия следобед чай в ресторанта на покрива. Младият сервитьор беше толкова радостен да ме види отново, че вдигна ръката ми в ръкавица и я поднесе към устните си!

Докато изпълнявах ритуала си по отливане от чая, стрелкане на флиртуващи погледи и планиране на убийството, забелязах позната фигура, устремена към изхода. Беше прислужницата на мама Малка червена! Помолих моя сервитьор да я доведе на масата ми.

Когато Малка червена ме видя, устата ѝ зина, сякаш се бе натъкнала на дух посред бял ден.

— Госпожице Скъпоценна орхидея! Къде бяхте? Какво правите тук?!

Сервитьорът ми ѝ дръпна стол и я настани. Малка червена, която никога не бе получавала такова царско уважение, непохватно тупна задника си на стола и събори малката кристална захарница.

Понечи да се наведе да я вдигне, но аз положих ръка върху рамото ѝ.

— Малка червена, моля те, остави сервитьора да се погрижи за това.

Тя обаче продължи да се върти на стола и аз я изгледах строго.

— Престани, Малка червена — наредих ѝ.

След като сервитьорът разчисти пода и масата, поръчах още чай и сладкиши.

Малка червена още се задъхваше от вълнение или от страх.

— Госпожице Скъпоценна орхидея, не мога да остана дълго. Дойдох да предам писмо на един от гостите на „Прасковения цвят“.

— Всичко е наред. Ако закъснееш, просто кажи на мама, че си се натъкнала на мен.

Очите ѝ се разшириха до размера на две пъдпъдъчи яйца.

— О, не, тогава здравата ще загазите! Търсиха ви навсякъде! Мама непрекъснато повтаря, че ако ви намери, ще... — тя спря напред изречението и ме огледа изучаващо.

— Какво ще направи?

Вместо да отговори на въпроса ми, тя отбеляза:

— Госпожице Скъпоценна орхидея, изглеждате толкова красива и богата.

— Благодаря. Сега довърши, мама каза, че ще направи какво?

— Ще ви бичува, докато кожата ви се свлече!

В този момент сервитьорът се върна и остави сребърен поднос. След като нареди храната и напитките на масата и си тръгна, казах на Малка червена:

— Успокой се. Сега хапни и си изпий чая.

Когато най-сетне подобно на порив на вятъра тя омете последната троха от храната и гаврътна последната капка чай, аз подзех:

— Малка червена, сега слушай много внимателно какво ще ти кажа.

Тя кимна, а в синхрон с главата ѝ трепна и парче стафида, полепнало на устата ѝ. Пресегнах се да го махна.

— Искам да предадеш съобщение от мен. Когато се върнеш в „Прасковения цвят“, кажи на мама, че си ме видяла, и ѝ предай да дойде на среща с мен в този ресторант утре следобед в три часа...

— Но, госпожице Скъпоценна орхидея, ще ви затворят в тъмната стая!

Изгледах я свирепо, за да престане да крещи.

— Не, няма.

— Напротив! Госпожице Скъпоценна орхидея, моля ви, напуснете Шанхай възможно най-бързо! Винаги сте била добра с мен, затова, моля ви, не ме карайте да казвам на мама, че съм ви видяла.

— Малка червена, довери ми се. Знам какво правя и няма да загазя.

— Сигурна ли сте?

— Малка червена, не помниш ли, че аз съм *мин дзи* и имам много влиятелни клиенти?

Тя изглеждаше твърде разстроена да отговори.

Продължих:

— Когато се върнеш в „Прасковения цвят“, просто кажи на мама и де, че имам да им покажа извънредно важни документи. И те трябва да дойдат тук, защото не искам да рискувам да загубя документите. Освен ако те не желаят да поемат отговорността за изчезването им.

Тя кимна разбиращо. Смених темата и я попитах за Пролетна луна и за леля А Пин.

— А Пин е все така, само дето след изчезването ви съвсем престана да говори. Искам да кажа, че дори не издава звукове. Но храната ѝ е по-вкусна от всякога — тя млъкна, взе троха хляб от масата и я пхна в устата си. — Но Пролетна луна... за нея новините са лоши.

Усетих, че вътрешно се разтърсвам.

— Какво се е случило?

— Тя съсипа лицето си, като го наръга с гореща пръчица за хранене.

— О, небеса, защо го е направила?

— Не знаете ли, че винаги ви е завиждала за трапчинките? Затова, когато двете с Червен нефрит се махнахте, тя реши, че е неин ред да стане *мин дзи*. Особено много искаше да заприлича на вас, ето как се обезобрази.

— Още ли е в „Прасковения цвят“?

— Не, мама и де я продадоха в друг публичен дом.

— Знаеш ли кой?

Тя поклати глава отрицателно.

— Знам само, че е в „Цинхъ Лейн“.

Това беше най-долният от всички квартали на удоволствията.

— Както и да е, освен това чух, че е лепнала болест на върбите.

Въздъгнах. Колко тъжно, че моята невинна приятелка в крайна сметка се бе оказала с обезобразено лице и полова болест. Тогава се сетих за папагала си.

— Какво се случи със Сливов цвят, някой погрижи ли се за нея?

— Веднъж, когато Червен нефрит дойде на гости в „Прасковения цвят“, мама ѝ го подари.

Бях ужасена, че обичният ми домашен любимец се бе оказал собственост на най-злия враг на Перла. Дали Червен нефрит щеше да се грижи с нежност за папагала като мен? Или щеше да го остави да чезне, докато тя се къпе в аплодисментите на обожателите си?

Гласът на Малка червена ме изтръгна от кошмара ми:

— Госпожице Скъпоценна орхидея, много ви благодаря за добрината, но наистина трябва да тръгвам.

— Разбира се, само един последен въпрос — как върви бизнесът в „Прасковения цвят“?

Тя се намръщи.

— Не много добре.

— Защо така?

— Не сте ли чула? Правителството се опитва да заличи всички публични домове в Международния квартал! — тя продължи разпалено: — Само благодарение на опеката на полицейския началник Чъ и някои други влиятелни клиенти „Прасковеният цвят“, „Храмът на върховното щастие“, „Спящото цвете“ и няколко други още оцеляват.

Въздъгнах. Никога не бях допускала, че един ден тези елегантни павилиони ще западнат или дори ще изчезнат.

— Малка червена, сега най-добре тръгвай. Но не забравяй съобщението ми за мама и де.

Тя кимна и се втурна към изхода, дебелият ѝ плитка подскачаше като уплашена пепелянка, която се бори във въздуха.

Отпихах от чая си и размишлявах за странните дела на кармата. Моята, както и на останалите хора, беше смесица от добро и лошо. Дали сега щеше да ми позволи да постигна крайната си цел, като отмъстя за баба? И ако да, дали това щеше да е резултат от благоденствие в минал живот, или от злодеяние? Дали щеше да ми

остане добра карма да избягам или дори да получа щастие в бъдеще? Но животът ме беше научил, че няма смисъл да се опитваш да отгатнеш какво ти предстои.

Следващия следобед прекарах няколко часа в подготовка за срещата си с някогашните ми потисници. Реших да облека западна рокля. Ако носех китайски тоалет, колкото и да е сложно избродиран и безупречно скроен, само щеше да напомни на Фан Жун и на У Цян, че съм била или още съм проститутка. Но западната рокля, екзотична и аристократична, щеше да ги смуги. Щяха да се побъркат да отгатнат настоящото ми положение — дали бях натрупала огромно състояние, дали бях станала държанка на неимоверно богат военачалник или дали подобно на легендарната *мин дзи* Златно цвете се бях превърнала в съпруга на посланик и любовница на главнокомандващ. Колкото по-озадачени бяха мама и де за статута ми, толкова по-уплашени щяха да са.

Първата стъпка бе да смачкам самочувствието им и да раздуя своето.

Огледах отражението си в огледалото. Розовата рокля беше обточена с дантела по врата и ръкавите и силно вталена, за да подчертае тънката ми фигура. Гърдите ми, подобно на девственици близначки, бяха повдигнати и надникваха през дантелата към забранения свят навън. Върху надигнатите възвишения лежах три наниза перли. Дискретното им блещукане беше като отглас на проблясването на двете големи перлени топки, висящи от ушите ми. Напомадих косата си и я вдигнах на кок. Свежа розова роза, закичена зад ухото, ми придаваше елегантен, но и необуздан вид. Взех кристалната стъкленица, която Оуян ми беше подарил, и щедро втрих парфюма под мишниците си, между гърдите и зад ушите. Разбира се, сложих също пръстена и гривната на Перла, за да може духът ѝ да кръжи застрашително над бившите ми господари.

Изчаках да минат петнайсет минути след три часа и чак тогава отидох в ресторанта. Когато пристъпих в салона, веднага забелязах Фан Жун и У Цян седнали на маса с двама пазачи. Бавно се отправих към малката група злодеи, като въртях задника си. Очите ми хвърляха погледи насам-натам, главата ми леко кимаше на някои познати гости

на хотела, а ъгълчетата на устните ми бяха увиснали в половинчата усмивка. От масите се лееха разгорещени шепоти, а погледите бяха прилепени към мен като старец, сграбчил млада девица.

В очите на мама пукаха тихи гръмотевици. Щампата с монети върху сакото на У Цян напомняше за очи на мъртъвци, зяпнали от гробовете си. Издокарана в пурпурночервена традиционна рокля, Фан Жун приличаше на купчина накълцано телешко, покрито с кръв. Макар да усещах леко изтръпване в темето, запазих усмивката си загадъчна като ритането на живот в подут стомах.

Точно в този момент, сякаш тъкмо навреме да засили драматичността, красивият сервитьор се завтече към мен.

— Оуян *фужън* — той се обърна към мен с най-уважителното „мадам“, обикновено запазено за съпруга на високопоставен държавен служител. — Днес същата маса ли ще желаете?

Усмигнах се кокетно.

— Не, днес имам гости.

Приближих се към някогашните си господари. Сервитьорът бързо ми издърпа стола и ме настани, поръчах му чай за четирима. Преди да се отдалечи, добавих:

— О, и не забравяйте да запишете сметката на стаята ми.

Сега четиримата изглеждаха извънредно озадачени, като междуременно ме оглеждаха подобно на детективи, които се опитват да разрешат труден случай.

Мама нареди на пазачите да се прехвърлят на съседна маса. След това ме изгледа заплашително.

— И така, Сян Сян...

— Бих искала да се обръщате към мен с госпожа Оуян.

Де се намеси с подигравателно изхилване:

— Значи си успяла да излъжеш някой да се омъжи за теб, а? Мога ли да знам дали си седма или осма наложница на този мъж?

Двамата се изсмяха зловещо.

Насочих усмивка с трапчинки към двете зловни лица.

— Дали съм съпруга или наложница не ви влиза в курвенската работа. Но се омъжих за *добър* съпруг.

Двамата си размениха погледи, след което Фан Жун попита саркастично:

— Добре, госпожо Оуян, тогава защо искаш да се видиш с нас? Да не би защото твоят добър съпруг не може да те задоволи и искаш да утолиш похотливия си огън, като отново станеш курва?

— Точно така.

Челюстите им увиснаха. Мама ме огледа подозрително, преди лицето ѝ да се разтегли в широка усмивка.

— Добре дошла си. Твоят почетен гост големият господар Фун още пита за теб.

Усетих вътрешно раздрусване, но направих всичко възможно да изглеждам спокойна като статуя.

— О, искате да кажете, че той продължава да посещава „Прасковения цвят“?

— Да — отвърнаха двамата в един глас. Сетне мама добави: — Но след като ти изчезна, никога не е бил щастлив с коя да е от другите сестри.

— Много ми липсва. Беше наистина мил с мен — направих пауза да огледам огромния диамант на пръста си, сетне вдигнах очи да огледам двете лица. — И така, мамо и де, можете ли да ни уредите среща?

Тримата се зяпахме и чакахме в мълчание.

Накрая мама изстреля:

— Сян Сян, какво искаш от нас? — тя хвърли бърз поглед към двамата пазачи и сниши глас. — Не ми играй номера. В противен случай внимавай за кожата си!

— Но — намеси се де, като оголи равните си бели зъби, — ако си се върнала да ни изплатиш дълговете си като курва, си добре дошла.

Прехапах език, като си напомних да не избухвам.

— Почакай малко, де, преди десет години мама не каза ли, че не съм била продадена, а съм ви била подарена? Така че откъде накъде все още съм ви задължена?

— Ха, ха. Права си.

Докато мама се хилеше, дори брадавицата между веждите ѝ сякаш се кикотеше.

Преборих се с порива да я изтръгна от това омразно лице.

Тя продължи:

— Ами уроците по изкуства, питателната храна, елегантната ти стая и шитите по поръчка рокли? Ако си мислиш, че са безплатни,

значи или си твърде наивна, или си чисто и просто глупава. Тези сметки възлизат на хиляди! И дори не включвам лихвата.

Вгледах се в двете изкривени от злоба лица пред мен, като се опитвах да потисна погнусата, надигаща се в гърлото ми. Хрумна ми идея: след като пръсних мозъка на големия господар Фун, дали да не застрелям и тези отрепки?

— Мамо и де — подзех аз и се помъчих да запазя самообладание, — мога ли да ви поканя в апартамента си? Искам да оцените много красив образец на калиграфия, с който наскоро се обогати колекцията ми — магнах към пазачите. — Можете да ги вземете, ако искате.

Когато се озовахме в стаята, бандата на четиримата първо огледа елегантното западно обзавеждане, след което се настани. Обадих се по телефона и наредих на моя сервитьор да донесе чай и закуски.

Де ми се усмихна с любопитство.

— Хмм, Сян Сян, не само си се омъжила за добър съпруг, но се обзалагам, че е и много богат.

— Изобщо не ме е грижа за парите му, само за връзките му.

Продължително, многозначително мълчание. Звънецът звънна, беше моят сервитьор, който носеше чая. Дадох му обичайния щедър бакшиш, той се поклонил и изсипа куп благодарствени излияния, преди да излезе от стаята. Мама и де наблюдаваха сцената с напрегнато любопитство.

— Заповядайте — поканих ги аз и започнахме да се храним. След като четиримата гладни призраци погълнаха последното парче кекс и пресушиха последната капка чай, аз заявих:

— А сега нека се насладим на произведението на изкуството, с което се сдобих наскоро. Сигурна съм, че ще ви хареса също толкова, колкото ви харесва да мамите сестрите.

Фан Жун и У Цян си размениха подозрителни и същевременно объркани погледи. Отведох ги в спалнята, където бях окачила свитъка на господин Оуян.

Когато двамата се зачетоха, израженията им преминаха от съмнение в изненада, а накрая в страх — както и бях очаквала. В мига, в който зърнаха подписа и печата на Оуян, ченетата им увиснаха. Обърнаха се да ме зяпнат с преbledнели лица и зеници, които се стрелкаха като мишки в капан.

— Мамо и де, не смятате ли, че тази калиграфия е повече от достатъчна да плати дълговете ми?

Последва дълго, призрачно мълчание, докато накрая върху двете физиономии се разтеглиха раболепни усмивки.

Мама се обади с глас, който внезапно бе станал много тънък и нежен:

— О, Сян... не, госпожо... не, Оуян *фужън*, какво... какво можем да направим да ви услужим?

Де дори не беше в състояние да вдигне глава и да ме погледне в очите, а гласът му преливаше от страх:

— Да. Оуян *фужън*, какво могат да направят за вас скромните ви слуги?

Не отговорих веднага, а извадих копринена носна кърпичка и започнах да си играя с нея с изящните движения на танцорка. Доставяше ми неописуемо удоволствие да наблюдавам леките промени в цвета на лицата на мама и де. Чак в този момент разбрах насладата и пристрастяването към властта!

Продължих да си играя с кърпичката още известно време, сетне я оставих и напъхах лицето си в жалките им физиономии.

— Мамо и де — подхванах аз и замълчах, за да създам напрежение.

— Да, какво можем да направим за вас? — изджавкаха двамата в един глас.

— Искам да ми уредите среща с големия господар Фун в „Прасковения цвят“ по време на Празника на фенерите.

Мама изглеждаше притеснена.

— Но ако големият господар Фун не може в този ден?

Изгледах я остро.

— Искаш да кажеш, че няма време дори за мен?

— О, толкова съжалявам, Оуян *фужън*, нямах предвид това...

— Не ме е грижа какво си имала предвид, искам само щателно да почистиш стаята за посрещане на гости, да я украсиш със сто цветя и да я ароматизираш със скъп парфюм. Също така купи нова червена покривка за леглото, чаршафи и възглавници. И не забравяй да приготвиш няколко от любимите ястия на Фун, бутилка уиски и шампанско.

— Имате думата ни — изджавка дуетът отново.

— Освен това искам хубаво да си побъбря със стария си почетен гост, затова не желая никой да ни безпокои. Никакви сестри, прислужници, *няни*, слуги, пазачи — никой да не се доближава до стаята. Схванахте ли всичко?

Двете глави отскочиха във въздуха като подскачащи бобчета.

Мама заяви:

— Няма проблем. Понеже тогава е Празникът на фенерите, повечето от нас така или иначе ще са навън да се забавляват. Обещавам, че двамата ще имате целия павилион на ваше разположение.

— Добре.

Отново продължително мълчание. Накрая мама процеди лукава усмивка.

— Но, Оуян *фужън*, мислех, че сте омъжена...

— Фан Жун.

Вместо да я нарека мамо, аз съзнателно се обърнах с нея на цяло име, за да покажа промяната, настъпила помежду ни. Сега не само че вече не бях под неин контрол, но и стоях по-високо от нея (тъй като имах безочieto да я наричам с цяло име).

— Правя го заради едно време. А и — изгледах я пронизващо, — това не ти влиза в *курвенската* работа. Просто направи каквото наредих и не задавай прекалено много въпроси, това няма да донесе нищо добро и на двама ви. Ясно ли е?

— Да, Оуян *фужън* — отговори мама с безсилен глас като на безгръбначно куче.

— И последно — не казвайте на никого, че сте ме видели, нито за калиграфията.

Те изляха като изгубени кучета при вида на господаря си. Отидох да се обадя по телефона на сервитьора си и да му кажа да се качи.

Когато младежът с черен фрак и бели ръкавици придружи бандата до вратата, аз вдигнах палеца и показалеца си да се прицеля в четирите гърбове, сетне пуснах четири въображаеми изстрела само за да предвкуся предстоящата кървава забава.

ОТМЪЩЕНИЕ

Вечерта на петнайсетия ден от първия лунен месец наех кола и се отправих към павилиона „Прасковен цвят“. Когато зърнах до болка познатата розова сграда на сто ярда пред мен, накарах шофьора да ме остави там, за да измина краткото разстояние пеша.

— Госпожице, искате ли да се върна и да ви откарам у дома за вашата *туанюан* вечеря?

— Не, благодаря — усмихнах се в отговор аз. — Според мен тази вечер трябва да приключите работа по-рано и да се приберете вкъщи за вашето семейно събиране.

Проследих как колата се отдалечава, преди да поема напред.

Бях избрала точно този ден, защото с Фун щяхме да останем насаме, а и защото ми се струваше най-удачно да убия унищожителя на семейството ми в деня на семейното събиране.

„Да ви откарам вкъщи за вашата *туанюан* вечеря.“ Думите на шофьора продължаваха да се въртят в съзнанието ми, докато бавно се приближавах към дома или затвора, в който бях завряна на тринайсет години. Но вместо да се прибера за вечеря, сега се „прибирах“ да извърша убийство! Пъхнах ръка във вътрешния джоб на палтото си и напипах ножа. Допирът до студената стомана събуди както страха, така и решимостта ми. Бях взела ножа, в случай че основният ми план не проработеше. Възнамерявах да напия Фун — никога не ми е било трудно да го постигна, — после да взема пистолета, който винаги носеше със себе си, и да го насоча към него.

Няколко пешеходци вървяха бързо по улицата пред „Прасковения цвят“, вероятно на път към къщи да хапнат сладките кръгли понички, символизиращи *туанюан* — събирането. След това семействата щяха да отидат заедно в паркове или храмове да се радват на фенерите и да четат гатанки.

Пукането на фойерверките и биенето на барабаните пронизваха вечерната тишина, за да посрещнат Новата година и да прогонят злите духове. Разтърках бузите си и увих шала около гърдите си. Внезапно се сетих за Тън Сюн и се зачудих къде ли е. Надявах се, че не са я

заловили, защото в противен случай беше сигурно, че са я измъчвали или дори убили.

— Тън Сюн! — извиках аз.

Звукът от името ѝ, звъннал в студения въздух, ми вдъхна увереност. Надявах се, че още е жива, дори да бяга за живота си в най-далечния край на света. Продължих да вървя, като си тананиках мелодия от пекинска опера, за да се успокоя. Луната се беше появила ниско на хоризонта и изглеждаше застрашително огромна като желязна топка с шипове.

Прошепнах към загадъчното ѝ подобно на маска лице:

— Ще се въздаде справедливост!

Двата каменни лъва на портата сякаш се усмихваха, все едно ме посрещаха с добре дошла. Дали знаеха, че съм се върнала само за да унищожа техния най-голям защитник на сексуалната дхархма?

Когато стигнах на няколко крачки от тюркоазния павилион, Фан Жун ненадейно се появи пред портата. Облечена в пурпурен жакет и панталони, тя приличаше на презрял патладжан. Малка червена я следваше по петите, стиснала фенер във формата на лунната богиня.

Мама процеди широко ухилена физиономия. Когато заговори, от гласа ѝ течеше мед.

— Оуян *фужън*, добре дошла отново в „Прасковения цвят“!

Твърдо решена да не пиляя скъпоценния си дъх за глупости, преминах по същество:

— Пристигна ли големият господар Фун?

— Още не, каза, че трябва да приключи вечерята на семейното събиране и след това ще дойде. Ще е тук след час.

— Добре. Почистихте ли стаята, украсихте ли я с цветя, ароматизирахте ли я, както заповядах?

— Разбира се.

— Хубаво, тогава можете да отивате да празнувате Празника на фенерите.

— Ами Малка червена — искате ли да остане да ви прислужва?

— Не.

— Но двамата ни пазачи — тя посочи към двамата дебелаци, които стояха на няколко крачки, — те...

— Тази вечер двамата с големия господар Фун не искаме никой да ни безпокои.

— Естествено, Оуян *фужън*.

— Но нека А Пин да остане, тъй като може да се наложи да приготви още храна.

— Разбира се — мама се усмихна закачливо. — Пък и тя е луда.

— Добре, вече можете да тръгвате. Знаем пътя.

— Да. Оуян *фужън* — тя ми хвърли едновременно мръснишки и многозначителен поглед. — Желая ви много прекрасна вечер.

— Може да си сигурна, че ще е такава.

Изчаках, докато отпред спря кола, която качи мама, Малка червена и двамата пазачи, след което се обърнах и влязох в „Прасковения цвят“.

Сърцето ми заби бясно, всичко изглеждаше толкова познато и същевременно толкова странно. Спомените нахлуха отново — върнах се към времето, когато като малко тринайсетгодишно момиче влязох в това красиво имение и реших, че е богаташка къща. В далечината извитите нагоре корнизи на павилиона приличаха на махащи ръце, които ме примамваха в това царство на насладата и упадъка. Красивите девойки по стените на градината сякаш ми намигаха, а палавите им погледи ме следваха, докато бавно пристъпвах по криволичещия калдъръм покрай бамбуковата горичка. Спрях да погледна езерото и се втренчих в отрязъците златисто, оранжево и бяло, потрепващи на лунната светлина. О, как ми се искаше да съм шаран, толкова безразличен и безгрижен. И напълно несъзнаващ предстоящото убийство! Хвърлих последен разсеян поглед към двора и поех към главната постройка.

Вътре изкачих стълби, завих зад ъгли и минах през коридори. Когато се озовах пред стаята на Фан Жун и У Цян на втория етаж, спрях. През всичките години, които бях прекарала в „Прасковения цвят“, като се изключат няколко надзъртания, никога не я бях виждала както трябва, камо ли да вляза в това забранено помещение. Сега ми се удаваше твърде удобна възможност, за да ѝ устоя. Завъртях облага дръжка с все сила, докато ръката ме заболя. Но нищо не се случи. Кръглата медна буца непреклонно оставаше в същото положение. Не желяех да приема поражението, затова свалих фибата си, пъхнах я в

ключалката и завъртях. Чу се тихо прещракване. Бутнах вратата и за мое учудване тя се отвори.

Намерих малка настолна лампа и я включих, разкривайки тайния интериор — тъмнопурпурна *дзътан* маса, ракла с бронзови панти във формата на прилепи, позлатено огледало в цял ръст, огромно *луохан* легло... В следващия момент погледът ми попадна върху висок, красиво резбован шкаф със седефени инкрустации. Втурнах се към него, задърпах вратите му и намерих онова, което търсех — сейфа. Започнах да въртя ключалката му, но напразно. Ала дори когато ръката ми най-сетне я остави, краката ми отказваха да напуснат стаята.

Изведнъж зърнах друг шкаф. Дръпнах чекмеджетата му, но безрезултатно. Тогава отново използвах фибата си, но колкото и силно да я превъртах в дупката, чекмеджетата отказваха да помръднат. Отчаяна, приложих цялата си сила да изтегля най-горното. Получи се. Опитах се да дръпна останалите топки и открих, че след като главната ключалка е била разбита, другите вече се отварят. Започнах да ровя из хартиите и изпълних стаята със звуци, подобни на плискаща се вода. Писма, бележки, документи, записки, договори — всички те ме зяпаха, сякаш ме молеха да ги прочета. Най-отгоре в едното чекмедже лежеше снимка на много младо и красиво момиче със сладко изражение.

„Кой е това?“, попитах аз на глас и извадих снимката да я разгледам по-добре. Когато погледът ми попадна върху брадавицата, която се пулеше като трето око между веждите, осъзнах, че това момиче не е никой друг, а мама на младини! Нищо чудно, че са я нарекли Фан Жун — Красиво лице. Не беше за вярване как годините могат да са толкова жестоки към нечие лице — или тази промяна беше дело на собственото ѝ загниващо сърце? Въпреки че в приказките се разказваше за грозни патета, превърнали се в лебеди, обикновено животът показваше обратното. Дали, преди да бъде отровна от живота на вятъра и прахта, Фан Жун някога е била невинна? Или просто се е родила зла? Дали беше изоставила Буда-природата си (която майка настояваше, че всички ние притежаваме) в някой покрит с паяжини ъгъл на минал живот?

Въздъгнах тежко и върнах снимката на мястото ѝ.

Ръцете ми продължиха да ровят из листата, докато три йероглифа не се врязаха изгарящо в очите ми — Ху Сян Сян.

Сърцето ми изпърполи като олио, цвъртящо във вода.

Взех писмото и разпознах почерка на майка ми. Имаше още — общо десет — оцапани с петна, пожълтели писма от Пекин. От майка. Отворих едно и прочетох:

Мила дъще Сян Сян,

Това е седмото писмо, което ти пиша в рамките на шест месеца. Защо не отговаряш? Много искам да дойда в Шанхай да те видя, но не мога, защото нямам пари да предприема толкова дълго пътуване. Освен това храмът се развива много бързо и съм им нужна тук всеки ден, почти всяка минута.

Леля Фан обаче ми писа няколко пъти и ми разказа за положението ти. Казва, че си заякнала и си се разхубавила, както и че господарят ти и останалите членове на домакинството много те харесват. В едно от писмата си тя ми сподели, че двама младежи — синът на господаря и негов приятел — са заплениени от теб. Надява се, че един ден ще се сгодиш за някого от тях. При все че не възлагам големи надежди на такива неща, радвам се да го чуя. Не мога да пиша много. Не само че очите ме болят, но и като монахиня не би следват да съм привързана към земните дела — включително и към семейството си. Освен това не мога да си позволя да ти пиша твърде често, защото марките са скъпи и трудно си ги позволявам. Но, разбира се, не мога да се сдържа. Само се надявам майката игуменка да не узнае, че пиша на дъщеря си. Тя е много мила жена, но за нещастие на осемдесет и девет години с всеки изминал ден става все по-слаба и твърдоглава. Сян Сян, не се сърдя, ако нямаш време да пишеш. Искам просто да водиш спокоен живот.

Майка ти

19 декември 1918 г.

П.п. Надявам се, че вече си получила блузата и панталоните, които ти уших. Както и платнените обувки, върху които избродирах орхидеи?

По бузите ми рукнаха сълзи. Но нямах време за скръб. Започвах да нервнича заради предстоящата поява на Фун, затова напъхах всички писма в джоба на палтото си и се завтекох към залата за посрещане на гости. Тук си съблякох палтото и започнах да се кипря пред огледалото — запърхах с дългите си мигли, завъртях очи насам-натам, навлажних устни, притиснах гърдите си една в друга да се получи по-дълбока цепка. Сега с поруменяло лице и леко раздалечени устни изглеждах така, сякаш копнея за страстна любов или разбиващо мозъка чукане. Никой не би предположил, че сърцето ми бие трескаво не от страст, а от страх.

Изправих се и закрачих неспокойно. Ушите ми се вслушваха в убийствените потраквания на токчетата ми в унисон с ударите на сърцето ми. Погледът ми попадна върху стоте рози, които бях наредила на Фан Жун да осигури. Сега стояха безмълвни във вазите си, а след малко щяха да станат свидетели на брутално кръвопролитие. Затворих очи и вдъхнах упадъчния аромат. Щях да бъда проститутка за последен път, само докато забия нож в сърцето на Фун или пусна куршум в главата му.

Не знаех от колко време крача из стаята, когато най-сетне чух неистово чукане по вратата. Очаквах този миг десет дълги години и най-послед щеше да настъпи! Отворих и пред очите ми се разкри големият господар Фун — мой почетен гост и най-голям враг, — който ме огледа преценяващо с очи, блеснали като фенери. Зад него се извисяваха две гигантски планини — двамата му телохранители.

Докарах най-красивата си усмивка с трапчинки и казах още на вратата:

— Ай-я, големи господарю Фун — кимнах с глава към двата подвижни мускула, — не ги искам при нас. Нима сте забравили, че днес е вечерта на нашето събиране?

Той се пресегна да ме оципе по бузата.

— Но те ми трябват, за да наблюдават, в случай че...

— Ай-я, големи господарю Фун, не се тревожете — аз размърдах стъпала и завъртях задник, — тази вечер всички са навън да гледат фенерите! Пък и не съм ви виждала от цял век...

— Добре, добре, моя малка красавице. Убеди ме.

Тъкмо се канеше да отпрати пазачите си, когато аз положих длан на ръката му.

— Това е специална вечер, големи господарю Фун, моля ви, дайте им пари да си купят вино и да празнуват.

— Ах, Сян Сян — Фун ме изгледа с интерес, — не съм те виждал от няколко години, а ти си се превърнала в толкова изискана жена.

След като двамата телохранители си тръгнаха, поканих Фун да влезе. Затворих вратата с ритник и се хвърлих в обятията на врага си, все едно е най-голямата ми любов. Фун ме целуна страстно по устните, а дланта му се промуши в роклята ми да стисне едната гърда. Когато най-после се разплетохме, аз му помогнах да се настани на канапето, да свали обувките си и му поднесох храна — точно както едно време.

Докато ядяхме, пиехме и си бърбяхме, кокалестата му ръка като на малък просяк непрестанно се пресягаше да ме сграбчи. Аз поддържах чашата му пълна, а очите ми го прострелваха със засмукващи душата погледи.

Попита ме как и защо бях избягала и какво се бе случило с мен след това.

Взех най-голямата скарида и я сложих в чинията му.

— Големи господарю Фун, моля ви, не слушайте всички слухове, разпространявани от мама и де. Не избягах, а си тръгнах. Понеже не съм продадена в „Прасковения цвят“, не им дължа никакви пари.

Той вдигна едната си вежда.

— Ъ? Вярно ли? Сян Сян, никога не си ми разказвала за миналото си. Защо не го споделиш сега?

Усетих как цялата се разтресох вътрешно. За да се успокоя, вдигнах чашата си и отпих голяма глътка.

— Ай-я, големи господарю Фун, сега е нощта на нашето събиране, затова нека се забавляваме. Ще ви разкажа за това по-късно.

— Добре, добре.

Той млъкна, взе парче патешки дроб с цвят на кал, просмукано с кръв, и го пъкна в устата си. Дъвка шумно известно време, сетне се обърна да ме погледне в очите.

— Сян Сян, защо се върна тук?

Сърцето ми пропусна един удар. Измъкнах кърпичка от ръкава си и замагнах с нея в зачервеното лице на Фун.

— Големи господарю Фун, що за въпрос! Върнах се, защото просто не мога да спра да мисля за вас!

Изведнъж ми хрумна: дали мога да използвам кърпичката си да удуша на мига тази купчина мърдащи бръчки?

Със замъглени от алкохола очи той попита:

— Вярно ли, мой малък лисичи дух?

Кимнах и трепнах с очи да срещна неговите.

— Защо мама не те наказва?

Изкикотих се.

— Смятате ли, че са толкова глупави да накажат вашата *любима* сестра? Аз съм чисто и просто безполезна курва, от вас се страхуват те, големи господарю Фун.

Първоначално Фун изглеждаше доволен, сетне потъна в мисли. Отпи още от виното си и отново ме погледна със сериозно изражение.

Сърцето ми почти спря. Дали бе почувствал нещо нередно?

Но той изтърси:

— Сян Сян, защо не се омъжиш за мен?

Бях толкова изумена от думите му, че не знаех как да отговоря.

— Сян Сян, защо се колебаеш? Ще ти дам много хубав живот. Обичам те.

В този момент образът на Тън Сюн проблесна в съзнанието ми. Дали я беше заловил и убил? Мислено си представих картини на мъртвото ѝ тяло — как го гризат диви кучета, как виси безжизнено от дърво, как се носи по река, почервеняла от кръвта, изтекла от обезобразения ѝ труп.

За да се съвзема, пийнах от виното, хапнах парче сушена соева извара и задъвках унесено. Напълних отново чашата на Фун и му хвърлих достатъчно похотлив поглед да разтопя сърцето му и да втвърдя стълба му.

— Големи господарю Фун, как да съм сигурна, че наистина ме обичате?

— Сян Сян — подзе той, като извади от джоба си обвита в кадифе кутийка, — отвори я, виж какво съм ти донесъл, за да докажа любовта си към теб.

Когато я отворих, погледът ми попадна върху дракон. Макар и малък, той беше изящно изработен и одухотворен с *ци*. Почти виждах енергията, която излъчваше гъвкавото му тяло, инкрустирано със стотици наредени един до друг диаманти. Очите на дракона бяха два големи рубина, а златните му лапи и опашка бяха елегантно опънати.

Извадих брошката и я завъртях насам-натам, за да могат диамантите да хвърлят сиянието си по стената с огледала. Дракон! Фун беше запомнил, че съм родена в годината на дракона, и затова ми беше донесъл именно този подарък да отпразнуваме деня на повторното си събиране.

Очите ми се наводниха със сълзи. Фун не би могъл да знае защо толкова се трогнах от предмета. Той ми припомни как *баба* обясняваше, че всяко бебе, родено в годината на дракона, се смята за надарено с изключителен късмет. Ето защо той винаги бе предсказвал, че ще стана първата изтъкната *джуан юан*, която ще донесе престиж и слава на семейството и предците ни. „*Фейлун дзайтиен* — дракон, извисяващ се в небето“ беше любимият израз на баба, с който вещаеше светлото бъдеще на дъщеря си.

Фун се пресегна да избърше нежно очите ми с кърпичката си.

— Не плачи, Сян Сян, страданието ти скоро ще приключи. Ако се омъжиш за мен, не само че ще имаш най-хубавите дрехи, храни и бижута в целия свят — той млъкна и заговори отново с глас, изпълнен със страст, — но и ще те глезя като родна дъщеря.

Родна дъщеря! Прехапах вътрешността на устната си, докато усетих вкуса на кръв. Погледнах го — дух, дошъл да ме преследва от минал живот. Гледахме се в очите, както ми се стори цяла вечност, докато той ненадейно ме притегли в обятията си.

— О, Сян Сян, Сян Сян.

Гука дълго време, сякаш пееше приспивна песен на мъртвата си дъщеря.

Сетне много внимателно избърса кръвта от устните ми с пръсти и започна да ме целува пламенно. Оставих го да продължава. Със замъгления си разсъдък ме занесе до леглото, съблече своите и моите дрехи, притисна ме и напъха гнусния си стълб в скъпоценната ми порта...

Когато се събудих, Фун спеше дълбоко или лежеше мъртво пиян до мен на леглото. Върху него нямаше нито едно парче плат, както и върху мен. Огледах изучаващо зиналата уста, хлътналата кожа, стълба като тофу и отвращението се надигна в мен. Дрехите му, купчина бръчки на пода, приличаха на лицето на притежателя им. Станах от

легло много предпазливо. Докато вървах на пръсти към палтото си да взема ножа, забелязах, че изпод смачканата грамада се подава нещо издуто.

Вдигнах дрехите с пръстите на краката си и видях онова, за което мечтаех — пистолета на Фун.

Ритъмът на сърцето ми се ускори като тиктакане на развален часовник.

Представих си как пронизителното „бум!“ разбива вечерта и слага край на агонията ми. Почти виждах пред очите си кръвта на Фун — като тъмночервени змии, завръщащи се в дупките си — да изпълва бързо пукнатините и процепите на стаята. Виждах и очите му, изпъкнали от шок и невярващи, да ме зяпат, сякаш съм духът на дъщеря му, дошъл от ин света да угаси душата на баща си. Представях си налудничавия си, победоносен смях да стряска всички, докато четат гатанки на светлината от фенерите...

Наведох се да взема пистолета. За пръв път хващах оръжие. Сега притежавах силата да убивам. Ръката ми затрепери.

Шумолящите листа навън извикаха: *Ша! Ша!* „Убий! Убий!“

Сега оръжието внезапно ми се видя малко и незначително.

Нима това дребно жалко нещо можеше да отнеме живот?

Стиснах го с две ръце и се прицелих в главата на Фун.

Силен взрив разцепи вечерното небе. Нададох пронизителен вик. В следващия момент осъзнах, че това са само фойерверки. А стреснатият, но жив Фун ме зяпаше невярващ на очите си.

— За бога, не си играй с това! Сян Сян, това не е играчка!

Макар ръцете ми да продължаваха да треперят, те все така здраво стискаха „играчката“, прицелена във Фун.

— Сян Сян, какво ти става? Казах ти да оставиш оръжието. Заредено е. Можеш да ме застреляш по погрешка!

— Големи господарю Фун, така ти се пада!

— За какво говориш?

— Ще те убия.

За моя изненада, вместо да добие изплашен вид, той се разсмя.

— Ха! Ха! Ха! Сян Сян, какво ти става? Да не би да си се напила или си си загубила ума? Ела, хайде да се любим отново, изглеждаш толкова прелестна без дрехи и много приличаш на дъщеря ми.

Усетих как в стомаха ми се надига гадене. Пръстите ми стиснаха още по-здраво спусъка.

— Проклет да си и проклета да е дъщеря ти!

Фун ме изгледа в мълчание за момент. Сетне изражението му се промени, сега изглеждаше уплашен.

— Чакай малко, Сян Сян, какво, по дяволите...

— Големи господарю Фун, чакам този миг десет дълги години. Щом веднъж дръпна спусъка, целият ми срам ще остане зад гърба ми.

— За какво, по дяволите, говориш?

Мъниста пот избиваха по челото му.

— Името *Тътнещ гръм* звучи ли ти познато?

Той не отговори.

Продължих:

— Това беше баща ми. Преди десет години нареди да го екзекутират за престъпление, което *ти* беше извършил. Ето защо бях пратена в публичен дом, след като ти съсипа семейството ми. Сега е време да си платиш за всички злини. Твоята карма те превърна в мой почетен гост и така имам шанса да те убия тази вечер.

Изглежда, Фун все още беше твърде шокиран да каже каквото и да било. Той размърда тялото си като змия, уловена в клетка. Затегнах захвата на оръжието.

— Ще те убия. Веднага!

— Сян Сян, моля те, недей! Ще ти дам каквото поискаш.

— Можеш ли да ми върнеш родителите?

Той занемя.

Натиснах спусъка. Отново. И отново. И отново. Докато осъзнах, че просто не мога да го дръпна толкова силно, че да издаде „бум!“.

Гърбът и подмишниците ми бяха подгизнали и мъниста пот се събираха по челото ми. Чувствах, че гърлото ми гори, докато хладни тръпки се стичат в мозъка на костите ми. Всичко около мен сякаш бе замръзнало във времето и пространството.

Като видя, че не съм способна да стрелям, по лицето на Фун се разля облекчение. Той се изправи и тръгна към мен.

— Спри на място или наистина ще стрелям!

За мое удивление той избухна в безумен смях.

— Ха! Ха! Ха! Сян Сян, предизвиквам те да ме застреляш! Хайде! Стреляй! — гласът му стана свиреп и гаден. — Ти,

неблагодарна кучко! Опитваш се да ме убиеш след всичко, което направих за теб?!

Фун се втурна напред и измъкна пистолета от ръцете ми.

— Да го начукам на миризливата ти майка! Мъртва кучко! Следващия път, когато се опиташ да убиеш някого, бъди подготвена. Първо вземи уроци по стрелба! Да ви вземат дяволите теб и цялото ти семейство!

Той ме изгледа с погнуса.

— Чувала ли си израза „по-добре да изпиеш виното на наказанието, отколкото на уважението“?

Не отговорих.

Той изстреля:

— Това си ти! Отнасях се с теб добре, купувах ти всички тези скъпи подаръци и те обичах като собствена дъщеря, а ти се опита да ме убиеш! Вие, евтините, шибани от кучета кучки, заслужавате наказание, а не уважение! Ето защо всичките сте курви! — той замълча и след малко гласът му прогърмя като фойерверк. — Миризлива пачавра!

Изведнъж вече не ме беше грижа дали Фун ще ме прати веднага в *ин* света. Може би ако си отидех по този начин, щях да се събера отново с *баба*, Перла и дори Гуйгуй, моето кученце, което бях изляла с удоволствие на тринайсет.

Отвърнах му с все сила:

— Смрадливите мъже като теб ме превърнаха в курва! Трябваше да съм жена *джуан юан*!

В продължение на няколко секунди той ме зяпа невярващо, после избухна в смях.

— О, нима?! Значи Съдбата знае как да ти играе номера, а? Това ли се е надявал баща ти да стане от дъщеря му, курвата? *Джуан юан*. Ха! — той замълча и се замисли. — Да, сега си го спомням, беше сакат.

Потреперих от гняв, но не можех да отрека факта, че *баба* беше сакат — след като беше счупил крака си по време на съдбоносното представление на пекинска опера.

Фун продължи замислено:

— Чудя се как сакат може да създаде толкова красива дъщеря като теб. Трябва да е заради майка ти — той ме изгледа похотливо. — Убеден съм, че е голяма красавица, къде е...

Цялото ми тяло бе завладяно от ужас.

Изтърсих:

— Не! Тя е монахиня!

— Монахиня? Това е още по-вълнуващо!

Спуснах се към това превъплъщение на злото. Фун насочи оръжието към главата ми.

— Хайде, Сян Сян, престани с тези глупости! Ако не ми напомняше за дъщеря ми, вече щях да съм пуснал куршум в красивата ти главица. Сега ме слушай много внимателно. Най-добре да напуснеш Шанхай до три дни. Ако аз или някой от хората ми те видим тук след това, значи си просиш разговор с Краля на ада — той вирна брадичката ми с цевта на пистолета. — Сян Сян, не искам да ми се налага да застрелвам „дъщеря“ си втори път — той замълча, ръката му дръпна оръжието, като да изстрелва въображаем изстрел. — Бум! Така направих дупка между красивите вежди на четвъртата ми наложница. Ха! Ха! Ха! Жалко, че не приличаше поне малко на дъщеря ми, иначе щях да я пощадя както теб.

— Убил си Тън Сюн!

Мощно го заплюх в лицето.

Той се сепна.

Изведнъж си спомних нощта на „срязването на пъпеша“ ми — случайно го бях ритнала в лицето.

Събрах всичките си сили и запратих крака си в гнусния му стълб.

— Аххххххх! — изкрещя той и се хвана за слабините. Оръжието падна на пода. Грабнах го и се прицелих в сърцето му.

Той погледна нагоре и ми се присмя въпреки болката:

— Давай, стреляй! Този път не бъди страхливка!

Дръпнах спусъка.

Прозвуча толкова силно „бум!“, че реших, че съм оглушала. Но нечовешкият, взривен вик на Фун моментално ме разтресе.

Той не се бе сгърчил на пода като баща ми, когато куршумът улучи главата му. Като дух, който се бори да се върне от ада, Фун сега стоеше пред мен и отстрани на главата му шуртеше кръв. Когато протегна ръка да ме умолява да не стрелям пак, осъзнах, че ухото му го няма!

Затворих очи и натиснах спусъка да издаде още едно оглушително „бум!“

Когато ги отворих, не видях въплъщението на злото да издиша последния си дъх на земята, нито мъртво тяло, разбито като заклан дух. Фун чисто и просто бе изчезнал! Само зигзагообразна кървава следа свидетелстваше за злокобното му присъствие в тази стая. Бях изпуснала отвратителното му сърце за втори път — може би защото нямаше такова!

Трескаво, сякаш бият котка в панталона ми, аз се облякох набързо, сетне изтичах от стаята за посрещане на гости и хукнах към кухнята. Знаех, че трябва да избягам веднага. Но трябваше да видя А Пин за последен път — заради Перла.

Без нито една жива душа наоколо тюркоазният павилион имаше вид на древен мавзолей. Навън внезапен тътен на фойерверки разцепи призрачната тишина.

От главата ми не излизаше образът на Фун с липсващо ухо и кръв по цялото лице. Защо, небеса, не насочихте куршума право между очите му, както той бе направил с Тън Сюн!?

Тогава си представих, че я виждам с голяма дупка в третото око. Тя изглеждаше твърде слисана, че умира, устните ѝ се размърдаха, сякаш изричаха: „Скъпоценна орхидея, моля те, обичай ме в този живот. Дори за миг.“

Тичах, треперех и шепнех: „О, Тън Сюн! Тън Сюн!“ Накрая стигнах до кухнята. Бутнах леко вратата, която се отвори с проскърцване и пред мен се разкри стая, окъпана в бледа лунна светлина.

Влязох предпазливо и прошепнах развълнувано:

— Лельо А Пин?!

Не последва отговор, единственият звук беше *Ша! Ша!* — „Убий! Убий!“, идващ от шумолящите дървета от другата страна на прозореца. Извиках още няколко пъти, но все така напразно. Тъкмо се канех да се откажа, когато в един далечен ъгъл забелязах фигура, приклепнала до огромен казан.

Завтекох се натам и изпищях:

— Лельо А Пин!

Силуетът се размърда. Тя примига с усилие, сякаш да се отърси от полепналия сън. Дълго време ме зяпа с удивените си очи, докато внезапно не изтърси:

— Ти ли си, Сян Сян? Какво правиш тук?

Бях шокирана. Не беше ли А Пин няма и луда? Гледахме се една друга като две уплашени котки цяла вечност.

Накрая заговорих:

— Значи, лельо А Пин, ти...

— Да. Не съм няма и не съм луда.

— Мили небеса, тогава защо ти...

Тя махна пренебрежително, сетне отиде да вземе чиста хавлия и леген с вода и започна да почиства лицето ми.

Накрая попита:

— Сян Сян, как толкова внезапно си се озовала тук?

Разказах ѝ всичко на един дъх.

— О, небеса. Сян Сян, моля те, махай се веднага! Големият господар Фун е твърде зъл и влиятелен! Ще му се наложи да обяснява на всички как е загубил ухото си. Когато те залови, ще бъде безмилостен! — тя рязко стана от стола и ме дръпна с нея. — Ела, последвай ме, ще те скрия на безопасно място за известно време.

А Пин ме отведе чак до призрачната градина. Влязохме в изоставения храм и коленичихме пред олтара.

Тя каза:

— Ще се помолим на двете ми дъщери в *ин* света и ще ги накараме да те защитават.

Когато свършихме, аз се хвърлих в обятията ѝ и извиках: „Ма!“ от името на Перла и Рубин.

Тя погали косата ми с изкривените си от артрит пръсти.

— Знам, че двете с Перла бяхте кръвни сестри.

— Откъде знаеш това?

— Тя ми споделяше всичко.

— Но аз мислех...

— Макар да вярваше, че съм си изгубила ума, тя беше добра дъщеря. Непрестанно идваше да ми разказва какво се случва с нея дори да смяташе, че няма да я разбере. Беше неин ритуал на преданост.

— Лельо А Пин, толкова съжалявам за всичко, което ти се е случило.

— Животът е страдание. Винаги е бил и винаги ще бъде.

Огледах обрulenото ѝ лице, твърде наранена да ѝ отговоря.

Тя продължи:

— Сян Сян, искаш да знаеш защо се преструвах, нали?

Кимнах.

— Несъмнено винаги има причина нещо да се случва или да не се случва. Това се нарича карма. Както вече сигурно си научила, моята карма е лоша. Много лоша. Някои хора спират да ядат месо, за да разсеят лошата си карма, но аз не съм в състояние да го направя, защото съм готвачка и не мога да съм вегетарианка. След като се опитах да съсия гласа си, но не успях, реших да натрупам заслуги, като спра да говоря. По този начин думите не могат да замърсят първоначалната чистота на съзнанието ми.

Сян Сян, да спреш да говориш означава да спреш да „убиваш“. Думите са тези, които убиха Перла.

Все още бях изумена, че тази крехка, проста, някога глуха и луда жена сега говореше толкова разумно и така красноречиво.

Тя отново се обади, сега гласът ѝ беше настойчив:

— Сян Сян, време е да тръгваш, бързо.

— Лельо А Пин — потърсих очите ѝ аз, — моля те, ела с мен в Пекин.

— Не мога. Трябва да остана тук и да се грижа за духовете на дъщерите си. Освен това аз съм възрастна жена. Не мисля кой знае колко за бъдещето, само за миналото.

В градината под лунната светлина ние се прегърнахме и се сбогувахме. Завинаги.

Когато стигнах до портата, аз се обърнах и я погледнах. Лицето ѝ, загадъчна маска, която беше едновременно свидетел и олицетворение на страданията, сега сияеше ярко и чисто под луната.

— Лельо А Пин, моля те, ела с мен.

Тя поклати глава.

Знаех, че е безполезно да се опитвам да я убедя.

— Тогава се грижи добре за себе си.

Тя ме изгледа многозначително и направи жест, сякаш искаше да каже: „Ти също.“ Сетне, отново потънала в безмълвие, тръгна и скоро се скри зад ъгъла.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ЖЕНШЕНОВ ЧАЙ

Химикалките на Нефритено съкровище и Лио Стенли дращят шумно по хартията, като възплътяват страданията и кошмарите ми в продаваеми мечти.

Когато Нефрит най-накрая оставя химикалката си и изключва диктофона, тя възкликва:

— Иха! Бабо, това наистина е чудесно!

— Чудесно? — хвърлям ѝ укорителен поглед. — Моите нещастия и страдания?

Тя прави физиономия на дете, обвинено в лъжа.

— Знаеш какво искам да кажа!

— Естествено — че моите мъки могат да бъдат превърнати в чудесни истории и продадени на чудесна цена.

Тя имитира китайския ми.

— Ай-я! Бабо!

Лио моментално се притичва на помощ на годеницата си.

— *Попо*, Нефрит иска да каже, че си чудесна личност.

— Добре, добре — вдигам тъгълчетата на устните си както преди седемдесет години така, че да заприличат на разцъфнал лотос. — Казах ви, че животът ми може да бие всяка сапунена опера по телевизията.

Нефрит пита.

— Бабо, защо не успя да убиеш големия господар Фун?

Изглеждам я гневно.

— Защото не съм родена убийца, ето защо! Искаш ли престъпник в семейството?

— Мислех, че вече имаме един — баща ти.

— Но той не беше престъпник. Казах ти, че беше осъден за престъпление, което не бе извършил.

— Съжалявам, бабо, разбира се, че не — Нефрит млъква, очевидно размишлява усилено, сетне отбелязва: — Но ти наистина не

е трябвало да пропускаш, защото убийството на военачалника Фун е било основната цел в живота ти.

— Да, но много цели така и никога не се изпълняват, нали?

Двамата си разменят любопитни погледи. После Нефрит се обажда:

— Според мен си била твърде уплашена и затова не си уцелила сърцето му.

— Да, бях изплашена, много изплашена, но смятам, че истинската причина е моята карма.

Нефрит ме зяпва в очите.

— Значи кармата ти не ти е позволила да убиеш Фун?

— Да. Може би заради всички приказки на майка ми за състраданието на Буда оръжието не беше насочено към главата му, а към ухото.

Лио пита:

— *Попо*, съжелявала ли си някога, че не го уби?

— Първоначално да, при това много, но не и сега.

Нефрит прави физиономия.

— Но защо не? Бабо, аз продължавам да мисля, че е трябвало да го убиеш.

— Моя голяма принцесо, нека ти задам един въпрос. Искаш ли да удушиш малкото си коте?

— О, не, разбира се, че не!

— Тогава как можеш да смяташ, че е трябвало да отнема живота на човешко същество?

— Ама това е различно, той е твой враг!

— Откъде знаеш, че котето не е било твой враг в предишен живот?

— Бабо!

Лио потупва годеницата си по ръката.

Въздъхвам.

— *Хай*, може би дълбоко в себе си просто няхах сърце да го убия. Въпреки че той също нямаше. Но кой знае? — правя пауза и продължавам: — Както и да е, аз все пак прострелях ухото му. За мъж като Фун срамът, че е останал без ухо, е дори по-страшен, отколкото ако го бях убила.

Следва поредно продължително мълчание, по време на което двете *ин-ян* хлапета се мъчат да пленят чувствата и възпоминанията ми в думи.

Накрая Нефрит се надвесва към мен с широко отворени очи.

— Бабо, след като избяга от Шанхай, върна ли се обратно към... към...

Тъй като тя се срамува да довърши изречението, аз го довършвам вместо нея.

— Към проституцията?

Двете глави, една черна и една руса, подскочат като чифт *ин-ян* топки.

Изхилвам се наум. Защо порядъчните, високообразовани млади американци толкова се интересуват от курви? С всичкото това сексуално образование и приказки за свободния секс защо копнеят за още?

Сега Лио казва на книжовния китайски, който е научил толкова изящно в Ге-лин-би-я:

— *Попо*, моля те, разкажи ни как стигна чак до Щатите. Искаме всички подробности.

Махвам им с болната си от артрит ръка.

— Проявете търпение, младежи! Обещах ви, че няма да поема на пътешествието на безсмъртните към Западния рай, нито да хвана полета на жерава, преди вие двамата да сте сигурни, че държите цялата ми история в ръцете си! А и трябва да събера всичките си останали сили да отида на — бързо превключвам на английски, — *book two*^[1] за реклама на мемоарите ми.

Лио изглежда озадачен и дори още по-хубав.

— *Book two*? *Попо*, искаш да кажеш, че имаш достатъчно материали за втори том?

Преди да успея да отговоря. Нефрит му хвърля сърдит поглед.

— Лио! Баба иска да каже „*Book tour*“^[2]. Следващия път слушай по-внимателно!

Сега е мой ред да стрелна Нефрит със строг, укорителен поглед и се навеждам да прошепна в ухото ѝ:

— Нефрит, престани! Никога не си позволявай да се подиграваш и да мъмриш човек, когото обичаш и който те обича дори още повече.

Истинската любов се случва само веднъж в цялото ти превъплъщение, ясно ли ти е?

Тя прави физиономия, като се опитва да изглежда сладка (и успява). След това се изстрелва от дивана.

— Бабо, ще ти направя още една чаша женшенов чай. Лио, ти искаш ли?

Сега се извърща да хвърли на годеника си засмукващ душата поглед.

Клатя глава. *Хай*, ето как младите хора губят ума си, когато сърцата им горят в илюзорните пламъци на страстта. В следващия момент едва не избухвам в смях, като виждам как Нефрит се опитва да имитира накъсаните стъпки на златния лотос. Очите на Лио проследяват голите ѝ крака и лакираните в червено пръсти като котка, която наблюдава развиването на макара.

За нула време правнучката ми се връща с чаши, пълни с кехлибарена течност. Подава едната на Лио и напъхва другата право между устните ми.

— Бабо, моля те, пий. Сложих много мед. Ще направи кожата ти гладка и ще ти вдъхне много *ци*.

На деветдесет и осем години за какво са ми гладка кожа и изобилие от енергия? Да съблазня някой стогодишен и умиращ тип, който скоро ще се превърне в труп? Естествено, гладката кожа ми е нужна за телевизионните интервюта (предсказани от Нефрит), а *ци* — за множеството трескави рекламни обиколки!

Изведнъж решавам да се правя на дете и да удовлетвори „майчинския“ инстинкт на Нефрит, както и да откликна на добрите ѝ намерения. Покорно пресушавам горчиво-сладкия чай, сякаш преглъщам също толкова горчиво-сладката си карма.

Сетне продължавам:

— Обещах на себе си, че няма да се върна към „сецате се какво“ и...

Лио разширява красивите си, почти женствени очи.

— *Попо*, искаш да кажеш, че си се върнала към...

Прехапвам силно устните си, за да не избухна в бурен смях.

Но, уви, провалям се трагично и започвам да се кикотя като обезумяла жена.

Нефрит ме потупва по гърба и масажира ръцете ми. Лио седи право срещу мен и изглежда вцепенен. Накрая успявам да се насия да спра. Нефрит се втурва в кухнята да приготви още чай.

Когато дотичва обратно и ми подава чашата, отпивам няколко глътки и казвам на двете комични лица:

— Така, докъде бях стигнала, преди вие двамата да се опитате да ме убиеете със собствения ми смях? — докарвам непроницаема физиономия като на покерджия. — Да, бях започнала да казвам, че наистина спазих обещанието си и никога повече не се върнах към сещате се какво.

Двамата въздъхват. Не знам дали от облекчение, или от разочарование.

[1] Книга две (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Обиколка за представяне на книгата (англ.) — Б.пр. ↑

ОБРАТНО В ПЕКИН

След като напуснах павилиона „Прасковен цвят“, спрях рикша и поръчах да ме откарат право в хотела. Там се съблякох, накиснах се във ваната с надеждата, че горещата вода ще отстрани чувството за мръсотия, останало от последния ми сексуален акт с все още живия Фун, както и че ще прочисти кръвта, която още плискаше в съзнанието ми. Сега едно бе сигурно — никога повече нямаше да се върна към проституцията.

В онази нощ не успях да мигна. В главата ми се въртяха сцени от неосъщественото убийство. Защо бях пропуснала сърцето на Фун? Не спирах да се питам, но не се появи никакъв отговор, само собственото ми хлипане. Лежах свита като ранено животно в очакване на изгрева да прогони мрака.

Не можех да остана в Шанхай, затова Пекин щеше да е моето убежище. Поне майка ми — или майката игуменка Великолепна добрина — беше там. Или щях да намеря малка странноприемница, или с нейно съгласие щях да отседна в храма „Чист лотос“. След това щях да планирам следващия си ход, въпреки че няхах никаква представа какъв ще е.

На идната сутрин станах още по тъмно и наех кола до Северната гара. Небето беше с цвета на разрежено мастило, студена и усойна мъгла тъжно висеше във въздуха. Макар че беше едва пет и половина сутринта, пред внушителната фасада вече се струпваше тълпа.

Улични продавачи вардеха кошниците си и крещяха с пълно гърло:

— Пресни понички и оризова каша!

— Свински крачета! Глави от пушена риба!

Деца стискаха майките си за полите; мъже влачеха багаж с решителни изражения. Млада жена решише косата на дъщеря си. До тях стояха два високи кафяви куфара — като огромни кучета, които пазят господарката си. Млада двойка изскочи от рикша. Мъжът пусна няколко медни монети в мазолестата ръка на носача и забута жената към входа на гарата. Носачът изсумтя, клекна на бордюра, извади

дългата си лула и зачака следващия клиент. Забелязах голям белег с цвят на зурла на мъртва свиня да се подава от дупка в мръсния му кърпен панталон. Стъпалата му бяха два големи шлепа, закотвени в прашното асфалтово море.

Кои бяха тези хора и накъде се бяха запътили? Чудех се колко от тях имат цел в живота. Но една цел може да се превърне в кошмар. Като моя, в който треперех сега пред гарата, като се опитвах да избягам от безрадостната си карма. Втурнах се в сградата и купих билет за трета класа с надеждата да се слея с тълпата като капка вода, падаща в морето. Тъй като се опитвах да приличам колкото се може по-малко на *мин дзи*, не се бях гримирала и бях облечена в износено палто и в грубоватите дрехи, които Цин Джън ми беше купил с изпросените си пари.

Намерих перона, качих се на влака и се запровирах през тълпата, докато най-сетне намерих свободна седалка — за щастие до прозореца. Третокласният вагон вонеше на човешка пот, на прасенца, пилета и патици, които се блъскаха в малки клетки, на детска урина. Забелязах хора, които си чоплеха носовете и плюеха на пода, и изпитах такова отвращение, че трябваше да напрегна цялата си воля да потисна надигащата се погнуса.

Накрая влакът пое и студеният ветрец от прозореца съвсем леко разпръсна неприятните миризми. Тогава слънцето се появи нежно, освети и затопли въздуха. Дремнах за кратко и когато се събудих, влакът беше спрял на малка гара. Навън видях вълни от хора, които се вливаха, сякаш привлечени от неустойими сили.

Когато влакът тръгна, с крайчеца на окото си забелязах приятен на вид мъж на средна възраст да скача във вагона. Големите му очи и квадратната челюст ми се сториха познати, но не можех да се сетя откъде.

След няколко секунди мъжът се появи в моето купе. Тъй като по време на краткия престой бяха слезли много хора, сега имаше доста празни места. Той се огледа и за моя изненада дойде и седна точно срещу мен. Може би ме беше разпознал от предишна среща. Или пък беше бивш еднократен клиент, когото не успявах да си спомня. Тогава ми хрумна злокобна мисъл — дали не беше някой от хората на Фун, пратен да ми навреди? Сърцето ми затупа бясно, а междувреме

мъжът ми хвърли няколко любопитни погледа, след което извади книга и започна да пише.

Ритъмът на сърцето ми се ускори. Дали пишеше доклад за мен? Помъчих се да се успокоя, че този мъж с интелигентен вид не прилича на човек, който би работил за Фун. Поглеждах го често-често крадешком и реших, че може би е писател.

Когато най-сетне уловихме погледите си, той ми се усмихна извинително и се върна към тефтера си. Дланите ми се изпотиха и реших да се преместя в друго купе. Но когато взех багажа си и *цина* и понечих да се изправя, видях, че мъжът не пише, а скицира мен.

Внезапно една тревожна светлинка изгасна в съзнанието ми и ме обля облекчение. Оставих вещите си и седнах обратно на мястото си.

— Вие ли сте, господин Дзян Моу?

Мъжът вдигна поглед и очите му потърсиха моите.

— Да, аз съм. Но откъде знаете името ми?

Историята беше толкова заплетена, че не знаех как да отговоря.

Той настоя:

— Срещали ли сме се някъде?

— Да.

Сега той ме огледа с жив интерес.

— Изглеждате ми позната, но не мога да се сетя къде бихме могли да се срещнем.

— Казвам се Ху Сян Сян. Запознахме се преди десет години на *юансяо* фестивал в Залата на безсмъртните „Белия жерав“.

Видях, че се напруга да се сети.

— Бях със сестра Перла. Тя ме представи. Каза ми още, че ако извадя късмет, някой ден може да се съгласите да ме нарисувате и да ме направите много известна. Спомняте ли си?

— Да, сега си спомням. Но толкова сте се променила...

— Естествено, господин Дзян, оттогава минаха много години!

Зяпахме се в мълчание, разравяхме стари спомени и рани. Подзех, като внимателно премервах думите си:

— В последното си писмо Перла ми заръча, в случай че някой ден се натъкна на вас, да ви предам, че...

Изведнъж изпитах такъв гняв към грубостта на този мъж, че се зачудих дали заслужава да му кажа за любовта на Перла.

Той се наведе леко напред. Видях, че очите му са се зачервили.

— Да ми предадете какво?

— Че вие продължавате да сте... мъжът, когото е обичала най-много.

Когато чу това, Дзян Моу изрече с дрезгав глас:

— Перла ми липсва... толкова много.

Подсмигнах се презрително.

— Къде бяхте, когато тя най-силно се нуждаеше от вас? Защо поне не ѝ пратихте някоя и друга утешителна дума?

— Това ли си помисли Перла, че съм толкова безсърдечен?

Кимнах утвърдително.

— Когато се случи онова, бях в Пекин, рисувах по поръчка на богат покровител. Не знаех нищо до завръщането си в Шанхай. Чак месец след като тя... бе умряла. Сърцето ми бе разбито, когато узнах това. Но тогава нямаше какво да направя — той млъкна, сетне добави с по-ведро изражение: — Благодаря ви, че ми предадохте думите на Перла.

Почувствах как гневът ми се разпръсва. На сутрешната светлина, нахлуваща през прозореца, видях какво бе привлякло Перла към него: широко чело, квадратна мъжествена челюст и силно, артистично излъчване.

След като му разказах подробностите около смъртта и погребението на Перла, той потъна в мълчание, а върху лицето му се настани меланхолията. Накрая ме попита какво съм правила през годините, откакто сме се видели за последно. Разбира се, пропуснах някои факти, особено причината, поради която сега напусках Шанхай в третокласен вагон.

Щом свърших, той ме огледа многозначително.

— Сян Сян, искам да направя нещо да изкупя вината си пред Перла и да спазя обещанието си.

— Какво?

— Да те нарисувам.

— С маслени бои?

Думите картина с маслени бои рядко се чуваха в Китай. Сърцето ми затуптя ускорено. Щеше да е такова приключение да бъда нарисувана не с мастило, а с бои! Той кимна.

— В Пекин имам заможен благодетел, който ми нае студио. Мога да ви нарисувам там.

Обясни ми, че ще завърши портрета само за три дни, ако съм съгласна да позирам седем-осем часа всеки ден. Тъй като никой от нас не разполагаше със свободно време за пилеене (аз трябваше да намеря майка си, а той да изпълни поръчката си), уговорихме се да започнем възможно най-скоро.

На следващия ден, когато пристигнахме на Пекинската гара, взех адреса на студиото на Дзян Моу и набързо се сбогувах с него. Вместо да отида да потърся майка си в храма „Чист лотос“, първото, което сторих, бе да се отправя към евтина, но порядъчна странноприемница, която бях намерила близо до Уанфу Дзин при някогашните си скитания из града. След като се настаних, изкъпах и преоблякох, вечерях с голяма купа нудъли *дан дан* и наех рикша до студиото на Дзян Моу. Адресът, който ми беше дал, се оказа стара сграда в Уанфу Дзин, разделена на апартаменти. Изкачих се бързо до петия етаж и позвъних. Художникът ми отвори вратата и ме въведе в просторно помещение, почти празно, като се изключат платно, окачено на триножник, и маса, покрита с пособия за рисуване.

Той ме изгледа напрегнато.

— Да започнем ли веднага?

Кимнах в съгласие. Макар да не го бяхме обсъждали, и двамата знаехме, че ще позирам гола. Затова след като се настаних, започнах — без да го питам — да събличам дрехите си, сякаш все още бях в павилиона „Прасковен цвят“. За щастие стаята се отопляваше с два мангала. Извих тялото си, като се опитвах да намеря най-добрата поза. Дзян Моу леко премести крайниците и торса ми. За мое разочарование той погледна тялото ми, без да го удостои с признание. Това не значеше, че изглежда като да не ме вижда, а по-скоро, че сякаш тялото ми не събужда у него страст, не поражда желание. Чак такъв професионалист ли беше? Ала аз също бях професионалистка — в доставянето на наслада, съблазняването, възбуждането. Тогава защо тук, в студиото му, той бе успял в професията си, а аз се провалих в моята?

Накрая намерих идеалната поза — положих дясната си ръка зад главата си, а лявата отпуснах върху *ин* частта си, чиито косми се

подаваха изпод тънките ми пръсти. Гърдите ми стърчаха напред, като че ли изгаряха от нетърпение да бъдат милвани, галени, целувани.

Дзян Моу ми хвърли няколко продължителни, непоколебими погледи, преди да започне да скицира върху платното. Вдигаше въглена да измерва, след което нападаше платното със стремителни движения, а въгленът издаваше резки, стържещи звуци. Първият ден беше само за скициране, чак на втория започна да рисува с бои. За да улови нужното му качество на светлината, нахлуваща през прозореца, Дзян Моу работеше бързо. Боята, сякаш влюбена в художника, прилепваше към робата му, към пръстите, лицето, косата. Не смеех да отроня нито звук от страх, че най-малкото разсейване ще предизвика грешен ход на четката.

От време на време спираше да нахвърля бележки — какъв цвят да използва, къде да има светлосенки, положението на ръцете и краката и прочие. Така можеше да работи, след като си тръгнеш.

В следобед на третия ден добави няколко детайла и поправи някои дребни грешки. Накрая, когато вече се мръкваше, той остави четките си, обърна статива към мен, за да погледна за пръв път готовата работа.

Бях омагьосана от видяното. Дзян Моу беше успял да добави палави искрици в очите ми. Повдигнатите ъгълчета на устните ми извикваха образа на разтварящ се лотос. Контрастът на тъмната ми коса върху бялата кожа сякаш изразяваше някакво дълбоко прозрение за личността ми. И богатите, ярки цветове на маслените бои!

След като остави четките си, художникът ме погледна със съвсем други очи — бях се върнала към живота като жена.

Докато се опитвах да облека робата си, той вдигна ръка да ме възпре.

— Сян Сян, остани така, моля те.

Погледнах го настойчиво и пуснах робата да се плъзне на пода като листа, падащи от есенния вятър. Сега стоях напълно гола пред мъж. Едва ли си струва да го споменавам, тъй като го бях правила почти всеки ден от живота си като зряла жена. Ала този път беше различно. В мен се гърчеше дракон, който се бореше да изхвърчи извън пределите на тялото ми. Спомних си разказа на Перла за увлечението ѝ по Дзян Моу. Внезапно бях завладяна от силен импулс да преживея чувствата ѝ. Искях да пресъздам онази нощ в храма в

градината на духовете, когато за пръв път бях станала свидетел на уравнивяването на *ин* и *ян*, чифтосването на небето и земята — художник и проститутка, извършващи безкрайния акт на страстта.

Исках да живея през емоциите на Перла.

Исках да бъда Перла — поне за няколко мига.

Бавно се приближих до Дзян Моу, бившия ѝ любовник, и се пресегнах да докосна лицето му. Той тутакси притисна устата си към дланта ми, сетне усетих езика му да я милва с дълги, влажни близвания. Нададе почти болезнено стенание и почувствах как нефритеният му стълб се втвърдява.

Пренесе ме обратно на дивана, където бях позирала допреди няколко минути, и нежно ме притисна върху него. Бързо съблече дрехите си и коленичи, засмука същите онези зърна на гърдите и заоблизва същия онзи пъп, които преди малко така изящно бе пресътворил на платното. В следващия момент скочи върху ми като пантера. Чух как простенвам, когато ръцете му се плъзнаха под бедрата ми и ме повдигнаха да се слея по-лесно с него. Сега твърде възбудени да уравнивесим *ин* и *ян*, ние разбихме този баланс. Докато се опипвахме трескаво, двамата се строполихме от дивана, претърколихме се на пода и съборихме малка маса. Разхвърчаха се четки и тубички. Един буркан подскочи и разля маслена боя по телата ни, след което се прокрадна в ъгъла. Когато нефритеният стълб на Дзян Моу проникна дълбоко и твърдо в златната ми порта, аз нададох продължителен писък като животно на заколение. Той го напъха по дълбоко, а аз забих нокти в гърба му, докато внезапно нададе нечовешки вик и се отпусна върху тялото, което толкова съвършено бе увековечил с четката си...

Лежах до Дзян Моу с празно съзнание като в полусън. Постепенно си възвърнах представата за място. Знаех, а бях убедена, че и той е наясно, че това загубване на душите се случва за пръв и последен път. Бях напълно сигурна, че докато бяхме правили любов, съзнанието му бе изпълнено с Перла, точно както моето бе изпълнено с единствената ми любов, Цин Джън. Не че художникът приличаше на моя даоистки монах, нито пък аз на Перла. Бяхме се използвали взаимно, за да разбудим отново тези безнадеждни страсти.

Въпреки всичко обаче може би това беше най-задоволителната ми връзка. Кратък следобед, непомрачен от безсмислени копнежи по

трайност, и красива картина, която щеше да остане завинаги. Изправих се, облякох се, взех картината, която Дзян Моу ми бе опаковал, и се запътих към семплата си хотелска стая.

Никога повече не се видяхме.

МОНАХИНЯТА И ПРОСТИТУТКАТА

На следващия ден се излежавах до късно следобед. Еуфорията от трите дни с моя любовник портретист беше преминала и ме бе оставила изцедена. Бях на път да изпълня житейската си цел да отмъстя за баба, но както казва Лаодзъ, повече неща се провалят в края, отколкото в началото.

Още по-лошото беше, че парите ми почти бяха свършили и не можех да си позволя да живея повече на хотел. Въпреки че се замислих дали да не посетя Цин Джън, бях твърде засрамена да се върна. Образът на майка ми непрестанно просветваше в съзнанието ми. Но през годините, прекарани като монахиня, тя беше преодоляла привързаността си към мен. Вярно, беше се завърнала за кратко, докато се грижеше за мен, след като припаднах в планината. Може би все още я имаше някъде, но не знаех как да я върна. Нямах как да припадам всеки път, когато исках малко нежност от нея. Независимо от това, сега единственият ми избор беше да отида при нея в манастира „Чист лотос“. Поне щях да имам покрив над главата си и храна — макар и съвсем не деликатесите, с които ме бе глезила леля А Пин. А и крещящите рокли и уменията за гримиране, усвоени от Перла, нямаше да имат място там.

Престоят ми в храма вероятно щеше да е продължителен, затова не горях от желание да прищпорвам появата си там. Исках да се наслажда на Пекин още няколко дни. Начело в списъка ми с удоволствия, които скоро щяха да ми бъдат забранени, бе да се наслажда на разкошни блюда, които нямаше да бъдат разрешени в манастира.

„Ресторантът на дълголетие“ беше изключително известен и реших да похарча част от стопяващите се средства за последна разточителна вечеря там. Заведението беше старо, с тъмни мебели и приглушена светлина. Поръчах няколко от най-прославените ястия и им се нахвърлих с апетит. В следващия момент обаче се огледах в салона и ентусиазмът ми се изпари мигновено. На близка маса група мъже разговаряха шумно, ядяха, хвърляха кокалите на пода и вдигаха наздравица след наздравица един за друг. Бяха напълно в разрез с

елегантната обстановка, но не това ме смути. Двама от тях, почти бях сигурна, бяха телохранителите на Фун! Явно не ме бяха забелязали, понеже масата ми се намираще в слабо осветена ниша. Но това беше жалка утеха. Дали присъствието им значеше, че Фун също е в Пекин? Силно разтревожена, осъзнах, че тук далеч не съм в по-голяма безопасност, отколкото в Шанхай. Вече нямах никакво настроение да доям морския си охлюв в сос от стриди, нито пикантната си риба. Все пак изгълтах остатъка от супата от опашка на акула да подсиля костите си, след което платих набързо и си тръгнах.

Когато се озовах в стаята си в странноприемницата, аз се строполих на леглото и захлипах. Очевидно никога нямаше да се освободя от злото на Фун. Само ако бях успяла да го убия, сега щях да съм в безопасност и да не се мразя, че съм оставила убиеца на баща си да продължава да живее под едно и също небе с мен. Но поне го бях обезобразила, като му бях простреляла ухото. Изпитвах известно удоволствие, като си го представях как се мъчи да обясни липсата на ухо.

В онази нощ почти не спях и веднага щом сивият изгрев се показва през прозореца, изскочих от леглото, събрах си багажа и платих сметката. Качих се в чакащата ме рикша, съобщих адреса и се свих навътре, прикрила лицето си с шал. В разклатеното ми състояние имах чувството, че пътят е безкраен. Сега поне в храма на майка ми щях да съм в безопасност, защото не смятах, че Фун или хората му биха дошли да ме търсят зад празната порта. Но дори това не ми спестяваше тревогите. Бях принудена да привикна към живота в публичен дом, а сега бях тласната към живот в манастир. Първата промяна беше извънредно болезнена. Каква ли щеше да е тази?

Накрая носачът изсумтя:

— Храмът на лотоса. Слизай. Плати сега.

Помъкнах чантата си през главния вход и спрях първата монахиня, на която се натъкнах. Попитах я за Великолепна добрина.

Кръглоликата монахиня се усмихна.

— Игуменката се върна преди известно време.

— Можете ли да ми покажете кабинета ѝ?

Монахинята посочи по-ниска сграда под древни борове.

— Стаята на игуменката е на третия етаж вдясно.

Прилепих длани пред гърдите си в знак на уважение и се поклоних дълбоко.

— Благодаря ви — казах с усмивка и бързо се отправих към зеленината.

Вратата беше открехната и надзърнах вътре. Майка, с бледо лице и теме, светецо като крушка, ровеше в купчини листове, пръснати върху голяма дървена маса.

Тъкмо се канех да почукам, когато един мек глас се извиси във въздуха:

— Майко игуменка Великолепна добрина, тази госпожица ви търси.

Обърнах се и видях същата монахиня, с която току-що бях разговаряла в двора.

Тя бутна вратата и ме покани да вляза. След това отиде и застана закрилнически зад *нейната* почитаема и *моя* майка игуменка.

Оставих багажа си на пода. Майка вдигна очи и погледите ни се срещнаха. Силна болка проряза сърцето ми. Беше минал едва месец, откакто се бяхме видели за последен път, но тя изглеждаше много остаряла. Лицето ѝ беше по-бледо, а онези някога сияйни очи приличаха на два пресъхнали кладенеца. Или на два прашни прозореца, които не отразяват нищо друго в живота, освен образи на непрестанно страдание.

Тя махна с кокалестата си ръка.

— Моля, седнете, госпожице Ху.

Госпожица Ху? Не ме ли разпозна като нейна дъщеря?

— Ма...

— Госпожице Ху, бих искала да ме наричате Великолепна добрина. Госпожица Ма беше светското ми име, което изоставих преди много време.

Великолепна добрина. Искаше ми се да покаже малко добрина към дъщеря си. И госпожица Ма — каква хитра лъжа! Но донякъде изпитах облекчение от безличното ѝ отношение. Поне вече знаех как следва да се държа в нейно присъствие. Тъй като тя бе възприела ролята на „бизнес монахиня“ и предпочиташе срещата ни да е делова, аз също започнах делово.

— Майко Великолепна добрина, наскоро се преместих от Шанхай в Пекин за постоянно. Бих искала да знам дали мога да остана

във вашия храм за кратко...

Майка изглеждаше изненадана, дори доволна. Ала точно когато сърцето ми откликна на щастието, разцъфнало върху лицето ѝ, изражението ѝ се промени отново. Със сериозен и отсъстващ вид тя се обърна към младата монахиня и я помоли да ни донесе чай и закуски.

След като жената излезе, тя се обърна към мен.

— Сян Сян — подхвана тя и трепкащата светлина в очите ѝ издаде емоцията, скрита зад невъзмутимата ѝ физиономия, — значи най-накрая реши да се присъединиш към мен и да станеш монахиня?

Звучеше толкова запалена, че се наложи да излъжа.

— Ма, със сигурност ще го обмисля, но засега ми трябва време да поразсъждавам и да подредя наново живота си.

— Това е хубаво. Разбира се, можеш да останеш тук колкото искаш. Но кажи ми, още ли...

— Ма, не се притеснявай, никога повече няма да стъпя в тюркоазен павилион.

За мое учудване майка протегна покритата си с белези ръка да потупа моята.

Знаех, че лицето ми изглежда замъглено през нейните очи, както нейното — през моите. Знаех още, че след всичките тези години бяхме станали много умели в това да не допускаме сълзите да потекат — най-престижната проститутка не може да си позволи да развали грима си и да разкрие истинските си чувства; най-тачената монахиня не може да си позволи да допусне хората да узнаят за светските ѝ привързаности.

В този момент младата монахиня се върна с поднос, върху който бяха наредени чайник, две чаши с капаци и малки чинии дим сум.

Майка заяви с вече важен тон:

— Госпожице Ху, добре дошла сте да останете в „Чист лотос“ да припявате сутри и да търсите своята Буда-природа.

Не ми беше никак лесно да свикна с режима в храма, според който сутрин се ставаше в четири и по-голямата част от деня минаваше в пеене и медитация. Нямахме прислужница, която да ми носи оризова каша с телешко за закуска, нито вкусните ястия на А Пин за обяд и вечеря. Всъщност закуската се сервираше чак след като сме прекарвали няколко часа в песнопения и медитация. Тогава всички се затъряхме

към Благоуханната кухня. Храната беше вегетарианска, нелоша, но еднообразна.

Хората бяха мили с мен, но не завързах никакви истински приятелства. Нямах почти нищо общо с монахините, които в по-голямата си част не познаваха друг начин на живот. Нито пък беше уместно да разговарям с тях за своя живот. Имаше още неколцина миряни, които прекарваха времето си в принасяне на дарове на Буда, за да натрупат заслуги за децата и предците си. Разговорите им се въртяха предимно около клюки за събития в манастира, макар че понякога външният свят проникваше в храма. Една възрастна жена не спираше да бърбори за японците и за това какво ще направят, когато дойдат в Пекин.

Не чух нищо за гангстерите на Фун, нито видях някой от тях. И не очаквах да се появят. Всеки — дори разбойник или убиец, — който веднъж се озовеше зад стените на храма, бе оставян на мира. Да тормозиш някой, който е приел убежище в Буда, означаваше да разстроиш небесния ход. Натрупаната по този начин лоша карма щеше да продължи много поколения занаяпред. Това ми предоставяше и прост начин да се отърва от Оуян. Написах му, че сега практикувам медитация в „Чист лотос“. Обясних на моя голям покровител на сексуалната дхарма, че съсипана от смъртта на баща си и разочарована от делата на червената прах, сериозно обмислям идеята да стана монахиня. В края на писмото си многословно му благодарих за щедрата му опека, както и задето ме е завел в „Чист лотос“. Помолих го и да не праща отговор в манастира.

Никога повече не получих вест от него.

Въпреки че сега бях в безопасност, еднообразното ежедневие и непрестанните песнопения ме правеха неспокойна. Когато виждах майка, тя избягваше да си припомня щастливия ни семеен живот и вместо това говореше за дхарма и как тя ще ме освободи от злочестината. Наричаше ме госпожица Ху. След онази седмица в планината и първата ни среща в кабинета ѝ никога повече не се обърна към мен със Сян Сян.

Когато имаше начин да се измъкна от заниманията в храма, аз се прокрадвах в стаята си, изваждах горкия ми очукан *цин* и свирех „В памет на стар приятел“ или някоя от другите си любими пиеси.

Понякога си представях какво ли щеше да е, ако Перла още беше жива и двете заедно бяхме станали монахини.

Един ден, след като бяха минали три месеца от този монотонен режим, аз седях в стаята си и разсеяно настройвах *цина* си, когато се появи послушница и ми съобщи, че майка иска да ме види. Оставих инструмента и минах през студения въздух до главната сграда, където се изкачих до стаята ѝ. Седнах срещу нея, поднесоха ни чай и тя ме погледна напрегнато. Изненадах се, но и се зарадвах, като видях розов блясък по страните ѝ.

— Госпожице Ху, имам добра новина за теб! — преди да успея да кажа каквото и да било, тя продължи: — Нашият храм току-що получи голямо дарение и решихме да го използваме да открием училище.

— Училище?

Как можеше това да е добра новина за проститутка или по-точно за бивша проститутка?

Тя не обърна внимание на прекъсването ми.

— И искам да ни помогнеш с преподаването.

Думите ѝ ме изумиха.

— Но, ма, аз не съм учителка, аз съм...

— Това ще е специално училище за специални хора — сестри, попаднали сред вятъра и прахта.

— Ма, как...

— Възнамеряваме да открием училище за реабилитиране на бивши сестри — тя замълча, след което изрецитира нещо подобно на стихотворение:

В будизма няма разлика между хората.

Благотворителите дела могат да се извършват

само

когато много хора работят заедно.

Хвърлих ѝ изпълнен със съмнение поглед.

— Никога не съм чувала за училище за проститутки.

— Това е нещо ново. Целият храм ще бъде отдаден на задачата да въведе сестрите в дхарма.

Едва не се разсмях, защото си спомних думите на Перла „за предлагането на тялото за проповядване на дхарма“, което означаваше да се наведеш напред да покажеш гърдите си. Положих усилие да докарам сериозно изражение.

— Но, ма, никога не съм била учителка.

— Но си била добра ученичка, нали? Много си веща в класиките и изкуствата. Значи можеш да преподаваш на тези момичета и след като те завършат нашето училище, да си изкарват прехраната като артисти или преподаватели вместо като проститутки.

Исках да кажа нещо, но тя махна пренебрежително с ръка.

— Въпросът вече е решен. Училището ще се нарича „Нов модел“ и ти ще преподаваш музика, рисуване и литература, особено на сестрите, които не могат да четат. Намерихме пет бивши сестри, които ще работят с теб.

Когато свърши, се спогледахме в мълчание. Накрая взех чая си и отпих дълга глътка с надеждата, че парещата течност ще разпръсне съмненията ми.

Училище „Нов модел“ трябваше да започне дейността си на 28 април 1929 г. Месец по-рано, на 28 март, господин Дун, големият защитник на дхарма, който бе дарил пари за него, организира внушително празненство за откриването в западен ресторант. Сред навалицата от хора нямаше сестри от „Чист лотос“. Отсъствието им беше разбираемо — едно е монасите и монахините да проповядват равенство между всички живи същества, но съвсем друго е действително да се смесват с проститутки на обществени места. Разбира се, монахините бяха постигнали преодоляване на дискриминацията и привързаностите, но обществото не беше.

На следващия ден събитието бе отразено от журналист в най-известния вестник „Шъба“:

Празненството за откриването на училище „Нов модел“ бе проведено в ресторант „Велико уханье“. На него

присъстваха много сестри, както и търговци, държавни служители, учени, художници — всички те ревностни поддръжници на реабилитирането на проститутките. В пет часа следобед черни носилки започнаха да спират на входа на ресторанта и от тях излязоха елегантно облечени бивши *мин дзи*. Пешеходците се струпваха да се насладят на тези красиви жени, сякаш бяха феи, слезли на земята. Поднесени бяха западни ястия и напитки — шунка, борш, ростбиф, цейлонски чай с мляко, шери, шампанско, уиски. След като гостите се нахраниха и масите бяха разчистени, госпожица Червено ухание, бивша сестра от павилиона „Нефритена порта“ и новоизбрана директорка на училище „Нов модел“, държа реч, в която подчерта важното значение на образованието за жените, за тяхната независимост и приноса им към света. След това обяви целите на училището: да изградят наново характерите на сестрите; да образуват и реабилитират сестрите така, че да успеят да си намерят порядъчна работа; да помогнат на сестрите да придобият финансова независимост или да се омъжат. „Новото училище ще е като лъч светлина в ада“, обеща тя в заключението си. Накрая обяви имената на преподавателите. Една от тях на име Скъпоценна орхидея е била *мин дзи*, изкусна в класиките и всички изкуства, особено в свиренето на древния седемструнен инструмент *цин*.

Вечерта продължи с безкрайни беседи, снимки, ядене и пиене и завърши с песента „Сестри, да се възправим всички заедно!“, изпълнена от всички сестри.

*Сестри, да не погубваме живота си в
дима и прахоляка
на червената прах,
а да допринесем с младостта си за
промяната!
Успехът е близо и всички ние ще бъдем
благословени.*

*Да се възправим и поемем заедно.
Да построим за себе си по-хубаво,
щастливо и светло бъдеще!
Да станем новите модели за своите
сестри другарки!*

Други големи вестници и списания също публикуваха репортажи за откриването на новото ни училище. За моя изненада във всички имаше по няколко реда за мен — че съм била най-престижната сестра в Шанхай и съм веща във всички изкуства, особено в свиренето на *цин*. Нямах представа дали бях заслужила това внимание, защото репортерите бяха открили връзката ми с почитаемата майка игуменка на храма „Чист лотос“ или просто защото славата ми се бе разпростряла от Шанхай. Каквато и да беше истината, много се радвах, че отново съм обект на внимание.

Месец след това вече имахме трийсет и седем ученички — обнадяващо число. Майка ми предрече, че след година ще имаме над триста. Знаех, че от „Чист лотос“ работят усилено не само за набирането на средства, но и за привличането на ученички — всеки път, когато монахиня видеше сестра да влиза в храма, тя ѝ разказваше за училището и се опитваше да я убеди да се присъедини.

Когато видях новите си ученички на първия учебен ден, бях изненадана, макар че не би следвало да е така. Всичките бяха облечени в пищни традиционни рокли, носеха тежък крещящ грим и хвърляха кокетни погледи. Не осъзнаваха ли, че са тук да бъдат реабилитирани, да учат, а не да флиртуват?

Въпреки това необещаващо начало работех усилено по подготовката на уроците си, обикновено оставах след часовете да помагам допълнително и съвестно участвах във всички срещи за обсъждане на училищната политика. Ала бързо си дадох сметка колко наивно е да се надявам, че ще науча тези момичета да разбират класиките. Можеха да си пишат имената и знаеха още няколко йероглифа, но изглеждаше абсолютно невъзможно да ги науча да напишат най-обикновено писмо. Тези момичета на цветята от новото поколение просто нямаха интерес към образованието.

Вместо да се откажа обаче, реших да преподавам нещо специално — *цин*. Точно както Перла ми бе предала музиката му, исках да намеря ученичка, която да продължи тази скъпоценна приемственост. Избрах момиче, наречено Баобао, защото се обличаше най-добре и като че ли имаше артистично излъчване. Тя прояви силен интерес на първите няколко урока, но след това желанието ѝ намаля, както снегът се топи на върха на планина. Скоро престана да се упражнява. Обяснението ѝ беше, че е станала толкова популярна, че едва намира време да обслужва всичките си клиенти, камо ли да свири на *цин*. Един ден я чаках половин час да се появи за урока си, накрая дойде с разрошена коса и смачкани дрехи.

— Баобао, моля те, измий си ръцете, преди да започнеш да свириш — заявих ѝ аз, без да крия раздражението си.

Тя неохотно отиде в банята. Когато се върна, се тръсна трмаво на стола и засвири, без да настройва *цина*. Преди да успее да я смърмра отново, внезапно спря на средата на изпълнението си и за мой пълен шок извади цигара и я запали.

— Баобао, прояви уважение към този свещен инструмент!

— Съжалявам, госпожице Скъпоценна орхидея — тя процеди кокетна усмивка и си дръпна от цигарата, от която се посипа пепел върху моята чиста земя с копринени струни.

Тогава реших повече да не преподавам *цин*.

Когато започнах работата си в училището, си представях, че ще успея да направя за ученичките онова, което Перла бе сторила за мен. Исках да преобразя обикновените момичета в елегантни, артистични жени. Но сега трябваше с болка да призная, че е безнадеждно — те нямаха желание да изучават изкуствата. Когато Червен нефрит спечели състезанието, Перла предсказа, че ние сме последното поколение *мин дзи*. Сега осъзнах, че е била права. Епохата на изтънчената куртизанка изчезваше в историята.

Тези нови момичета на цветята бяха различни. Единственото, което знаеха, бе как да лягат и да разтварят крака!

НЕОЧАКВАН ПОСЕТИТЕЛ

Засилващата се лятна жега ми припомни, че живея в манастир и преподавам в училище „Нов модел“ вече почти две години. Известно време се преструвах, че като учител ще осъществя мечтата на баба да стана Учен номер едно. Но нямах търпение за бавните си ученици, нито пък шанс да бъда наета в училище за порядъчни момичета. Дори това да се случеше, преподаването ми носеше малко радост.

Един ден, докато разчиствах масата в кабинета си, училищната прислужница дойде да ми каже, че някой е питал за мен и в момента ме чака във фоайето. Имах съвсем малко посетители и изведнъж се зачудих дали в крайна сметка Оуян или, по-лошо, самият Фун не са решили да ме потърсят. Но когато попитах прислужницата как изглежда мъжът, тя отвърна, че е *лаофан*. Предположих, че посетителят е чуждестранен журналист, който иска да пише за училището ни в английския вестник „Норт Чайна Хералд“. Или пък е европеец, който тайно се интересува от китайските куртизанки, но се притеснява да отиде в тюркоазен павилион.

Когато наближих фоайето, видях мъж на средна възраст със светла коса да крачи нагоре-надолу, а подметките на обувките му потропваха нетърпеливо по пода. Щом ме зърна, на лицето му разцъфна сърдечна усмивка, а сините му очи сякаш заблестяха. Бях удивена да видя човек, когото не бях очаквала да срещна отново — господин Андерсън.

Беше минало доста време, може би девет години, откакто той загадъчно бе престанал да посещава „Прасковения цвят“. Беше толкова мил с мен, а сетне никога не се върна. Но аз самата не бях постъпила по-хубаво с Цин Джън. Макар че, естествено, Андерсън никога не беше правил любов с мен — винаги се бях чудила защо. За моя радост, при все че беше доста остарял, той изглеждаше добре. Тялото му изглеждаше по-пълно, но лицето му излъчваше здрав блясък. Умората в погледа му беше заменена с увереност. Но топлината на очите му, която толкова ясно си спомнях, не се беше променила.

Последва неловко мълчание, докато накрая възкликнах:

— Господин Андерсън, какво неочаквано удоволствие!

Той се приближи да стисне ръката ми.

— Госпожице Скъпоценна орхидея — каза развълнувано, — колко се радвам да ви видя отново.

Най-накрая пусна ръката ми и двамата мълчаливо се огледахме взаимно. Както аз бях забелязала, че се е променил, така вероятно и той бе забелязал промяната в мен — моята обикновена памучна рокля, правата ми коса, прибрана в стегнат кок, липсата, на какъвто и да е грим, благоприличните ми обноски на учителка. Внезапно изпитах страх, че може да не му се сторя привлекателна в новото си превъплъщение на преподавателка, която живее в манастир. Протегнах ръка да загляда косата си без помада.

— Господин Андерсън — подзех аз, като огледах лицето му изучаващо, — как разбрахте, че съм тук?

Той се усмихна сдържано.

— Госпожице Скъпоценна орхидея, вие отново станахте... прочута. Видях името ви във вестника, ето как ви намерих.

— Но откъде разбрахте, че съм аз? Вие ме познавахте само като Сян Сян, а не и като Скъпоценна орхидея.

— Защото не са много сестрите, които идват от Шанхай и свирят на *цин* — отвърна той и ме изгледа с възхищение. — Естествено, не бях сто процента сигурен, затова трябваше да узная дали сте вие.

Реших да му хвърля засмукваш душата поглед заради доброто старо време.

— Е, господин Андерсън, какъв вятър ви довя тук?

— Приключвах сделка в Пекин — той млъкна да ме огледа. — Сян Сян, как... сте?

— Добре съм — отговорих аз, но толкова се развълнувах от произнасянето на истинското ми име, че ми се наложи да примигна, за да възпра сълзите.

Очите му се изпълниха с нежност.

— Харесва ли ви да преподавате тук?

— Хммм... бих казала, че е интересно — той ме зяпна, но не каза нищо, затова попитах на свой ред: — Господин Андерсън, мина толкова много време, откакто ви видях за последен път. Беше ли животът добър към вас?

Той се усмихна.

— Да, в действителност беше. Бизнесът ми е по-успешен, отколкото очаквах.

— Значи сега сигурно сте щастлив човек.

— В известна степен, да. Но, разбира се, нямам всичко, което искам.

Почувствах, че не бива да любопитствам повече, затова само се усмигнах. Сетне продължихме да разговаряме за случки от изминалите години. Макар и като цяло да бе по-уверен в поведението си, Андерсън все още изглеждаше малко скован с мен. Доволна бях, че е дошъл да ме види, но не можех да преценя каква е причината за посещението му. И скоро то приключи.

— Сян Сян, прекрасно е, че ви виждам отново.

Той ме погледна продължително, след което учтиво целуна ръката ми и се сбогува.

Онази нощ спях неспокойно. Образът на Андерсън непрестанно се въртеше в съзнанието ми. Беше доста по-възрастен от мен и въпреки че не можех да го нарека красавец, със сигурност не беше и грозен. Но сбогуването му беше съдържано както винаги и ненадейното му тръгване ме разтревожи. Дали щеше да дойде отново или както преди девет години да изчезне също толкова загадъчно, колкото се бе появил?

Напрежението ми не продължи дълго. На следващата сутрин прислужница, изпратена от Андерсън, ми донесе бележка — той щеше да ме посети след часовете.

В пет и половина следобед моят американски приятел пристигна и за мое учудване ме покани в скъп хотелски ресторант в търговската зона. Отдавна не бях стъпвала на толкова елегантно място. В главата ми нахлуха спомени за славните ми дни в „Прасковения цвят“ и с Оуян. Само ми се искаше Андерсън да ми бе казал предварително, за да се гримирам и да облека копринена рокля.

Когато влязохме във внушителната каменна сграда в западен стил и прекосихме коридорите, опасани с фрески и мраморни колони, множество глави се извърнаха и погледите бяха приковани в мен. Бях доволна, че макар вече да не бях *мин дзи*, престижното ми излъчване явно се носеше около мен като луксозен парфюм. Въпреки че бях

прекарала доста време сред монахини и твърдо бях решила никога повече да не бъда сестра, мъжкото внимание — нещо, което почти бях забравила — продължаваше да ме радва.

Сервитьорът в смокинг ни настави на маса до високо растение в богато украсена саксия. Поднесе сервиза за чай и чиния със студени хапки.

След като изпълнихме ритуала по водене на учтив, но безсъдържателен разговор, Андерсън ме изгледа многозначително.

— Сян Сян, имаш ли нещо против да ти задам личен въпрос?

Усмихнах се.

— Няма никакъв проблем, господин Андерсън.

— Щастлива ли си от новия си живот като учителка?

Въпросът ме свари неподготвена. Откакто бях избягала в Пекин, не мислех кой знае колко за щастието или нещастията. Дори не мислех за бъдещето. Просто живеех или, по-точно, работех.

Събрах пръстите си така, че да заприличат на орхидея, взех порцелановата чаша и изящно отпих от чая си.

— Господин Андерсън, напоследък не разсъждавам особено за преходни неща като щастието.

— Сян Сян, тогава, моля те, започни.

Безшумно оставих чашата си и го изгледах с любопитство.

— Защо?

— Откакто те посещавах преди време, често мислех за теб.

— Нима? — хвърлих му укорителен поглед. — Тогава защо спрехте да ме посещавате в „Прасковения цвят“?

— Имах желание — призна той с неудобство, — но съдружникът ми господин Хо се разболя и престана да ходи при сестри. А и скоро след това бизнесът ми се прехвърли главно в Пекин. Но, Сян Сян, никога не престанах... да мисля за теб.

Докарах скептично изражение. Той продължи, като се мъчеше да намери най-подходящите думи:

— Сян Сян, ти си много талантива, артистична жена.

— Господин Андерсън, прехвалват ме. Убедена съм, че мъж като вас през цялото време е в компанията на изтънчени жени.

— Може би, но никоя не може да се мери с вас.

Вдигнах вежда въпросително.

Той си поигра нервно с лъжичката си, накрая я остави и каза меко:

— Сян Сян, прости ми за прямотата. Аз... не искам да гледам как водиш самотен живот.

— Но, господин Андерсън — почувствах се принудена да скрия истината, съдържаща се в забележката му, — всеки ден съм заобиколена от ученичките си и монахините. Затова не смятам, че животът ми...

— Сян Сян, знам какво е да виждаш празна стая всяка вечер след работа.

Думите му разбудиха нещо в мен, но не отговорих. Започвах да подозирам каква е причината за посещението му.

— Сян Сян, аз съм човек, който пести думите, затова ще бъда откровен с теб. След като през всички тези години се занимавах с бизнес, натрупах достатъчно пари да се чувствам сигурен. И — той замълча за дълго и се изчерви — искам ти също да се чувстваш сигурна — с мен.

През годините мъжете ми бяха казвали, че искат да правят с мен какви ли не неща, но не и това. Бях напълно стъписана. Не смятах, че обичам мъжа пред мен, но в никакъв случай не изпитвах към него неприязън. Всъщност хранех истинска обич заради добрината му към мен още от тринайсетгодишна. Не ме караше да се чувствам така, както ме бяха карали Цин Джън или Дзян Моу, но ми беше хубаво да съм с него.

Очевидно сега той имаше предвид да се омъжа за него и да замина да живея в непозната страна. Въпреки че мечтаех да напусна Китай и да видя света, сега, когато се изправих пред тази възможност, идеята внезапно ми се стори невероятна и озадачаваща. Освен това имах новия си живот като учителка. Макар че, естествено, в действителност не ме беше грижа за преподаването, правех го предимно за да угодя на майка, а и защото нямаше с какво друго да се занимавам.

Когато видя, че не съм в състояние да отговоря, Андерсън продължи, като внимателно подбираше думите си:

— През годините, прекарани в Китай, научих какво е карма. Сян Сян, пътищата ни са се пресичали повече от веднъж и това не би следвало да е съвсем случайно. Нещата стават с определена цел.

Отхапах изящно от миниатюрния сандвич с шунка и задъвках замислено, без да усещам вкуса. Накрая казах:

— Господин Андерсън, силно съм поласкана от предложението ви, но... наскоро започнах нова кариера. И в училището „Нов модел“ имат нужда от мен...

— Прости ми, че съм пряк отново — училището е чудесно начинание, но наистина ли вярваш, че ще просъществува?

Този въпрос ме хвана неподготвена, защото мисълта, че училището може да бъде затворено, никога не ми беше минавала през ума.

— Господин Андерсън...

— Сян Сян, моля те, отсега нататък ме наричай Ричард, това е малкото ми име.

Рич-ард, повторих наум двете загадъчни срички, сякаш вкусах внезапно разкрита тайна.

— ... Ричард — аз му хвърлих закачлив поглед, примесен с упрек, — ще ни донесете лош късмет с тези приказки за новооткритото ни училище!

— Не исках да те засегна. Но аз съм бизнесмен и като такъв трябва да съм практичен и да имам реалистична преценка. Можем да имаме мечти и амбиции, но не можем да си позволим илюзии. Твърде скъпи са.

Не отговорих. Той сведе поглед към чая си и го разбърка нервно. Минаха няколко секунди, преди отново да вдигне очи към мен.

— Сян Сян, вероятно не следиш политиката, но ситуацията с японците е много опасна. Страхувам се, че всеки момент могат да нахлуят.

Изказването му ме стресна. И преди бях чувала да се говори за японците, но тъй като водех уединен живот в манастира и се занимавах с уроците си, никога не се бях замисляла над проблема.

— Толкова зле ли е?

— Сян Сян, китайците не се справят със заплахата. А когато японците дойдат, няма да са много мили с красивите жени.

Сърцето ми заби ускорено. Поредно събитие заплашваше живота ми да поеме по различен път, който можеше да е далеч по-ужасяващ от онова, което бях преживяла досега.

Той отново отпи от чая си, сетне остави чашата си и ме погледна издълбоко.

— Сян Сян, искам да ти осигуря хубав живот. Можеш ли да изпълниш това мое желание? — без да дочака отговор, той продължи разпалено: — Знам, че съм много по-възрастен от теб и вероятно дори не ме обичаш. Но това на практика няма значение, нали? Убеден съм, че като китайка добре знаеш как повечето двойки развиват любовта си след брака. Сян Сян, смятам, че един по-зрял мъж е доста по-подходящ за теб. Защото знаем как да обичаме и да се грижим добре за жена. Сян Сян, обичам те и ще ти осигуря прекрасен живот.

Изкикотих се да разсея напрежението във въздуха.

— Господин Андерсън...

— Моля те, казвай ми Ричард...

— Ричард, поласкана съм! Но... — тъй като сърце не ми даваше да кажа, че не го обичам, трябваше да измисля нещо друго. — Заради работата ми в миналото не смятам, че съм... подходяща за твоя съпруга.

Лицето му поруменя и гласът му прозвуча напрегнато.

— Сян Сян, това са чисти глупости! Много се гордея с теб. Ти си изявен артист и бележит изпълнител на *цун*. Освен това ще заминем за друга страна, където никой не те познава.

Като котка, която гони опашката си, Андерсън очевидно не се предаваше и разговорът не водеше до заключение. Накрая той отбеляза с измъчено изражение:

— Сян Сян, знам, че не мога да те принудя, нито дори да те убедя да направиш нещо, което не искаш. Но, моля те, помисли за предложението ми. Скоро заминавам за Щатите и не знам кога ще се върна, може би никога, или поне дълго време няма да идвам тук. Тъй като натрупах доста пари, вече мисля за пенсиониране.

Той се пресегна да вземе ръката ми и я поднесе към устните си.

А аз я задържах там.

Онази вечер, след като се прибрах вкъщи, образът на Андерсън и предложението му препускаха шеметно в главата ми като въртележка. Да, убедена бях, че ще е добър съпруг. И знаех, че с парите, които имаше, щеше да ми гарантира сигурност за остатъка от дните ми.

Но не го обичах.

Изкисках се при тази мисъл. Кога бившата ми професия ми бе позволявала да мисля за любов? В годините си на упадък бях обслужвала много по-възрастни мъже. Така че какво щеше да се промени, ако обслужех още един? Но имаше разлика — щях да бъда негова порядъчна, законна, първа — и единствена — съпруга.

Тогава си спомних съвета на Перла отпреди години: Ако Андерсън някога се върне и предложи да изплати дълговете ти или дори ти предложи брак приеми на секундата, дори да не изпитваш любов към него. Подобен шанс се появява тук само веднъж в живота.

Подскачах и се мяхах в самотното си легло, агонизирах над дилемата дали да предприема решителна крачка и да кажа „да“. Но ако го направех, повече нямаше да срещна шанса за истинска любов. Нямаше да има мъж като Цин Джън, който да омагьосва сърцето, тялото и душата ми.

Представих си обаче състрадателното лице на Андерсън да се надвесва над мен и да прошепва: „Сян Сян, дай шанс и на себе си, и на мен. Обичам те.“

Тази картина бе последвана от образите на японски войници, маршируващи в манастира...

Андерсън продължи да ме посещава. Колкото повече виждах какво е направило отлитащото време със симпатичното му лице — и какво щеше неизбежно да стори и с моето, — толкова повече клонях да приема предложението му. След три седмици отидох да видя майка ми в кабинета ѝ и да съобщя новината. Преди да повдигна темата, я попитах какво ще прави с храма, ако японците ни нападнат.

За мое учудване тя отвърна:

— Никъде няма да ходя.

— Но, ма...

— Аз съм монахиня. Навсякъде е едно и също — и нирвана, и самсара.

В този момент най-искрено си помислих, че майка си е загубила ума. Ами ако японците сринеха храма, разбиеха всички будистки статуи, след което я изнасилеха и убиеха? Може би вече толкова се

беше откъснала от света, че дори не я беше грижа за това? Но нима будизмът не ни учи, освен да се откъсваме да предпазваме и телата си?

— Ма, тогава искаш ли и аз да остана?

Тя видимо се учуди.

— Не. Дъще моя, ти не си монахиня.

Отдавна не ме беше наричала „дъще“. Сълзи препълниха очите ми.

— Ма...

— Да?

— Мисля, че... ще се омъжа.

Удивих се, че лицето ѝ просветна. Минаха няколко минути, преди да попита с леко повишен от вълнение глас:

— Мога ли да узная кой е младоженецът?

— Ричард Андерсън, американски търговец.

Очите ѝ се разшириха и тя попита нетърпеливо:

— Това означава ли, че ще заминеш за Америка?

Кимнах утвърдително.

Отговорът ѝ ме озадачи.

— Добре — заяви тя и продължи: — Тук, в нашата страна, има твърде много злочестина и страдание. Дъще, омъжи се за този Ричард Андерсън и напусни Китай възможно най-бързо.

— Ма, не искаш ли да стана монахиня?

Тя ме изгледа многозначително.

— Но положението сега е съвсем различно. Промени се, винаги става така.

Преди да успее да кажа още нещо, тя ми махна трескаво с кокалестата си ръка, че разговорът е приключил.

Месец по-късно училището „Нов модел“, след цялата шумотевица и реклама, затвори врати по-малко от две години след създаването си. Още един месец след това, на 18 септември, върху релсите на Южноманджурската железопътна компания, притежавана от японците, избухна малка бомба. Японската армия използва инцидента като повод да окупира китайската провинция — макар сънародниците ми да бяха убедени, че в действителност бомбата е поставена от японските войници.

След превземането на Манджурия цялата столица изпадна в паника за едно денонощие. Някои вестници предсказваха, че японците скоро ще бъдат отблъснати. Други предупреждаваха, чеуокоу — японските бандити — не могат да бъдат спрени и скоро ще завладеят всички големи китайски градове — Нандзин, Чункин, Пекин, Шанхай. Тревогата се разпростираше бързо. Сенчестите организации — прочутата зелена банда и хун бандата — се възползваха от ситуацията, за да поемат контрола върху проституцията в Международния квартал, започнаха да торможат момичетата и изтръгваха почти всичките им приходи под формата на такси за защита.

Китай се запътваше към хаоса.

Прецених, че преди да реша дали да се омъжа за Андерсън и да напусна Китай, е редно да посетя Шанхай за последен път. Искях да се простя с леля А Пин, както и да изразя за последно почитта си към духовете на двете си кръвни сестри, Перла и Рубин.

Възнамерявах да остана само един ден. Затова веднага щом слязох на Северната гара, наех рикша и накарах носача да поеме право към Международния квартал. Когато рикшата приближи елегантната розова сграда близо до широкия булевард, помолих носача да спре. Ето го и павилиона „Прасковен цвят“. Нямах търпение да видя леля А Пин и някои други стари познайници, а също и да зърна — за последен път — бившия си дом, или затвор. Един-двама минувачи бързаха по улицата с напрегнати физиономии и приведени глави. Видях няколко скъпи коли, паркирани пред павилиона. Той ми напомни за стара проститутка, чиято някога възхвалявана слава и красота са вече далеч като залязващото слънце. Но въпреки окаения му вид от прозорците струяха светлина и приглушени звуци. „Прасковеният цвят“ още беше в бизнеса! Дали Фан Жун и У Цян сега забавляваха японски войници? Изпитах смесени чувства. Донякъде исках този посипан със златен пращец ад да изчезне завинаги, но в крайна сметка той беше подслон над главата ми в продължение на много години.

Изведнъж видях вратата да се отваря и навън излезе слаба фигура в синьо сако с щампа от огромни златни монети. Дали това беше У Цян? Моят „де“? Или някой от някогашните ми гости? Понеже булевардът беше твърде широк, наложи ми се да проточа врат...

— БББУУУУУУУМММ!!!

Рикшата ми политна нагоре и се стовари на земята. Димът щипеше очите ми и ме задушаваше. Ушите ми временно оглушаха. Почти чувах как костите ми се трошат в тялото. Отворих уста, но не излезе ни звук, само пъшкане.

Стреснатият глас на носача предизвика друга експлозия в ушите ми.

— Бомба! Японците са нахлули!

Обезумял, той вдигна рикшата и я бутна, като ме събори с ненадейното движение.

Когато успях да се изправа, погледнах и не можах да повярвам какво виждам — или не виждам.

Павилионът „Прасковен цвят“ беше изчезнал!

Гостите започнаха да изхвърчат панически. Няколко плъха също хукнаха в различни посоки, последвани от нещо кръгло, което се търкулна на земята. Дали това бяха човешки глави?! Трябваша ми няколко секунди да осъзная, че това бяха двете глави на каменните лъвове защитници!

Почувствах как вътрешно се разтърсвам, припомнила си думите на Перла в последния ни ден заедно преди десет години.

Ще дойде ден, когато „Прасковеният цвят“ ще бъде сринат със земята.

В този момент забелязах друг носач на рикша, който се опитваше да избяга. Изкрещях му да спре, но нахалост. Втурнах се към него и му показах шепа банкноти. Така успях да го накарам да спре, за да скоча вътре. Непрестанно извъръщах глава да проверя дали павилионът „Прасковен цвят“ още е там. Но единственото, което виждах, беше тежък дим, докато се отдалечавах завинаги от Международния квартал.

През декември 1931 г., на двацет и шест години, аз най-накрая затворих една глава от живота си и започнах друга. Омъжих се за Ричард Андерсън, качих се на борда на океанския пътнически кораб „Президент Кливланд“ и замених студената планина на майка си със златната планина на Америка.

ЕПИЛОГ

— Значи така, бабо! Просто изостави майка си и се омъжи за онзи старец? — пита ме Нефритено съкровище с широко отворени очи.

— Нефрит, онзи „старец“ е працядо ти.

Тя прави физиономия.

— Съжалявам, бабо. Тогава какво се случи с прапрабаба?

Усмиввам се.

— След като се установих в Сан Франциско, майка ми писа и този път получих писмата ѝ. За разлика от онези, писани преди повече от десетилетие, тези бяха кратки — един-два реда, в които споделяше за работата си в храма или ме питаше за новия ми живот. Тя оцеля по време на японската окупация, но умря няколко години по-късно, през 1948, точно преди победата на Мао Дзедун и затварянето на всички манастири от комунистите — млъкнах за малко, сетне добавих: — Надявам се, че най-после е получила просветлението, към което толкова усилено се домогваше.

Нефрит пита:

— Ами ти и працядо — заживяхте ли щастливо?

Замислих се.

— Заживяхме скучно, ако искаш да съм откровена за мемоарите.

— Зажи-вах-ме скуч-но — изрича Нефрит, докато записва тази ценна информация в тефтера си.

Поглеждам крадешком към Лио. Сигурна съм, че сега изгаря от желание да дръпне годеницата си в обятията си и да целуне тези розови, чувствено издадени устни.

Нефрит ме поглежда с нейните — или моите — големи тъмни очи.

— Бабо, защо избра да се омъжиш за стар варварин?

Този път я порицавам, че не проявява нужното уважение към покойния ми съпруг, нейния працядо.

— Бабо, ама *ти* така наричаш американците!

Взимам чая си и отпивам, докато се наслаждавам на прекрасните извивки на устните на правнучката си, които приличат на тъмночервените извити корнизи на храм.

— Добре — заявявам накрая, като оставям чашата си, — причината да се омъжа за варварин е, че пралядо ти беше извънредно благороден човек. Винаги се е държал с мен като с равна. През годините на брака ни ме почиташе като кралица, затова аз му се кланях като на крал.

— Но... обичаше ли го?

— В началото не, но по-късно — да. Започнахме да се разбираме много добре.

Отпивам продължително от отварата за дълголетие.

— Пралядо ти доживя до деветдесет и девет — имахме четирийсет и няколко години брак. Тъй като имаше много пари, той ми помогна да открия художествената галерия „Елегантна орхидея“, където преподавах изкуства — рисуване, калиграфия, *цин*.

Лио се навежда напред и пита:

— Що за хора идваха?

— Предимно богати *тай тай*. Също и няколко, които подозирам, че бяха чули за загадъчното ми престижно минало.

Химикалките на Нефрит и Лио се притискат и дращят в тефтерите, сякаш изпитват непоносим сърбеж и умират да се облекчат. Когато свършват, очите ми са се спрели върху масления портрет — нарисуван преди седемдесет и пет години в последните дни от кариерата ми като последната изтъкната поетеса-музикантка-куртизанка в Шанхай, Китай.

Нефрит посочва обезсмъртеното ми аз.

— Бабо, харесваш ли тази картина?

— Харесва ми какво представлява и за какво ми напомня.

Сега очите на Лио погалват двайсет и три годишната мен.

Сетне той се обръща към деветдесет и осем годишната мен и се усмихва слънчево.

— *Попо*, била си страхотна красавица.

Винаги е приятно да се заяждаш с това наивно американско момче, затова го подкачам:

— *Била*? Искаш да кажеш, че сега съм чисто и просто една грозна стара вещица?

Изглежда толкова зашеметен, че избухвам в смях.

Нефрит го шляпва силно по рамото.

— Лио, внимавай какви ги дрънкаш на баба!

Махвам му великодушно.

— Стига, стига, мой големи принце, не изпадай в паника. Разбира се, че сега Нефрит е най-красивата жена — намигам му. — И как иначе? Та нали е наследила моята красота.

Младите лица се разтварят в два разцъфнали лотоса.

Сетне Нефрит пита:

— Бабо, как се чувстваш за това, че си била...

Моята разглезена американска принцеса действително изглежда притеснена. Вече съм отгатнала въпроса ѝ.

— Скъпа моя, искаш да знаеш дали се срамувам, или се гордея, че съм била *мин дзи*, нали?

Двете глави кимват нетърпеливо като две малки топки, които се носят като шамандури върху море от щастие — наслаждават се на историите за моето страдание.

Надавам продължителна въздишка.

— Хай, ето това е въпросът! Добре. Извадих късмет. Въпреки че бях дадена в публичен дом, той беше от най-висока класа. И там се запознах с Перла, без която никога нямаше да усвоя *пипата*, нито *цина*. Що се отнася до смърдящите мъже, понякога *наистина* беше доста тежко с тях. Но сега това няма никакво значение, защото всички те за отишли при Жълтите извори. Но моят четиристотингодишен, сега вече петстотингодишен *цин* с неговите мелодии на три хиляди години още е с мен.

Млъквам. Очите ми кацват върху крехкия инструмент, който виси на стената. Моята чиста земя. Винаги. Оглеждам двете младежки лица.

— Знаете ли с какво най-много се гордея в живота си?

Нефрит се накланя и издава гърдите си напред.

— Талантът ти за изкуства?

Поклащам глава отрицателно.

— Свиренето на *цин*?

Отново поклащам глава и оглеждам очите им, като продължавам да мълча.

— Какво тогава? Бабо, моля те, не ни дразни непрекъснато!

— Ха — изкикотвам се аз, — но за нещастие „дразненето“ е основната част от обучението ми като *мин дзи*. Макар навярно да е поръждявало след седемдесет и няколко години, не мисля, че мога да се отърва от него напълно.

— Бабо! — недоволства Нефрит отново.

Лио обвива любеща ръка около бедрото ѝ и се обръща към мен:

— Моля те, кажи ни, *попо*.

— Добре, добре — правя поредна кратка пауза, преди да продължа, като внимателно подбирам думите си. — Единственото нещо, с което най-много се гордея, е не какво съм направила, а какво не съм...

Нефрит заобля очи.

— Бабо, какво не си направила?

— Не... — този път паузата е да си поема дъх. — Не прострелях големия господар Фун в сърцето.

Тя прави физиономия и се зачита в бележките си.

— О, да, разбира се, заради приказките на майка ти за будисткото съчувствие си насочила куршума в ухото на Фун вместо в сърцето му.

Продължавам:

— Както и да е, Фун умря от удар скоро след инцидента. И вярвам, че стана така, защото го прострелях.

— Но ти не си улучила!

— Беше убит от собствената си лоша карма.

— Леле! — възкликва Нефрит. — Идеално!

Лио пита:

— Беше ли доволна, когато узна за смъртта му?

Замислям се за известно време, преди да отговоря:

— Не доволна, а тъжна.

И двамата нравят физиономии.

— Тъжна?

— Не се натъжих заради него, а заради човешкия живот. Странните криволици на съдбата.

Следва поредно дълго мълчание, през което моите *ин-ян* хлапета са заети да улавят чувствата и възпоминанията ми в думи. Когато свършват, Нефрит ми подхвърля неочакван въпрос:

— Бабо, как, след като си изпила всичкия този бульон за безплодие в „Прасковения цвят“, все пак си успяла да станеш моя

прабаба?

— Защото освен това пих и бульона на дълголетие на Цин Джън в планината! — шегувам се аз. — Истинската причина е, че с огромното си богатство дядо ви имаше възможност да ме прати на лечение в най-скъпите болници и при най-добрите лекари. Или защото посетих най-известния билкар в Китайския квартал, който ме лекува със скъпи билки като *хун хуа* за стопляне на кръвта, *дун гуй*, птичи гнезда и специален женшен от Тиеншан.

— *Дун гуй* и птиче гнездо, пфу! — възкликва Нефрит, докато ревностно записва тези скъпи билки на евтината си хартия.

Когато приключва, тя вдига поглед да прецени изражението ми.

— Бабо, след като пралядо е умрял, сигурно още си била много привлекателна. Защо не се омъжи повторно?

— Нефрит, шегувааш ли се? След всички тези мъже в живота ми, не са ли ми достатъчно? Освен това — млъквам, а мислите ми политат към чистата ми любов — младия, красив даоистки монах, който обитава планината, забърква отвари, получава милостиня (или проси на улицата), свири на *цин*. — Имах, макар и за кратко, истинската си любов в живота — Цин Джън.

Невъобразимо младата и красива двойка си разменя усмивки. Тяхната младежка страст сладостно ме натъжава. Сега сцени с мен и Цин Джън проблясват в съзнанието ми като откъси от ням филм. Все още си спомням ясно как дългата му лъскава коса се спусна над лицето ми под лунната светлина; как ме докосна с мистичните си ръце и ме преобрази от безчувствена проститутка в пламенна любовница; как стенеше, крещеше и се гърчеше, когато достигаше сексуалната нирвана... Всички те изглеждат толкова скорошни в главата ми, въпреки че са минали седемдесет и шест години!

Древният мъдрец е бил прав — един ден, прекаран в планината, е равен на хиляда години, преживени в света.

Чудя се, както съм правила толкова много години, дали Цин Джън още е жив. Ако е, трябва да е на сто и шест! Тогава наистина е успял да стане безсмъртен. Ако не си е загубил ума от буламача с мъртвата птица, дали още мисли за мен от време на време?

— Бабо, добре ли си?

— Да, всичко е наред, защо?

— Защото плачеш! — отвръща Нефрит.

Тя изважда няколко хартиени кърпички да избърше лицето ми. Представям си, че нейната нежна ръка е тази на сто и шест годишния ми любовник.

Когато сълзите ми са пресушени, тримата продължаваме да седим в мълчание, погълнати от чая и дим сума, който Нефрит и Лио донесоха от любимия ми ресторант „Императорският уок“. Като императрица аз изпитвам огромно задоволство, че съм заобиколена от познатите звуци на смях, препирни, тракащи чинии, прещракващи пръчици за храна, мляскащи уста и шумно отливане от отварата на дълголетието.

Моето семейно обединение. Най-сетне.

Само Перла да беше тук.

— Нефрит — посочвам шкафа до телевизора, — в долното чекмедже има един кафяв пощенски плик, би ли ми го подала?

Тя се втурва, връща се и докарала маниера на предана и покорна китайска дъщеря, ми подава плика с две ръце.

— Благодаря ти, Нефрит — казвам ѝ и изваждам от плика снимка.

На нея се вижда юноша, застанал в дръзка поза, облечен в бял западен костюм, с шапка, очила със златни рамки (въпреки че златото не личи на черно-бялата снимка) и черно-бели кожени обувки. Краката са разтворени, единият е пред другия; едната ръка е на хълбока, а другата докосва периферията на шапката. Пура и палава усмивка висят от чувствените устни и завършват упадъчния контешки вид.

Нефрит изчуруликва с развълнуван глас:

— Леле, жестоко! Кой е той? Това ли е... Цин Джън?

— Не, Цин Джън е монах и не го е грижа за снимки. Всички любовни спомени за него са в главата ми — отвърщам аз и погалвам младежа на снимката. — Това е Тън Сюн.

Нефрит възкликва:

— Да му се не види, трябваше да се досетя!

Лио се намесва:

— Тя наистина прилича на мъж!

Мисля си за жената, която ме обичаше толкова много, но на свой ред никога не успях да обикна напълно. Бе избягала да живее по своя ексцентричен начин само за да бъде заловена от безжалостния си съпруг, убиеца на баща ми Фун. Щеше ѝ се да бе умряла сгушена до

мен в камбаната под лунната светлина, но в крайна сметка бе застреляна от съпруга, когото ненавиждаше. Спомням си как, когато се разделихме, ми каза, че се надява да се срещнем отново в следващ живот. Може би така и ще стане, когато накрая поема на пътешествието на безсмъртните, което не е далеч, и тогава ще пожелае нейния вид любов.

Въздъхвам вътрешно и изваждам още една снимка. Двете *ин-ян* глави се навеждат да погледнат.

— Велико! — възкликва Нефрит. — Коя е тя? Толкова е красива, като филмова звезда!

— Перла, моята кръвна сестра — казвам гордо аз, а очите ми се изпълват със сълзи.

Перла ме гледа с устните си в съвършената форма на полумесец и с усмихнати очи — сякаш ми завижда за дълголетието и за красивата ми Нефритено съкровище и бъдещия ми зет Лио Станли. Да, може би имам късмет да продължавам да се храня, да спя, да се смея, да плача — и за щастие или за нещастие да не се съвкупявам в *ян* света. Но няма да изтече много време до мига, в който ще се присъединя към нея в *ин* селенията. Колкото и да е странно, тази мисъл не ме натъжава.

Най-после, след като чаках почти цял век, ще се съединя с моята красива, талантлива, *мин дзи* кръвна сестра.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както всеки знае — или не знае, — писането и шлифоването на роман е дълъг и труден процес. Най-тежката задача е да направиш книгата си достойна на света. Нямаше да мога да постигна това без помощта и добрината на много хора.

Ще съм вечно признателна на съпруга си Джефри Редмънд, ендокринолог и специалист по хормонални проблеми при жените, който освен това е отличен писател. Той понася чудатостите на съпругата си писателка с чувство за хумор и ѝ оказва постоянна подкрепа и помощ, за които повечето други писатели само могат да мечтаят. Състраданието, мъдростта, любовта и удивителната енергия *ци* на Джефри превърнаха тази коварна червена прах в пътешествие, изпълнено с удоволствия, вълнения, чудеса и доверие.

Благодарна съм и на Сюзан Крауфорд, моята жизнерадостна и оптимистично настроена агентка, която не само ми намери най-подходящото издателство — „Кенсингтън“, но и редактор мечта, Одри Лафер.

Другите хора, на които следва да изразя признателността си, включват:

Цар Теюн, която ме научи да свиря на *цин* така, както се е правело в древен Китай. Без нейното вдъхновение героинята на романа никога не би се появила на бял свят.

Покойния Хуан Ценюн, моят учител по тай чъ, човек със силна енергия *ци* и нравствен характер, от когото научих „силата на стоманата, обвита в памук“ — равновесието между *ин* и *ян*, гъвкавост и еластичност.

Ханелор Хан, основателка и изпълнителна директорка на МГЖП (Международна гилдия на жените писатели) и дъщеря ѝ Елизабет Джулия Стоумън, чието вдъхновение и подкрепа за авторите са като цветя за пеперуди.

Терил Чиачия, моята добра приятелка и също запалена почитателка на тай чъ, чиято добра енергия *ци*, загриженост и добрина

ми вдъхват огромна сила в живота.

Кити Грифин, талантива детска писателка и необикновен учител, за нейната щедра помощ, вдъхновение и приятелство.

Елън Скордато, моя наставница в „Ню Скул Юнивърсити“, която отзивчиво отговаря на многобройните ми въпроси с търпение и сърдечност.

Моите приятелки писателки Шийла Уайнстайн и Еста Фишър, на които съм задължена за ползотворните прочити и предложения.

Елизабет Бузели, преподавателка по писане и колега в МГЖП, която ми даде изключително важно предложение.

Нийл Чандлър, председател на кливландския писателски кръжок, за неуморната му работа в преподаването на писане.

Клаудия Клементе, писателка, която ме посрещна радушно, когато бях самотен аспирант в Международния институт по азиатски науки в Амстердам.

Елизабет Райман, чиято сърдечност и усмихнато лице винаги ме правят щастлива.

Юджиния Ой Ян Яу, бележитата певица, преподавателка по музика, моя бивша студентка и най-добра приятелка, на която съм благодарна повече, отколкото мога да изразя. И на съпруга ѝ Хосе Сантос, за компютърните му познания.

И на последно място, но не и по важност, са моите обични баща певец и майка учителка, които се постараха да взимам уроци по музика и изкуства още като съвсем малка. За съжаление те вече не са в този живот. Ако четат тези думи в новите си превъплъщения, искам да изразя чувството си на признателност за тяхната вяра в преобразователната сила на изкуството.

Издание:

Минмей Ип. Павилионът „Прасковен цвят“

ИК „Прозорец“, София, 2010

ISBN: 978-954-733-672-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.